

Oktober 2026 - Jaargang 6 - Nummer 3

WAAIERS

Een elektronisch tijdschrift voor nostalgische wielerfanaten

Uitgever: Jan De Smet

Editoriaal

Beste lezers van WAAIERS,

WAAIERS 6-3 wordt het laatste … dikke nummer in de geschiedenis van ons tijdschrift. Op 12 september heeft de redactieraad besloten, na bevraging van jullie, de lezers, WAAIERS zes keer per jaar te laten verschijnen in plaats van 3 keer, maar dan wel in afgeslankte vorm. Voor de resultaten van de bevraging zie “Resultaten bevraging” op pagina 8.

In de praktijk zal dit betekenen dat de ene WAAIERS als hoofdartikel de Maple Leaf Chewing Gum-reeks zal krijgen, de volgende dan weer de geschiedenis van FAEMA. Beide artikels worden dan aangevuld met de andere gekende rubrieken en eventuele nieuwe verhalen.

Dit zal ervoor zorgen dat het volume telkens zal beperkt worden tot maximaal 150 blz. daar waar we nu telkens een turf van bijna 300 blz. produceerden. We hopen dat deze beslissing het leesplezier zal bevorderen. Vanaf 2027 komt er dus WAAIERS 7-1, 7-2, … 7-6 en die zullen verschijnen in februari-april-juni-augustus-oktober en december.

Voor onze papieren versies zal dit ook een verandering teweegbrengen. Er zullen echter opnieuw twee versies aangeboden worden, een harde en zachte kaft. Ik verwijs daarvoor naar de speciale pagina verderop in dit nummer.

Tijdens dezelfde redactievergadering werd ook wat verder in de toekomst gekeken. We kunnen de lezer geruststellen, de redactieleden hebben nog volop ideeën om tot en met 2041 door te gaan. Ons eindpunt ligt namelijk bij het einde van de Maple Leaf Chewing Gum-reeks en die omvat 60 ‘prentjes’ daar waar we nu aan nummer 16 gekomen zijn. We hebben dus nog 44 nummers te gaan, natuurlijk onder voorbehoud dat we allen in goede gezondheid blijven verkeren.

In principe zou ik dit ‘Editoriaal’ geschreven hebben na het wereldkampioenschap op de weg in Montréal, maar ook een hoofdredacteur heeft recht op enig verlof en dus zal ik deze wedstrijd vanuit Spanje moeten volgen en moet ik dit stukje vooraf schrijven. De winnaar is bij het schrijven dus nog onbekend.

Een nieuwigheid op onze website is de publicatie van de index te vinden op https://waaierstijdschrift.be/index-artikels/ (met dank aan Bart den Blanken voor de aanzet en het overzicht). Alle artikels die in WAAIERS verschenen, worden erin opgesomd en zo kan je gemakkelijk te weten komen in welk nummer je een bepaald item kan terugvinden.

Wat mogen jullie verder in dit nummer verwachten. Eenvoudig gesteld, alle klassieke rubrieken met uitzondering van het

Colofon

6de jaargang - Nr. 3

Eindredacteur
Jan De Smet

Redactie:
Bart Vancoillie
Hans Vandeput
Patrick Feyaerts
Stefaan Degryse

Huistekenaar:
Jan Soens

Contact:
https://www.waaierstijdschrift.be
redactie@waaierstijdschrift.be

Adres:
Centrumlaan 147
9800 Deinze
België

(Foto Damon De Backer)

filatelie-artikel en de Italiaanse ploegensamenstelling in het jaar 1965, dit omwille van het feit dat we, alweer, aan onze maximaal aantal pagina's zaten. Beide artikels verschuiven respectievelijk naar W 7-2 en W 7-1.

Daarnaast twee extra's. We zijn in contact gekomen met de familie van Joe Bunker, derde op het wereldkampioenschap halve fond in 1954 en in de ene bron als Brit, in een andere bron als Australiër vermeld. Het leverde een mooi verhaal met prachtige foto's op en uitsluitsel over zijn nationaliteit.

Verder werd ook het landenklassement op het wereldkampioenschap veldrijden van nabij bekeken. WAAIERS vond er, opnieuw in 1954, een mysterie dat we hebben kunnen oplossen o.a. dankzij de hulp van Didier Vanoverbeek.

We hopen dat dit alles jullie opnieuw uren leesplezier zal geven en we hopen dan ook dat jullie hoopvol uitkijken naar de nieuwe WAAIERS in 2027.

Tot slot zou ik bij deze nog graag een oproep doen naar gastschrijvers. Marcel Baetens is al bijna een 'vaste' gastschrijver, in het verleden waren er nog enkelen. Maar elk nieuw verhaal, of het nu een persoonlijke ervaring, een gesprek of interview dat je had met een lokale renner, een mysterie dat je zelf ontdekte en ontrafelde is, het maakt niet uit. De bedoeling van WAAIERS is onze collectieve wielergeschiedenis op papier te zetten zodat die niet verloren gaat voor het nageslacht. Dus grijp naar jullie pen.

Jan De Smet, Petegem-aan-de-Leie maandag 1 oktober 2026 redactie@waaierstijdschrift.be

De WAAIERS redactieraad met v.l.n.r. Hans Vandeput, Patrick Feyaerts, Jan De Smet, Bart Vancoillie en Stefaan Degryse.

Inhoud

6 Eindelijk, weldra beschikbaar, FAEMA deel 4!

7 Steunfonds

7 Papieren versies van WAAIERS

8 Resultaten bevraging

9 Maple Leaf Chewing Gum

9 Nummer 16: PETRUS OELLIBRANDT

10 Zijn ploegen als onafhankelijke en profrenner

10 Palmares in de 'grote' wedstrijden

13 Nummer 16: FRANS MELCKENBEECK

14 Zijn ploegen als onafhankelijke en profrenner

14 Belangrijkste prestaties

23 Palmares in de 'grote' wedstrijden

25 Achteraf bekeken

36 Lucien Gillen, de gentleman-renner uit het kleine Lëtzebuerg (deel 3)

36 Vanaf 1956 tot einde loopbaan

63 Orcières Merlette (deel 2)

63 Rit 1a Mulhouse-Bazel (SUI), 59,5 km op 27 juni 1971

70 Rit 1b Bazel (SUI)-Freiburg (GER), 90 km op 27 juni 1971

79 Rit 1c Freiburg (GER)-Mulhouse, 74 km op 27 juni 1971

88 Ge hadt erbij moeten zijn …. (13)

88 Het snoepmannetje

89 Chromo-reeks SUANET 1961-62 (deel 1)

109 Italiaanse sponsors en hun onderlinge strijd (deel 2)

109 SCIC 1969-1979

109 Historiek

109 Sportgeschiedenis

125 Palmares

127 Ferretti 1969-1972

127 Historiek

127 Sportgeschiedenis

136 Palmares

138 Vibor 1976-1978

138 Historiek

138 Sportgeschiedenis
142 Palmares

144 FAEMA (deel 9a)
144 1963: FAEMA-flandria/FAEMA
144 De renners van FAEMA-flandria
146 De renners van G.D. FAEMA
147 Truien
150 Overwinningen
154 Een (voorlopig) laatste seizoen

176 Gazettenpraat
176 Het annus horribilis van Willy Planckaert

183 Europese kampioenschappen op de piste (1956-57)
183 1956-57
183 Ploegkoers
184 Halve Fond
185 Omnium

187 JOE BUNKER, Brit of Australiër?

205 De pubkaarten - Dossier Filotex

221 De reeks

222 Vraag maar, een neen heb je, een ja kun je krijgen

223 Het landenklassement van het WK Veldrijden
225 Deel I
225 1950-1959
228 1960-1969
230 1970-1979
233 1980-1989
235 Deel II
235 1990-1999
237 2000-2009
239 2000-2009
241 2020-2026

243 Posters in Miroir du Cyclisme (10)

245 Factcheck
245 Verbrande rubber

246 Factcheck

246 Wie is de beste tijdrijder uit de geschiedenis, weer eens…

249 Truien Zesdaagse van Gent 1959

250 Weetjes

250 Beurzen

251 Boeken

255 Wereldbeker Intermerken 1968

256 Milano-Sanremo 19 maart 1968

257 Ronde van Vlaanderen 30 maart 1968

258 Paris-Roubaix 7 april 1968

259 Gent-Wevelgem 16 april 1968

260 Flèche Wallonne 21 april 1968

261 Rund um den Henninger Turm 1 oktober 1968

262 Züri Metzgete 5 mei 1968

264 Amstel Gold Race 21 september 1968

266 Paris-Tours 6 oktober 1968

268 Giro di Lombardia 12 oktober 1968

271 Renners

274 K.S.C. Denderstreek, een wielerclub als (g)een ander (deel 2)

274 DEEL 2: 1952-1961

274 De definitieve wederopstanding dankzij sponsor “Super Shop” uit Aalst

277 Feeststemming bij het vijftigjarige bestaan

279 De resultaten van KSC Denderstreek in de interclubkampioenschappen van 1952 tot 1960.

281 De generatie van ‘net niet’

285 Holmes & Watson

285 Minoris en Quinard

288 Reacties

Eindelijk, weldra beschikbaar, FAEMA deel 4!

FAEMA Espresso's, wielericonen en ruim 1200 zeges op de weg
DEEL 4 1961 Het jaar van de Keizer

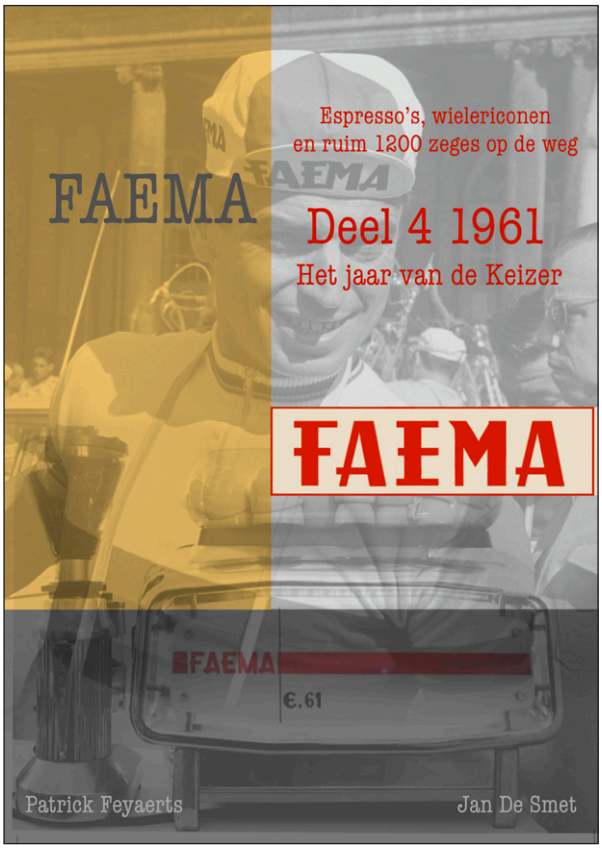

Na delen 1, 2 en 3, is ook deel 4 op komst!

FAEMA, een naam vol nostalgie, zeker voor alle zestig-(en zeventig)plussers onder de (Belgische) wielerliefhebbers, en vandaag nog altijd een begrip voor alle barista's.

FAEMA, in drie periodes 14 jaar in de wielerpelotons, tussen 1955 en 1979. En in die periode zowat alles gewonnen wat er te winnen was, wereldtitels, grote en kleinere rittenkoersen, klassiekers en semiklassiekers, etappezeges, kermiskoersen en criteriums. In totaal ruim over de 1200 zeges op de weg.

Nadat we in deel 3 al volle aandacht aan Rik Van Looy besteedden, gaat het hier in deel 4 nog meer over hem. Hij is nu 27 en atletisch op zijn hoogtepunt en Sorgeloos, Impanis en Schroeders krijgen het gezelschap van andere toegewijde helpers als Armand Desmet, Guillaume Van Tongerloo, Louis Proost en de Nederlander Piet van Est die zich volledig in dienst van hun kopman stellen.

Van Looy maakte het dan ook volledig waar, hij verlengde zijn wereldtitel en won eindelijk ook de door hem zo begeerde Paris-Roubaix welke hem al jaren ontsnapte. Met daarbij ook nog Liège-Bastogne-Liège had hij nu zeven van de acht Desgrange-Colombo klassiekers gewonnen, enkel de Flèche Wallonne ontbrak nog.

In het rondewerk waren de resultaten wisselvallig. Gaul en Bahamontes hadden de ploeg verlaten, en na het vertrek van de Luxemburger werd de EMI-ploeg opgedoekt, al kwam ze nog als Spaanse gelegenheidsploeg aan de start van de Giro, met Suárez, bezig aan een sterk seizoen, als kopman. En Angelino Soler redde in 1961 de Spaanse eer met een zege in de Vuelta, de enige grote ronde die aan FAEMA nog ontbrak.

Nu de Tour in 1962 terug met merkenploegen zou betwist worden, besloot FAEMA hier volledig de kaart Van Looy te trekken. Maar dat is stof voor boek V.

Het boek kan later dit jaar besteld worden, en zowel de definitieve lanceringsdatum als de prijs zal op de WAAIERS website vermeld worden alsook via email naar de abonnees. Het boek zal verkrijgbaar zijn bij:

Nederlandse Sportliteratuur Uitgeverij,
Postbus 152
8160 AD EPE
Tel.: +31 (0)578 - 616585
Email: sportmedia@hetnet.nl
Website: https://sportmediashop.nl

Steunfonds

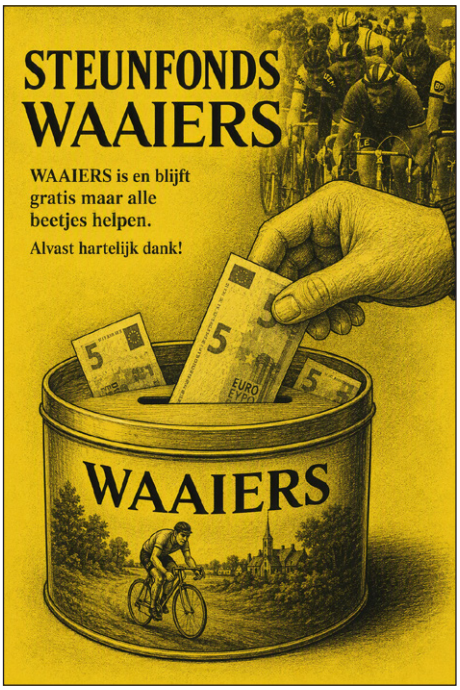

WAAIERS is en blijft gratis, maar een duwtje in de rug helpt altijd als de weg bergop gaat (vraag het maar aan de renners). Dus we fluisteren “Poussez, poussez”

Bij deze de gegevens:

Jullie kunnen storten op BE91 0017 4852 9676 op naam van Jan De Smet. Het geld wordt dan apart gezet om de kosten van WAAIERS te dekken.

Wij, Patrick, Hans, Stef, Bart en ikzelf, danken jullie voor de eventuele bijdragen.

In naam van de redactieraad

Jan De Smet

Eindredacteur

Papieren versies van WAAIERS

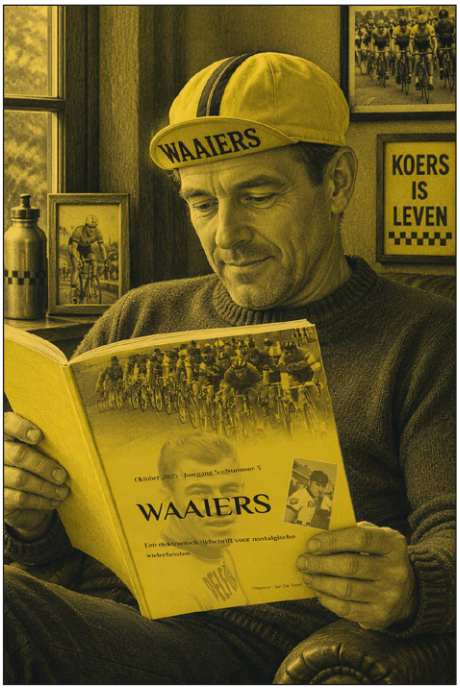

WAAIERS werkt met een POD (Print On Demand)-firma uit Nederland die, qua drukwerk, de beste voorwaarden aanbood. Nadeel is dan weer dat de verzendingskosten iets hoger liggen. Wijzelf hebben echter niet de mogelijkheden, noch de tijd om ons bezig te houden met de verkoop, vandaar de uitbesteding.

Op het einde van een jaargang bieden we WAAIERS in twee vormen aan (harde of zachte kaft). Om de verzendingskosten te drukken raden we aan om één jaargang in totaal aan te schaffen. De exemplaren van WAAIERS 1-1 tot en met WAAIERS 6-3 (jaargang 6 vanaf 1 februari 2027 te verkrijgen) kunnen besteld worden op de volgende site (leveringstermijn is ± 14 dagen): https://print.24bookprint.com/shop/ (zoeken op WAAIERS).

Resultaten bevraging

Na een aarzelend begin hebben we aansluitend op een herinneringsmail ruime respons gehad op onze bevraging, liefst 132 antwoorden. Dit laat ons toe de resultaten als representatief te beschouwen. Van de respondenten is 56% voorstander van een splitsing in zes nummers en 35% zelfs uitgesproken. Slechts 19% ziet meer in drie delen en amper 12% hecht daar sterk aan.

Op basis van deze resultaten heeft het redactiecomité besloten vanaf jaargang zeven telkens zes nummers uit te geven. Deze zullen verschijnen op respectievelijk 1 februari, 1 april (geen grap), 1 juni, 1 augustus, 1 oktober en 1 december. Ook voor de gedrukte versie zullen er jaarlijks zes delen zijn. Deze zullen volgens dezelfde frequentie als nu ter beschikking gesteld worden.

Het redactiecomité

Maple Leaf Chewing Gum

Nummer 16: PETRUS OELLIBRANDT

door Jan De Smet

1965 *1966*

Petrus 'Peet' Oellibrandt (° 01/12/1935 in Beveren en † 15/06/2014 in Sint-Niklaas).

Tekst op de rugzijde van de Maple Leaf Chewing Gum prenten van 1965 en 1966
Gevreesd temporenner. Toen in 1959 het Belgisch kampioenschap in Herentals werd verreden, dacht iedereen dat Van Looy niet kon geklopt worden. Rik werd echter bij het binnenrijden van zijn geboortestad gevat en op dat ogenblik sprong Oellibrandt weg en de Waaslander kreeg de driekleur. Deze trui zou hij in 1960-1961-1962 weer omgorgden, maar dan in de achtervolging. In deze specialiteit zou Oellibrandt furore maken door, op de Antwerpse piste, een jarenoud record van Schulte te kloppen.
Gevreesd temporenner. Toen in 1959 het Belgisch kampioenschap in Herentals werd verreden, dacht iedereen dat Van Looy niet kon geklopt worden. Rik werd echter bij het binnenrijden van zijn geboortestad gevat en op dat ogenblik sprong Oellibrandt weg en de Waaslander kreeg de driekleur. Deze trui zou hij in 1960-1961-1962 weer omgorgden, maar dan in de achtervolging. In deze specialiteit zou Oellibrandt furore maken door, op de Antwerpse piste, een jarenoud record van Schulte te kloppen.

Voor een beschrijving van zijn carrière wordt verwezen naar het boek:

'DE PEET' '... hij imponeerde als renner maar hij dwong volgens onze mening, meer respect af als mens ...' door Flor Van de Velde, uitgegeven in eigen beheer, 2015

Zijn ploegen als onafhankelijke en profrenner

Onafhankelijke	
1956	Dossche Sport
1957	Dossche Sport en Carpano-Coppi (Paris-Tours)

Profrenner	
1958	Libertas-Dr. Mann
1959	flandria-Dr. Mann
1960	Dr. Mann
1961	Mann
1962	Mann
1963	Theugels-Robur en FAEMA-flandria
1964	Mann
1965	Mann
1966	Goldor-Main d'Or-L'Hirondelle
1967	Goldor-Gerka

Totaal aantal overwinningen als profrenner: 36[1]

Palmares in de 'grote' wedstrijden

	Tour de France	Giro d'Italia	Vuelta a España
1958	-	-	-
1959	-	-	-
1960	-	-	-
1961	-	-	-
1962	-	-	-
1963	-	-	-
1964	-	-	-
1965	-	-	-
1966	-	-	-
1967	-	-	-

	Milano-Sanremo	Ronde van Vlaanderen	Paris-Roubaix	Liège-Bastogne-Liège	Giro di Lombardia
1958	134ste	17de	39ste	-	13de
1959	12de	12de	22ste	-	21ste e.a.
1960	49ste	56ste	28ste	DNS of DNF	-
1961	115de	DNS of DNF	81ste	DNS of DNF	-
1962	-	24ste	DNS of DNF	DNS of DNF	9de

1 Op basis van de erelijst in de Encyclopédie du Monde du Cyclisme.

	Milano-Sanremo	Ronde van Vlaanderen	Paris-Roubaix	Liège-Bastogne-Liège	Giro di Lombardia
1963	-	-	-	-	-
1964	-	-	DNS of DNF	DNS of DNF	-
1965	-	-	-	-	-
1966	-	DNS of DNF	-	-	-
1967	-	-	-	-	-

	Gent-Wevelgem	Amstel Gold Race	La Flèche Wallonne
1958	15de	-	15de
1959	-	-	DNS of DNF
1960	-	-	DNS of DNF
1961	-	-	31ste
1962	36ste	-	-
1963	-	-	-
1964	-	-	-
1965	DNS of DNF	-	-
1966	-	-	-
1967	DNS of DNF	-	-

	Wereldkampioenschap	Nationaal kampioenschap
1958	-	11de
1959	27ste	1ste
1960	-	10de
1961	-	29ste
1962	-	9de
1963	-	75ste [2]
1964	-	DNS of DNF
1965	-	60ste
1966	-	DNS of DNF
1967	-	DNF

2 In het boek '1882-2007 De Tricolore Trui – 125 jaar Belgische kampioenschappen' van Herman Laitem en Jozef Hamels, Pinguin Productions en uitgeverij Lannoo, 2008 worden maar de eerste 48 renners in de uitslag opgenomen.

1958

1959

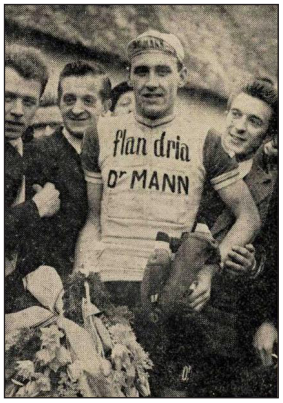

1959

1960

1960

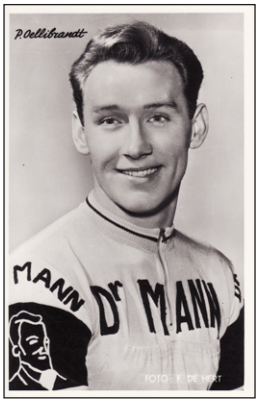

1961

1962

1963

1964

1965

1966

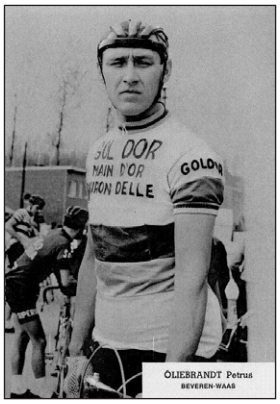

1967

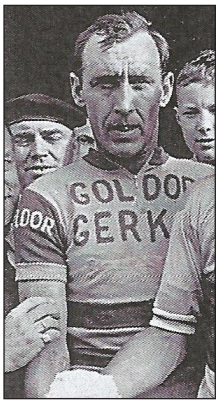

Maple Leaf Chewing Gum

Nummer 16: FRANS MELCKENBEECK

door Jan De Smet

1967 *1968* *1969*

Frans Melckenbeeck (° 15/11/1940 in Lede en † 28/10/2025 in Erondegem (Erpe-Mere)) was een Belgische profwielrenner van 1962-1972 die in totaal 53 overwinningen behaalde.

Teksten op de rugzijde van de Maple Leaf Chewing Gum prenten van 1967-1969
Was eens een zeer grote belofte, die uiterst snel was aan de meet. Hij werd kampioen van België der liefhebbers in 1961 en winnaar van Luik-Bastenaken-Luik in 1963. Om een onbekende reden kon hij sindsdien niet meer op het voorplan treden.
Was eens een zeer grote belofte, die uiterst snel was aan de meet. Hij werd kampioen van België der liefhebbers in 1961 en winnaar van Luik-Bastenaken-Luik in 1963. Om een onbekende reden kon hij sindsdien niet meer op het voorplan treden. Trachtte in 1967 terug te komen, won twee ritten in de Ronde van België, maar geraakte dan gekwetst.
Was eens een zeer grote belofte, die uiterst snel was aan de meet. Hij werd kampioen van België der liefhebbers in 1961 en winnaar van Luik-Bastenaken-Luik in 1963. Om een onbekende reden kon hij sindsdien niet meer op het voorplan treden. Trachtte in 1967 terug te komen, won twee ritten in de Ronde van België, maar geraakte dan gekwetst.

Zijn ploegen als onafhankelijke en profrenner

Onafhankelijke vanaf 13 maart 1962	
1962	Mercier-BP-Hutchinson

Profrenner vanaf 22 juni 1962	
1962	Mercier-BP-Hutchinson
1963	Mercier-BP-Hutchinson
1964	Mercier-BP-Hutchinson
1965	Mercier-BP-Hutchinson
1966	Mercier-BP-Hutchinson
1967	Groene Leeuw-Tibetan en Tibetan-Pull Over Centrale
1968	Pull Over Centrale-Motte-Novy
1969	Pull Over Centrale-Tasmanie-Novy
1970	Goldor-Frijns-Elvé-Peugeot
1971	Goldor
1972	Goldor-IJsboerke

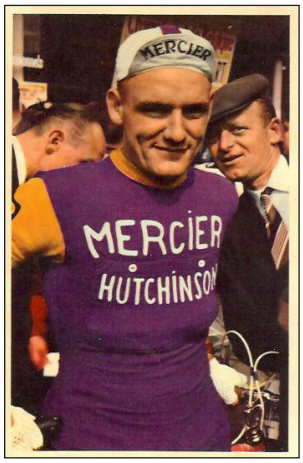

Belangrijkste prestaties

Onafhankelijke 1962 (5)	
1ste	Kortrijk-Galmaarden (7/4), Bassevelde (8/4), Steenhuize-Wijnhuize (15/4), Gavere (1/5) en Heusden (6/5)

Profrenner 1962 (8)	
1ste	Rit 4 Quatre Jours de Dunkerque (13/5), Schelde-Dender-Leie (9/6), rit 1 Tour de Luxembourg (15/6), Criterium Mol (24/7), Mere (23/8), rit 2 Tour du Nord (8/9), Lede (22/9) en Zele (10/10)

Profrenner 1963 (14)	
1ste	Liège-Bastogne-Liège (5/5)

Het Belang van Limburg van 6 mei 1963 p. 12

T. Simpson kwam ook in Luik-Bastenaken-Luik weer enkele kilometers te kort!

Frans MELCKENBEECK sneller dan 41-jarige Cerami en Italiaan Adorni op Citadel

SIMPSON HAD WEER EENS HET SLECHTE NUMMER!

"Gisteren om zes uur, toen zij die Luik-Bastenaken-Luik overleefd hadden, langzaam de Luikse Citadel waren opgeklommen, zijn we gaan geloven dat een koers in grote mate een loterijspel is, waarin forme van primordiaal belang is om een goed nummer te krijgen, maar waarin tenslotte de omstandigheden bepalen voor wie het winnende nummer zal zijn. Men moet ons nu, na deze Luik-Bastenaken-Luik, niet meer komen vertellen dat het verloop van

Profrenner 1963 (14)

een wielerwedstrijd door een zekere strategie bepaald wordt en dat diegene die zijn tijd weet af te wachten en krachten spaart eerder zal winnen dan diegene die ergens onderweg op de vlucht slaat en er alles uithaalt om de ontsnapping te doen gelukken. Gisteren viel dat zo uit, want Melckenbeeck die bij het binnenrijden van Luik nog verscholen zat in het naamloze peloton, zegevierde op de Citadel, waar men minder hem verwachtte, omdat hij meer als spurter aangeschreven staat, dan wel een klimmer, terwijl Simpson, die Luik als zekere winnaar was binnengereden, niet eens een behoorlijke prijs behaalde. Luik-Bastenaken-Luik werd dus gewonnen door een renner, die zijn krachten voor de laatste en beslissende moeilijkheid wist te sparen, maar in Parijs-Brussel, nu juist een week geleden, werd één van de eerste aanvallers met lauweren gekroond.

Dit alles om te zeggen dat de ontknoping van een koers niet door een vaste strategie bepaald wordt, maar wel door renners in vorm en vooral door de omstandigheden. Dat Melckenbeeck één van de Belgische toprenners is, staat al lang vast. Dat hij meer kan dan een groep in de spurt kloppen, bewees hij gisteren, want om Luik-Bastenaken-Luik te winnen, moest er een aardig stukje geklommen worden op de smalle weg die zich als een wenteltrap naar de Luikse Citadel kronkelt.

Maar Melckenbeeck heeft gisteren veel aan het toeval te danken gehad en wel op de eerste plaats aan het feit dat zijn ploegmaat Cazala, die Simpson het laatst vergezelde in de ontsnapping, die lange tijd de beslissende scheen te zijn, op de Mont Theux, voorlaatste helling in de koers vóór deze die naar de Citadel leidde, moest achterblijven.

Melckenbeeck zei het zelf na de aankomst.

– "Ik kon pas in mijn kansen geloven toen ik Cazala voor ons groepje zag rijden. Zolang hij aan de leiding was, mochten we inderdaad niets anders doen dan afstoppen. We zijn toch ploegmaten!"

Het geluk voor Melckenbeeck lag dus in de verzwakking van Cazala, want eens die weg bij Simpson mochten de andere Merciers hun eigen koers gaan rijden. Maar de winnaar had nog andere meeval, namelijk dat Cerami zo ongenadig begon te sleuren aan het achtervolgend groepje dat eens voorbij de helling van Forges Tom Simpson, de laatst overgeblevene van een kopgroep, die op iedere helling een eenheid meer had verloren, op de hielen was gekomen.

Winst in Liège-Bastogne-Liège (Fotobron: Facebook)

Profrenner 1963 (14)

Melckenbeeck had nog een ander sterk trekpaard, namelijk de Nederlander Zilverberg, die ervoor zorgde dat het groepje kompakt aan de voet van de helling naar de Citadel kwam.
– "Toen Simpson op vier kilometer van de meet bijgehaald was, wist ik dat ik kans had", zei hij. "Toen ik in zo goede positie de beklimming naar de Citadel kon beginnen, kreeg ik de zekerheid dat ik zou winnen".
Dat waren de omstandigheden in het voordeel van Melckenbeeck, die slechts moest beginnen te werken toen het er om ging deze Luik-Bastenaken-Luik 'te winnen'.
Juist deze omstandigheden, die gunstig waren voor Melckenbeeck, waren in het nadeel van Simpson, die voor de zesde keer dit seizoen dicht bij de aankomst naast de overwinning greep, die hij vooral gisteren met een verbetenheid heeft nagejaagd.
Simpson was weer de eerste die in de tegenaanval ging uit een peloton, dat meer dan honderd kilometer lang zo gesloten was gebleven als de met regen dreigende grijze lucht. Zijn bedoeling was het zeker niet de moedige Elena, die gedurende honderd kilometer een doel najoeg, dat pas veel later kon bereikt worden, ofwel winnaar worden van het bergkriterium ofwel winnaar van deze Luik-Bastenaken-Luik.
Elena liep tot vier minuten uit. Het verwonderde ons dat zijn moedige poging niet meer winst opleverde, want tot in de bevoorradingskontrole van Houffalize, na 110 km, was er geen enkele ritmeversnelling waar te nemen in het peloton.
Dat gebeurde pas te Houffalize waar de kleine Italiaan Livio Trapè ontsnapte om met zijn eetzakje in de hand een halve minuut te nemen. Zijn tegenaanval was een uitnodiging en het was Simpson die ze het eerst aanvaardde, niet omdat hij Trapè of Elena vreesde, maar enkel en alleen omdat hij moet kunnen aanvallen – en gisteren heel waarschijnlijk ook om in gunstige stelling aan de voet van de eerst helling te geraken.

Uit de stofwolk, die op de berg van Wanne werd opgejaagd door de volgwagens, kwamen ze me vier te voorschijn: Simpson, Theo Nijs, Cazala en Mahé. Het vluchtersgroepje was sterker geweest toen het even voor de berg van Wanne Elena had achterhaald en achtergelaten, maar de meesten waren onherroepelijk gelost geworden. De laatste twee die moesten begeven, Ludo Janssens en Eddy Pauwels, kwamen nog sterk terug, maar alleen Janssens kon de eerste vier opnieuw vervoegen. Voor Janssens was het echter maar een vluchtige illusie, want op de Côte d'Anette et Lubin, juist buiten Spa, werd hij opnieuw gelost, ditmaal Theo Nijs in zijn ondergang meetrekkend.
De drie overgebleven vluchters twee Fransen (Cazala en Mahé) en één Brit (Simpson), behielden twee minuten voorsprong op het peloton, maar op de Boucquette, voorbij Verviers, werden ze plots opgejaagd: toeterende volgwagens kondigden aan dat de reaktie was losgebroken. Op de Mont Theux sprong Tom Simpson weg, zo ongenadig, dat Mahé niet eens aandrong en Cazala ontmoedigd met het hoofd schudde toen hij een tijdlang in het nomansland tussen zijn gewezen ploegmaat en het naderende peloton bleef rijden, hopend weer bij Simpson te komen en vrezend door de achtervolgers te worden bij gebeend.
Daar op de Theux, op 35 kilometer van de aankomst, begon Simpson zijn solorit. Hij overwon nog gemakkelijk de Côte des Forges, maar begon dan te verzwakken. Alleen zijn verbeten wilskracht hield hem nog recht tot op vier kilometer van de meet. Daar besefte hij dat hij weer eens het slechte nummer had genomen. Voor wie het goede zou zijn, wist hij op dat ogenblik zo min als wij. Dat werd pas bekend op de top van de Citadel, waar Melckenbeeck de 41-jarige Pino Cerami en de Italiaan Adorni in de spurt klopte."

Profrenner 1963 (14)

H. BERVOETS

DE UITSLAG:

1.Frans MELCKENBEECK (BEL)	in 5u26'28"
2. Pino Cerami (BEL)	
3. Vittorio Adorni (ITA)	
4. Jo de Roo (NED)	
5. Raymond Poulidor (FRA)	
6. Frans Schoubben (BEL)	op 9"
7. Jo de Haan (NED)	
8. Alan Ramsbottom (GBR)	
9. Jan Janssen (NED)	
10. Georges Vanconingsloo (BEL)	

1ste Rit 4 Tour de France (26/6

Het Belang van Limburg van 27 juni 1963 p. 8

MELCKENBEECK STERKSTE

PUNCHER TE ROUEN

Thuur Decabooter, in het wiel van Vic. Van Schil,

verspeelde zijn kansen door spijtige wegvergissing

"ROUEN, woensdagavond. Eigenaardige rit deze vierde. Eigenaardiger nog dan de derde want nu mocht er niemand weg uit de groep.
Wat is deze Tour in een paar dagen toch van uitzicht veranderd!
Na de bewogen eerste ritten kregen we twee kalme, waarvan de vierde des te eentoniger was omdat er een veel grotere afstand af te leggen was en ook omdat er niemand weggeraakte, wat op de weg van Jambes naar Roubaix toch nog aan tien renners toegelaten werd. De ronde is volledig van uitzicht veranderd, net als het weer, dat in de eerste twee dagen zonnig en warm is geweest en nu regenachtig en kil geworden is.
Gisteren stond er bovendien nog een sterke wind boven het Noorden van Frankrijk wat de inrichters er toe aanzette het startuur te vervroegen. Maar goed ook dat ze het gedaan hebben, want in het eerste uur werd er tegen een gemiddelde van 31 km. 900 gereden, terwijl er voor de eerste vijftig km. anderhalf uur nodig was.
Heel zeker heeft de sterke wind er schuld aan gehad dat het een rit zonder ontsnappingen is geworden, maar niet de wind alleen maakte dat deze etappe van Roubaix naar Rouen, zo een eentonig en vlak verloop kreeg. Er was ook het feit dat Rik Van Looy niet wilde aanvallen omdat hij het beu is de kastanjes voor anderen uit het vuur te halen.

Ritwinst in de Tour de France.
(Fotobron onbekend)

Maar Rik Van Looy wilde ook geen enkele toegeving meer doen, zelfs niet aan de vrijbuiters, die geprobeerd hebben toch nog eens een aanval te knippen op het patroon van deze, die in de rit naar Roubaix met sukses bekroond werd.
Er was echter slechts een renner, die bij herhaling tegen de groep en tegen de wind wou vechten, dat was Roland Lacombe. Hij ging mee in de eerste ontsnapping van de dag, die spoedig verijdeld werd en probeerde het nadien nog een vijftal keren, meestal alleen, want buiten Bailetti was er niemand, die zijn uitnodigingen aanvaardde.

Profrenner 1963 (14)

Lacombe alleen zorgde ervoor dat deze rit nog een klein beetje geschiedenis kreeg, want het is door zijn toedoen dat er tussen de 50ste en 60ste km. een heel klein beetje gekoerst werd. Lacombe sprong weg en kreeg het gezelschap van Bailetti. Toen ze bijna een halve minuut hadden sprongen Van Looy, Anquetil en al wie de eindzege wil behalen in deze Tour recht op de pedalen. Er vormde zich een groep van 27 renners waarin van de kandidaten op de eindzege enkel Poulidor, Carlesi, Bahamontes en Gaul ontbraken.
Eens Bailetti, die Lacombe intussen achtergelaten had, vervoegd, werd er echter niet meer aangedrongen met het gevolg dat het tot een volledige hergroepering kwam. Daarna is het bij bandbreuken (Van Looy reed tweemaal plat en Janssens driemaal) en valpartijen gebleven.
De valpartijen waren zelfs zeer talrijk in deze rit. We kregen er reeds twee kort na de start, waarin Ludo Janssens, Graczyk, Elliott, Fornoni, Planckaert en Foré betrokken waren, er waren er in het laatste koersgedeelte nog meer en hiervan was deze waarin Foré betrokken was de ergste. Foré moest de hulp inroepen van dokter Dumas en men vreesde een ogenblik dat hij de strijd zou moeten staken. Hij deed echter met een achterstand van 3' verder in gezelschap van zijn ploegmakker Roman maar zou veel achterstand oplopen.

Met Rik Van Looy in de Tour de France. (Foto: Het Nieuwsblad)

Tot op twee km. van het einde waren dat praktisch de enigen die verachterd waren. De eerste grote massaspurt van deze Tour was bijgevolg te verwachten. Maar een rit zonder grote gebeurtenis zou het toch niet worden! Om de eindmeet te bereiken moesten de renners langs een bochtige helling en dito afdaling van de Cawee-Gervais. De helling trok het peloton niet uiteen; het schakelde enkel een groot aantal renners uit voor de eerste plaats, want wie in het laatste gedeelte van de lange ketting zat, kon er een kruisje over maken. Meer moest Van Looy niet hebben. Hij zat in goede stelling en moest alleen zijn snelste konkurrenten vrezen en dat waren natuurlijk de Belgen.
Tijdens de afdaling liepen Van Schil, Decabooter en nog een derde renner verrassend van de groep weg. En met deze ultieme aanval is het drama gebeurd. Van Schil, Decabooter en de derde, die aan hun wiel zat werden misleid door een motard van de televisie. Zij sloegen een verkeerde richting in en eer ze hun vergissing ingezien hadden waren de eerste renners van de volgende groep reeds op hun hoogte gekomen. Melckenbeeck was daarvan de eerste en hij remonteerde allen ondanks een ultieme bedreiging van Derboven, om afgetekend te winnen.

Profrenner 1963 (14)	
	Rik Van Looy werd derde met de groep op de hielen. De grijnslach, die er altijd om zijn mond hangt, als hij zijn tegenstrevers in de spurt klopt was er nu niet. Hij had inderdaad verloren in plaats van gewonnen, want de minuut bonifikatie, die hij wilde veroveren samen met de overwinning, was nu voor Melckenbeeck, die handig van de situatie had geprofiteerd. Het was een eigenaardig slot van een eigenaardige rit. Van Looy speelde zijn kaarten pas uit in de laatste kilometers maar zijn grootste troef werd uit zijn handen geslagen door een onvoorziene gebeurtenis. Zo werd het op die manier een nieuwe overwinning. Wat dinsdag tussen Jambes en Roubaix veroverd werd, bleef inderdaad behouden: Elliott behield inderdaad de gele trui en de ploeg van De Muer de eerste plaats in de rangschikking. Van Looy daarentegen speelde maar verloor." HUBERT BERVOETS DE UITSLAG: 1.Frans MELCKENBEECK (BEL) in 6u41'04" 2. Willy Derboven (BEL) 3. Rik Van Looy (BEL) 4. Gilbert Desmet (BEL) 5. Michel Van Aerde (BEL) 6. Willy Bocklant (BEL) 7. Jean Simon (BEL) 8. Arthur Decabooter (BEL) 9. Jean Gainche (FRA) 10. André Darrigade (FRA)
1ste	GP Bank van Roeselare (13/4), rit 2, 4a en 6 Tour du Sud-Est (21-25/4), GP 1 Mei Hoboken (1/5), rit 5 Quatre Jours de Dunkerque (12/5), Ninove (4/6), Melle (11/7), Aalst (27/7), Lede (25/8), Kortemark (29/8) en rit 2 Tour du Nord (6/9)
2de	Ronde van Vlaanderen (31/3)

Profrenner 1964 (13)	
1ste	Omloop Het Volk (29/2)
	Het Belang van Limburg van 2 maart 1964 p. 13 **Incidentrijke massaspurt in de** **OMLOOP VAN VLAANDEREN** **met eerste overwinning van** **Frans MELCKENBEECK** **op wereldkampioen BEHEYT** **Melckenbeeck en Beheyt waren de topfiguren** "De honderden kijkers die ongeduldig gewacht hadden op de aankomst van dat fameus peloton dat de eerste massaspurt van het nieuw (n.v.d.a.: seizoen) zou opvoeren stonden voorovergebogen. Zij wilden zien. En zij zagen. Eerst J.B. Claes die aan de leiding van de aanstormende groep, met de regenboogtrui in vierde stelling openlijk de spurt voor de wereldkampioen zou aantrekken. Zij zagen, op tweehonderd meter van de aankomstlijn, toen de groep ginder ver, op het einde van de lange rechte laan was gaan 'draaien', plots een paar renners tegen het wegdek ploffen. Zij zagen tenslotte de paarse trui van Frans Melckenbeeck aanstormen met bet gewrongen rode silhouet van Tuur Decabooter in het wiel De populaire Tuur kreeg geen verhaal. De sterkste haalde het. Melckenbeeck straalde van zelfvoldoening. Hij had nu eindelijk zijn eerste zege gekregen na heel wat tegenslagen aan de Azurenkust.

Profrenner 1964 (13)

Miel Daems en Robert Lelangue hadden er ons voor gewaarschuwd.
Melckenbeeck zal wel even teruggedacht hebben aan de beruchte spurt ter aankomst der Ronde van Vlaanderen, enkele kilometer hier vandaan, waar hij zich door Noël Foré had laten verrassen. Wij weten meteen dat de jeugdige Oostvlaming klaar is voor de nakende klassiekers, dat met hem zal moeten afgerekend worden.

ALLE TRAININGSFORMULES VERTEGENWOORDIGD

Wij wilden weten hoe het met onze renners gesteld was. Wie nu eigenlijk het best voorbereid waren. Ook al heeft de incidentrijke spurt bij dewelke Gilbert Desmet (West) en Wim van Est ten val kwamen, meerdere renners gehinderd en niet het minst Benoni Beheyt en zijn ploegmakkers J.B. Claes, Van Meenen en Gilbert De Smet (Oost), toch is gebleken dat Melckenbeeck wel de aangekondigde boeman zal zijn dit seizoen; hadden wij een spannende strijd mogen volgen, bij dewelke de aanvallers steeds vroeg de duimen moesten leggen... omdat het tempo zo hoog lag: 42 km. 700 uurgemiddelde. Voor een openingsrit heeft zulks heel wat te beduiden.

Winnaar van de Omloop Het Volk. (Fotobron onbekend)

Wij wilden weten welke trainingsmethode de beste vruchten zou afgeleverd hebben. Willen wij even het hiernaast afgedrukt klassement bekijken? Alle methodes zijn op de eerste plaatsen vertegenwoordigd:
– Melckenbeeck: Azurenkust, voor oefening en eerste wedstrijden;
– Decabooter: Garda-meer met de groep Van Looy;
– Ivo Molenaers: Massat, aan de voet der Pyreneeën en enkele gezamenlijke oefeningen in eigen land met de groep 'Groep Groene Leeuw'.
– Frans Aerenhouts, Gilbert Maes en Troonbeeckx: Zesdaagse van Antwerpen;
– Jos Bosmans, de eerste der mensen die het op de Belgische wegen gingen zoeken.
Mogen wij het alleen bij de ereplaatsen in de uitslag houden?
En waarom niet. Echte aanvallers, mensen van wie mocht gevreesd worden dat zij een grootscheeps offensief zouden kunnen opvoeren hebben wij niet mogen zien (zult U in het kort verslagje hiernaast mogen lezen).

Profrenner 1964 (13)	
	TWEE STERKE GROEPEN Opvallend was het daverend werk der Flandria's bij de eerste kilometers. Het duurde echter niet lang om de tweestrijd Beheyt (Groene Leeuw) - Melckenbeeck (Mercier) te zien inzetten, bij dewelke ook de rode Solo-truien (Decabooter) zich kwamen bemoeien en de kanaries van Frans Cools (Norbert Kerckhove). De beklimming van de Varentberg, laatste hindernis op cirka dertig kilometer der aankomst bracht zes mensen naar voor, die wij in de komende kompetities nog herhaaldelijk bij de eersten zullen terugvinden: Gilbert Desmet (West), Ivo Molenaers, Martin Van den Bossche, Decabooter en De Middeleir moesten echter de duimen leggen voor het geweldig tegenoffensief van Beheyt, Melckenbeeck en andere Daems, Lelangue, Ward Sels en (vooral) Van Meenen. Het slot hebben wij U reeds verteld. En wij zouden niet durven beweren dat Beheyt en zijn troepen, zonder het 'truitje trek' bij de spurt zonder verhaal geklopt waren. Wij willen daarom graag een herkansing zien, al houden wij het voorlopig graag bij de superioriteit van Frans Melckenbeeck, wiens spurtzege voorafgegaan werd door een zeer degelijk werk in de koers. Melckenbeeck was inderdaad met Decabooter, Kerckhove en zijn ploegmakkers Van Meenen, J.B. Claes en Ivo Molenaers bij de bedrijvigste akteurs van deze openingsrace te noemen." R.V.B. DE UITSLAG: 1.Frans MELCKENBEECK (BEL) in 6u41'04" 2. Arthur Decabooter (BEL) 3. Yvo Molenaers (BEL) 4. Frans Aerenhouts (BEL) 5. Gilbert Maes (BEL) 6. Lode Troonbeeckx (BEL) 7. Joseph Bosmans (BEL) 8. Ward Sels (BEL) 9. Guillaume Demaer (BEL) 10. Willy Van Driessche (BEL)
1ste	Rit 3, 6 en 17 Vuelta a España (2/5, 5/5 en 16/5)
1ste	Rit 4 Paris-Nice (12/3), GP Bank van Roeselare (28/3), Temse (15/7), Zwevegem (4/8), Lede (23/8), Kortemark (3/9), GP Isbergues (14/9), rit 1 Tour de Picardie (19/9) en GP Fourmies (4/10)
3de	Kampioenschap van België (2/8)

Profrenner 1965 (3)	
1ste	Rit 10 Vuelta a España (8/5)
1ste	GP Monaco (25/2), Erembodegem-Terjoden (Kampioenschap van Oost-Vlaanderen (21/6)

Profrenner 1966 (2)	
1ste	Melle (7/7) en Heule (11/9)

Profrenner 1967 (3)	
1ste	Rit 3 en 4 Tour de Belgique (6 en 7/4) en Westouter (25/5)

Profrenner 1968 (4)	
1ste	Erembodegem-Terjoden (17/6), Zottegem (20/8), Herzele (1/9) en Handzame (7/9)

Profrenner 1969 (2)	
1ste	Moorsele (30/7)[1] en Lede (17/8)

Profrenner 1970 (1)	
1ste	Roubaix-Cassel-Roubaix (1/5)

Profrenner 1971 (2)	
1ste	Omloop van Oost-Vlaanderen in Ertvelde (31/5) en Temse (14/7)

Profrenner 1972 (1)	
1ste	Ninove (4/8)

Totaal aantal overwinningen als profrenner: 53[2]

Bij spurten hoort vallen. Ook Frans bleef er niet van gespaard.
(Foto Miroir Sprint)

1 Het is wel degelijk Moorsele en niet Moorslede zoals in de Encyclopédie du Monde du Cyclisme vermeld staat.
2 Op basis van de erelijst in de Encyclopédie du Monde du Cyclisme en de Velo jaarboeken.

Palmares in de 'grote' wedstrijden

	Tour de France	Giro d'Italia	Vuelta a España
1962	OTL[3] (12de rit)	-	-
1963	DNS (9de rit) (1)	-	-
1964	DNF (9de rit)	-	37ste (3)
1965	-	-	DNF (18de rit) (1)
1966	-	-	-
1967	-	-	-
1968	-	-	-
1969	-	-	-
1970	-	-	-
1971	-	-	-
1972	-	-	-

	Milano-Sanremo	Ronde van Vlaanderen	Paris-Roubaix	Liège-Bastogne-Liège	Giro di Lombardia
1962	-	-	-	-	-
1963	28ste	2de	DNF	1ste	-
1964	96ste	DNF (val)	6de	-	-
1965	DNS of DNF[4]	DNS of DNF	39ste	-	-
1966	-	DNS of DNF	DNS of DNF	DNF	-
1967	DNS of DNF	DNS of DNF	12de	DNS of DNF	-
1968	-	DNS of DNF	10de	DNS of DNF	-
1969	DNS of DNF	DNS of DNF	-	DNS of DNF	-
1970	-	DNS of DNF	-	-	-
1971	-	DNS of DNF	-	-	-
1972	-	-	-	-	-

	Gent-Wevelgem	Amstel Gold Race	La Flèche Wallonne
1962	-	-	-
1963	51ste	-	45ste
1964	62ste	-	-
1965	DNS of DNF	-	-
1966	41ste	DNS of DNF	DNS of DNF
1967	9de	-	DNS of DNF
1968	33ste	-	DNS of DNF
1969	-	DNS of DNF	-

3 OTL: Out of Time Limit of Buiten tijd aangekomen
4 DNS of DNF betekent dat het niet duidelijk is of de renner wel degelijk startte of dat hij opgaf. Hij stond wel degelijk op de deelnemerslijst.

	Gent-Wevelgem	Amstel Gold Race	La Flèche Wallonne
1970	DNS of DNF	9de	DNS of DNF
1971	20ste	DNS of DNF	DNS of DNF
1972	-	-	-

	Wereldkampioenschap	Nationaal kampioenschap
1962	-	DNF
1963	-	22ste
1964	-	3de
1965	-	DNS of DNF
1966	-	DNS of DNF
1967	-	DNS of DNF
1968	-	31ste
1969	-	DNS of DNF
1970	-	DNS of DNF
1971	-	DNS of DNF-
1972	-	DNS of DNF-

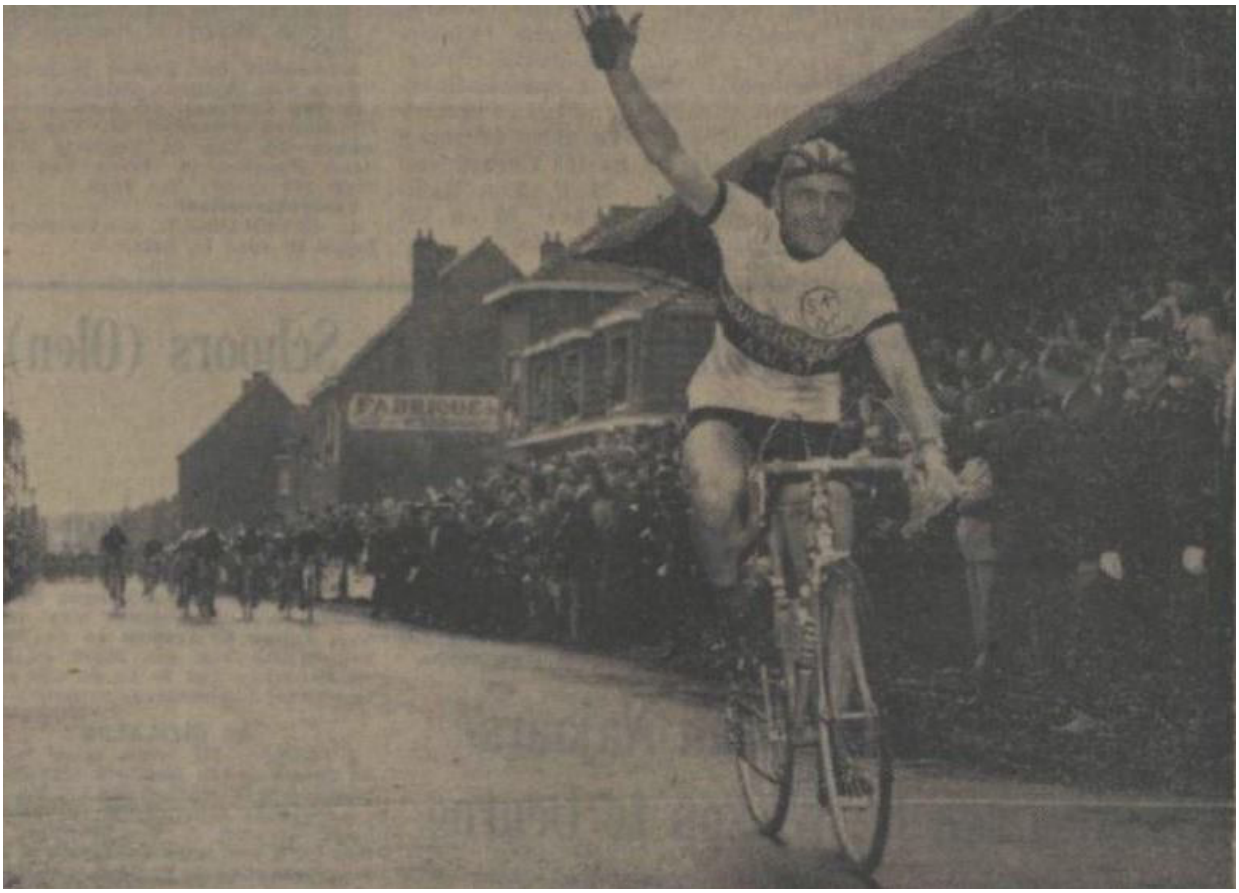

Frans Melckenbeeck wordt Belgisch kampioen bij de liefhebbers. De start van een veelbelovende carrière? (Fotobron onbekend)

Achteraf bekeken

Voor dit stuk heb ik het artikel van Marcel Baetens over Frans Melckenbeeck als basis gebruikt. Het verscheen in “1911-2011 De beknopte geschiedenis van KSC Denderstreek”, pag.171-180, uitgegeven in eigen beheer in 2011. ISBN 978 90 817 91809.

Frans Melckenbeeck kon op bepaalde momenten wedijveren met de allerbesten op wereldniveau.

Reeds van bij de nieuwelingen kon men eind de jaren vijftig zien dat Lede een opvolger voor Jef Moerenhout zou krijgen.

Het podium van het Belgisch Kampioenschap bij de liefhebbers met rechts Fred De Bruyne. (Fotobron onbekend)

Frans Melckenbeeck, derde uit een gezin van acht kinderen werd geboren in Lede op 15 november 1940 en raasde werkelijk als een sneltrein door de jeugdcategorieën. Hij won in 1958 de Omloop der Vlaamse Gewesten bij de liefhebbers. In 1960 mocht hij naar de Olympische Spelen in Rome om aldaar deel te nemen aan de ploegenachtervolging samen met Romain De Loof, Charles Rabaey en Barthélemy Gillard. In de schiftingen werden ze verslagen door Uruguay[5]. Hij was in 1961 nauwelijks te kloppen bij de amateurs, met als logisch gevolg een schitterende nationale titel in Sint-Genesius-Rode. In aanwezigheid van duizenden Ledenaars behaalde hij op 13 augustus zijn dertigste zege van het seizoen[6]. Dat jaar werd hij bij de liefhebbers ook 2de in Gent-Wevelgem, 2de in de Ronde van België, winnaar van de Ronde van Limburg en 5de in het wereldkampioenschap voor liefhebbers, gewonnen door Jean Jourden. Hij werd verder ook Belgisch kampioen ploegkoers met Romain De Loof door Patrick Sercu gekoppeld aan Benoni Beheyt te kloppen. Zo kondigde zijn wielertoekomst zich werkelijk schitterend aan.

Frans was dan ook klaar om over te stappen naar de profs, doch werd door de wielerbond nog verplicht om het seizoen 1962 te starten bij de ‘roze categorie’ van de onafhankelijken, waardoor zijn debuut bij de profs uitgesteld werd tot de maand mei. Om het ongelijk van de

5 Op de Wikipedia-pagina van Frans Melckenbeeck staat dat België 9de eindigde. Eigenlijk klopt dit niet. Er waren 8 ploegen geplaatst voor de kwartfinales op basis van de tijd. De elf ander ploegen zijn waarschijnlijk ex aequo 9de gezet. Want indien er naar de tijden kijkt van de niet-gekwalificeerde ploegen, dan komt België pas op de zevende plaats wat dus zou overeenkomen met een 15de plaats.

6 Frans Melckenbeeck zou in 1961 bij de liefhebbers uiteindelijk 36 overwinningen behalen.

wielerbonzen te bewijzen, won hij nog snel vijf wedstrijden bij de onafhankelijken. Verder nam hij eind april met de Mercier-ploeg deel aan lastige Tour du Sud-Est. Het was door zijn sterke prestaties in die rittenkoers (die hij als 13de afsloot), dat de B.W.B. haar beslissing herzag en toeliet dat Frans overstapte naar de profs.

Zijn eerste wedstrijd bij de profs was de Quatre Jours de Dunkerque. Het was een debuut dat er mocht zijn, want in de 4de rit stond hij al op het zegepodium en legde hij beslag op de 6de plaats in de eindstand.

Minder dan een maand later, op 9 juni, veroorloofde hij het zich om in een koninklijke spurt niemand minder dan Wereldkampioen Rik Van Looy te kloppen voor de zege. Het gebeurde in Aalst op de Sint-Annalaan, op luttele kilometers van zijn deur in de destijds befaamde wedstrijd Omloop Schelde-Dender-Leie. De lokale supporters waren een delirium nabij en de reporter van het Belang van Limburg verwoordde het op deze wijze:

“Er wordt soms gesproken van Zuiderse tonelen bij de aankomst van een wielerwedstrijd, maar wat zaterdagnamiddag op de Sint-Annalaan te Aalst te beleven was, waar de ‘coming man’ Frans Melckenbeeck, een renner uit Lede, Wereldkampioen Rik Van Looy op de meet klopte, tart elke beschrijving. Erger kan het er in Italië of Spanje niet aan toegaan.”

Frans Melckenbeeck klopt Wereldkampioen Rik Van Looy in de Omloop Schelde-Dender-Leie. (Fotobron onbekend)

Sportdirecteur Antonin Magne wilde duidelijk het ijzer smeden terwijl het nog heet was en selecteerde Frans (misschien een jaar te vroeg) voor de Tour de France. Deze Tour zal de geschiedenis ingaan als de Ronde van de pijnlijke opgave van Rik Van Looy. Ter voorbereiding reed Frans de Tour de Luxembourg waar hij de eerste rit won, 10de werd in de tweede rit en daarna opgaf.

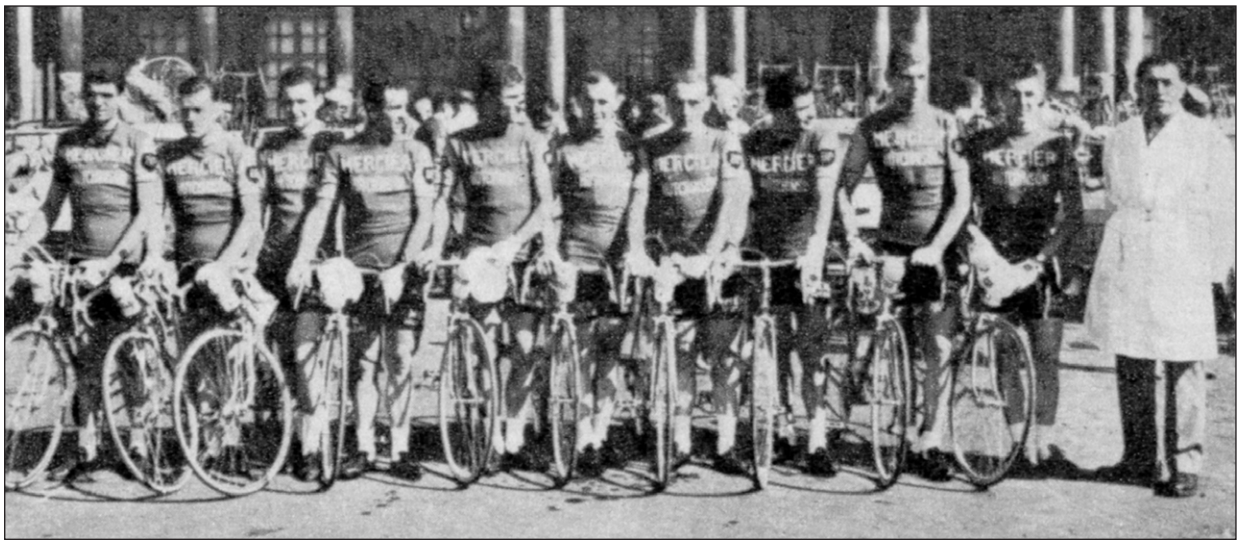

De Mercier-ploeg voor de Tour de France 1962. V.l.n.r.: René Abadie, Pierre Beuffeuil, Edouard Bihouée, Robert Cazala, Hubert Ferrer, Jean Gainche, Frans Melckenbeeck, Raymond Poulidor, Willy Vanden Berghen, Vic Van Schil en Antonin Magne. (Foto Miroir Sprint)

Op een haar na had Frans Melckenbeeck afspraak met de geschiedenis in deze Tour, want in de 2de rit was er een pijlsnelle André Darrigade nodig om te beletten dat Melckenbeeck ritwinnaar werd voor de deur van de Keizer van Herentals na één der meest tumultueuze spurten uit de geschiedenis van de Tour. Frans zal deze Tour niet uitrijden want in de 12de rit komt hij buiten tijd aan. Maar de vorm was er wel. Hij zegevierde in Mol (24/7) en Mere (23/8). In het najaar reed hij de Tour du Nord waarin hij de tweede rit won en tweede werd in de 4de rit. In het eindklassement werd hij derde na André Messelis en in dezelfde tijd als Benoni Beheyt. Verder won hij nog in zijn eigen Lede (22/9) en in Zele (10/10).

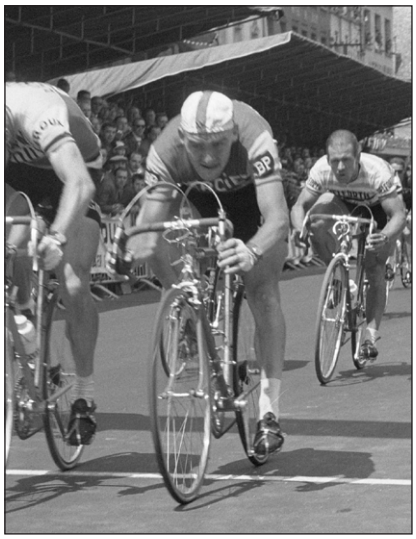

Frans in actie tijdens de Tour de France. (Fotobron onbekend)

Frans won zo in 1962 in totaal 8 wedstrijden bij de profs en miste in het najaar nipt een eerste zege in een klassieker wanneer hij in Paris-Tours op 2 seconden sneuvelt van de ontsnapte Jo de Roo en de rest van het peloton in een machtige spurt achter zich laat. Een zekere Benoni Beheyt werd derde. 1963 was het 'wonderjaar' van Frans Melckenbeeck. De verwachtingen waren uiteraard hoog bij het begin van het jaar. Het begon met een 21ste plaats in de Omloop Het Volk en een 9de in Kuurne-Brussel-Kuurne, gevolgd door Paris-Nice. Daar werd hij derde in rit 2, en tweede in de laatste rit. Het resulteerde weer in een 21ste plaats in het eindklassement. Milano-Sanremo leverde een 28ste plaats op, Gent-Wevelgem een 51ste. Geen spetterende uitslagen, maar ook geen complete afgang. En dan zou de pijnlijkste nederlaag uit zijn carrière volgen nl. in de Ronde van Vlaanderen.

In Vlaanderens Mooiste zag alles er goed uit, die koude en regenachtige 31ste maart 1963. Na de Kwaremont en de Kruisberg ontstond er een kopgroep van 13 waarbij alleen Altig nog kwam aansluiten. Op 10 km van de streep demarreerde Simpson, de winnaar van 1961. Foré, Altig en... Melckenbeeck gingen in de tegenaanval en vervoegden de Brit. In de plaatselijke ronde viel Altig, de beste man in de koers, en werd uitgeschakeld. Met drie gingen ze naar de finish. Gesneden koek voor de snelle Ledenaar, die ... echter op onbegrijpelijke wijze geklopt werd door Noël Foré. Van een gemiste kans gesproken. Voor Paris-Roubaix stond Frans op de deelnemerslijst. Hij reed de wedstrijd echter niet uit. Langzaamaan kwam de vorm er. Een kleine week na Paris-Roubaix won hij de GP Bank van Roeselare. In de daaropvolgende Tour du Sud-Est won hij vervolgens

Nipt verslagen in de Ronde van Vlaanderen. (Fotobron onbekend)

drie ritten en op 1 mei zegevierde hij in de GP Hoboken. Hij was klaar voor het volgende monument. Hoe hij Liège-Bastogne-Liège won werd hiervoor al beschreven. De dag erop was er de Flèche Wallonne waarin hij 45ste eindigde. Paris-Bruxelles leverde dan weer een 63ste stek op.

Na de voorjaarsklassiekers trok hij opnieuw naar de Quatre Jours de Dunkerque waar hij, net zoals in zijn debuutjaar, een rit won. Als voorbereiding op de Tour de France reed hij in het regionale circuit wat één overwinning opleverde nl. Ninove op 4 juni. Drie weken later stond hij aan de start van Bordeaux-Paris waarin hij opgaf.

Op 26 juni slaagde Frans erin om datgene te doen wat het jaar voordien niet lukte, namelijk een rit te winnen in de Tour de France. Hoe het geluk hem toelachte in Rouen is eveneens hiervoor reeds beschreven. Frans startte niet meer in de 9de rit en dook weer het regionale circuit is. Het leverde zeges op in Melle (11/7), Aalst (27/7), opnieuw Lede (25/8) en Kortemark (29/8). Tussendoor was hij op 21 juli 22ste geworden in het Belgisch kampioenschap. Hij reed nog één rittenkoers, de Tour du Nord, waar hij rit 2 won.

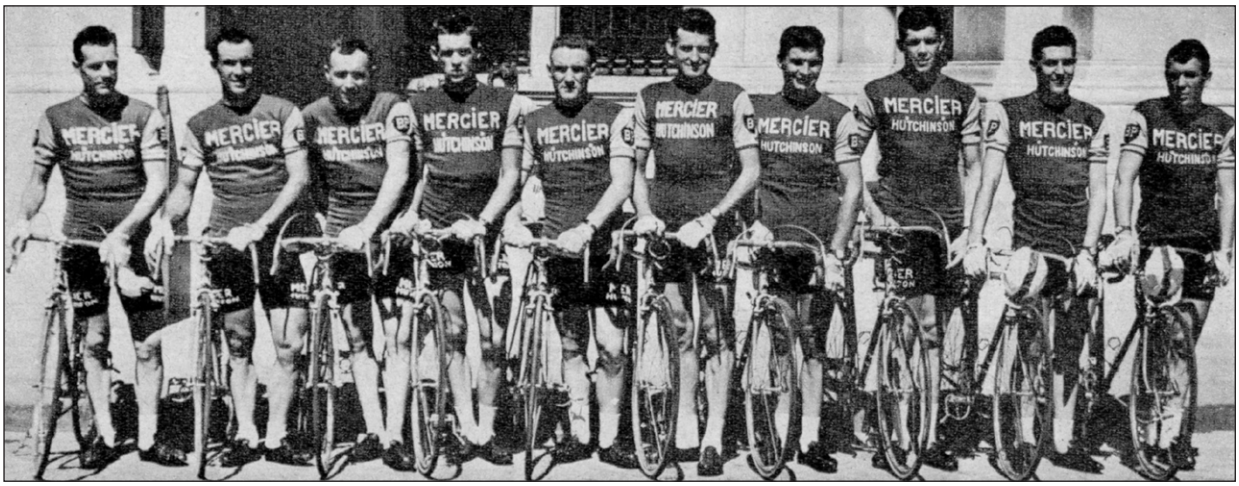

De Mercier-ploeg voor de Tour de France 1963. V.l.n.r.: Pierre Beuffeuil, Robert Cazala, Jean Gainche, Fons Hellemans, Frans Melckenbeeck, Jean Milesi, Raymond Poulidor, Simon Leborgne, Vic Van Schil en Gust Verhaegen. (Foto Miroir Sprint)

Frans sloot het seizoen af met 14 overwinningen. Op basis hiervan had hij misschien een selectie voor het wereldkampioenschap verdiend, doch kwatongen beweerden dat op aandringen van Rik Van Looy, de rappe spurters Melckenbeeck en Vannitsen uit de ploeg werden geweerd opdat niemand hem een stro in de weg zou leggen op weg naar een derde wereldtitel. Hoe het in Ronse afliep is al meermaals beschreven.

In 1964 breide Frans een mooi verlengstuk aan zijn topjaar 1963. Het begon al met winst in de Omloop het Volk (hiervoor reeds beschreven), gevolgd door een derde plaats in Kuurne-Brussel-Kuurne. Hij reed opnieuw Paris-Nice waar hij deze keer wel een ritoverwinning behaalde. In de klassiekers was het iets minder. In Milano-Sanremo werd hij 96ste en twee dagen later 62ste in Gent-Wevelgem. De Flèche Brabançonne leverde een 56ste plaats op. Geen revanche in de Ronde van Vlaanderen waar hij uitgeschakeld werd door een val, wel een mooie 6de plaats in Paris-Roubaix en een 4de in Paris-Bruxelles.

Geen Ardense klassiekers dit jaar want Melckenbeeck reed de Vuelta a España. En niet zonder succes. Hij won maar liefst 3 ritten in de Vuelta. Eenmaal klopte hij Rik Van Looy in de sprint, tweemaal José Pérez Francés. Daarnaast waren er ook een derde, 5de, 7de en twee achtste plaatsen. In het puntenklassement werd hij 4de. Met winst van ploegmaten Vic Van Schil, Barry Hoban en Raymond Poulidor, die ook eindwinnaar werd, was de Mercier-kassa goed gespekt.

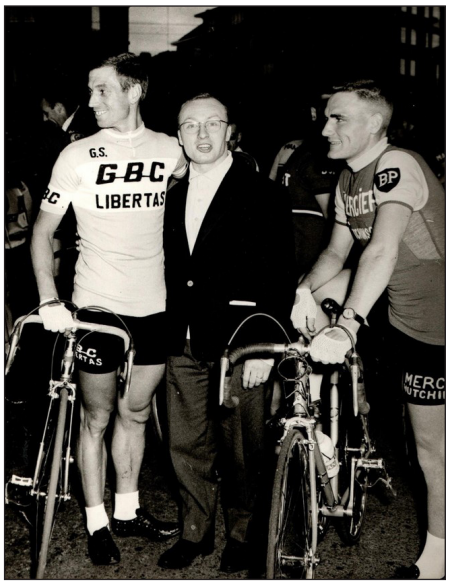

Rik Van Looy ziet Frans als een te gevaarlijke ploegmaat voor Ronse. (Fotobron onbekend)

De nog altijd maar 23-jarige Frans Melckenbeeck werd voor het derde jaar op rij geselecteerd voor de Tour de France. Het vat was echter af en hij gaf op in de 9de rit. Frans herpakte zich in het regionale circuit. De vorm kwam terug. Hij zegevierde in Temse op 15 juli en hij voelde zich klaar voor het Belgisch kampioenschap. Hij eindigde onderaan het schavot. Geklopt in de sprint door Ward Sels en Willy Bocklant. De maanden augustus en september leverden nog verschillende zeges op: Zwevegem (4/8), Lede (23/8), Kortemark (3/9), de GP Isbergues (14/9), rit 1 in de Tour de Picardie (19/9) en de GP Fourmies (4/10) en een week later nog een 5de plaats in Paris-Tours. In totaal waren er zo 13 zeges in 1964 en al 35 in totaal.

Frans Melckenbeeck wint de Omloop Het Volk voor Tuur Decabooter en Ivo Molenaers. (Fotobron onbekend)

Wat Frans toen niet wist was dat zijn hoogtepunt al bereikt en dat de neerwaartse lijn al ingezet was.

De Mercier-ploeg voor de Tour de France 1964. V.l.n.r.: Frans Aerenhouts, Robert Cazala, Jean Gainche, Jean-Pierre Genet, Barry Hoban, André Le Dissez, Frans Melckenbeeck, Raymond Poulidor, Robert Poulot, Vic Van Schil en Paul Vermeulen. (Foto Miroir du Cyclisme)

In 1965, nog altijd bij Mercier, zouden er maar drie overwinningen behaald worden. Het seizoen startte nochtans goed met winst in de GP Monaco op 25 februari. Maar in de Omloop Het Volk eindigde hij slechts 45ste.

Verder was er enkel een 39ste stek in Paris-Roubaix en een 48ste in Paris-Bruxelles. Hij stond wel op de deelnemerslijsten van Milano-Sanremo, Gent-Wevelgem en Ronde van Vlaanderen maar of hij opgaf of niet startte kon niet achterhaald worden. Ook geen Ardense klassiekers voor Frans, wel weer de Vuelta a España waar hij de 10de rit won voor Rik Van Looy. Hij werd ook tweemaal tweede na Keizer Rik. Frans startte niet meer in de laatste rit.

Frans wordt kampioen van K.S.C. Denderstreek in 1964. (Fotobron onbekend)

Criterium Ronse op 25 juli 1964. Frans met Rik Van Looy. (Fotobron onbekend)

De Mercier-kassa was opnieuw goed gevuld met de eindwinst van Rolf Wolfshohl voor Raymond Poulidor (+ 2 ritten) en winst in het ploegenklassement.

Hij reed wel Bordeaux-Paris, werd 10de en laatste op 40'59" van winnaar Jacques Anquetil. Of hij terecht in de gepubliceerde uitslagen opgenomen werd is nog maar de vraag gezien de wielerbaan al gesloten was en Frans in feite niet de volledige afstand aflegde.

Ook geen Tour de France voor Frans in 1965. In juni werd hij wel nog Oost-Vlaams kampioen door de wedstrijd Erembodegem-Terjoden te winnen. In het nationaal kampioenschap reed hij geen uitslag. Een jaar om vlug te vergeten dus.

Ook in 1966 bleef hij bij Antonin Magne en Mercier. Het jaar zou even desastreus worden.

Het Belgisch kampioenschap in Vielsalm in 1964. Frans wordt derde na Ward Sels en Willy Bocklant. (Fotobron onbekend)

Frans trekt de leiderstrui aan na winst in de eerste rit van de Tour de Picardie. (Fotobron onbekend)

Aan de start van Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke in 1965. (Foto: Jan Himpe)

Zijn beste resultaat in een koers van betekenis was een 7de plek in de Flèche Brabançonne. Verder een 17de plaats in Kuurne-Brussel-Kuurne, een 18de in Paris-Bruxelles, een 23ste in de Scheldeprijs en een 41ste in Gent-Wevelgem.

Geen Vuelta, geen Tour voor Frans. Geen uitslag in het Belgisch kampioenschap. Wel twee overwinningen tijdens de zomer: Melle (7/7) en Heule (11/9).

De wegen van Frans Melckenbeeck en Mercier scheidden. Frans ging zich meer concentreren op het regionaal circuit en zocht een ploeg die hierbij paste. Het werd Tibetan-Groene Leeuw van Berten De Kimpe. Niet direct een gelukkige keuze gezien Groene Leeuw nogal vlug in het seizoen in moeilijkheden kwam en op de truien vervangen werd door Pull Over Centrale.

Frans kende nochtans een kleine heropleving in de periode dat de sponsormoeilijkheden opdoken. Hij was al 16de geworden in Kuurne-Brussel-Kuurne, 13de in Dwars door België, 9de in Gent-Wevelgem en zou 12de worden in Paris-Roubaix. Voor de Helleklassieker had hij in

Frans Melckenbeeck in de Tour de Belgique met Carmine Preziosi. (Foto Peter Remmerie)

de Tour de Belgique twee ritten gewonnen. Hij won tweemaal in de sprint, één keer voor Georges Vandenberghe en één keer voor Jan Janssen. In de eindstand werd hij 19de. Zijn derde overwinning behaalde hij op 25 mei in Westouter. Er kan gesteld worden dat zijn voorjaar min of meer geslaagd was. De zomer en het najaar leverden echter niets meer op. Geen winst in het regionale circuit en 58ste in Paris-Tours. Maar misschien was Frans het principe gaan hanteren dat wie niet sterk is, slim moet zijn en zat hij regelmatig mee 'in de slag'?

Ook in 1968 reed Frans bij dezelfde ploeg waar nu ex-collega en ex-rivaal Tuur Decabooter ploegleider was. De ploeg heette Pull Over Centrale-Motte-Novy. Internationaal kwam de ploeg, en ook Frans, nauwelijks aan bod. Paris-Roubaix was nog min of meer een succes met Frans als beste van de ploeg op een 10de plaats. Maar verder dan een 33ste plaats in Gent-Wevelgem, een 29ste in de Flèche Brabançonne en een 31ste in het nationaal kampioenschap kwam hij niet in de andere 'belangrijke' wedstrijden. Maar in het regionale circuit waren er wel vier zeges: in Erembodegem-Terjoden (17/6), Zottegem (20/8), Herzele (1/9) en Handzame (7/9) trok hij aan het langste eind.

Het moet zijn dat Tuur Decabooter tevreden was met deze resultaten want Frans mocht blijven. 1969 werd echter een jaar zonder noemenswaardige resultaten. De zeges waren ook schaars, twee waren het er: Moorsele (30/7) en Lede (17/8).

Op het einde van het jaar hield de ploeg ermee op. Frans Melckenbeeck mocht op zoek naar een nieuwe sponsor en vond die bij Goldor. Hij zou er nog drie jaar rijden, respectievelijk bij Goldor-Fryns-Elvé-Peugeot, Goldor en Goldor-IJsboerke. Er zouden in die drie jaar nog vier zeges volgen. In het eerste jaar Roubaix-Cassel-Roubaix op 1 mei, in het tweede jaar de

Omloop van Oost-Vlaanderen in Ertvelde op 31 mei en Temse op 14 juli en tenslotte in zijn laatste jaar op 4 augustus in Ninove.

Frans Melckenbeeck reed volgens een berichtje in de Gazet van Antwerpen zijn laatste koers in De Pinte op 5 augustus. Nochtans werd hij nog 4de in zijn eigenste Lede op 6 augustus en 8ste in Lokeren op 9 augustus.

In elk geval, in augustus 1972 was het voor Frans Melckenbeeck afgelopen met koersen. Hij werd vertegenwoordiger voor IJsboerke. Jarenlang kon men Frans nog langs de wegen in de Denderstreek tegenkomen aan het stuur van zijn diepvrieswagen waarmee hij de producten van de ijsboer uit Tielen aan de man bracht. De profkoers in Lede, die zijn naam droeg, kon jaarlijks op zijn steun rekenen.

1967 Frans Melckenbeeck en toen nog collega Tuur Decabooter. (Fotobron onbekend)

Normaal gezien is een renner tussen zijn 25ste en zijn 30ste op het toppunt van zijn kunnen. Dit was duidelijk niet het geval voor Frans Melckenbeeck. Op een paar uitschieters na (een rit in de Vuelta in 1965 en twee ritten in de Ronde van België in 1967) speelt de Ledenaar geen rol van betekenis meer op internationaal vlak en beperkt zijn verdere erelijst zich tot overwinningen op lokaal niveau en dan meer in het bijzonder in het circuit van de kermiskoersen.

We kunnen dus stellen dat de ster van Frans Melckenbeeck slechts gedurende drie jaar geschitterd heeft aan het wielerfirmament. Of Mercier, en meer specifiek Antonin Magne, hier voor iets tussen zat, kan wel beaamd worden. Frans werd op zijn 21ste profrenner en reed direct al een zwaar programma met een Tour de France. De twee volgende jaren was dat dan voorjaarsklassiekers, met in 1963 Bordeaux-Paris, en Tour de France, in 1964 zelfs met Vuelta a España erbij en in 1965 opnieuw Bordeaux-Paris. Heden ten dage zou men met zo een talent toch veel voorzichtiger omgaan.

Frans Melckenbeeck in actie in Herzele en na de zege. (Fotobron: Peter Remmerie en onbekend)

Roland Van De Rijse en Frans Melckenbeeck in 1971. (Fotobron onbekend)

1962-66

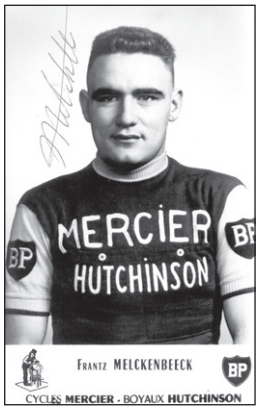

1967

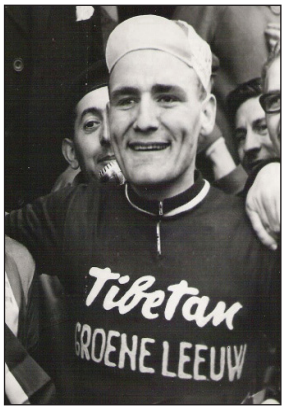

1968

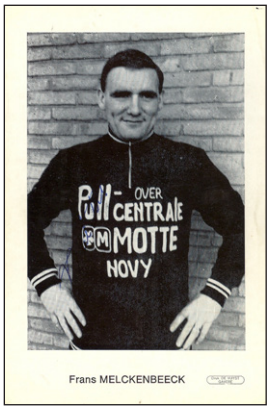

1969

1970

1971

1972

Lucien Gillen, de gentleman-renner uit het kleine Lëtzebuerg (deel 3)

door Hans Vandeput

Vanaf 1956 tot einde loopbaan

Het jaar nadien was Kopenhagen voor de derde maal Gillen gunstig gezind. Hij won er opnieuw de zesdaagse, nu met Gerrit Schulte als ploegmaat.

Met Schulte als winnaars van de Zesdaagse van Kopenhagen 1956. (Foto Revue)

Naast successen kende Gillen ook momenten van tegenslag. Zoals in de Zesdaagse van Aarhus (Denemarken) 1955 waar hij een zware val deed. Het Deense duo Johny Kajberg-Kjeld Leveau kwam ten val bij een aflossing. Gillen plakte op dat ogenblik aan het wiel van Leveau en knalde over diens fiets. “Ik was toen zo zwaar gekwetst dat ik gedurende verschillende dagen tekenen van verlammingsverschijnselen vertoonde. Het waren verschrikkelijk lange dagen voor mij en toen ik uiteindelijk mijn tenen opnieuw kon bewegen voelde ik me als het ware herboren. Na deze val ben ik nooit meer teruggekeerd naar de velodroom van Aarhus”.

De GP Mücke op de weg te Krefeld zag Gillen tweemaal zegevieren: in 1957 en 1958[1].

Kjeld Leveau mede-veroorzaker van de zware valpartij in Aarhus. (Foto Collectie HV)

In 1957 vond de wedstrijd plaats op 22 april onder de naam ‘Grossen Mücke-Geburtags-Preis’. 65 renners dienden 120 km af te leggen, verdeeld over 100 ronden, rondom de Westwall in Krefeld. In de vierde ronde hielden Gillen en de Nederlander Frans Mahn er reeds een strak tempo op na en rijfde Gillen een premie van 100 DEM binnen. De eerste klassementsspurt ging eveneens naar Gillen voor Hans Brinkmann, Heinz Müller I en Hans Junkermann. Jaap Kersten sprintte door en nam op zijn beurt de leiding. De uiterst sterk rijdende Australiër Don Williams zette zich aan kop van het peloton en na zestien ronden volgde er een algemene hergroepering. Bij de tweede tussenspurt haalde Gillen, vertrekkende vanuit een vijfde positie het opnieuw voor Noppie Koch, Hans Brinkmann en onze landgenoot Frans Loyaerts terwijl hij eveneens de derde voor zijn rekening nam ten nadele van opnieuw Brinkmann, Günter Ziegler en Noppie Koch.

Er stond die dag geen maat op Gillen en hij won ook makkelijk de vierde klassementsspurt waardoor hij een optie nam op de eindzege. Nadat Gillen in de vijfde spurt nipt verslagen werd door Günter Ziegler schreef hij nog drie extra punten bij op zijn conto en kon enkel nog vrezen gedubbeld te worden, maar daarvoor was hij te waakzaam. Er kwamen nog ontsnappingen van Willi Hochgeschurtz, Heinz Müller II, Karl-Heinz Kramer, Lothar Friedrich, Peter Post, Jan Plantaz en Jan Hijzelendoorn

1 De GP Mücke werd genoemd naar Klemens Grossimlinghaus sr. Hij was profrenner in de jaren 20 en 30 van vorige eeuw en vooral actief als stayer. Hij had de bijnaam Mücke en opende na zijn wielerloopbaan een fietshandel te Krefeld onder de naam Mücke. Zijn zoon Klemens Grossimlinghaus jr. was eveneens profrenner tussen 1964 en 1968 in o. a. de ploegen Ruberg en Willem II-Gazelle.

Vader en zoon Grossimlinghaus. (Foto's Collectie HV)

doch deze reikten niet ver. Mathias Löder en Emil Reinecke vielen weg met materiaalpech. Alles scheen erop te wijzen dat Gillen ongestoord op een zege afstevende tot Rik Serin er op 30 km van het einde quasi ongemerkt vandoor trok. Alvorens men in het peloton de ernst van de situatie besefte had Serin al meer dan 1' voorsprong opgebouwd. Alarmfase! Gillen zag het onheil al aankomen want een ronde werd afgelegd in ongeveer 2'. Hij zette zich aan kop van de meute om niet gedubbeld te worden, doch er bleek weinig of geen achterstand goed te maken op de sterk rijdende Serin. Niettegenstaande deze Serin een vierde van de wedstrijd op kop reed en 15 punten verzamelde slaagde hij er niet in te zegevieren tegen de tactisch sterkste man uit deze GP Mücke: Lucien Gillen.

De uitslag:

1. Lucien Gillen, 27 punten, de 120km in 3 u. 19'00"
2. Rik Serin 15 punten
3. Hans Brinkmann 13 punten
4. Noppie Koch 10 punten
5. Willi Hochgeschurtz 10 punten
6. Günter Ziegler 9 punten
7. Jaap Kersten 6 punten
8. Heinz Müller I 3 punten
9. Edi Ziegler 2 punten
10. Heinz Müller II 2 punten
11. Hans Junkermann 1 punt
12. Franz Reitz 1 punt

GP Mücke 1957: Serin in actie (rechts) en sfeerbeeld links met in volgorde Willi Hochgeschurtz-Heinz Müller II en Jaap Kersten. (Foto Radsport)

Onze landgenoot Rik Serin, ei zo na nog een bedreiging voor Gillen. (Foto Collectie HV)

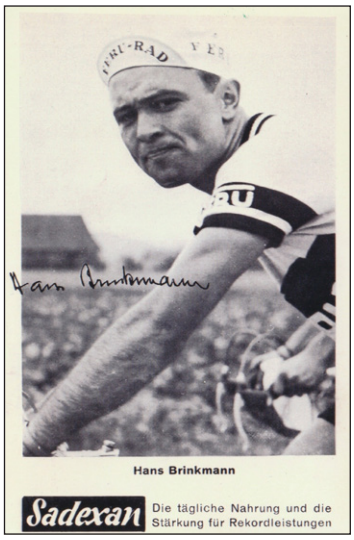

Hans Brinkmann vormt samen met Gillen en Serin het podium van de GP Mücke 1957. (Foto's Collectie HV)

Op paasmaandag 7 april 1958 ontving Krefeld opnieuw het profpeloton voor de 'Grosse Mücke Preis'.

Het was weer een typische 'Lull Gillenzege' blokletterde het Duitse Radsport. 70 ronden lang liet hij de tweede sterkste – Günther Ziegler – punten pakken alvorens hij er alleen op uit trok om de achtste en laatste klassementsspurt te winnen. Als na de tachtigste ronde het conto van beiden werd opgemaakt, had 'Lange Lucien' 19 punten getotaliseerd en Ziegler 14. Het betekende eindwinst en de bloemen voor de Luxemburger. 30 000 toeschouwers genoten van de opener van het Duitse wegseizoen voor profs. De wedstrijd duurde twee en een half uur voor 96 km en er werd gedurende die twee en een half uur volop strijd geleverd. De Nederlanders Peter Post, Willy Gramser, Piet Steenvoorden, Nol Ehlen, Chris Smits en Noppie Koch trachtten in de aanvangsfase het koersverloop naar hun hand te zetten, doch Horst Tüller, Günter Debüsmann, Franz Reitz en Hans Junkermann lieten niet begaan en als nadien in de eindfase Gillen zijn spurtkwaliteiten in de weegschaal wierp en de laatste twee klassementsspurten voor zijn rekening nam was het verdict gevallen. Gillen won zoals het jaar voordien deze wedstrijd in Krefeld en vader Maurice was zeker zo blij als zijn zoon die met een mooie geldprijs en waardevol zakgeld de weg terug naar Luxemburg nam. Peter Post was de pechvogel van de dag toen hij in de éénenveertigste ronde door een onvoorzichtige toeschouwer die de rijweg overstak ten val kwam.

De uitslag:

1.	Lucien Gillen	19 punten
2.	Günther Ziegler	14 punten
3.	Jan Plantaz	10 punten
4.	Noppie Koch	9 punten
5.	Jacques Vrancken	8 punten
6.	Willy Gramser	7 punten
7.	Hans Junkermann	6 punten
8.	Hans Brinkmann	6 punten
9.	Willem Hendriks	4 punten
10.	Piet Steenvoorden	3 punten
11.	Frans Loyaerts	1 punt

Winnaar GP Mücke 1957. (Foto Radsport)

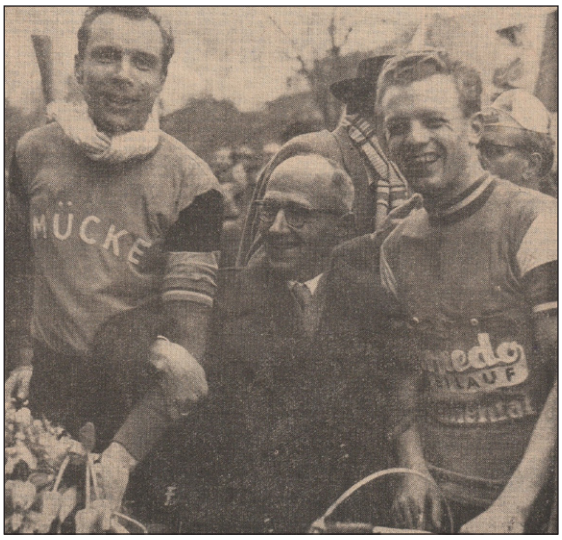

Winnaar GP Mücke 1958 met rechts de tweede Günter Ziegler. (Foto Radsport)

Lucien Gillen met Ziegler en Plantaz het podium te Krefeld in 1958. (Foto's Collectie HV)

Zijn laatste zeges op de weg behaalde Gillen in 1961 in het Duitse Kohlscheid en in 1964 als thuisrijder in een criterium te Luxemburg.

Op 6 mei 1961 vond in het Duitse Kohlscheid de Fichtel & Sachspreis plaats. 28 deelnemers zouden oorspronkelijk 100 km afleggen, doch wegens barslechte weersomstandigheden werd de wedstrijd ingekort. Een wolkbreuk en opkomende duisternis deed de organisatoren beslissen om in te grijpen en de wedstrijd af te vlaggen na 87, 5 km of 70 ronden van 1250 m.

Lucien Gillen trok er in de derde ronde al op uit samen met Edi Gieseler en Willi Schüller, onmiddellijk gevolgd door Karl-Heinz Theissen en Dieter Kemper. In de zevende ronde kwam Kemper alleen aan de leiding. Plaatselijk idool Helmut Kuckelkorn bundelde samen met Gillen de krachten en beiden kwamen bij Kemper in de veertiende ronde. De rest volgde op 16". Het drietal loste mekaar vooraan voorbeeldig af. Pogingen van Dieter Puschel en Horst Tüller om het koptrio bij te benen mislukten. De leiders vergrootten systematisch hun voorsprong tot 31". Wim van Est en Günter Tüller waren de volgende aanvallers die in de 18de ronde op zoek gingen naar de leiders, nagezeten door Edi Gieseler. Tüller beging dan de fout er alleen van onder te willen muizen, doch een tweede poging samen met opnieuw Van Est en Gieseler lukte wel en met gebundelde krachten slaagden zij er in de koplopers te vervoegen om in de 27ste ronde de rest van het deelnemersveld te dubbelen. Na de samensmelting van

de leiders en de gedubbelden was het weeral de beurt aan de onvermoeibaar lijkende Van Est en Gieseler om opnieuw in het offensief te gaan. Sigi Renz slaagde er samen met een waakzame Gillen in om Van Est en Gieseler bij te benen. De 'jagers' vatten de 'opgejaagden' tijdens ronde negenendertig. Deutschland Rundfahrtwinnaar Friedhelm Fischerkeller kreeg nooit een vrijgeleide vanuit het peloton. In de drieënvijftigste ronde zegden Horst Tüller, Willi Schüller, Manfred Donike en Wolf-Jürgen Edler hun tegenstanders vaarwel. Elf ronden later hadden ook zij een ronde voorsprong. Wegens bandbreuk moesten Günther Tüller en Edi Gieseler de wedstrijd verlaten. Rudi Altig reed ook lek, doch hij vond het zijn plicht om als drager van de regenboogtrui de wedstrijd uit te rijden, niettegenstaande een achterstand van drie ronden. Altig is echter in de uitslag, gepubliceerd in Radsport, niet terug te vinden. Ondertussen verlieten onder een stromende regen Rolf Roggendorf, Edi Gieseler, Günther Ziegler en Hans Jaroscewicz de wedstrijd. De ontknoping van deze Fichtel & Sachspreis kwam nu wel in een eindfase en Lucien Gillen haalde het in een adembenemende spurt voor Kemper en Kuckelkorn.

De uitslag:

1. Lucien Gillen, de 87,5 km in 2 u. 13'12"
2. Dieter Kemper
3. Helmut Kuckelkorn

op 1 ronde

4. Hans Junkermann
5. Horst Oldenburg
6. Manfred Donike
7. ex-aequo Wim van Est, Horst Tüller, Sigi Renz, Wolf-Jürgen Edler, Willi Schüller

op 2 ronden

12. Franz Farr

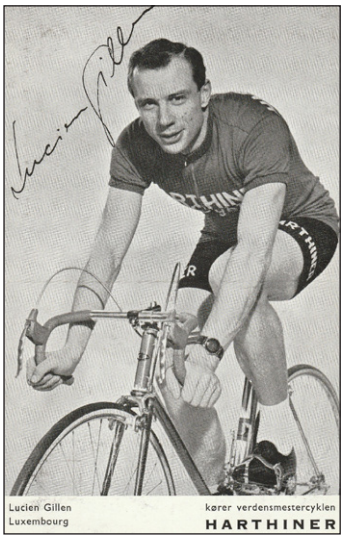

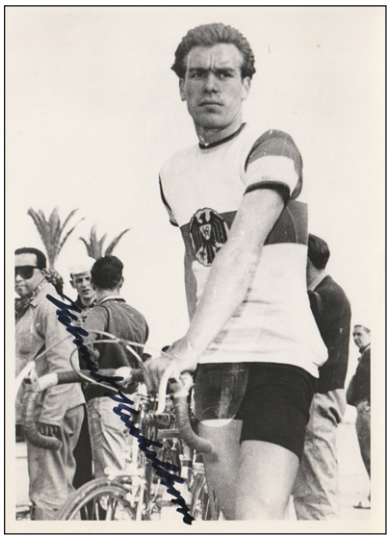

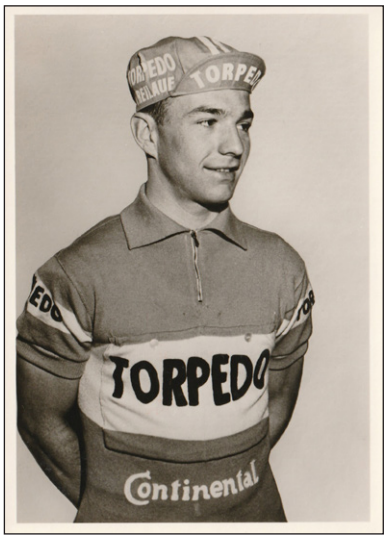

Het podium in Kohlscheid Gillen-Kuckelkorn-Kemper. (Foto's Collectie HV)

De verslaggever van Radsport, Mathias Gasper, vond het spijtig dat er bij het vertrek geen minuut stilte in acht genomen werd ter nagedachtenis aan Alessandro Fantini, overleden na een valpartij bij aankomst te Trier van de 6de rit in de Deutschland Rundfahrt Landau-Trier op 5 mei. Fantini was eerder nog winnaar geworden van rit 4 in München-Kellmünd op 1 mei.

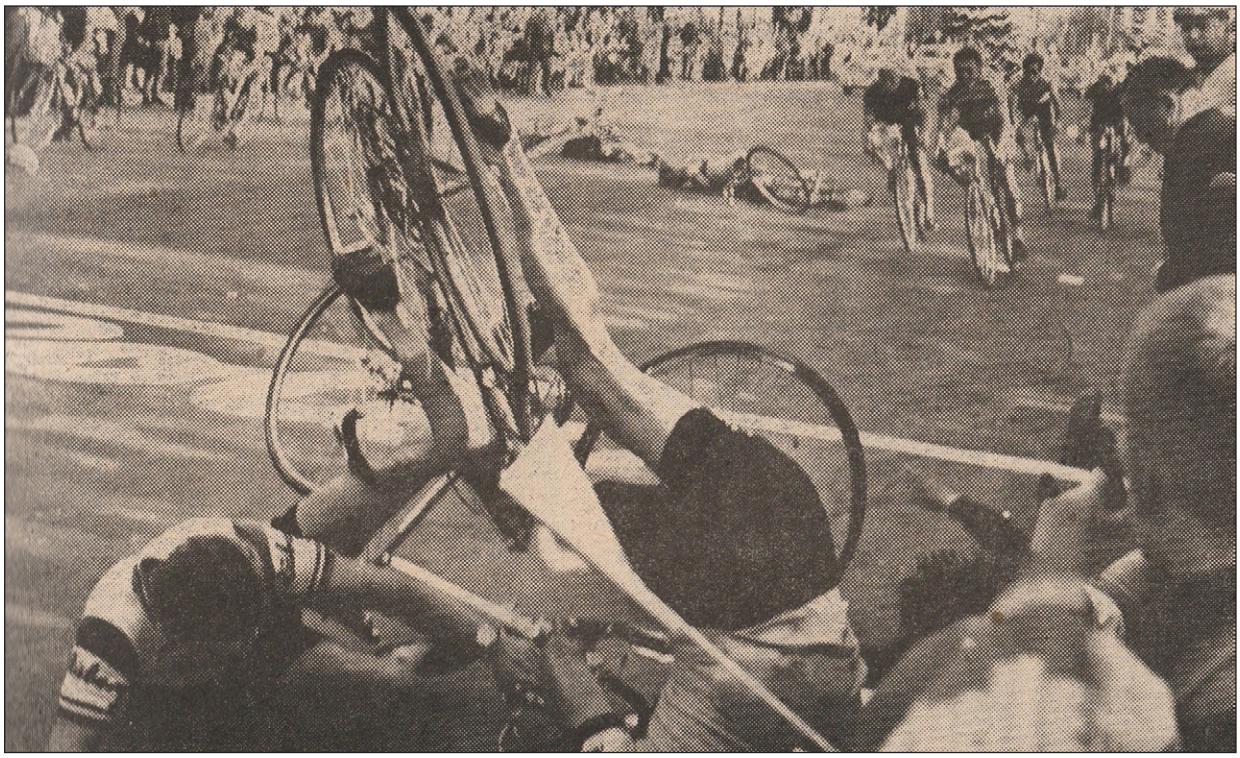

De valpartij te Trier Deutschland Rundfahrt 1961 die Fantini fataal werd. Vooraan links Horst Tüller en Friedhelm Fischerkeller. Achteraan op de grond rechts de ongelukkige Fantini, links Hans Jaroszewicz. (Foto Radsport)

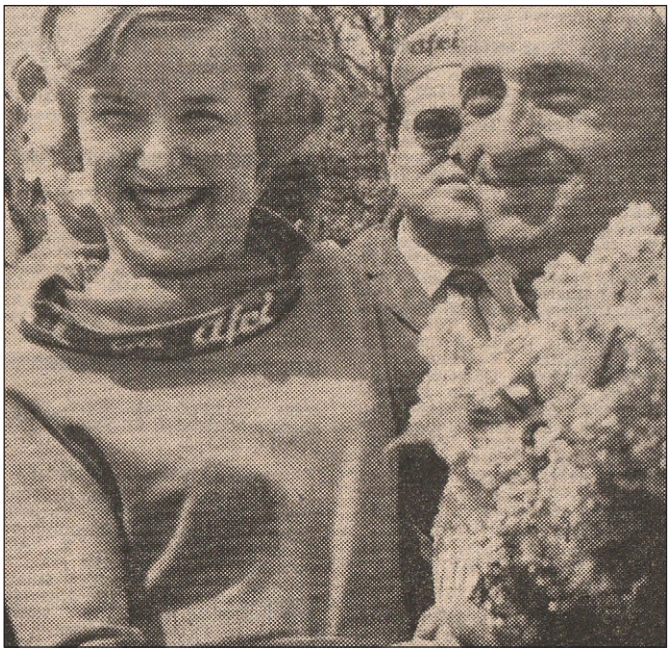

Fantini na zijn overwinning te Kellmund. (Foto Radsport)

Lucien Gillen tijdens de Tour de Luxembourg 1961. (Foto Revue)

Tijdens de Tour de Luxembourg 1961. V.l.n.r.: Kuckelkorn, Gillen, Farr, Bolzan, Gaul, Bley en Schmitz. (Foto Revue)

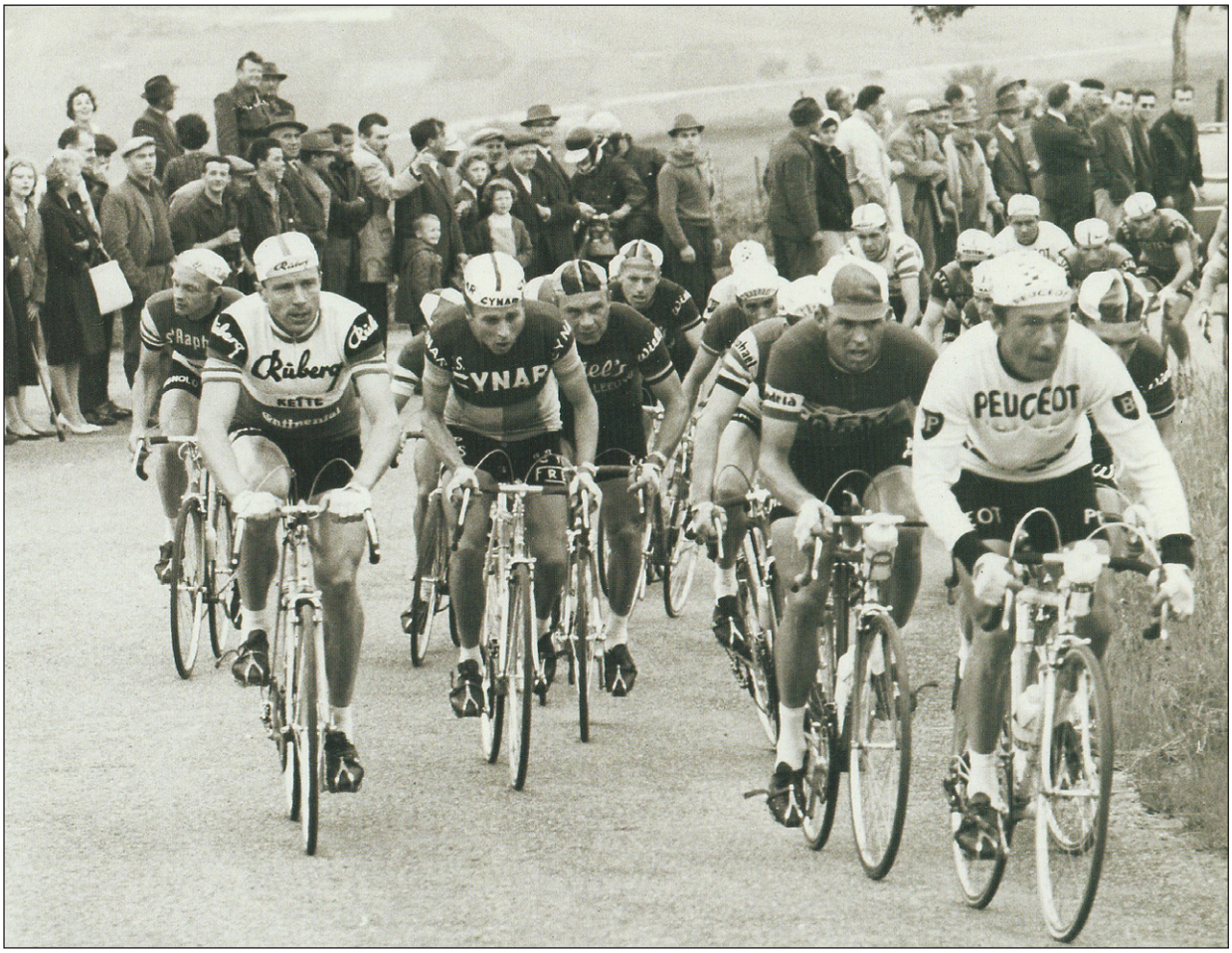

Tour de Luxembourg 1963. V.l.n.r.: Willi Altig-Gillen-Blanc-Van Meenen-Decraeye-Foré en aan de leiding Gaul. (Foto La Saga Charly Gaul)

Met Martin van der Borgh tijdens de GP du Millénaire 1963 in Luxemburg stad.
(Foto Luxemburger Sportler des 20. Jahrhunderts)

De GP des Caves du Sud op 11 juni 1964 vond plaats als voorspel op de Tour de Luxembourg. Er dienden 60 ronden van 1 km afgelegd te worden rond het Stadtpark van hoofdstad Luxemburg. Vanaf de start nam Gillen het heft in handen. Na de derde ronde kwam hij aan de streep door met 25 m voorsprong op Bas Maliepaard en Jan Schröder. Hij bleef zich steeds handhaven in de voorste gelederen en in de veertiende ronde viel de wedstrijd min of meer al in een beslissende plooi. Er vormde zich een kopgroep met Gillen, Gilbert De Smet, Jean-Baptiste Claes, Yvo Molenaers, Arie den Hartog, Jan Schröder en Bruno Mealli. Het zevental maalde de rondjes af in een tijd van 1'23" per ronde. Tegen het einde van de wedstrijd werd de rest van het deelnemersveld ingehaald. Alle 10 ronden werd er gespurt voor punten, respectievelijk 5, 4, 3, 2 en 1 voor de eerste vijf renners. Spurt na 10 ronden: Gillen-Maliepaard-Schröder-Molenaers-Den Hartog. Na 20 ronden: Gillen-Schröder-Den Hartog-Molenaers-Maliepaard. Na 30 ronden: Gillen-Den Hartog-Schröder-Claes-Maliepaard. In de vierde reeks werden dubbele punten toegekend: Molenaers-Schröder-Gillen-Den Hartog-Mealli.

Einduitslag:

1. Gillen Lucien 21 punten, de 60 km in 1 u. 25'39"
2. Jan Schröder 18 punten
3. Yvo Molenaers 14 punten
4. Arie den Hartog 12 punten
5. Bruno Mealli 3 punten
6. Gilbert De Smet
7. Karl-Heinz Kunde

op 1 ronde

8. Bas Maliepaard
9. Jean-Baptiste Claes
10. Roger Thull
11. Giuseppe Sartore
12. Dino Zandegù
13. Ex-aequo André Zimmerman, Giancarlo Gentina, Franco Lotti, Jan Boonen, Georges Vandenberghe, Emile Moentjens, Martin van der Borgh, Alex van Kreuningen
21. Mario Maino
22. Giuseppe Sartore

Opgegeven: Noël Foré, Hans Junkermann, René Van Meenen en Roger Baens

GP des Caves du Sud 1964. V.l.n.r.: Mealli-Schröder-Gillen-Gilbert Desmet-Den Hartog-Molenaers-Kunde. (Foto Revue)

Huldiging als winnaar van de GP des Caves du Sud 1964. (Foto Revue)

In 1959 won hij aan de zijde van Peter Post de Zesdaagse van Münster. Vervolgens was het wachten tot in 1964 om opnieuw aan te knopen met winst in het zesdaagsencircuit. Zijn twee laatste zesdaagsezeges van in totaal elf behaalde Gillen in Canada: Québec met onze landgenoot Miel Severeyns en Montréal met opnieuw een Belg als partner: Robert Lelangue.

Het jaar nadien trok hij opnieuw naar Canada om er telkens met Lelangue aan te reden in Toronto, Québec en Montréal om er respectievelijk derde, tweede en derde te eindigen. De jaren begonnen echter door te wegen en het einde van zijn loopbaan kwam in zicht. Op de velodroom van Niederkorn toonde hij zich op 11 augustus 1965 nog eens van zijn beste zijde ter gelegenheid van een internationaal omnium, eveneens de afscheidswedstrijd van een ander Luxemburgs wielericoon Charly Gaul. Gillen trad er aan in het onderdeel 'Omnium der Vedetten' tegen Rik Van Steenbergen, Jacques Anquetil, Gianni Motta en Raymond Poulidor. In het onderdeel snelheid eindigde hij tweede achter Van Steenbergen. In de afvalling waren de rollen omgekeerd: Gillen voor Van Steenbergen.

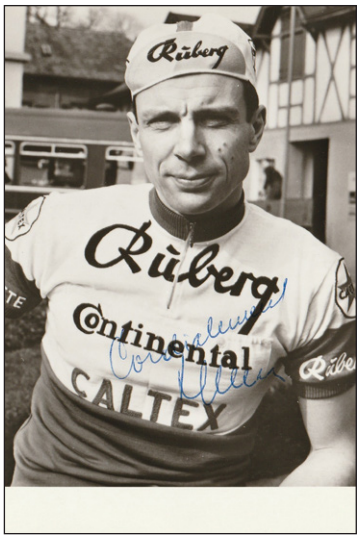

In 1965 nog steeds een vaste waarde bij Ruberg.

De Australische achtervolging was Anquetil op het lijf geschreven en Gillen, ooit een begenadigd achtervolger, eindigde hier tweede.

Snelheid over 2 ronden:

1. Van Steenbergen, de 200m in 13, 3"
2. Gillen
3. Anquetil
4. Motta
5. Poulidor

Afvalling:

1. Gillen
2. Van Steenbergen
3. Anquetil

4. Poulidor
5. Motta

Australische achtervolging

1. Anquetil in 3'22, 9"
2. Gillen in 3'26, 7"
3. Van Steenbergen in 3'29, 9"
4. Poulidor en 5. Motta, beiden ingelopen

Eindstand Omnium der Vedetten:

1. Lucien Gillen 5 punten
2. Rik Van Steenbergen 6 punten
3. Jacques Anquetil 7 punten
4. Raymond Poulidor 13 punten
5. Gianni Motta 14 punten

Met Van Steenbergen te Niederkorn op 11 augustus 1965.
(Foto Luxemburger Sportlers des 20. Jahrhunderts)

Er stond eveneens een ploegkoers over 50 ronden op het programma - 22,250 km - met volgende uitslag:

1. Van Steenbergen-Schleck 19 punten
2. Motta-Magni 14 punten
3. Gillen-Gaul 13 punten
4. Stablinski-Thull 12 punten
5. Anquetil-Schutz 6 punten
6. Poulidor-Jiménez 2 punten

Onder de titel 'Omnium der Klimmers' namen Charly Gaul en Julio Jiménez het tegen elkaar op. Dit gaf volgende resultaten.

Snelheid: 1. Gaul, 2. Jiménez de laatste 200m in 14,7"

Tijdrit over 1 ronde met vliegende start: 1. Gaul in 31,9" 2. Jiménez in 33,2"

Achtervolging over 4 ronden (1780m): 1. Gaul in 2'26" 2. Jiménez in 2'26,2"

Eindstand: 1. Gaul 3 punten en 2. Jiménez 6 punten

Zelfde meeting met Anquetil-Gillen-Motta-Poulidor.
(Foto Luxemburger Sportlers des 20. Jahrhunderts)

Het geheel werd afgesloten met een 'Omnium der Internationalen' gewonnen door Roger Thull voor Johny Schleck, Edy Schutz, Oreste Magni en Jean Stablinski.

Snelheid

1. Thull, de 200m in 13,4"
2. Schleck
3. Schutz
4. Magni
5. Stablinski

Afvalling

1. Schutz
2. Thull
3. Schleck
4. Magni
5. Stablinski

Australische achtervolging

1.	Thull - 2670m	in 3'24,5"
2.	Schleck	in 3'24,6"
3.	Schutz	in 3'28,2"

Stablinski en Magni ingelopen

Eindstand Omnium der Internationalen

1.	Thull	4 punten
2.	Schleck	7 punten
3.	Schutz	7 punten
4.	Magni	13 punten
5.	Stablinski	14 punten

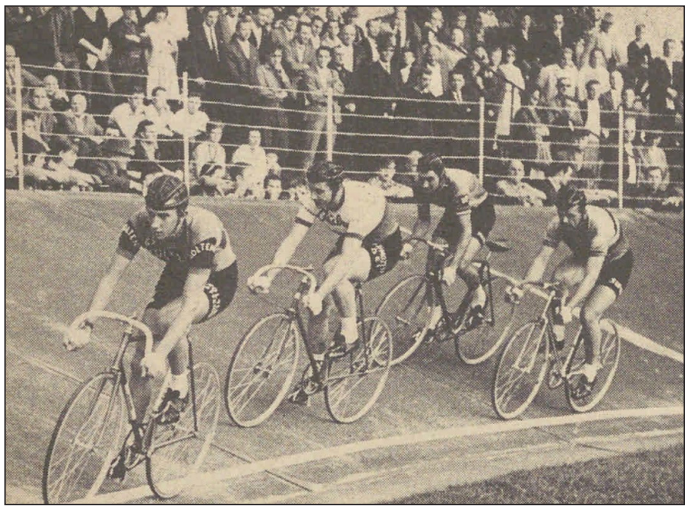

Zelfde meeting. Motta-Gillen-Poulidor-Van Steenbergen. (Foto Revue)

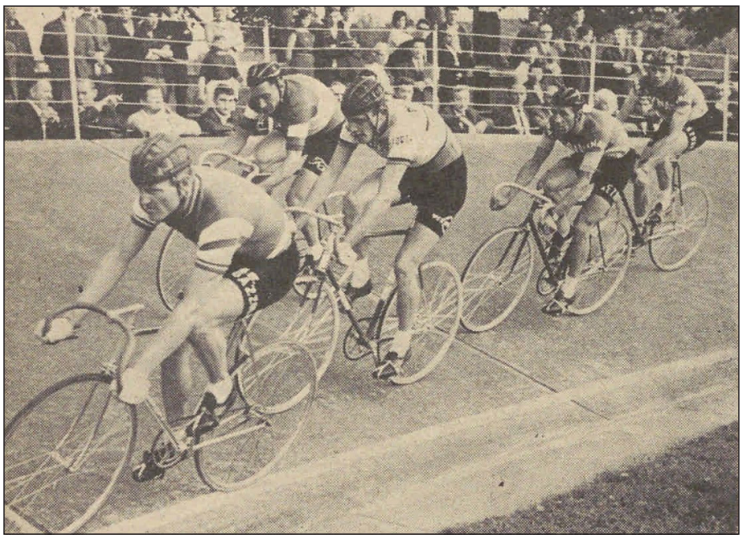

Zelfde meeting. V.l.n.r.: Thull-Stablinski-Schleck-Magni-Schutz. (Foto Revue)

Zelfde meeting. Naast afscheidnemende Charly Gaul. (Foto Revue)

Voor het Luxemburgse publiek nam Gillen afscheid van de wielercompetitie ter gelegenheid van de zestiende GP Henri Kellen[2], georganiseerd door wielerclub Union Cycliste Dippach op 10 april 1966 te Hautcharage. Op een circuit van 96,4 km, verdeeld over 40 ronden van 2,410 km en met alle acht ronden een tussenspurt beloofde het een spannende wedstrijd te worden gezien het toch niet onaardige deelnemersveld. De wedstrijd werd gewonnen door Georges Vanconingsloo voor Gerben Karstens en Felice Gimondi.

2 Henri Kellen: na mooie resultaten als liefhebber tussen 1946 en midden 1950 onderschreef Kellen een profcontract bij de Franse ploeg Garin enkele dagen voor de start van de Tour de France 1950 waaraan hij deelnam met de Luxemburgse ploeg. De Tour bracht niet wat hij verwachtte en hij gaf op in de 12de rit van Saint-Gaudens naar Perpignan op 26 juli. Op 27 augustus 1950 trad hij aan in een criterium in het Zwitserse Rapperswil waar hij het slachtoffer werd van een val veroorzaakt door een zonnesteek. Hij kwam niet meer bij bewustzijn en overleed nog dezelfde avond in het ziekenhuis van Rüti, slechts 23 jaar oud. Als eerbetoon aan Henri Kellen organiseerde zijn wielerclub Union Cycliste Dippach vanaf 1951 gedurende verscheidene jaren een GP Henri Kellen.

Anquetil-Schutz tijdens de meeting op 11 augustus 1965.
(Foto Die Geschichte des Luxemburger Radsports)

Gillen reed lek in de zevenentwintigste ronde en verliet nadien de wedstrijd. Een afscheid in mineur voor de ongeveer 4000 aanwezigen. De wedstrijd kende een spannend verloop. Tot aan de eindspurt, met dubbele punten, lagen Gimondi en Karstens met gelijke punten voorop en met 11 punten voorsprong op Vanconingsloo. Men verwachtte een zege van Gimondi, sterk gesteund door zijn ploegmakkers Adorni en Durante, doch Vanconingsloo zette van ver aan en won verrassend. Na Maurice Blomme in 1951 de tweede Belgische zege in de GP Henri Kellen. Het achttal Gimondi, Vanconingsloo, Den Hartog, Haast, Karstens, Denson, Schleck en Riguelle bepaalde vanaf ronde vijf het gebeuren en namen 32" voorsprong op de rest van de groep. De eerste tussenspurt in ronde 8 werd gewonnen door Gimondi voor Karstens en Denson. Tijdens de dertiende ronde kwamen Gillen en Schutz in actie vanuit het peloton, doch tevergeefs. De Fransman Francis Pamart zette een soloaanval in op de kopgroep en volgde op 1'15" terwijl de rest van het deelnemersveld volgde op 1'25. Bij de tweede tussenspurt haalde Haast het voor Karstens, Gimondi en Vanconingsloo. De derde was voor Karstens gevolgd door Gimondi, Den Hartog en Vanconingsloo. Een tempoverhoging in de kopgroep werd de lokale renner Johny Schleck fataal. Hij had het reeds enkele ronden voordien al moeilijk om het hoge tempo opgelegd door zijn medekoplopers te volgen. Schleck, daags voordien nog aan de slag in een bij rotweer verreden Ronde van Vlaanderen en pas terug thuis aangekomen om 2 u. in de nacht, had zijn krachten overschat. Daags nadien was hij opnieuw van de partij in de Tour de Belgique. Van een druk programma gesproken! Maar de toenmalige rennersgeneratie kende niets anders. In de zevenentwintigste ronde leed Gillen bandbreuk, verachterde en in ronde achtentwintig nam hij de geloste Schleck op sleeptouw. Het Luxemburgs duo had op dat ogenblik 1' achterstand op de grote groep. De wedstrijd naderde stilaan zijn ontknoping. De vierde tussenspurt werd gewonnen door Vanconingsloo voor Riguelle, Den Hartog en Gimondi terwijl Gillen en Schleck het voor bekeken hielden. Het vijftal Schutz, Bodart, Van de Kerckhove, Pamart en Lacroix konden op het nippertje vermijden gedubbeld te worden door de zeven leiders. In een bewogen eindspurt haalde Vanconingsloo het voor Riguelle, Denson en Karstens. Adorni en Durante slaagden er niet in Gimondi in een gunstige positie naar de finale te loodsen.

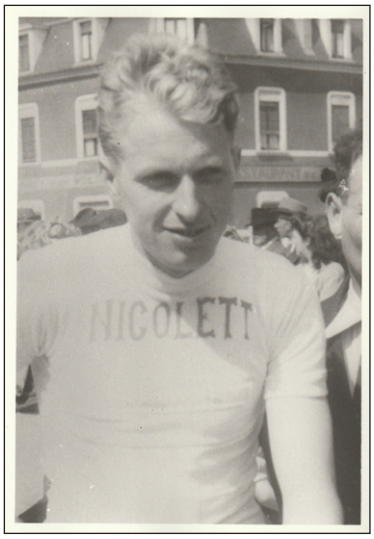

Henri Kellen.
(Foto Collectie HV)

De uitslag

1.	Georges Vanconingsloo	19 punten de 96,4 km in 2 u. 27'36"
2.	Gerben Karstens	13 punten
3.	Felice Gimondi	11 punten
4.	José Riguelle	8 punten
5.	Cees Haast	5 punten
6.	Arie den Hartog	4 punten
7.	Edy Schutz	in 2u29'50"
8.	Emile Bodart	

9. Bernard Van de Kerckhove
10. Francis Pamart
11. Albert Lacroix in 2u31'15"
12. Joseph Mathy in 2u31'50"
13. Antonio Trus
14. Armand Van den Bempt
15. Adriano Durante
16. Pierre Everaert
17. Francis Toussaint
18. Guido Reybrouck
19. Jean Jourden
20. Vittorio Adorni
21. Jean-Pierre Genet
22. Willy Monty

op 1 ronde

23. Vin Denson 5 punten
24. Christian Raymond

Opgegeven: Lucien Gillen, Johny Schleck en Jean Arzé.
Niet gestart: Valère Frennet

Voor de start van de GP Kellen 1966. (Foto Revue)

GP Kellen. V.l.n.r.: Gillen-Durante-x-Arzé-Schutz. (Foto Revue)

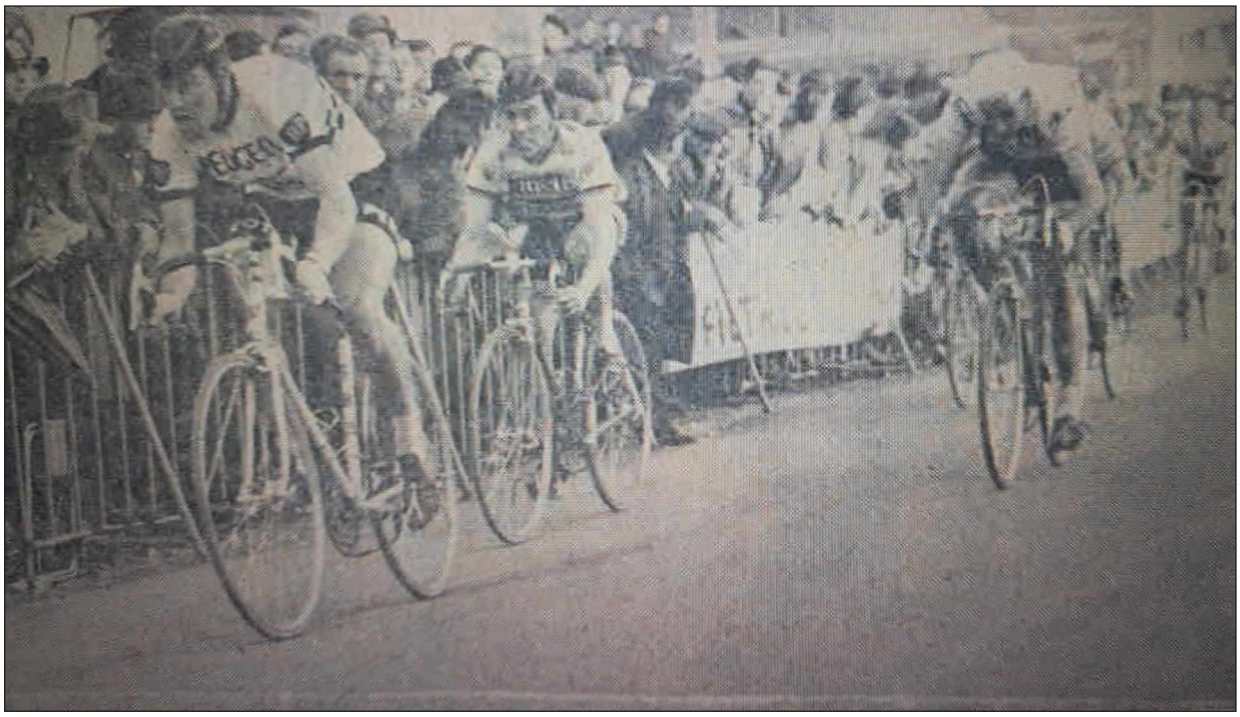

Eindspurt van de GP Kellen 1966. Vanconingsloo haalt het voor Riguelle en Denson. (Foto Revue)

Op woensdag 10 augustus 1966 had er opnieuw een internationale meeting plaats onder de vorm van een omnium op de velodroom van Niederkorn met de duo's Tom Simpson-Johny Schleck, Gerben Karstens-Norbert Seeuws, Pierre Everaert-Robert Lelangue, Guido Reybrouck-Klaus Bugdahl, Willy Planckaert-Edy Schutz en Georges Vandenberghe-Francisco Gabica. Lucien Gillen reed hier in maatpak een officiële afscheidsronde tussen de disciplines snelheid en afvalling van het gebeuren. Er stond ook nog een puntenkoers en ploegkoers op het programma. De eindstand van dit omnium:

1. Planckaert-Schutz 34 punten
2. Reybrouck-Bugdahl 32 punten
3. Everaert-Lelangue 20 punten
4. Simpson-Schleck 16 punten
5. Karstens-Seeuws 12 punten
6. Vandenberghe-Gabica 7 punten[3]

Lucien Gillen rijdt zijn afscheidsronde in maatpak. (Lull Gillen, Champion Cycliste)

Zijn laatste zesdaagsen reed hij opnieuw in Canada in 1966 met Palle Lykke aan zijn zijde. Het duo Gillen-Lykke legde beslag op een derde plaats te Montréal en een vierde te Québec. De cirkel was rond. Na het einde van deze zesdaagse verbleef hij nog een tijdje in Montréal om vervolgens door te reizen naar de Amerikaanse staat New Jersey waar hij inging op een uitnodiging van de Universiteit van Princeston om er gedurende vijf weken als lesgever in de sectie Wielersport bedrijvig te zijn. Bij zijn terugkeer naar thuisland Luxemburg belandde hij nadien als econoom in het bankwezen waarbinnen hij gedurende verschillende jaren tot aan zijn pensioen een belangrijke kaderfunctie bekleedde bij een Luxemburgse bank.

3 Op 15 augustus 1966 vond op de velodroom van Niederkorn een allerlaatste wedstrijd plaats waarna het complex gesloopt werd. Van toen af bezat het Groothertogdom Luxemburg geen velodroom meer. Lucien Gillen ijverde decennialang tot aan zijn dood voor de bouw van een nieuwe wielerbaan in het kleine Luxemburg, tevergeefs. Er werden plannen gemaakt die tot op heden nooit ten uitvoer zijn gebracht.

Als inwoner van Bertrange was Lucien Gillen ook gedurende verschillende jaren voorzitter van de plaatselijke wielerclub Le Guidon Bertrange.

Als wielertoerist bij zijn club Le Guidon Bertrange, jaren '80. (Foto Collectie HV)

Hij overleed op 11 augustus 2010. Ter nagedachtenis aan hun plaatselijke wielerheld organiseert Le Guidon Bertrange jaarlijks sinds 1996 een '6 Jours Lucien Gillen': een cyclosportieve happening gedurende zes opeenvolgende dagen verspreid over zes ritten in het Groothertogdom Luxemburg. Ter gelegenheid van het 50-jarig bestaan van de club werd op 10 september 1981 een Criterium des As ingericht onder impuls van Lucien Gillen. Het gebeuren vond plaats op het Circuit Euromoto, gelegen op het plateau van Kirchberg, een buitenwijk van Luxemburg stad. Naast een profwedstrijd met tal van de toenmalige vedetten aan de start vond er ook een criterium voor Oude Gloriën plaats. Het betrof een ploegkoers per twee waaraan volgende duo's deelnamen: Bobet-Darrigade, Junkermann-Bugdahl, Kübler-Goldschmit, Bracke-Diederich, Motta-Schutz, Ocaña-Schleck, Graf-Schmitz, Wolfshohl-Thull, Bolzan-Kemp, Sorgeloos-Schmit, Knecht-Ackermann, Martinato-Smaniotto, Giorgetti-Biever en natuurlijk konden niet ontbreken Gillen-Terruzzi. De zege ging hier naar het duo Wolfshohl-Thull voor Junkermann-Bugdahl, Motta-Schutz, Gillen-Terruzzi, Bracke-Diederich en Bobet-Darrigade. De profs dienden een tijdrit over één ronde af te werken (1650 m) en een dernyproef over 1 uur. In de tijdrit ging de zege naar Moser voor Hinault en Vanspringel. De dernykoers was op het lijf geschreven van 'Monsieur Bordeaux-Paris' Herman Vanspringel die een afstand van 51,360 km aflegde voor Moser en Hinault.

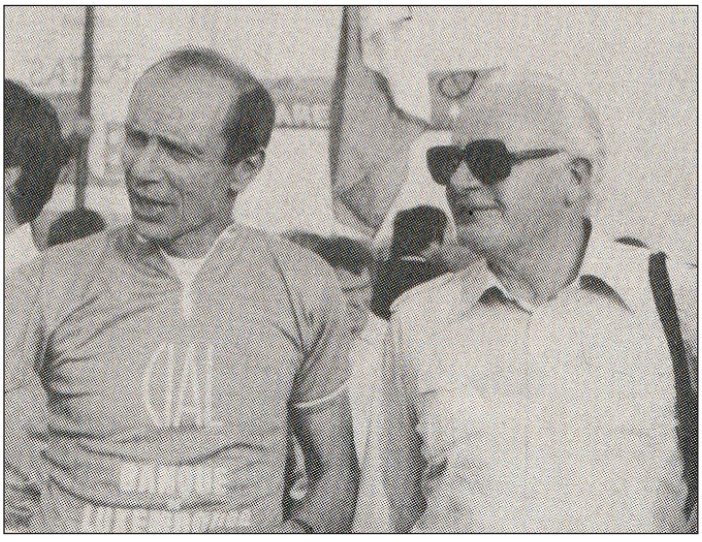

Criterium der oude gloriën in 1981 met voormalig ploegleider bij Ruberg Wolfgang Gronen. (Foto Tour Rund ums Rad)

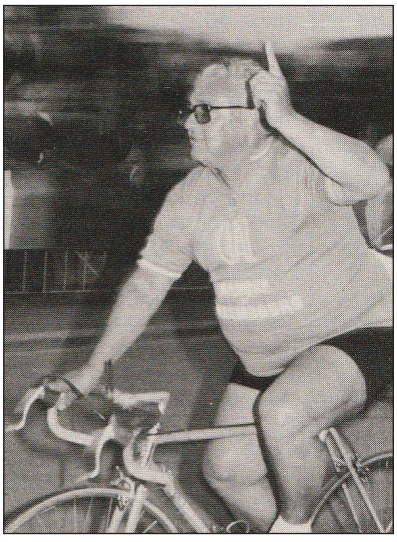

Nando Terruzzi was eveneens van de partij. (Foto Tour Rund ums Rad)

Louison Bobet en Schmitz. (Foto Tour Rund ums Rad)

Rolf Wolfshohl, winnaar samen met Thull. (Foto Tour Rund ums Rad)

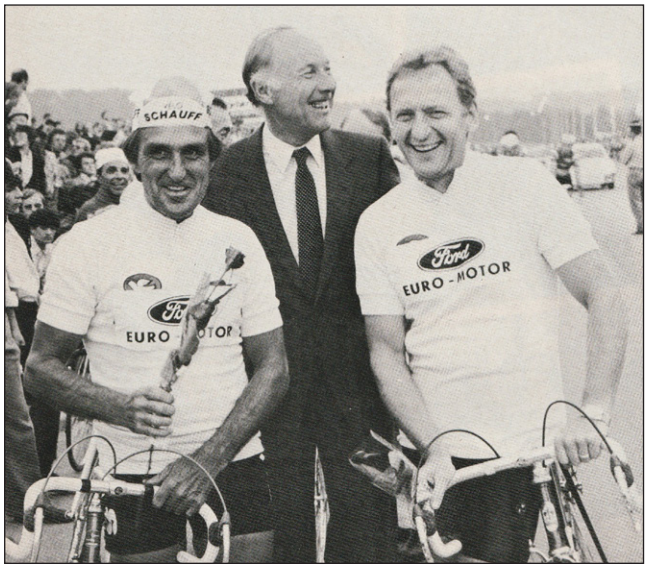

Junkermann (L)-Bugdahl (R), waren tweede. (Foto Tour Rund ums Rad)

Gianni Motta in 1981. (Foto Tour Rund ums Rad)

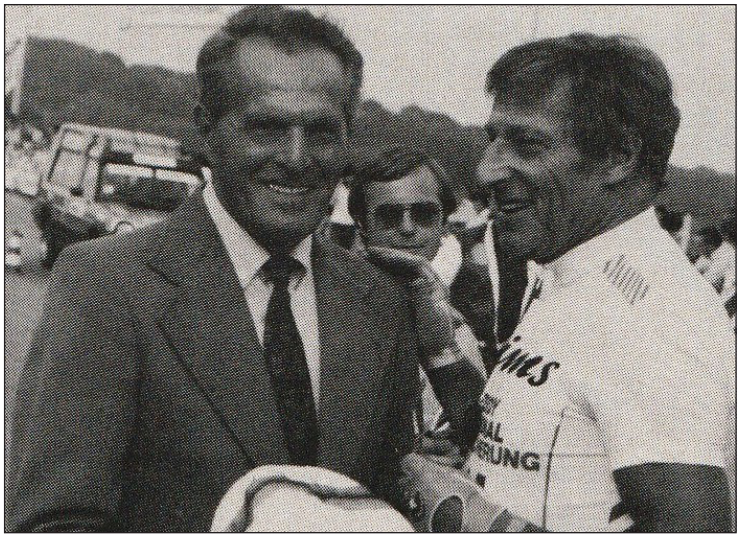

Gustav Kilian in gesprek met Ferdi Kübler. (Foto Tour Rund ums Rad)

Lucien Gillen reed tijdens zijn loopbaan 116 zesdaagsen met 73 verschillende partners. Dit resulteerde in 32 podiumplaatsen (10 x 1ste, 10 x 2de, 12 x 3de) en ook 25 opgaves. Ziehier zijn '6-days teamgenoten'.

- Reg Arnold: Berlijn 1959
- Rudi Altig: Dortmund 1960 en 1961, New York 1961
- Willi Altig: Milaan 1966
- Luigi Arienti: Milaan 1963
- Marcel Bareth: New York 1950 na uitval Daniel Dousset
- Jorge Batiz: Parijs 1958
- Klaus Bugdahl: Montréal 1964
- Rafael Carrasco: Madrid 1965
- Emile Carrara: Parijs 1956
- Mathias Clemens: New York 1948 en Brussel 1948
- Fausto Coppi: Parijs 1958
- Jaak De Boever: Gent 1965
- Roger De Corte: Gent 1952 en Zürich 1957
- Paul Depaepe: Antwerpen 1958
- Mino De Rossi: Milaan 1964
- Daniel Dousset: New York 1950
- Freddy Eugen: Milaan 1965
- Friedhelm Fischerkeller: Keulen 1962 en Essen 1962
- Francis Grauss: Parijs 1950
- Jos Hoevenaers: Antwerpen 1963
- Erich Hoffmann: Berlijn 1949
- Horst Holzmann: Dortmund 1957
- Hans Hörmann: München 1949
- Ludwig Hörmann: Berlijn 1949 na uitval Erich Hofmann en München 1950
- Karl Heberlé: Zürich 1965
- Hans Jaroszewicz: Berlijn 1958
- Maurice Joosen: Antwerpen 1960
- Hans Junkermann: Dortmund 1956
- Hans-Peter Kanters: Bremen 1965
- Gustav Kilian: Londen 1951, Frankfurt 1951, Hannover 1951 en 1952
- Gusti Kilian: Keulen 1962
- Hugo Koblet: Parijs 1952
- Sepp Kolbeck: München 1949 na uitval Hans Hörmann en 1951
- Waldemar Knoke: Hannover 1951
- Guy Lapébie: Antwerpen 1949, Berlijn 1951
- Robert Lelangue: Brussel 1960, Montréal 1964 en 1965, Toronto 1965, Québec 1965
- Palle Lykke: Montréal en Québec 1966
- Guido Messina: Milaan 1961
- Kay-Werner Nielsen: Kopenhagen 1952 en 1957
- Henk Nijdam: Antwerpen 1964

- Stan Ockers: Brussel 1949, Antwerpen 1950
- Horst Oldenburg: Berlijn 1960
- Oscar Plattner: Dortmund 1957
- Fritz Pfenninger: Antwerpen 1958, Essen 1964
- Peter Post: Dortmund 1958, 1959 en 1964, Essen 1960, Münster 1959 en 1962, Kopenhagen 1958
- Jean Raynal: Montréal 1960
- Dave Ricketts: Londen 1952
- Jean Roth: Frankfurt 1960
- Ehrenfried Rudolph: Dortmund 1962 en 1963, Frankfurt 1962 en 1963, Berlijn 1963
- Freddy Rüegg: Zürich 1961
- Arsène Ryckaert: Antwerpen 1953
- Harry Saager: Dortmund2 1952
- Heini Scholl: Frankfurt 1956
- Briek Schotte: Gent 1953
- Gerrit Schulte: Kopenhagen 1956, Antwerpen 1957
- Wolfgang Schulze: Berlijn 1961
- Georges Senfftleben: Brussel 1952, Parijs 1953
- Miel Severeyns: Québec 1964
- Fritz Siefert: Dortmund1 1952
- Bruno Sivilotti: Milaan 1962
- Fernando Terruzzi: St-Etienne 1953, Frankfurt 1953, Dortmund 1953, 1954 en 1955, Münster 1953 en 1954, Kopenhagen 1953, 1954 en 1955, Gent 1954 en 1955, Antwerpen 1954, Berlijn 1954 en 1955, Parijs 1954, Aarhus 1955, Brussel 1955, Madrid 1964
- Peter Tiefenthaler: Zürich 1964
- Leon Vandaele: Gent 1961, Berlijn 1962
- Wim van Est: Antwerpen 1964
- Willy Vannitsen: Berlijn 1962
- Julien Van Oostende: Gent 1960
- Arie van Vliet: Brussel 1950
- Jos Verachtert: Antwerpen 1960
- Roger Verplaetse: Gent 1956
- Armin von Büren: Parijs 1951 en 1956, Zürich 1956, Antwerpen 1957
- Max Wirth: Zürich 1959
- Walter Zehnder: Zürich 1955
- Roland Zöffel: Zürich 1963

Met Leon Vandaele tijdens de Zesdaagse van Berlijn 1962. (Foto Collectie HV)

De 73 zesdaagsepartners van Lucien Gillen:

Rudi Altig

Willi Altig

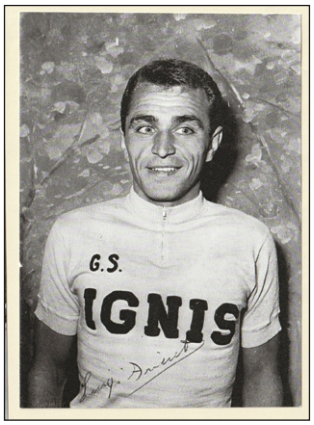

Luigi Arienti

Reg Arnold

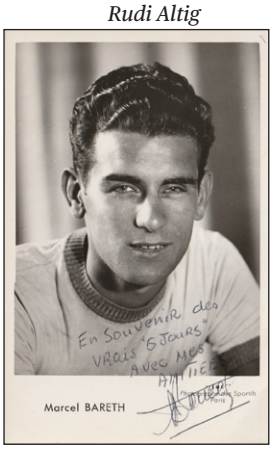

Marcel Bareth

Jorge Batiz

Klaus Bugdahl

Rafaël Carrasco

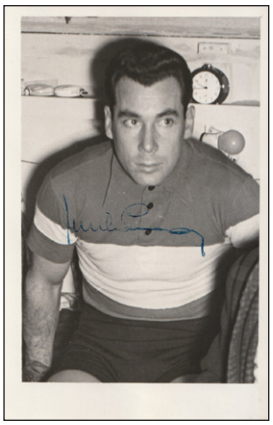

Émile Carrara

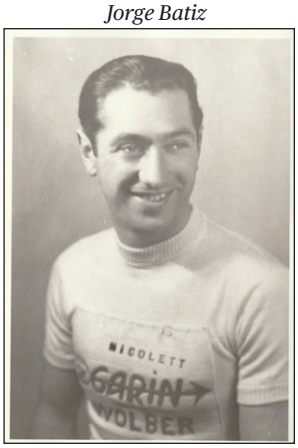

Mathias Clemens

Fausto Coppi

Jaak De Boever

Roger Decorte

Paul Depaepe

Mino De Rossi

Daniel Dousset

Freddy Eugen

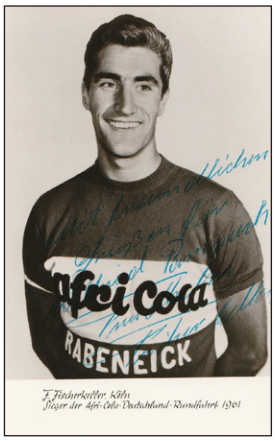

Friedhelm Fischerkeller

Francis Grauss

Karl Heberlé

Jos Hoevenaers

Erich Hoffmann

Horst Holzmann

Hans Hörmann

Ludwig Hörmann

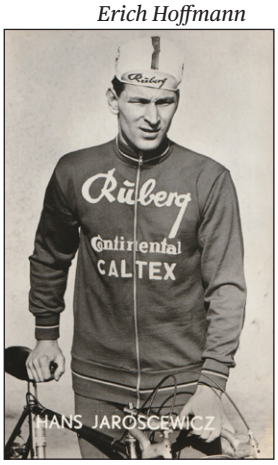

Hans Jaroscewicz

Maurice Joosen

Hans Junkermann

Hans-Peter Kanters

Gustav Kilian

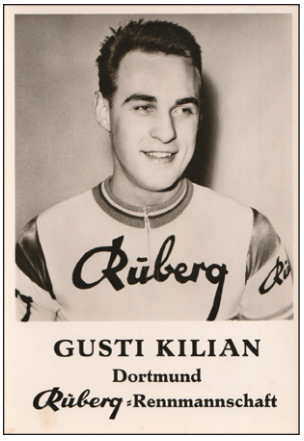

Gustav Kilian jr.

Waldemar Knoke

Hugo Koblet

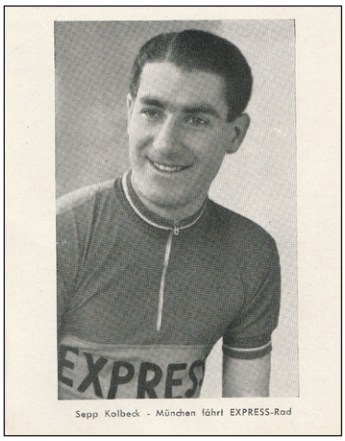

Sepp Kolbeck

Guy Lapébie

Robert Lelangue

Palle Lykke

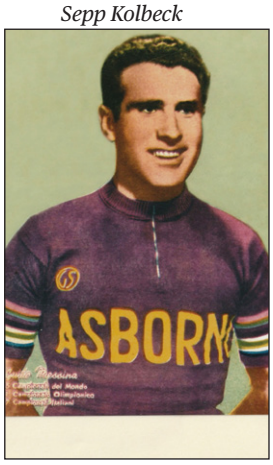

Guido Messina

Kay Werner Nielsen

Henk Nijdam

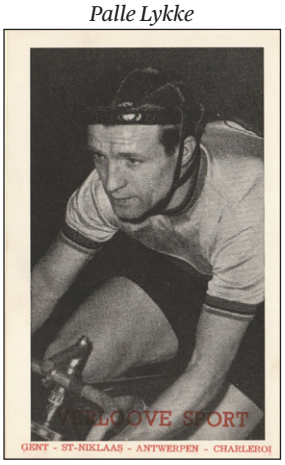

Stan Ockers

Horst Oldenburg

Fritz Pfenninger

Oscar Plattner

Peter Post

Jean Raynal

Dave Ricketts

Jean Roth

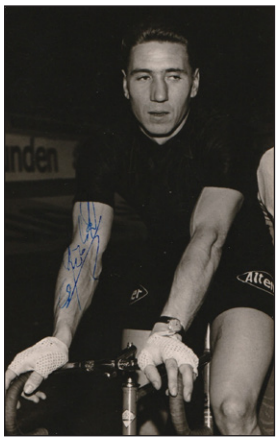

Ehrenfried Rudolph

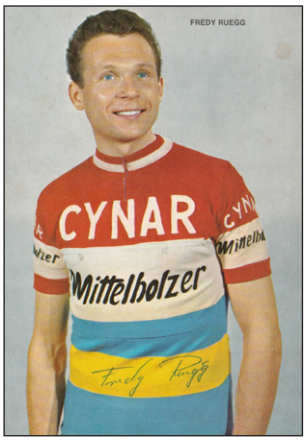

Fredy Rüegg

Arsène Ryckaert

Harry Saager

Heinz Scholl

Briek Schotte

Gerrit Schulte

Wolfgang Schulze

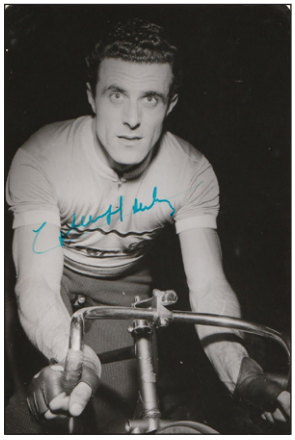

Georges Senfftleben

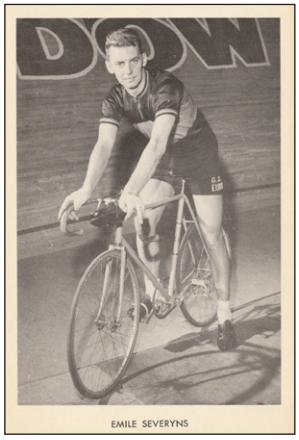

Emiel Severeyns

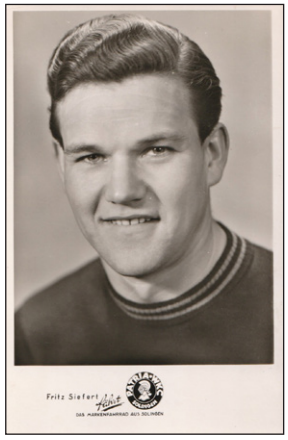

Fritz Siefert

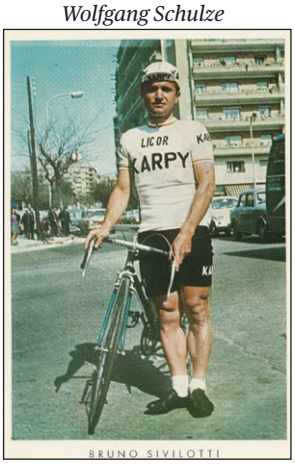

Bruno Sivilotti

Fernando Terruzzi

Peter Tiefenthaler

Leon Vandaele

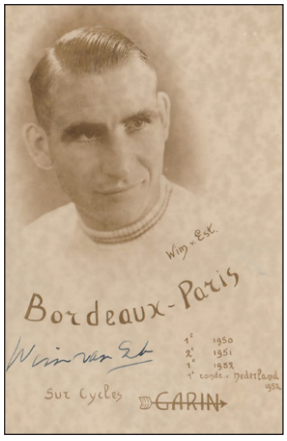

Wim van Est

Willy Vannitsen

Julien Van Oostende

Arie van Vliet

Jos Verachtert

Roger Verplaetse

Armin von Büren

Max Wirth

Walter Zehnder

Roland Zöffel

Zijn 10 overwinningen:

- Kopenhagen 1952 met Nielsen
- Dortmund 1952 met Terruzzi
- Kopenhagen 1953 met Terruzzi
- Kopenhagen 1954 met Terruzzi
- Gent 1955 met Terruzzi
- Berlijn 1955 met Terruzzi
- Kopenhagen 1956 met Schulte
- Münster 1959 met Post
- Québec 1964 met Severeyns
- Montréal 1964 met Lelangue

Op te merken dat er ook met Terruzzi een zege behaald werd in 1953 te Saint-Étienne na diskwalificatie van de oorspronkelijke winnaars, doch deze zege werd nadien niet gehomologeerd omwille van te veel onregelmatigheden en werd dus niet opgenomen in de statistieken.

Pubkaart Zesdaagse van Milaan 1965

Hij nam ook deel aan de WK's op de piste van 1946 tot 1963 in de onderdelen snelheid en achtervolging en op de weg in 1963.

- **1946**: Achtervolging amateurs: 1ste in de 7de reeks tegen de Brit Tommy Godwinn, 2de in de achtste finale tegen de Deen Halle Janemar.
- Snelheid: 1ste in de 7de reeks tegen de Uruguayaan Lionel Rocca, 2de in de achtste finale tegen de Fransman Fernand Vidal.
- **1947**: Achtervolging amateurs: 1ste in de 9de reeks tegen de Ier Laurence Lyons, 2de in de achtste finale tegen de Deen Knud Andersen.
- Snelheid: 1ste in de 6de reeks tegen de Uruguayaan August Tricotti, 1ste in de achtste finale tegen de Zwitser Jean Roth, 2de in de kwartfinale tegen de Deen Axel Schandorff.

Vanaf 1948 bij de profs.

- **1948**: Achtervolging: 1ste in de 7de reeks tegen de Fransman Roger Rioland, in de kwartfinale verloren van Fausto Coppi. Gillen gaf op na een ontplofte band in de laatste ronde.
- Snelheid: 2de in de 6de reeks tegen de Fransman Pierre Iacoponelli en 2de in de herkansing tegen Milou Gosselin.
- **1949**: Achtervolging: 1ste in de 5de reeks tegen Jos De Beuckelaer, 1ste in de kwartfinale tegen Arnaldo Benfenati, 1ste in de halve finale tegen Wim van Est, verloren in de finale van Fausto Coppi.
- Snelheid: 2de in de 6de reeks tegen Jan Derksen, 1ste in de herkansing tegen Frans Van Looveren, 2de in de achtste finale tegen Oscar Plattner.
- **1950**: Achtervolging: 1ste in de 3de reeks tegen Reg Arnold, 1ste in de kwartfinale tegen Kay Werner Nielsen, 2de in de halve finale tegen Wim van Est. Geklopt voor het brons door Paul Matteoli.
- **1951**: Achtervolging: 1ste in de 6de reeks tegen Eugen Kamber, 1ste in de kwartfinale tegen Jos De Beuckelaer, 2de in de halve finale tegen Hugo Koblet. Geklopt voor het brons door Kay Werner Nielsen.
- Snelheid: 2de in de 6de reeks tegen Sid Patterson, 2de in de herkansing tegen Primo Bergomi.
- **1952**: Achtervolging: 1ste in de 5de reeks tegen Giorgio Albani, 1ste in de kwartfinale tegen Paul Matteoli, 2de in de halve finale tegen Antonio Bevilacqua. Gillen wint het brons door Rafaël Glorieux te kloppen.
- Snelheid: 1ste in de 8ste reeks tegen Chris Bardsley, 3de in de kwartfinale tegen Sid Patterson, 4de in de herkansing gewonnen door Enzo Sacchi.
- **1953**: Achtervolging: 1ste in zijn reeks tegen Sid Patterson, 2de in de kwartfinale tegen Antonio Bevilacqua.
- **1954**: Achtervolging: 1ste in de 6de reeks tegen Antonio Bevilacqua, 1ste in de kwartfinale tegen Sid Patterson, 2de in de halve finale tegen Hugo Koblet. Gillen wint van Kay Werner Nielsen voor plaats 3.
- Snelheid: 2de in de 6de reeks tegen Jacques Bellenger, geen deelname aan de herkansingen.
- **1955**: Achtervolging: 2de in de 3de reeks tegen Sid Patterson, gekwalificeerd voor de kwartfinale die hij verloor van René Strehler.
- Snelheid: 2de in de 3de reeks tegen Jacques Bellenger, geen deelname aan de herkansingen.
- **1956**: Achtervolging: 2de in de 4de reeks tegen Donato Piazza en uitgeschakeld. Piazza

haalde het met een tijd van 6' 14,8" tegen Gillen met een tijd van 6' 26,3". Met deze tijd eindigde Gillen op de 13de plaats. Alleen De Beuckelaer, ingelopen door Brun, Anderson ingelopen door Mitchell en Henning met een opgave tegen Post deden slechter. Volgens Radsport bekommerde Gillen zich op dat moment eerder om zijn zieke moeder dan om een eventuele goede uitslag.

- **1957**: Snelheid: 2de in de 3de reeks tegen Arie van Vliet, verloren in de herkansing tegen Jacques Bellenger.
- **1958**: Achtervolging: 2de in de 4de reeks tegen Max Wirth, uitgeschakeld wegens 10de tijd.
- **1959**: Achtervolging: 2de in de 4de reeks tegen Mino De Rossi, uitgeschakeld wegens 10de tijd.
- Snelheid: 2de in de 2de reeks tegen Antonio Maspes, verloren in de herkansing van Jos De Bakker.
- **1960**: Snelheid: 2de in de 6de reeks tegen Oscar Plattner, verloren in de herkansing tegen Jos De Bakker.
- **1961**: Snelheid: 3de in de 4de reeks tegen Jan Derksen en Roger Gaignard, verloren in de herkansing tegen Armin von Büren.
- **1962**: Achtervolging: 2de in de 3de reeks tegen Henk Nijdam, uitgeschakeld wegens ingelopen.
- **1963**: Achtervolging: 1ste in de 4de reeks tegen Barry Waddell, uitgeschakeld wegens 10de tijd.
- Slechts 1 deelname aan het WK op de weg: 1963 in Ronse (opgave).

In actie tijdens het nationaal kampioenschap 1963.
(Luxemburger Sportler des 20. Jahrhunderts)

Bronnen:

- Sternstunden des Luxemburger Sports, Band 1 door Armando Bausch, uitgegeven in 1988 bij Editions St. Paul te Luxemburg
- Luxemburger Sportler des 20. Jahrhunderts - 50er Jahre, door Chrëst Beneké, uitgegeven in 2009 bij Editions Revue te Luxemburg
- La Saga Charly Gaul door Gaston Zangerlé, uitgegeven in 2006 bij Editions St. Paul te Luxemburg
- L'ange de la montagne et son époque door Gaston Zangerlé, uitgegeven in 1988 bij Editions St. Paul te Luxemburg
- Tour de Luxembourg 1935-1990 door Gaston Zangerlé, Fernand Thill, Henri Bressler en Raymond Elcheroth, uitgegeven in 1990 bij Editions St. Paul
- Die Geschichte des Luxemburger Radsports Band 1 (2010) en Band 2 (2011) door Henri Bressler en Fernand Thill, uitgegeven bij Editions Schortgen
- Diverse nummers van het Luxemburgs weekblad Revue tussen 1946 en 1966
- Diverse nummers van het dagblad Luxemburger Wort tussen 1946 en 1966
- Diverse nummers van het dagblad Escher Tageblatt tussen 1946 en 1950
- Interviews met Lucien Gillen in de oktobernummers 1968 van Radsport
- Rundenkreisel und Berliner Luft door Werner Ruttkus en Wolfgang Schoppe, Eigenverlag Werner Ruttkus, Berlijn 2011
- Münchner Radsport-Geschichten, Ein Streifzug durch die Europaïschen Sechstagerennen, Eine Dokumentation in Bildern von 1940-2002, Gewa Print&Media 2002
- Lull Gillen,champion cycliste. Boekje uitgegeven ter gelegenheid van de 80° verjaardag van Gillen in 2008 door Editions Imprimerie Centrale.

Met Rudi Altig tijdens de Zesdaagse van New York 1961. (Foto Lull Gillen, champion Cycliste)

Orcières Merlette (deel 2)

door Jan De Smet

Rit 1a Mulhouse-Bazel (SUI), 59,5 km op 27 juni 1971

Raar maar waar, maar de bonificaties voor rit 1a, 1b en 1c werden aangepast. De nieuwe tijdsvergoedingen werden als volgt bepaald:

- Rit 1a: 8” voor de eerste, 6” voor de tweede en 3” voor de derde (en dus niet 10”, 6” en 3”).
- Rit 1b: Geen bonificaties.
- Rit 1c: 8” voor de eerste, 6” voor de tweede en 3” voor de derde (en dus niet 10”, 6” en 3”).

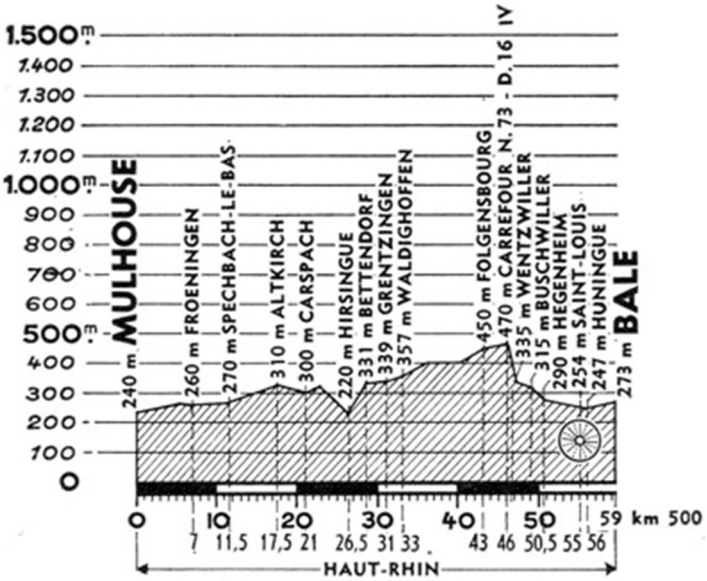

Het peloton houdt er in de eerste kilometers een gematigd tempo op na als protest tegen het opsplitsen van de rit in drie delen.

Aan km 7, simuleert Merckx een demarrage om de koers op gang te trekken, waarna zijn ploegmaten het tempo verhogen. Het eerste ‘point chaud’, na 55 km wordt gewonnen door Pieter Nassen voor Barry Hoban en Eddy Peelman die respectievelijk 5, 3 en 1” bonificatie krijgen.

Het peloton rijdt gegroepeerd Bazel binnen, Godefroot lanceert de sprint van ver. Hij wordt echter op de lijn voorbijgestoken door Eric Leman.

Rini Wagtmans (Molteni) eerste van zijn ploeg in de uitslag (20ste), krijgt, tot zijn eigen en Eddy Merckx’ ontsteltenis, de gele trui voor het tweede gedeelte van de rit Bazel-Freiburg. Eric Leman mag de groene trui aantrekken. Of de witte trui van het combiné-klassement uitgereikt werd is niet zeker. Gezien er nog geen beklimmingen waren, is er nog geen leider in het bergklassement. Mars-flandria wint het ploegenklassement van de rit.

Eric Leman wint de eerste rit in lijn. (Foto Miroir du Cyclisme)

Uitslag

1.	Eric Leman (BEL)	1:24:36	49.	Eddy Merckx (BEL)	
2.	Walter Godefroot (BEL)		50.	Vic Van Schil (BEL)	
3.	Guido Reybrouck (BEL)		51.	Joaquim Agostinho (POR)	
4.	Gerben Karstens (NED)		52.	José Grande Sánchez (ESP)	
5.	Roger De Vlaeminck (BEL)		53.	José Casas García (ESP)	
6.	Cyrille Guimard (FRA)		54.	Nemesío Jiménez (ESP)	
7.	Jan Krekels (NED)		55.	Luciano Armani (ITA)	
8.	Roger Swerts (BEL)		56.	Michel Périn (FRA)	
9.	Pieter Nassen (BEL)		57.	Christian Raymond (FRA)	
10.	Albert Van Vlierberghe (BEL)		58.	Ferdinand Bracke (BEL)	
11.	José Gómez Lucas (ESP)		59.	Luis Ocaña (ESP)	
12.	Sandro Quintarelli (ITA)		60.	Jos Spruyt (BEL)	
13.	Jan van Katwijk (NED)		61.	Enrico Paolini (ITA)	
14.	Adriano Pella (ITA)		62.	Joop Zoetemelk (NED)	
15.	Albert Fritz (GER)		63.	Georges Chappe (FRA)	
16.	Eric De Vlaeminck (BEL)		64.	Celestino Vercelli (ITA)	
17.	Ger Harings (NED)		65.	Ottavio Crepaldi (ITA)	
18.	Georges Vandenberghe (BEL)		66.	Gilbert Bellone (FRA)	
19.	Gerard Vianen (NED)		67.	Ward Janssens (BEL)	
20.	Rinus Wagtmans (NED)		68.	Ventura Díaz (ESP)	
21.	Willy Teirlinck (BEL)		69.	Francis Ducreux (FRA)	
22.	Robert Mintkiewicz (FRA)		70.	Luis Pedro Santamarina (ESP)	
23.	Matthijs de Koning (NED)		71.	Pietro Campagnari (ITA)	
24.	Eddy Peelman (BEL)		72.	Gösta Pettersson (SWE)	
25.	Rolf Wolfshohl (GER)		73.	Lucien Aimar (FRA)	
26.	Johny Schleck (LUX)		74.	Bernard Labourdette (FRA)	
27.	Kurt Rub (SUI)		75.	José Luis Uribezubia (ESP)	
28.	Gianni Motta (ITA)		76.	Roland Berland (FRA)	
29.	Raymond Riotte (FRA)		77.	Bernard Thévenet (FRA)	
30.	Bernard Guyot (FRA)		78.	Willy Van Neste (BEL)	
31.	Henk Benjamins (NED)		79.	José Catieau (FRA)	
32.	Tino Tabak (NED)		80.	Tomas Pettersson (SWE)	
33.	José Manuel López Rodríguez (ESP)		81.	Pietro Guerra (ITA)	

34.	Cees Rentmeester (NED)		82.	Joseph Bruyère (BEL)	
35.	Mariano Martinez (FRA)		83.	Jean-Claude Genty (FRA)	
36.	Marc Lievens (BEL)		84.	Alain Vasseur (FRA)	
37.	Jean Dumont (FRA)		85.	Désiré Letort (FRA)	
38.	Jos Huysmans (BEL)		86.	Agustín Tamames (ESP)	
39.	Frans Mintjens (BEL)		87.	Virginio Levati (ITA)	
40.	Jean-Jacques Sanquer (FRA)		88.	Luis Balagué (ESP)	
41.	Jean-Pierre Danguillaume (FRA)		89.	Mauro Simonetti (ITA)	
42.	Leif Mortensen (DEN)		90.	Jacques Botherel (FRA)	
43.	Barry Hoban (GBR)		91.	Antonio Martos (ESP)	
44.	René Grelin (FRA)		92.	Lucien Van Impe (BEL)	
45.	Roberto Ballini (ITA)		93.	Charly Grosskost (FRA)	
46.	Vicente López Carril (ESP)		94.	Francisco Galdeano (ESP)	
47.	Ercole Gualazzini (ITA)		95.	Wim Prinsen (NED)	
48.	Harry Steevens (NED)		96.	Wilmo Francioni (ITA)	
97.	Tino Conti (ITA)		114.	Francisco Galdos (ESP)	
98.	Jean Vidament (FRA)		115.	Andrés Gandarias (ESP)	
99.	Jesús Manzaneque (ESP)		116.	Attilio Benfatto (ITA)	
100.	Robert Bouloux (FRA)		117.	Jean-Claude Daunat (FRA)	
101.	Luis Zubero (ESP)		118.	François Coquery (FRA)	
102.	Gabriel Mascaro (ESP)		119.	Silvano Davo (ITA)	
103.	Davide Boifava (ITA)		120.	Francisco Julía Hernández (ESP)	
104.	Raymond Delisle (FRA)		121.	Jos van der Vleuten (NED)	
105.	Lino Farisato (ITA)		122.	Tommaso De Prà (ITA)	
106.	Régis Delépine (FRA)		123.	Claudio Michelotto (ITA°	
107.	Edy Schutz (LUX)		124.	Paolo Zini (ITA)	
108.	Julien Stevens (BEL)		125.	Pierre Martellozzo (ITA)	
109.	Herman Vanspringel (BEL)		126.	Primo Mori (ITA)	
110.	Pierre Ghisellini (FRA)		127.	Franco Balmamion (ITA)	
111.	Yves Ravaleu (FRA)		128.	José Manuel Fuente (ESP)	
112.	Wilfried David (BEL)		129.	Pierre Rivory (FRA)	
113.	Mario Anni (ITA)		130.	Jean-Pierre Genet (FRA)	

Bonificaties

- 8” Leman, 6” Godefroot, 3” Reybrouck.
- Bij het ‘point chaud’: 5” Pieter Nassen, 3” Barry Hoban en 1” Eddy Peelman.

Door de bonificaties sluipt Eric Leman de top tien binnen.

Beste jongere[1]

José Gómez Lucas (ESP)

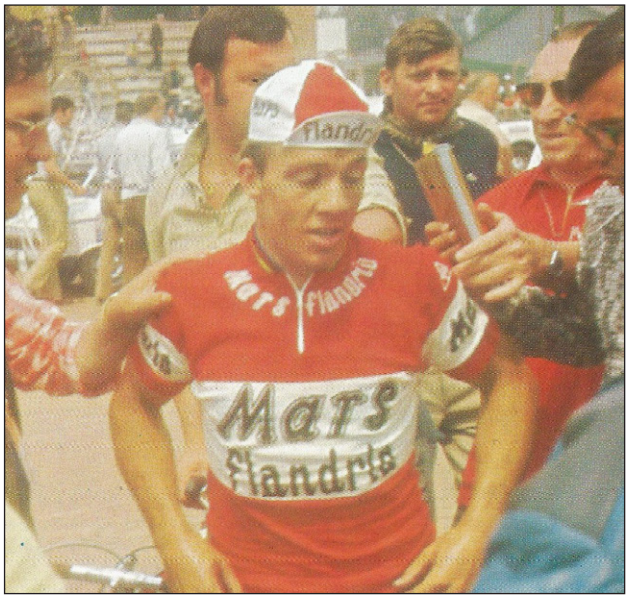

Eric Leman eerste winnaar in de Tour. (Fotobron onbekend)

1 Er kon niet achterhaald worden of er een ‘beste jongere’ aangeduid werd na de deeletappes. De toekenning hier is gebeurd door de auteur.

Point chaud[2]

km 55 - Saint-Louis:

1.	Peter Nassen (BEL)	6 pnt & 5″
2.	Barry Hoban (GBR)	4 pnt & 3″
3.	Eddy Peelman (BEL)	3 pnt & 1″
4.	Eddy Merckx (BEL)	2 pnt
5.	Virgioni Levati (ITA)	1 pnt

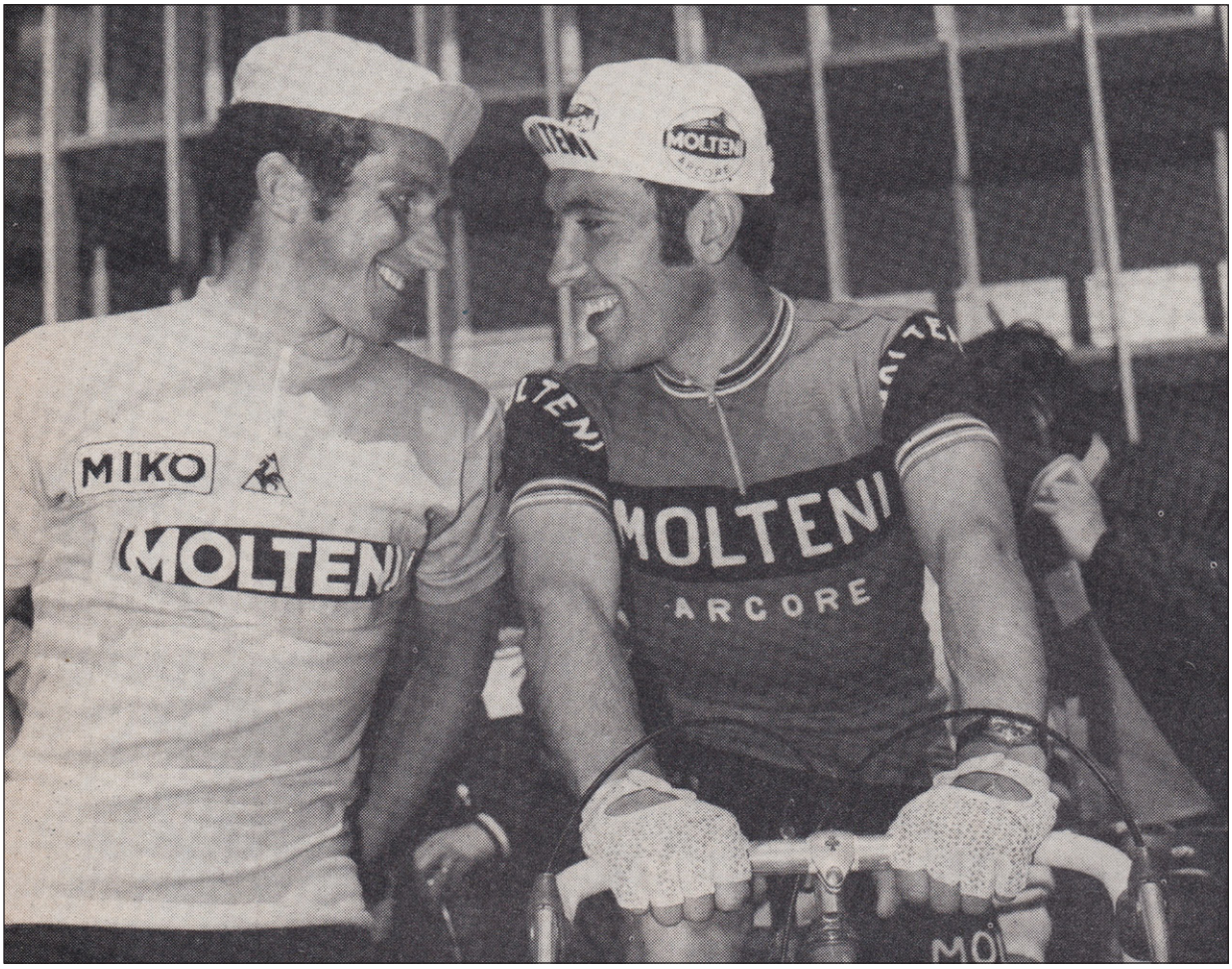

Wagtmans in het geel en Merckx kan er toch om lachen. (Foto L'Équipe Magazine)

2 Uit latere puntentellingen zal blijken dat bij een 'point chaud' de puntenverdeling niet 6-5-4-2-1 was zoals MdC/É aangeeft, maar 6-4-3-2-1. Alle klassementen verderop in deze artikelenreeks worden dan ook opgemaakt met de juiste puntenverdeling.

Klassement[3]

1.	Rinus Wagtmans (NED)	(20)			Matthijs de Koning (NED)	(23)	
2.	Jos Huysmans (BEL)	(38)			Rolf Wolfshohl (GER)	(25)	
	Eddy Merckx (BEL)	(49)			Johny Schleck (LUX)	(26)	
	Vic Van Schil (BEL)	(50)			Kurt Rub (SUI)	(27)	
	Julien Stevens (BEL)	(008)			Gianni Motta (ITA)	(28)	
	Herman Vanspringel (BEL)	(009)			Raymond Riotte (FRA)	(29)	
7.	Eric Leman (BEL)	(1)	0:00:07		Bernard Guyot (FRA)	(30)	
8.	Albert Van Vlierberghe (BEL)	(10)	0:00:10		Henk Benjamins (NED)	(31)	
	Pietro Campagnari (ITA)	(71)			José Manuel López Rodríguez (ESP)	(33)	
	Gösta Pettersson (SWE)	(72)			Cees Rentmeester (NED)	(34)	
11.	Walter Godefroot (BEL)	(2)	0:00:14		Mariano Martinez (FRA)	(35)	
12.	Roger De Vlaeminck (BEL)	(5)	0:00:15		Marc Lievens (BEL)	(36)	
	Pieter Nassen (BEL)	(9)			Jean Dumont (FRA)	(37)	
	Eric De Vlaeminck (BEL)	(16)			Frans Mintjens (BEL)	(39)	
	Tino Tabak (NED)	(32)			Jean-Jacques Sanquer (FRA)	(40)	
	Joop Zoetemelk (NED)	(62)			Jean-Pierre Danguillaume (FRA)	(41)	
	Edy Schutz (LUX)	(107)			Leif Mortensen (DEN)	(42)	
18.	Guido Reybrouck (BEL)	(3)	0:00:17		René Grelin (FRA)	(44)	
	Barry Hoban (GBR)	(43)			Roberto Ballini (ITA)	(45)	
20.	Eddy Peelman (BEL)	(24)	0:00:19		Vicente López Carril (ESP)	(46)	
21.	Gerben Karstens (NED)	(4)	0:00:20		Ercole Gualazzini (ITA)	(47)	
	Cyrille Guimard (FRA)	(6)			Harry Steevens (NED)	(48)	
	Jan Krekels (NED)	(7)			Joaquim Agostinho (POR)	(51)	
	Roger Swerts (BEL)	(8)			José Grande Sánchez (ESP)	(52)	
	José Gómez Lucas (ESP)	(11)			José Casas García (ESP)	(53)	
	Sandro Quintarelli (ITA)	(12)			Nemesío Jiménez (ESP)	(54)	
	Jan van Katwijk (NED)	(13)			Luciano Armani (ITA)	(55)	
	Adriano Pella (ITA)	(14)			Michel Périn (FRA)	(56)	
	Albert Fritz (GER)	(15)			Christian Raymond (FRA)	(57)	
	Ger Harings (NED)	(17)			Ferdinand Bracke (BEL)	(58)	
	Georges Vandenberghe (BEL)	(18)			Luis Ocaña (ESP)	(59)	
	Gerard Vianen (NED)	(19)			Jos Spruyt (BEL)	(60)	
	Willy Teirlinck (BEL)	(21)			Enrico Paolini (ITA)	(61)	
	Robert Mintkiewicz (FRA)	(22)			Celestino Vercelli (ITA)	(64)	

3 De rangschikking op MdC/É, zoals hieronder weergegeven, klopt niet. Ook de punten die na de renners genoteerd staan zijn verkeerd.
1. Marinus Wagtmans (NED) in 1h24'16'
2. Jos Huysmans (BEL) z.t (39 pnt)
3. Eddy Merckx (BEL) z.t (49 pnt)
4. Vic Van Schil (BEL) z.t (50 pnt)
5. Frans Mintjens (BEL) z.t (109 pnt)
6. Julien Stevens (BEL) z.t (118 pnt)
7. Edward Janssens (BEL) op 7"
8. Albert Van Vlierberghe (BEL) op 10"
9. Gösta Pettersson (SWE) z.t
10. Pietro Campagnari (ITA)

Ten eerste: Het ging al zeker niet over punten, maar over de plaats in de rituitslag. De juiste plaats wordt in de rangschikking in het artikel vermeld.
Ten tweede: Volgende renners stonden na de ploegentijdrit aan de leiding in dezelfde tijd: Merckx, Stevens, Huysmans, Van Schil, Wagtmans en Vanspringel. De volgorde waarmee ze over de streep kwamen in rit 1a was: Wagtmans (20ste), Huysmans (38ste), Merckx (49ste), Van Schil (50ste), Stevens (108ste) en Vanspringel (109de). Frans Mintjens stond bij de start op 20" en kan dus onmogelijk 5de zijn in het klassement. Daarnaast kan Ward Janssens ook onmogelijk 7de staan gezien hij tijdens de ploegentijdrit geen bonificaties verzameld had. Eric Leman stond wel op 7" (op 15" na de ploegentijdrit en 8" boni). Albert Van Vlierberghe (11de), Pietro Campagnari (71ste) en Gösta Pettersson (72ste) stonden op 10", en dus in deze volgorde.

	Ottavio Crepaldi (ITA)	(65)			Jesús Manzaneque (ESP)	(99)	
	Gilbert Bellone (FRA)	(66)			Robert Bouloux (FRA)	(100)	
	Ward Janssens (BEL)	(67)			Luis Zubero (ESP)	(101)	
	Ventura Díaz (ESP)	(68)			Gabriel Mascaro (ESP)	(102)	
	Luis Pedro Santamarina (ESP)	(70)			Davide Boifava (ITA)	(103)	
	Lucien Aimar (FRA)	(73)			Raymond Delisle (FRA)	(104)	
	Bernard Labourdette (FRA)	(74)			Lino Farisato (ITA)	(105)	
	José Luis Uribezubia (ESP)	(75)			Régis Delépine (FRA)	(106)	
	Roland Berland (FRA)	(76)			Yves Ravaleu (FRA)	(111)	
	Bernard Thévenet (FRA)	(77)			Wilfried David (BEL)	(112)	
	Willy Van Neste (BEL)	(78)			Mario Anni (ITA)	(113)	
	José Catieau (FRA)	(79)			Francisco Galdos (ESP)	(114)	
	Tomas Pettersson (SWE)	(80)			Andrés Gandarias (ESP)	(115)	
	Pietro Guerra (ITA)	(81)			Jean-Claude Daunat (FRA)	(117)	
	Joseph Bruyère (BEL)	(82)			Silvano Davo (ITA)	(119)	
	Jean-Claude Genty (FRA)	(83)			Francisco Julía Hernández (ESP)	(120)	
	Alain Vasseur (FRA)	(84)			Jos van der Vleuten (NED)	(121)	
	Désiré Letort (FRA)	(85)			Tommaso De Prà (ITA)	(122)	
	Agustín Tamames (ESP)	(86)			Claudio Michelotto (ITA)	(123)	
	Virginio Levati (ITA)	(87)			Paolo Zini (ITA)	(124)	
	Luis Balagué (ESP)	(88)			Pierre Martellozzo (FRA)	(125)	
	Mauro Simonetti (ITA)	(89)			Primo Mori (ITA)	(126)	
	Jacques Botherel (FRA)	(90)			Franco Balmamion (ITA)	(127)	
	Antonio Martos (ESP)	(91)			José Manuel Fuente (ESP)	(128)	
	Lucien Van Impe (BEL)	(92)			Jean-Pierre Genet (FRA)	(130)	
	Charly Grosskost (FRA)	(93)		125.	Attilio Benfatto (ITA)	(116)	0:00:40
	Francisco Galdeano (ESP)	(94)		126.	Georges Chappe (FRA)	(63)	0:00:42
	Wim Prinsen (NED)	(95)			François Coquery (FRA)	(118)	
	Wilmo Francioni (ITA)	(96)		128.	Pierre Ghisellini (FRA)	(110)	0:01:01
	Tino Conti (ITA)	(97)			Pierre Rivory (FRA)	(129)	
	Jean Vidament (FRA)	(98)		130.	Francis Ducreux (FRA)	(69)	0:02:31

Puntenklassement

1.	Eric Leman (BEL)	20 pnt
2.	Walter Godefroot (BEL)	16 pnt
3.	Guido Reybrouck (BEL)	14 pnt
4.	Gerben Karstens (NED)	12 pnt
5.	Roger De Vlaeminck (BEL)	10 pnt
6.	Cyrille Guimard (FRA)	8 pnt
7.	Jan Krekels (NED)	6 pnt
8.	Roger Swerts (BEL)	4 pnt
9.	Pieter Nassen (BEL)	3 pnt
10.	Albert Van Vlierberghe (BEL)	2 pnt

Ploegenklassement[4]

1.	Mars-flandria	(15)	4:13:48
2.	Goudsmit-Hoff	(24)	
3.	Salvarani	(49)	
	Fagor-Mercier	(49)	
5.	Molteni	(66)	
6.	Ferretti	(67)	
7.	Sonolor-Lejeune	(72)	
8.	Hoover-de Gribaldy	(77)	
9.	Peugeot-BP	(80)	
10.	Werner	(96)	
11.	BIC	(127)	
12.	SCIC	(130)	
13.	KAS	(175)	

Tussenstand ploegenklassement[5]

Volgens MdC/É telde de tijd van de proloog-ploegentijdrit niet mee voor het ploegenklassement. De rit eindigde op een massaspurt, daardoor staan alle ploegen in dezelfde tijd.

Dit klopt echter niet gezien uit het verder verloop van het ploegenklassement blijkt dat de ploegentijdrit wel in rekening gebracht werd.

De totaaltijd van het ploegenklassement is dus de som van de tijd van de ploegentijdrit en de rituitslag (tijden van de drie eerste (op basis van tijd, niet op basis van plaats[6]) renners van de ploeg).

1.	Molteni	5:19:04
2.	Ferretti	5:20:52
3.	Mars-flandria	5:21:20
4.	BIC	5:21:27
5.	Peugeot-BP	5:22:06
6.	Salvarani	5:22:15
7.	Goudsmit-Hoff	5:22:19
8.	Sonolor-Lejeune	5:22:28
9.	SCIC	5:22:46
10.	KAS	5:22:48
11.	Hoover-de Gribaldy	5:23:38
12.	Fagor-Mercier	5:23:50
13.	Werner	5:24:16

4 Er werd nergens een ploegenklassement van rit 1a meegegeven (enkel van rit 1c). Dit klassement is dus door de auteur opgemaakt. Gezien alle ploegen dezelfde tijd hebben (massaspurt) wordt de rangschikking bepaald door de plaatsen in de uitslag.
Het is niet zeker of dit ritploegenklassement, om het zo te noemen, echt berekend werd. Mogelijks gold voor gesplitste ritten enkel het totaalklassement van die dag.

5 Op MdC/É werd er geen tussenklassement gegeven. Hetgeen hier weergegeven wordt is dus op basis van de berekeningen van de auteur.

6 Dit is belangrijk bij situaties waarbij de tijden opgenomen worden bij het oprijden van een assepiste of velodroom. Gezien er meestal nog een ronde of meer moet afgelegd worden, konden renners die met voorsprong de piste binnen kwamen nog ingehaald of voorbijgestoken worden.

Rit 1b Bazel (SUI)-Freiburg (GER), 90 km op 27 juni 1971

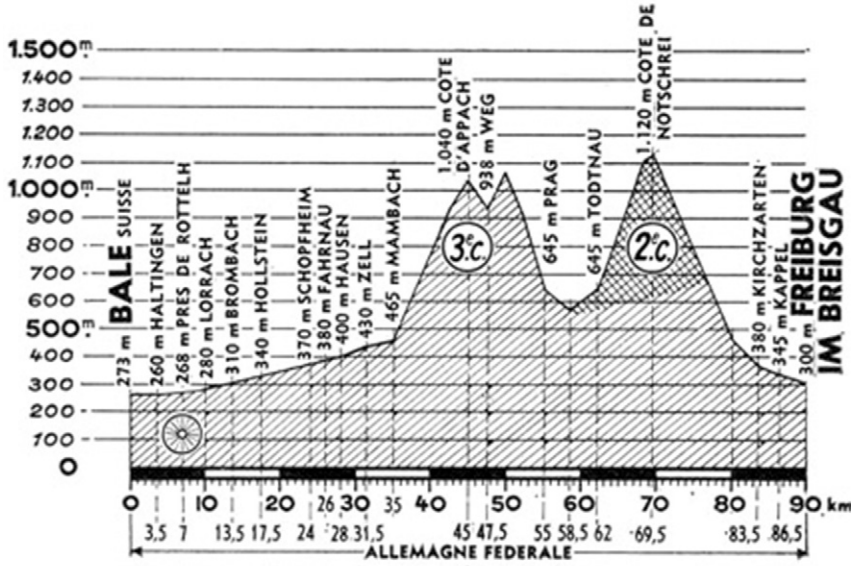

De renners krijgen een half uur rust na rit 1a[7]. Voor deze 'rit' waren er geen bonificaties voorzien. Bij het naderen van het 'point chaud' in Rötteln na 7 km, springt Merckx weg om de sprint met 50 meter voorsprong te winnen en zich vervolgens te laten inlopen. Op die manier was hij zeker dat hij de gele trui zou hebben indien de rit op een massaspurt eindigde. Agostinho valt zonder erg na 12 km. De wedstrijd blijft kalm tot aan de voet van de Côte d'Happach (3de cat. - 1040 m). Zoetemelk komt als eerste boven terwijl geletruidrager Wagtmans in 'moeilijkheden' vertoeft. Maar alles komt weer samen tijdens de afdaling.

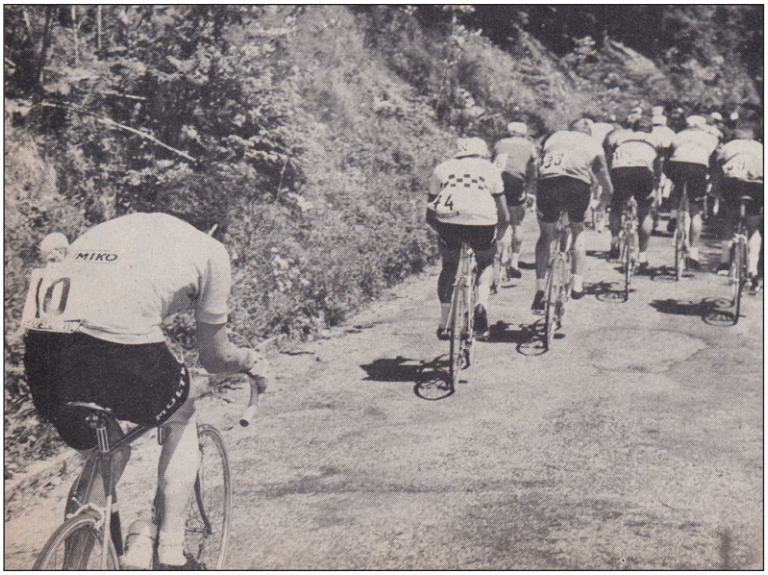

Geletruidrager Rinus Wagtmans moet 'lossen' op een van de hellingen en wordt opgewacht door een ploegmaat. (Foto L'Équipe Magazine)

De moeilijkheid van de dag was de Côte de Notschrei (2de cat. - 1120 m). Joop Zoetemelk demarreert op 1 km van de top en komt met 5" voorsprong boven. Vanspringel valt en moet aanpikken bij een tweede groepje waarin ook Agostinho zit. Wagtmans 'verliest' nog meer tijd. De leidersgroep van ± 40 renners bereikt een voorsprong van 40" tijdens de afdaling maar

7 Dit is waarschijnlijk de reden waarom het klassement eigenlijk niet klopte. Alles moest veel te vlug gaan.

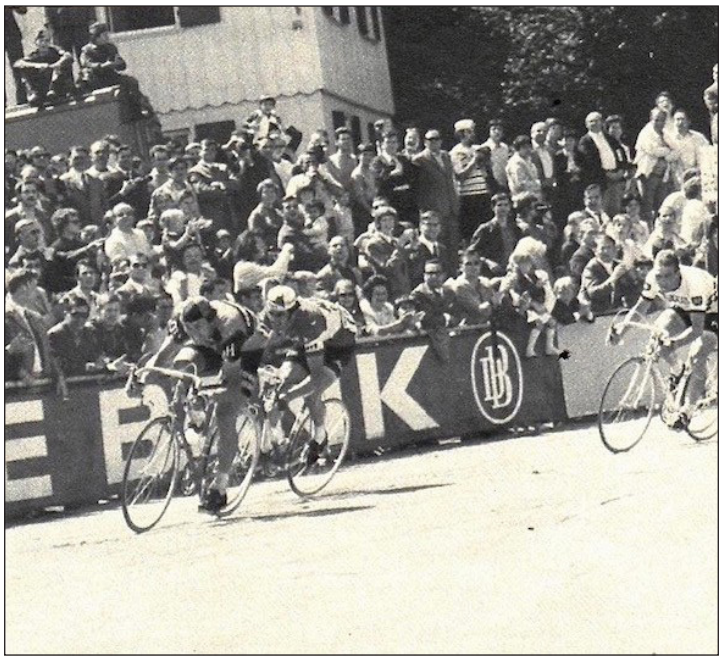

Gerben Karstens komt als eerste op de assepiste voor Roger De Vlaeminck en Walter Godefroot, het zal ook de rituitslag worden. (Foto Sport et Son Poster)

dat wordt herleid tot 20" op 5 km van de streep. Even voorbij Kappel (km 86), smelten de eerste twee groepen weer samen. Schleck en Mortensen proberen te ontsnappen maar de Molteni's met Merckx, Spruyt en Swerts op kop verhinderen dat. Karstens komt als eerste op de assepiste. Hij blijft op kop en wint voor Roger De Vlaeminck.

Merckx neemt de gele trui weer over van ploegmaat Wagtmans die op meer dan een minuut eindigt[8]. Eric Leman verliest zijn groene trui aan landgenoot Walter Godefroot. Merckx wordt ook leider in het 'points chauds'-klassement en Joop Zoetemelk is de eerste leider in het bergklassement. Fagor-Mercier wint het ploegenklassement van de rit.

Uitslag

1.	Gerben Karstens (NED)	2:28:26	26.	Matthijs de Koning (NED)	
2.	Roger De Vlaeminck (BEL)		27.	Bernard Labourdette (FRA)	
3.	Walter Godefroot (BEL)		28.	Joseph Bruyère (BEL)	
4.	Cyrille Guimard (FRA)		29.	Roger Swerts (BEL)	
5.	Jos Huysmans (BEL)		30.	Herman Vanspringel (BEL)	
6.	Enrico Paolini (ITA)		31.	Eric De Vlaeminck (BEL)	
7.	José Gómez Lucas (ESP)		32.	Ward Janssens (BEL)	
8.	Tino Tabak (NED)		33.	Edy Schutz (LUX)	
9.	Rolf Wolfshohl (GER)		34.	Willy Van Neste (BEL)	
10.	Jan Krekels (NED)		35.	Joop Zoetemelk (NED)	
11.	Gianni Motta (ITA)		36.	Pietro Campagnari (ITA)	
12.	Barry Hoban (GBR)		37.	Lino Farisato (ITA)	
13.	Nemesío Jiménez (ESP)		38.	Wilmo Francioni (ITA)	
14.	Mariano Martinez (FRA)		39.	Gösta Pettersson (SWE)	
15.	Michel Périn (FRA)		40.	Tomas Pettersson (SWE)	
16.	Bernard Guyot (FRA)		41.	Mauro Simonetti (ITA)	
17.	Eddy Merckx (BEL)		42.	Albert Van Vlierberghe (BEL)	
18.	Leif Mortensen (DEN)		43.	Lucien Aimar (FRA)	
19.	Raymond Riotte (FRA)		44.	Gilbert Bellone (FRA)	
20.	Jos Spruyt (BEL)		45.	José Catieau (FRA)	
21.	Willy Teirlinck (BEL)		46.	Jean-Jacques Sanquer (FRA)	
22.	Vicente López Carril (ESP)		47.	Lucien Van Impe (BEL)	
23.	Ferdinand Bracke (BEL)		48.	Georges Chappe (FRA)	
24.	Vic Van Schil (BEL)		49.	Jean-Pierre Genet (FRA)	
25.	Jean Dumont (FRA)		50.	René Grelin (FRA)	

8 In 'Ongekend Rini Wagtmans van straatjongen tot ridder' van Peter Ouwekerk, Uitgeverij De Geus, 2006, p. 166 beweert Wagtmans dat hij zich laat lossen op de Côte d'Happach en op de Côte de Notschei valt hij zogenaamd van zijn fiets. Dit alles gebeurde volgens hem opzettelijk daar hij het niet kon verdragen dat hij Merckx de gele trui had 'afgesnoept'.

51.	Ottavio Crepaldi (ITA)		91.	Luis Pedro Santamarina (ESP)	
52.	Primo Mori (ITA)		92.	Agustín Tamames (ESP)	
53.	José Manuel Fuente (ESP)		93.	Francisco Julía Hernández (ESP)	
54.	Francisco Galdeano (ESP)		94.	Rinus Wagtmans (NED)	0:01:05
55.	Francisco Galdos (ESP)		95.	Julien Stevens (BEL)	
56.	Andrés Gandarias (ESP)		96.	José Manuel López Rodríguez (ESP)	
57.	Jesús Manzaneque (ESP)		97.	Pieter Nassen (BEL)	0:02:50
58.	Gabriel Mascaro (ESP)		98.	Gerard Vianen (NED)	
59.	José Luis Uribezubia (ESP)		99.	Francis Ducreux (FRA)	
60.	Luis Zubero (ESP)		100.	François Coquery (FRA)	
61.	Robert Bouloux (FRA)		101.	Cees Rentmeester (NED)	
62.	Jean-Pierre Danguillaume (FRA)		102.	Jan van Katwijk (NED)	
63.	Wilfried David (BEL)		103.	Marc Lievens (BEL)	
64.	Raymond Delisle (FRA)		104.	Albert Fritz (GER)	
65.	Pierre Martellozzo (FRA)		105.	Frans Mintjens (BEL)	
66.	Christian Raymond (FRA)		106.	Georges Vandenberghe (BEL)	
67.	Bernard Thévenet (FRA)		107.	Eric Leman (BEL)	
68.	Joaquim Agostinho (POR)		108.	Luciano Armani (ITA)	
69.	Jean-Claude Daunat (FRA)		109.	Tommaso De Prà (ITA)	0:05:18
70.	Yves Ravaleu (FRA)		110.	Silvano Davo (ITA)	
71.	Pierre Rivory (FRA)		111.	Roberto Ballini (ITA)	
72.	Kurt Rub (SUI)		112.	Robert Mintkiewicz (FRA)	
73.	Jean Vidament (FRA)		113.	Henk Benjamins (NED)	
74.	Roland Berland (FRA)		114.	Franco Balmamion (ITA)	
75.	Jean-Claude Genty (FRA)		115.	Ger Harings (NED)	
76.	Charly Grosskost (FRA)		116.	Sandro Quintarelli (ITA)	
77.	Désiré Letort (FRA)		117.	Paolo Zini (ITA)	
78.	Luis Ocaña (ESP)		118.	Pierre Ghisellini (FRA)	
79.	Johny Schleck (LUX)		119.	Alain Vasseur (FRA)	
80.	Attilio Benfatto (ITA)		120.	Jacques Botherel (FRA)	
81.	Davide Boifava (ITA)		121.	Guido Reybrouck (BEL)	
82.	Claudio Michelotto (ITA)		122.	Virginio Levati (ITA)	
83.	Celestino Vercelli (ITA)		123.	Pietro Guerra (ITA)	
84.	Wim Prinsen (NED)		124.	Tino Conti (ITA)	
85.	Jos van der Vleuten (NED)		125.	Ercole Gualazzini (ITA)	
86.	Luis Balagué (ESP)		126.	Adriano Pella (ITA)	0:09:01
87.	José Casas García (ESP)		127.	Eddy Peelman (BEL)	0:09:13
88.	Ventura Díaz (ESP)		128.	Régis Delépine (FRA)	
89.	José Grande Sánchez (ESP)		129.	Harry Steevens (NED)	0:13:49
90.	Antonio Martos (ESP)		130.	Mario Anni (ITA)	0:15:14

Buiten tijd

Mario Anni, buiten tijd, werd opgevist.

Bonificaties

Er waren geen bonificaties aan het einde van deze rit.

- Bij het ‘point chaud’ 5” Merckx, 3” Motta en 1” Vanspringel.

Dit had slechts een minimale invloed op de top tien.

Beste jongere[9]

José Gómez Lucas (ESP)

'Point chaud'

km 7 - Rottelheim:

1.	Eddy Merckx (BEL)	6 pnt & 5"
2.	Gianni Motta (ITA)	4 pnt & 3"
3.	Herman Vanspringel (BEL)	3 pnt & 1"
4.	Gösta Pettersson (SWE)	2 pnt
5.	Enrico Paolini (ITA)	1 pnt

Tussenstand 'Points chauds'

1.	Eddy Merckx (BEL)	8 pnt
2.	Pieter Nassen (BEL)	6 pnt
3.	Barry Hoban (GBR)	4 pnt
	Gianni Motta (ITA)	
5.	Eddy Peelman (BEL)	3 pnt
	Herman Vanspringel (BEL)	
7.	Gösta Pettersson (SWE)	2 pnt
8.	Enrico Paolini (ITA)	1 pnt
	Virginio Levati (ITA)	

9 Er kon niet achterhaald worden of er een 'beste jongere' aangeduid werd na de deeletappes. De toekenning hier is gebeurd door de auteur. MdC/É heeft wel José Gómez Lucas na rit 1c.

Klassement[10]

1.	Eddy Merckx (BEL)			Jean-Pierre Genet (FRA)	
2.	Herman Vanspringel BEL)	0:00:04		René Grelin (FRA)	
3.	Jos Huysmans (BEL)	0:00:05		Ottavio Crepaldi (ITA)	
	Vic Van Schil (BEL)			Primo Mori (ITA)	
5.	Pietro Campagnari (ITA)	0:00:15		José Manuel Fuente (ESP)	
	Gösta Pettersson (SWE)			Francisco Galdeano (ESP)	
	Albert Van Vlierberghe (BEL)			Francisco Galdos (ESP)	
8.	Walter Godefroot (BEL)	0:00:19		Andrés Gandarias (ESP)	
9.	Roger De Vlaeminck (BEL)	0:00:20		Jesús Manzaneque (ESP)	
	Tino Tabak (NED)			Gabriel Mascaro (ESP)	
	Eric De Vlaeminck (BEL)			José Luis Uribezubia (ESP)	
	Edy Schutz (LUX)			Luis Zubero (ESP)	
	Joop Zoetemelk (NED)			Robert Bouloux (FRA)	
14.	Barry Hoban (GBR)	0:00:22		Jean-Pierre Danguillaume (FRA)	
	Gianni Motta (ITA)			Wilfried David (BEL)	
16.	Willy Van Neste (BEL)	0:00:25		Raymond Delisle (FRA)	
	Gerben Karstens (NED)			Pierre Martellozzo (FRA)	
	Cyrille Guimard (FRA)			Christian Raymond (FRA)	
	Enrico Paolini (ITA)			Bernard Thévenet (FRA)	
	José Gómez Lucas (ESP)			Joaquim Agostinho (POR)	
	Rolf Wolfshohl (GER)			Jean-Claude Daunat (FRA)	
	Jan Krekels (NED)			Yves Ravaleu (FRA)	
	Nemesío Jiménez (ESP)			Kurt Rub (SUI)	
	Mariano Martinez (FRA)			Jean Vidament (FRA)	
	Michel Périn (FRA)			Roland Berland (FRA)	
	Bernard Guyot (FRA)			Jean-Claude Genty (FRA)	
	Leif Mortensen (DEN)			Charly Grosskost (FRA)	
	Raymond Riotte (FRA)			Désiré Letort (FRA)	
	Jos Spruyt (BEL)			Luis Ocaña (ESP)	
	Willy Teirlinck (BEL)			Johny Schleck (LUX)	
	Vicente López Carril (ESP)			Davide Boifava (ITA)	
	Ferdinand Bracke (BEL)			Claudio Michelotto (ITA)	
	Jean Dumont (FRA)			Celestino Vercelli (ITA)	
	Matthijs de Koning (NED)			Wim Prinsen (NED)	
	Bernard Labourdette (FRA)			Jos van der Vleuten (NED)	
	Joseph Bruyère (BEL)			Luis Balagué (ESP)	
	Roger Swerts (BEL)			José Casas García (ESP)	
	Ward Janssens (BEL)			Ventura Díaz (ESP)	
	Lino Farisato (ITA)			José Grande Sánchez (ESP)	
	Wilmo Francioni (ITA)			Antonio Martos (ESP)	
	Tomas Pettersson (SWE)			Luis Pedro Santamarina (ESP)	
	Mauro Simonetti (ITA)			Agustín Tamames (ESP)	
	Lucien Aimar (FRA)			Francisco Julía Hernández (ESP)	
	Gilbert Bellone (FRA)		91.	Attilio Benfatto (ITA)	0:00:45
	José Catieau (FRA)		92.	Georges Chappe (FRA)	0:00:47
	Jean-Jacques Sanquer (FRA)		93.	Pierre Rivory (FRA)	0:01:06
	Lucien Van Impe (BEL)		94.	Rinus Wagtmans (NED)	0:01:10

10 Vanaf dit klassement zal bij ex aequo's de rangschikking willekeurig zijn. Ik heb getracht om dit te doen op basis van het puntenklassement, maar er zijn te veel renners die daar geen punten behaalden. Die moeten dan sowieso willekeurig gerangschikt worden.
Ik heb ook geen idee of er rekening gehouden werd met de tijdopnames in de tijdritten die meestal tot op honderdsten nauwkeurig waren.

	Julien Stevens (BEL)			Robert Mintkiewicz (FRA)	
96.	José Manuel López Rodríguez (ESP)	0:01:30		Henk Benjamins (NED)	
97.	Eric Leman (BEL)	0:03:02		Franco Balmamion (ITA)	
98.	Pieter Nassen (BEL)	0:03:10		Ger Harings (NED)	
99.	Gerard Vianen (NED)	0:03:15		Sandro Quintarelli (ITA)	
	Cees Rentmeester (NED)			Paolo Zini (ITA)	
	Jan van Katwijk (NED)			Alain Vasseur (FRA)	
	Marc Lievens (BEL)			Jacques Botherel (FRA)	
	Albert Fritz (GER)			Virginio Levati (ITA)	
	Frans Mintjens (BEL)			Pietro Guerra (ITA)	
	Georges Vandenberghe (BEL)			Tino Conti (ITA)	
	Luciano Armani (ITA)			Ercole Gualazzini (ITA)	
107.	François Coquery (FRA)	0:03:37	125.	Pierre Ghisellini (FRA)	0:06:24
108.	Francis Ducreux (FRA)	0:05:26	126.	Adriano Pella (ITA)	0:09:26
109.	Guido Reybrouck (BEL)	0:05:40	127.	Eddy Peelman (BEL)	0:09:37
110.	Tommaso De Prà (ITA)	0:05:43	128.	Régis Delépine (FRA)	0:09:38
	Silvano Davo (ITA)		129.	Harry Steevens (NED)	0:14:14
	Roberto Ballini (ITA)		130.	Mario Anni (ITA)	0:15:39

Puntenklassement

1.	Gerben Karstens (NED)	10 pnt
2.	Roger De Vlaeminck (BEL)	8 pnt
3.	Walter Godefroot (BEL)	6 pnt
	Cyrille Guimard (FRA)	
5.	Jos Huysmans (BEL)	5 pnt
6.	Enrico Paolini (ITA)	4 pnt
7.	José Gómez Lucas (ESP)	3 pnt
8.	Tino Tabak (NED)	2 pnt
9.	Rolf Wolfshohl (GER)	1 pnt
	Jan Krekels (NED)	

Tussenstand puntenklassement

1.	Walter Godefroot (BEL)	23 pnt
2.	Gerben Karstens (NED)	22 pnt
3.	Eric Leman (BEL)	20 pnt
4.	Roger De Vlaeminck (BEL)	18 pnt
5.	Cyrille Guimard (FRA)	14 pnt
	Guido Reybrouck (BEL)	
7.	Jan Krekels (NED)	7 pnt
8.	Jos Huymans (BEL)	5 pnt
9.	Roger Swerts (BEL)	4 pnt
	Enrico Paolini (ITA)	
11.	Pieter Nassen (BEL)	3 pnt
	José Gómez Lucas (ESP)	
13.	Albert Van Vlierberghe (BEL)	2 pnt
	Tino Tabak (NED)	
15.	Rolf Wolfshohl (GER)	1 pnt

Bergklassement

km 43 - Côte d'Happach (3de cat. - 1040 m)

1.	Joop Zoetemelk (NED)	10 pnt
2.	Lucien Van Impe (BEL)	8 pnt
3.	Gianni Motta (ITA)	6 pnt
4.	Lino Farisato (ITA)	4 pnt
5.	Raymond Delisle (FRA)	3 pnt
6.	Tino Tabak (NED)	2 pnt

km 43 - Côte de Notschrei (2de cat. - 1120 m)

1.	Joop Zoetemelk (NED)	12 pnt
2.	Cyrille Guimard (FRA)	10 pnt[11]
3.	Lucien Van Impe (BEL)	8 pnt[12]
4.	Gösta Pettersson (SWE)	6 pnt
5.	Eddy Merckx (BEL)	5 pnt
6.	Luis Ocaña (ESP)	4 pnt
7.	Gianni Motta (ITA)	3 pnt
8.	Michel Périn (FRA)	2 pnt

Tussenstand bergklassement

1.	Joop Zoetemelk (NED)	22 pnt
2.	Lucien Van Impe (BEL)	16 pnt
3.	Cyrille Guimard (FRA)	10 pnt
4.	Gianni Motta (ITA)	9 pnt
5.	Gösta Pettersson (SWE)	6 pnt
6.	Eddy Merckx (BEL)	5 pnt
7.	Lino Farisato (ITA)	4 pnt
	Luis Ocaña (ESP)	
9.	Raymond Delisle (FRA)	3 pnt
10.	Michel Périn (FRA)	2 pnt
	Tino Tabak (NED)	

11 Cyrille Guimard kreeg 10 punten en niet 8 punten zoals op MdC/É wordt vermeld.

12 Lucien Van Impe kwam als derde door op de Côte de Notschrei, maar dat was aanvankelijk over het hoofd gezien. Dit is pas na de 6de etappe rechtgezet, andere renners verliezen hierdoor een paar punten. De auteur heeft direct de juiste punten verrekend.

Het is niet zeker of ook een Combiné-klassement opgemaakt werd na rit 2b. Indien wel, dan zou het er als volgt uitzien:

Combiné

1.	Tino Tabak (NED)	35[13]
2.	Cyrille Guimard (FRA)	61,5

Ploegenklassement

1.	Fagor-Mercier	(28)	7:25:18
2.	Goudsmit-Hoff	(37)	
3.	Mars-flandria	(38)	
4.	Molteni	(42)	
5.	Sonolor-Lejeune	(47)	
6.	Peugeot-BP	(51)	
7.	SCIC	(62)	
8.	Werner	(63)	
	KAS	(63)	
10.	Salvarani	(67)	
11.	Hoover-de Gribaldy	(70)	
12.	BIC	(73)	
13.	Ferretti	(84)	

Tussenstand ploegenklassement

Volgens MdC/É telde de tijd van de proloog-ploegentijdrit niet mee voor het ploegenklassement. Gezien de rit eindigde met een massaspurt, staan alle ploegen in dezelfde tijd.

Dit klopt echter niet gezien uit het verder verloop van het ploegenklassement blijkt dat de ploegentijdrit wel in rekening gebracht werd[14].

13 Er waren maar twee renners die zowel in het algemeen, punten- en bergklassement gescoord hadden nl. Tino Tabak en Cyrille Guimard.
Voor Tino Tabak klopt de som: Ex aequo 9de in het algemeen klassement met 4 andere renners (Roger De Vlaeminck, Edy Schutz, Joop Zoetemelk en Enrico Paolini), wat 11 punten oplevert, 13de ex aequo met Albert Van Vlierberghe in het puntenklassement (13,5 punten) en 10de ex aequo met Michel Périn in het bergklassement (10,5 punten). De som is 35.
Guimard had een 16de plaats in het algemeen klassement (ex aequo met 75 andere renners) wat hem eigenlijk gemiddeld 53 punten zou moeten opleveren, een 5de plaats in het puntenklassement ex aequo met Guido Reybrouck, wat hem 5,5 punten oplevert en nog eens een 3de plaats in het bergklassement. Dus 61,5 punten

14 Op MdC/É werd er geen tussenklassement gegeven. Hetgeen hier weergegeven wordt is dus op basis van de berekeningen van de auteur.

1.	Molteni	12:44:22
2.	Ferretti	12:46:10
3.	Mars-flandria	12:46:38
4.	BIC	12:46:45
5.	Peugeot-BP	12:47:24
6.	Salvarani	12:47:33
7.	Goudsmit-Hoff	12:47:37
8.	Sonolor-Lejeune	12:47:46
9.	SCIC	12:48:04
10.	KAS	12:48:06
11.	Hoover-de Gribaldy	12:48:56
12.	Fagor-Mercier	12:49:08
13.	Werner	12:49:34

Rit 1c Freiburg (GER)-Mulhouse, 74 km op 27 juni 1971

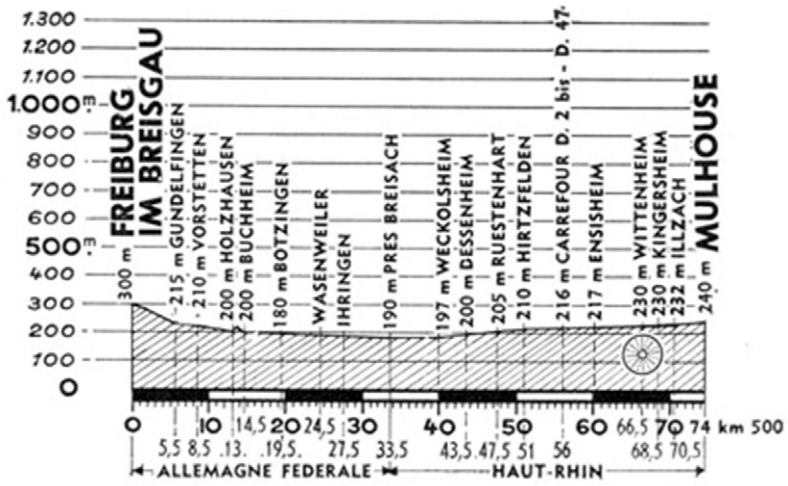

Direct na de start zit het tempo erin. Raymond Riotte en Adriano Pella wagen hun kans maar Merckx haalt hen weer terug. De Molteni's hebben beslist de koers te blokkeren. Terug op Frans grondgebied proberen Riotte en Gilbert Bellone het op hun beurt. Het 'point chaud' in Wittenheim bij km 66 wordt gewonnen door Pieter Nassen. Merckx, derde, grabbelt een extra seconde bonificatie. Raymond Riotte probeert een derde keer te ontsnappen, zonder succes, waarna Willy Van Neste en Tino Conti het proberen. Maar het peloton is terug voltallig bij het binnenrijden van Mulhouse. Nemesío Jiménez doet een ultieme uitvalpoging, maar hij wordt gecounterd door Eric De Vlaeminck en Enrico Paolini die nog net geremonteerd worden door Albert Van Vlierberghe, derde winnaar van deze marathondag. Eddy Merckx behoudt logischerwijze zijn leiderstrui. Walter Godefroot verliest zijn groene trui aan Gerben Karstens, Joop Zoetemelk blijft leider in het bergklassement en Pieter Nassen wordt leider van het 'points chauds'-klassement. Het combinéklassement met de witte trui is voor Cyrille Guimard. De eerste plaats in de tussenstand in het ploegenklassement is voor Molteni. Marsflandria wint het ritploegenklassement.

Albert Van Vlierberghe wint voor Eric De Vlaeminck en Enrico Paolini. (Foto Sport et Son Poster)

Uitslag

1.	Albert Van Vlierberghe (BEL)[15]	1:43:32	50.	Frans Mintjens (BEL)	
2.	Eric De Vlaeminck (BEL)		51.	Antonio Martos (ESP)	
3.	Enrico Paolini (ITA)		52.	Jos Huysmans (BEL)	
4.	Cyrille Guimard (FRA)	0:00:02	53.	Raymond Riotte (FRA)	
5.	Gerben Karstens (NED)		54.	Lucien Van Impe (BEL)	
6.	Guido Reybrouck (BEL)		55.	Willy Van Neste (BEL)	
7.	Roger De Vlaeminck (BEL)		56.	Bernard Thévenet (FRA)	
8.	Jan Krekels (NED)		57.	Attilio Benfatto (ITA)	
9.	Walter Godefroot (BEL)		58.	Roland Berland (FRA)	
10.	Albert Fritz (GER)		59.	Lucien Aimar (FRA)	
11.	Ger Harings (NED)		60.	Luis Balagué (ESP)	
12.	Gianni Motta (ITA)		61.	Ventura Díaz (ESP)	
13.	Gerard Vianen (NED)		62.	Ferdinand Bracke (BEL)	
14.	Willy Teirlinck (BEL)		63.	Jos Spruyt (BEL)	
15.	Jan van Katwijk (NED)		64.	Jean-Pierre Danguillaume (FRA)	
16.	Georges Vandenberghe (BEL)		65.	Gösta Pettersson (SWE)	
17.	Rinus Wagtmans (NED)		66.	Christian Raymond (FRA)	
18.	Wim Prinsen (NED)		67.	Silvano Davo (ITA)	
19.	José Manuel López Rodríguez (ESP)		68.	Luis Ocaña (ESP)	
20.	Ercole Gualazzini (ITA)		69.	Celestino Vercelli (ITA)	
21.	Pieter Nassen (BEL)		70.	Jos van der Vleuten (NED)	
22.	Tino Tabak (NED)		71.	José Luis Uribezubia (ESP)	
23.	José Gómez Lucas (ESP)		72.	Joaquim Agostinho (POR)	
24.	Matthijs de Koning (NED)		73.	Vicente López Carril (ESP)	
25.	Rolf Wolfshohl (GER)		74.	José Catieau (FRA)	
26.	Virginio Levati (ITA)		75.	Charly Grosskost (FRA)	
27.	Barry Hoban (GBR)		76.	Luis Zubero (ESP)	
28.	Cees Rentmeester (NED)		77.	Robert Bouloux (FRA)	
29.	Roberto Mintkiewicz (FRA)		78.	José Grande Sánchez (ESP)	
30.	Bernard Guyot (FRA)		79.	Vic Van Schil (BEL)	
31.	Leif Mortensen (DEN)		80.	Joop Zoetemelk (NED)	
32.	Mariano Martinez (FRA)		81.	Kurt Rub (SUI)	
33.	Eric Leman (BEL)		82.	Alain Vasseur (FRA)	
34.	Johny Schleck (LUX)		83.	Luciano Armani (ITA)	
35.	Jean-Jacques Sanquer (FRA)		84.	Tomas Pettersson (SWE)	
36.	Jacques Botherel (FRA)		85.	Bernard Labourdette (FRA)	
37.	Eddy Merckx (BEL)		86.	Davide Boifava (ITA)	
38.	René Grelin (FRA)		87.	Tommaso De Prà (ITA)	
39.	Marc Lievens (BEL)		88.	Edy Schutz (LUX)	
40.	Harry Steevens (NED)		89.	Gilbert Bellone (FRA)	
41.	Nemesío Jiménez (ESP)		90.	Joseph Bruyère (BEL)	
42.	Sandro Quintarelli (ITA)		91.	Désiré Letort (FRA)	
43.	Ottavio Crepaldi (ITA)		92.	Gabriel Mascaro (ESP)	
44.	Agustín Tamames (ESP)		93.	Francisco Galdeano (ESP)	
45.	Roger Swerts (BEL)		94.	Régis Delépine (FRA)	
46.	Henk Benjamins (NED)		95.	Lino Farisato (ITA)	
47.	Francis Ducreux (FRA)		96.	Francisco Julía Hernández (ESP)	
48.	Luis Pedro Santamarina (ESP)		97.	Jesús Manzaneque (ESP)	
49.	José Casas García (ESP)		98.	Raymond Delisle (FRA)	

15 Veel naslagwerken geven Albert Van Vlierberghe, Eric De Vlaeminck en Enrico Paolini in dezelfde tijd als Guimard. Maar dat klopt niet. Het peloton spurtte 2" na dit drietal.

99.	Tino Conti (ITA)		115.	François Coquery (FRA)	
100.	Andrés Gandarias (ESP)		116.	Jean-Claude Daunat (FRA)	
101.	Georges Chappe (FRA)		117.	Yves Ravaleu (FRA)	
102.	Herman Vanspringel (BEL)		118.	Paolo Zini (ITA)	
103.	Francisco Galdos (ESP)		119.	Pierre Martellozzo (FRA)	
104.	Claudio Michelotto (ITA)		120.	Pietro Guerra (ITA)	
105.	Mario Anni (ITA)		121.	Adriano Pella (ITA)	
106.	Pierre Rivory (FRA)		122.	Primo Mori (ITA)	
107.	Pierre Ghisellini (FRA)		123.	Jean-Pierre Genet (FRA)	
108.	José Manuel Fuente (ESP)		124.	Michel Périn (FRA)	
109.	Jean-Claude Genty (FRA)		125.	Eddy Peelman (BEL)	
110.	Ward Janssens (BEL)		126.	Pietro Campagnari (ITA)	0:01:36
111.	Jean Dumont (FRA)		127.	Mauro Simonetti (ITA)	
112.	Franco Balmamion (ITA)		128.	Roberto Ballini (ITA)	
113.	Julien Stevens (BEL)		129.	Wilmo Francioni (ITA)	
114.	Wilfried David (BEL)		130.	Jean Vidament (FRA)	0:04:09

Op deze foto is duidelijk te zien dat de eerste drie renners voorsprong hadden op het peloton. (Fotobron onbekend)

Bonificaties

- 8” Van Vlierberghe, 6” Eric De Vlaeminck, 3” Paolini.
- Bij het ‘point chaud’ 5” Nassen, 3” Hoban en 1” Merckx.

Door de bonificaties kwam Barry Hoban de top tien binnen en schoven Albert Van Vlierberghe en Eric De Vlaeminck hogerop in de top tien.

Beste jongere[16]

Ger Harings (NED)

'Point chaud'

km 66,5 - Wittenheim:

1.	Pieter Nassen (BEL)	6 pnt & 5"
2.	Barry Hoban (GBR)	4 pnt & 3"
3.	Eddy Merckx (BEL)	3 pnt & 1"
4.	Gianni Motta (ITA)	2 pnt
5.	Luciano Armani (ITA)	1 pnt

Tussenstand 'points chauds'

1.	Pieter Nassen (BEL)	12 pnt
2.	Eddy Merckx (BEL)	11 pnt
3.	Barry Hoban (GBR)	8 pnt
4.	Gianni Motta (ITA)	6 pnt
5.	Eddy Peelman (BEL)	3 pnt
	Herman Vanspringel (BEL)	
7.	Gösta Pettersson (SWE)	2 pnt
8.	Enrico Paolini (ITA)	1 pnt
	Virginio Levati (ITA)	
	Luciano Armani (ITA)	

Klassement

1.	Eddy Merckx (BEL)			20.	Willy Teirlinck (BEL)		
2.	Herman Vanspringel BEL)		0:00:05	21.	Wim Prinsen (NED)		
3.	Jos Huysmans (BEL)		0:00:06	22.	José Gómez Lucas (ESP)		
4.	Vic Van Schil (BEL)			23.	Matthijs de Koning (NED)		
5.	Albert Van Vlierberghe (BEL)			24.	Rolf Wolfshohl (GER)		
6.	Eric De Vlaeminck (BEL)		0:00:13	25.	Bernard Guyot (FRA)		
7.	Gösta Pettersson (SWE)		0:00:16	26.	Leif Mortensen (DEN)		
8.	Walter Godefroot (BEL)		0:00:20	27.	Mariano Martinez (FRA)		
9.	Barry Hoban (GBR)			28.	Johny Schleck (LUX)		
10.	Enrico Paolini (ITA)		0:00:21	29.	Jean-Jacques Sanquer (FRA)		
11.	Roger De Vlaeminck (BEL)			30.	René Grelin (FRA)		
12.	Tino Tabak (NED)			31.	Nemesío Jiménez (ESP)		
13.	Joop Zoetemelk (NED)			32.	Ottavio Crepaldi (ITA)		
14.	Edy Schutz (LUX)			33.	Agustín Tamames (ESP)		
15.	Gianni Motta (ITA)		0:00:23	34.	Roger Swerts (BEL)		
16.	Willy Van Neste (BEL)		0:00:26	35.	Luis Pedro Santamarina (ESP)		
17.	Cyrille Guimard (FRA)			36.	José Casas García (ESP)		
18.	Gerben Karstens (NED)			37.	Antonio Martos (ESP)		
19.	Jan Krekels (NED)			38.	Raymond Riotte (FRA)		
39.	Lucien Van Impe (BEL)			85.	Jean-Pierre Genet (FRA)		
40.	Bernard Thévenet (FRA)			86.	Michel Périn (FRA)		
41.	Roland Berland (FRA)			87.	Attilio Benfatto (ITA)		0:00:46
42.	Lucien Aimar (FRA)			88.	Georges Chappe (FRA)		0:00:48

16 Er kon niet achterhaald worden of er een 'beste jongere' aangeduid werd na de deeletappes. De toekenning hier is gebeurd door de auteur. MdC/É heeft José Gómez Lucas als beste jongere, maar dat is eigenaardig. Hij was het wel na rit 1a en 1b. In rit 1 c is Ger Harings (NED) de beste jongere.

43.	Luis Balagué (ESP)			89.	Pierre Rivory (FRA)		0:01:07
44.	Ventura Díaz (ESP)			90.	Rinus Wagtmans (NED)		0:01:11
45.	Ferdinand Bracke (BEL)			91.	Julien Stevens (BEL)		
46.	Jos Spruyt (BEL)			92.	José Manuel López Rodríguez (ESP)		0:01:31
47.	Jean-Pierre Danguillaume (FRA)			93.	Pietro Campagnari (ITA)		0:01:50
48.	Christian Raymond (FRA)			94.	Mauro Simonetti (ITA)		0:02:00
49.	Luis Ocaña (ESP)			95.	Wilmo Francioni (ITA)		
50.	Celestino Vercelli (ITA)			96.	Eric Leman (BEL)		0:03:03
51.	Jos van der Vleuten (NED)			97.	Pieter Nassen (BEL)		0:03:06
52.	José Luis Uribezubia (ESP)			98.	Albert Fritz (GER)		0:03:16
53.	Joaquim Agostinho (POR)			99.	Gerard Vianen (NED)		
54.	Vicente López Carril (ESP)			100.	Jan van Katwijk (NED)		
55.	José Catieau (FRA)			101.	Georges Vandenberghe (BEL)		
56.	Charly Grosskost (FRA)			102.	Cees Rentmeester (NED)		
57.	Luis Zubero (ESP)			103.	Marc Lievens (BEL)		
58.	Robert Bouloux (FRA)			104.	Frans Mintjens (BEL)		
59.	José Grande Sánchez (ESP)			105.	Luciano Armani (ITA)		
60.	Kurt Rub (SUI)			106.	François Coquery (FRA)		0:03:38
61.	Tomas Pettersson (SWE)			107.	Jean Vidament (FRA)		0:04:33
62.	Bernard Labourdette (FRA)			108.	Francis Ducreux (FRA)		0:05:27
63.	Davide Boifava (ITA)			109.	Guido Reybrouck (BEL)		0:05:41
64.	Gilberto Bellone (FRA)			110.	Ger Harings (NED)		0:05:44
65.	Joseph Bruyère (BEL)			111.	Ercole Gualazzini (ITA)		
66.	Désiré Letort (FRA)			112.	Virginio Levati (ITA)		
67.	Gabriel Mascaro (ESP)			113.	Robert Mintkiewicz (FRA)		
68.	Francisco Galdeano (ESP)			114.	Jacques Botherel (FRA)		
69.	Lino Farisato (ITA)			115.	Sandro Quintarelli (ITA)		
70.	Francisco Julía Hernández (ESP)			116.	Henk Benjamins (NED)		
71.	Jesús Manzaneque (ESP)			117.	Silvano Davo (ITA)		
72.	Raymond Delisle (FRA)			118.	Alain Vasseur (FRA)		
73.	Andrés Gandarias (ESP)			119.	Tommaso De Prà (ITA)		
74.	Francisco Galdos (ESP)			120.	Tino Conti (ITA)		
75.	Claudio Michelotto (ITA)			121.	Franco Balmamion (ITA)		
76.	José Manuel Fuente (ESP)			122.	Paolo Zini (ITA)		
77.	Jean-Claude Genty (FRA)			123.	Pietro Guerra (ITA)		
78.	Ward Janssens (BEL)			124.	Pierre Ghisellini (FRA)		0:06:25
79.	Jean Dumont (FRA)			125.	Roberto Ballini (ITA)		0:07:18
80.	Wilfried David (BEL)			126.	Adriano Pella (ITA)		0:09:27
81.	Jean-Claude Daunat (FRA)			127.	Eddy Peelman (BEL)		0:09:38
82.	Yves Ravaleu (FRA)			128.	Régis Delépine (FRA)		0:09:39
83.	Pierre Martellozzo (FRA)			129.	Harry Steevens (NED)		0:14:15
84.	Primo Mori (ITA)			130.	Mario Anni (ITA)		0:15:40

Puntenklassement

1.	Albert Van Vlierberghe (BEL)	20 pnt
2.	Eric De Vlaeminck (BEL)	16 pnt
3.	Enrico Paolini (ITA)	14 pnt
4.	Cyrille Guimard (FRA)	12 pnt
5.	Gerben Karstens (NED)	10 pnt
6.	Guido Reybrouck (BEL)	8 pnt
7.	Roger De Vlaeminck (BEL)	6 pnt
8.	Jan Krekels (NED)	4 pnt
9.	Walter Godefroot (BEL)	3 pnt
10.	Albert Fritz (GER)	2 pnt

Tussenstand puntenklassement

1.	Gerben Karstens (NED)	32 pnt
2.	Walter Godefroot (BEL)	26 pnt
	Cyrille Guimard (FRA)	
4.	Roger De Vlaeminck (BEL)	24 pnt
5.	Guido Reybrouck (BEL)	22 pnt
	Albert Van Vlierberghe (BEL)	
7.	Eric Leman (BEL)	20 pnt
8.	Enrico Paolini (ITA)	18 pnt
9.	Eric De Vlaeminck (BEL)	16 pnt
10.	Jan Krekels (NED)	11 pnt
11.	Jos Huysmans (BEL)	5 pnt
12.	Roger Swerts (BEL)	4 pnt
13.	Pieter Nassen (BEL)	3 pnt
	José Gómez Lucas (ESP)	
15.	Tino Tabak (NED)	2 pnt
	Albert Fritz (GER)	
17.	Rolf Wolfshohl (GER)	1 pnt

Tussenstand bergklassement

1.	Joop Zoetemelk (NED)	22 pnt
2.	Lucien Van Impe (BEL)	16 pnt
3.	Cyrille Guimard (FRA)	10 pnt
4.	Gianni Motta (ITA)	9 pnt
5.	Gösta Pettersson (SWE)	6 pnt
6.	Eddy Merckx (BEL)	5 pnt
7.	Lino Farisato (ITA)	4 pnt
	Luis Ocaña (ESP)	
9.	Raymond Delisle (FRA)	3 pnt
10.	Michel Périn (FRA)	2 pnt
	Tino Tabak (NED)	

Er werd ook een Combiné-klassement opgemaakt na de eerste dag:

Combiné[17]

1.	Tino Tabak (NED)	35[18]
2.	Cyrille Guimard (FRA)	61,5

Ploegenklassement[19]

1.	Mars-flandria	(30)	5:10:40
2.	Ferretti	(108)	
3.	SCIC	(129)	
4.	Goudsmit-Hoff	(24)	5:10:42
5.	Salvarani	(34)	
6.	Fagor-Mercier	(42)	
7.	Sonolor-Lejeune	(70)	
8.	Hoover-de Gribaldy	(78)	
9.	Werner	(86)	
10.	Molteni	(99)	
11.	BIC	(112)	
12.	Peugeot-BP	(127)	
13.	KAS	(185)	

17 Ook hier een fout op MdC/É. Er waren opnieuw maar twee renners die zowel in het algemeen, punten- en bergklassement gescoord hadden nl. Cyrille Guimard en Tino Tabak.
Guimard had een 16de plaats in het algemeen klassement (ex aequo met 70 andere renners) wat hem eigenlijk gemiddeld 51 punten zou moeten opleveren, een tweede plaats in het puntenklassement ex aequo met Walter Godefroot, wat hem 2,5 punten opleverde en nog eens een derde plaats in het bergklassement, wat hem 3 punten opleverde. Dus in theorie 56,5 punten. Hij kreeg er echter 19,5 volgens de Gazet van Antwerpen of 20 volgens MdC/É. Zelfs al zou voor de 16de plaats in het algemeen klassement 16 punten aangerekend zijn, dan nog kwam hij uit op 21,5 punten.
Bij Tino Tabak klopt de som evenmin: Ex aequo 10de met 4 andere renners (Roger De Vlaeminck, Edy Schutz, Joop Zoetemelk en Enrico Paolini), wat 12 punten oplevert, hij was 15de in het puntenklassement ex aequo met Albert Fritz (15,5 punten) en 10de ex aequo met Michel Périn in het bergklassement (10,5 punten). De som is 38 punten.
18 Er waren maar twee renners die zowel in het algemeen, punten- en bergklassement gescoord hadden nl. Tino Tabak en Cyrille Guimard.
Voor Tino Tabak klopt de som: Ex aequo 9de in het algemeen klassement met 4 andere renners (Roger De Vlaeminck, Edy Schutz, Joop Zoetemelk en Enrico Paolini), wat 11 punten oplevert, 13de ex aequo met Albert Van Vlierberghe in het puntenklassement (13,5 punten) en 10de ex aequo met Michel Périn in het bergklassement (10,5 punten). De som is 35.
Guimard had een 16de plaats in het algemeen klassement (ex aequo met 75 andere renners) wat hem eigenlijk gemiddeld 53 punten zou moeten opleveren, een 5de plaats in het puntenklassement ex aequo met Guido Reybrouck, wat hem 5,5 punten oplevert en nog eens een 3de plaats in het bergklassement. Dus 61,5 punten
19 Het ploegenklassement dat op MdC/É gegeven wordt na rit 1c is niet te verklaren.
1. Goudsmit-Hoff in 5h10'40"
2. Ferretti
3. SCIC
Mars-flandria moet op de eerste plaats staan.
De totale tijd wordt berekend op basis van de tijden van de eerste drie renners per ploeg. Gezien hier drie renners van drie verschillende ploegen zich 2" afgescheiden hadden van het peloton, staan hun drie ploegen op de eerste plaats met 5h10'40". De volgorde is enkel afhankelijk van de aankomsten van de eerste drie renners van die ploegen. Mars-flandria heeft met Eric De Vlaeminck (2de), Roger De Vlaeminck (7de) en Pieter Nassen (21ste) een totaal van 30 punten, Ferretti, 108 punten en SCIC 129 punten. Goudsmit-Hoff heeft met Karstens (5de), Krekels (8ste) en Harings (11de) drie renners in dezelfde tijd nl. 1h43'34" wat in totaal 5h10'42" oplevert.

Tussenstand ploegenklassement

1.	Molteni	17:55:04
2.	Ferretti	17:56:50
3.	Mars-flandria	17:57:18
4.	BIC	17:57:27
5.	Peugeot-BP	17:58:06
6.	Salvarani	17:58:15
7.	Goudsmit-Hoff	17:58:19
8.	Sonolor-Lejeune	17:58:28
9.	SCIC	17:58:44
10.	KAS	17:58:48
11.	Hoover-de Gribaldy	17:59:38
12.	Fagor-Mercier	17:59:50
13.	Werner	18:00:16

Conclusie na de eerste rit

Merckx en zijn ploeg houden de koers gesloten. Misschien wel te gesloten, want dat kost krachten. Elke renner die ontsnapt terughalen en mikken op een massasprint is niet vol te houden. Eddy verspilt ook nodeloos krachten om via tussentijdse bonificaties het geel te bemachtigen en te behouden. Misschien was het wel beter geweest de last van de koers op de schouders van een andere ploeg te leggen tot de cruciale ritten eraan kwamen.

De organisatie treft een blaam. Drie ritten op één dag was voor de renners van het goede te veel, maar eveneens voor de officials, getuige de vele fouten in de standen die via communiqués werden doorgegeven.

Iedereen nog fris aan het begin van de Tour. V.l.n.r.: Vicente López Carril, Joop Zoetemelk, Albert Van Vlierberghe, Jean Vidament, Gösta Pettersson, Herman Vanspringel en Willy Van Neste. (Foto l'Équipe Magazine)

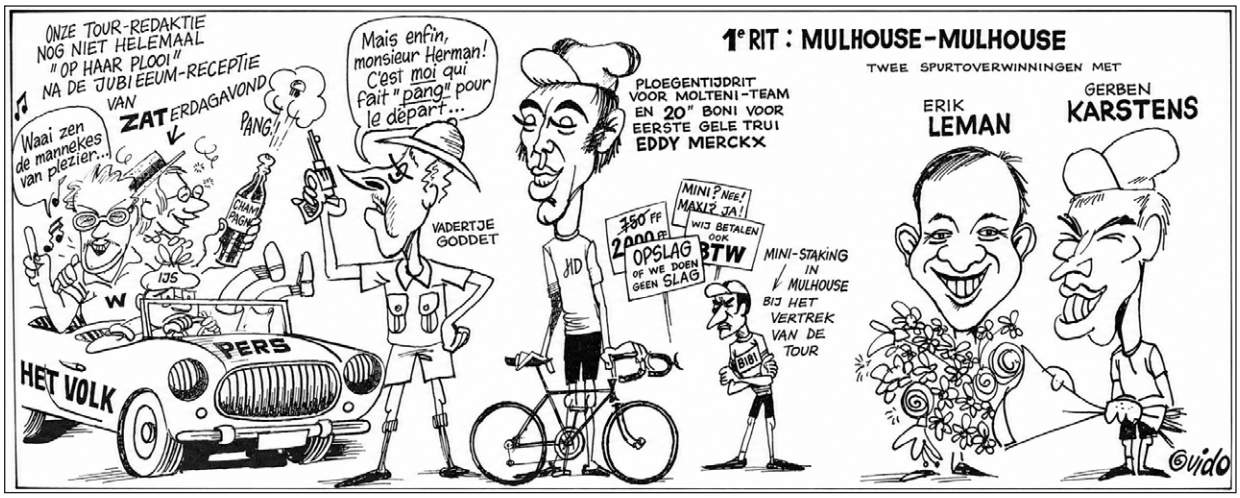

De interpretatie van Guido in het 'gazetje' van Het Volk. Rit 1c was nog niet aangekomen.

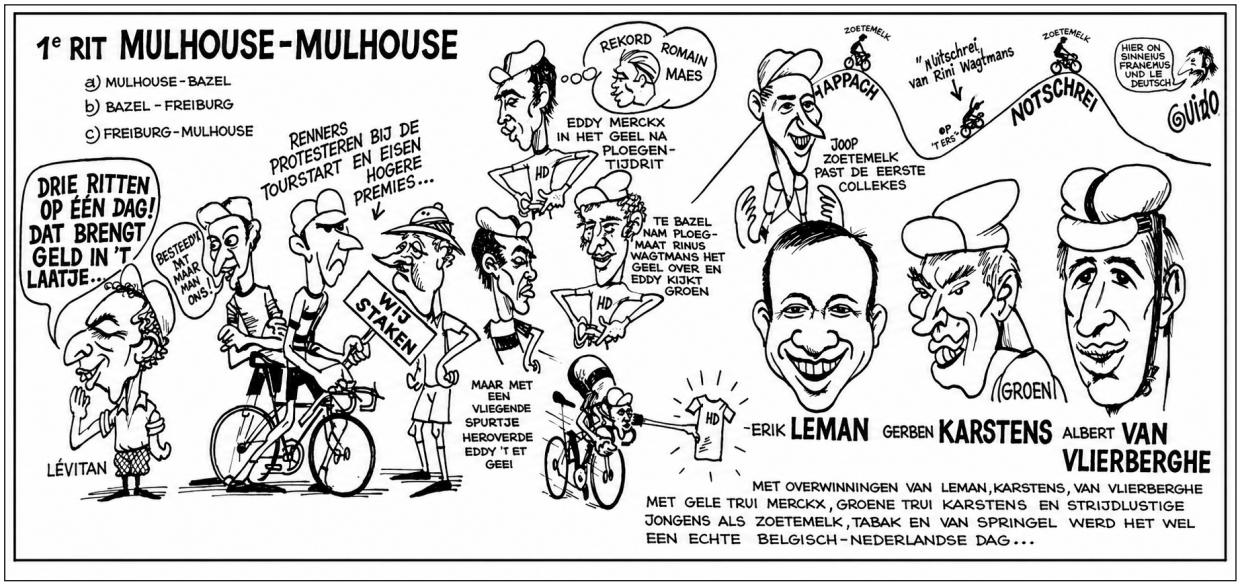

En dit is dan de cartoon zoals hij in de krant verscheen.

(wordt vervolgd)

Ge hadt erbij moeten zijn .... (13)

Het snoepmannetje

door Hans Vandeput

Het snoepmannetje was ooit al eens een onderwerp op de site van Wielerarchieven (https://www.wielerarchieven.be/vb5/forum/verzamelaars/foto-s/4415-). Persoonlijk heb ik hem verschillende malen kunnen 'bewonderen' tijdens wielerwedstrijden in de jaren '70 tot halverwege de jaren '80 van vorige eeuw. Het was een kleurling, leeftijd moeilijk in te schatten, die de Vlaamse wielerwedstrijden, vooral de kermiskoersen, afschuimde. Hij bracht met een zangerig stemmetje zijn koopwaar aan de man en riep voortdurend "pieke, pieke, piek, pake, pake, paak, larm, larm, larm". Deze woorden staan nog steeds na al die jaren in mijn geheugen gegrift. Op een dienblad, geplaatst op zijn hoofd en gevuld met snoep, wandelde hij met een valies in de hand – een aftands exemplaar uit ver vervlogen tijden – de aankomstzone voortdurend op en af. Zijn snoepjes waren verpakt in puntzakjes en bevatten wat wij in de volksmond 'ji-jippekes' noemden[1].

Het 'snoepmannetje'.

Hij was in het bezit van een leurderskaart, want hij moest deze dikwijls voorleggen op vraag van de politie. De man deed meermaals kinderen schrikken die dan een huilbui kregen en door ouders of grootouders werden gesust, want hij boog zich lichtjes voorover en riep dan zijn eerder vernoemd deuntje starend naar het jonge volk. Hij was zich ook van geen gevaar bewust en bevond zich meermaals op de openbare weg in de buurt van de aankomstlijn waar het aanstormende peloton regelmatig met hoge snelheid doorkwam indien er plaatselijke ronden moesten afgelegd worden. Hij werd meerdere keren 'manu militari' door de ordediensten van het parcours verwijderd.

Hij was ook wel schuw maar het is mij gelukt hem op 11 april 1981 tijdens de profkoers te Heverlee op de gevoelige plaat vast te leggen, niettegenstaande een ietwat afwijzende houding.

Voor de oudere wielerliefhebbers, die toch een aanzienlijk deel van ons lezerspubliek vertegenwoordigen, vinden jullie hierbij een foto van 'het snoepmannetje'.

We kunnen stellen dat het snoepmannetje tot de Vlaamse wielerfolklore behoorde.

1 De officiële benaming van het snoepgoed is volgens de bekende fabrikant Suikerbakkerij Joris 'Ju-Jube'. Het is een harde, licht zoute gom met dropsmaak waarbij ook de anijssmaak naar boven komt.

Chromo-reeks SUANET 1961-62 (deel 1)

door Patrick Feyaerts

Zoals reeds vermeld in de inleiding op de chromo's Velo Chewing Gum 1962 is de oudste SUANET-reeks met 127 chromo's van formaat 6,4 op 9,5 cm de daaraan meest verwante. Deze reeks werd niet in pakjes in winkels verkocht, maar via kauwgom (de knikkervormige) automaten verdeeld. Liefst 59 chromo's uit de Velo Chewing Gum-reeks komen hier ook voor en nog eens 26 renners zijn in beide reeksen te vinden, maar met een verschillende afbeelding. terwijl er nog een speciaal geval is. Deze (Brian Robinson) komt tweemaal voor, een keer met de foto uit de Velo Chewing Gum-reeks en de tweede keer met een nieuwe foto. Tot slot zijn er 38 nieuwe renners, waarvan er twee (Wim van Est en Freddy Rüegg) tweemaal voorkomen. Enkel van deze laatsten zal het palmares besproken worden. In totaal zijn er dus 59 'hergebruikte' foto's en 68 nieuwe, voor in totaal 124 renners.

Opvallend is wel dat de SUANET-reeks ook gebruik maakt van foto's uit de Zesdaagse van Antwerpen, de Omloop Het Volk en de Tour de France, maar niet uit het criterium van Brasschaat of uit de Grote Prijs van Brasschaat tegen het uurwerk. Dat laat sterk vermoeden dat deze reeks kort na de Tour afgesloten werd en eerst uitkwam, waarschijnlijk nog in 1961 en dus voor de Velo Chewing Gum-reeks. Daarom noem ik deze reeks SUANET 1961-62 of SUANET 1. Voor zover ik kon nagaan dateren alle foto's uit 1961.

Op de rug staat enkel de naam. Bij liefst tien prentjes komt de foto niet overeen met de naam op de rugzijde, soms is er daar zelfs geen naam. Bij meerdere renners is de naam ook fout gespeld. Op al deze fouten zal ik in meer detail ingaan bij de bespreking van deze reeks. Er kan ook opgemerkt worden dat bij de foto's die uit de Velo Chewing Gum hernomen worden, de zoom niet altijd dezelfde is, meestal is de afbeelding een ietsje meer uitgezoomd.

Zoals eveneens vermeld in de inleiding op de chromo's Velo Chewing Gum 1962 is er nog een derde, verwante reeks, de postkaartenreeks van Velo Chewing Gum. In deze reeks vinden we 24 foto's die zowel in de Velo Chewing Gum-chromo-reeks als in de SUANET 1961-62 reeks gebruikt zijn en 13 foto's die enkel in de SUANET-reeks voorkomen. Meer detail over de oorsprong van de foto's in deze reeks zal gegeven worden in de bespreking ervan.

Hieronder volgt een overzicht van de SUANET 1961-62 reeks met daarbij de vergelijking met de twee andere reeksen. Er wordt telkens de naam weergegeven zoals die op het document staat, met tussen haakjes de eventuele verbetering.

Er zijn vier kolommen:

- In de eerste staan de chromo's van de SUANET-reeks per nummer; de renners in zwarte cursieve druk hebben ook een chromo in de Velo Chewing Gum-reeks, de renners in zwarte gewone druk komen voor in de Velo Chewing Gum-reeks, maar met een verschillende foto en de renners in het rood komen niet voor in de Velo Chewing Gum-reeks.
- In de tweede staat de plaats waar de betrokken foto genomen is, voor zover bekend, een vraagteken geeft aan dat er geen zekerheid over deze plaats is.
- In de derde staat de overeenkomstige chromo uit de Velo Chewing Gum-chromo-reeks, met zijn nummer in deze reeks.
- In de vierde staan de overeenkomende postkaarten van Velo Chewing Gum, de renners in het zwart hebben dezelfde foto in de drie reeksen, de renners in het groen hebben in de postkaartreeks dezelfde foto als in de SUANET-reeks.

In dit eerste deel behandel ik de chromo's van 1 tot en met 64.

SUANET 1 Reeks	Plaats	Velo Chewing Gum-chromo's	Velo Chewing Gum postkaarten
001.Cerami	Piste		Cerami
002.Van Steenbergen	6D Antwerpen 1961		Van Steenbergen
003.De Cock	Omloop Het Volk 1961	7 De Cock Roger	
004.Junkermann			Junkermann
005.Rosseel (= Marcel Ongenae)	Omloop Het Volk 1961		
006.Everaert		45 Everaert Pierre	
007.Reitz			
008.Gerussi			
009.Mahé		33 Mahé François	
010.Forestier		6 Forestier Jean	
011.Joossen	Omloop Het Volk 1961	64 Joossen Maurice	
012.Verschueren	Piste (Antwerpen)	26 Verschueren Adolf	Verschueren
013.Daems			Daems
014.Seynaeve (=Gilbert De Smet)	Omloop Het Volk 1961		Gilbert De Smet (niet Seynaeve)
015.Noyelle	Omloop Het Volk 1961		
016.Kersten		21 Kersten Jaap	
017.Bouvet		43 Bouvet Albert	
018.Rentmeester			
019.Benedetti		14 Benedetti Rino	Benedetti
020.Van der Steen			
021.Impanis	6D Antwerpen 1961	25 Impanis Raymond	Impanis
022. Ongenae (=Rosseel)	Omloop Het Volk 1961		
023.Rentmeester	6D Antwerpen 1961		
024.Molenaers	Omloop Het Volk 1961	35 Molenaers Yvo	
025.Bugdahl	6D Antwerpen 1961		
026.Adriaenssens	Omloop Het Volk 1961		
027.Baens	Omloop Het Volk 1961 (?)	4 Baens Roger	
028.Proost	Omloop Het Volk 1961		
029.Van Aerde	Omloop Het Volk 1961	47 Van Aerde Michel	Van Aerde
030.Wierstra	Piste		
031.Van Tongerloo	Omloop Het Volk 1961	12 Van Tongerloo Guillaume	Van Tongerloo
032.Leemans		24 Leemans Clément	
033.Van Houtte	Omloop Het Volk 1961 (?)		

SUANET 1 Reeks	Plaats	Velo Chewing Gum-chromo's	Velo Chewing Gum postkaarten
034.Messelis (=De Keulenaer)	Omloop Het Volk 1961	28 Messelis André (=De Keulenaer René)	Messelis (= De Keulenaer)
035.Zagers	Omloop Het Volk 1961		
036.Darrigade	Piste (Antwerpen?)	13 Darrigade André	Darrigade
037.Graczyck	Piste (Antwerpen?)	18 Graczyk Jean	Graczyk
038.Van Geneugden	6D Antwerpen 1960		
039.De Bakker	Piste (Antwerpen?)		
040.Vannitsen	6D Antwerpen 1961	62 Vannitsen Willy	Vannitsen
041.Sterckx		41 Sterckx Leo	
042.Severeyns	6D Antwerpen 1961		Severeyns
043.Peeters	Omloop Het Volk 1961		
044.Terruzzi	6D Antwerpen 1961	63 Terruzzi Ferdinando	Terruzzi
045.Bosmans	Omloop Het Volk 1961		
046.Lykke	6D Antwerpen 1961	51 Lykke Jensen Palle	
047.Bucher	6D Antwerpen 1961	55 Bucher Walter	Bucher
048.Sorgeloos	6D Antwerpen 1961	15 Sorgeloos Edgar	Sorgeloos
049.De Groot	6D Antwerpen 1961		
050.Planckaert	Omloop Het Volk 1961		Planckaert
051.Maliepaard			
052.Willems			
053.Maes	6D Antwerpen 1961	36 Maes Gilbert	
054.Denoyette	6D Antwerpen 1961		
055.Van Damme			
056.Van Daele	Omloop Het Volk 1961	5 Van Daele Leon	Vandaele
057.Marsell	Piste (Antwerpen?)	27 Marsell Karl Heinz	
058.Derycke			
059.Palmans	Omloop Het Volk 1961		
060.Lelangue	Omloop Het Volk 1961	16 Lelangue Robert	Lelangue
061.Altig W	Ronde van België (?)		
062.Damen		17 Damen Piet	
063.Van Calster (=Van Caester)			
064.Van Wynsberghe	Omloop Het Volk 1961		

FLANDRIA
Wiel's
Flandria
TORPEDO
Wiel's
Flandria
ORPEDO
ALCYON
LEROU
HUTCHINS
Solo
UEVM
PHILCO
Sinalco
GROENELEEUW
Wiel's
Flandria
LOCOM OTIEF
VREDESTEIN

1. Cerami

De foto is genomen op de wielerbaan, echter niet tijdens de Zesdaagse van Antwerpen 1961, waaraan hij niet deelnam. De Zesdaagse van Brussel is wel een mogelijkheid. Cerami is al besproken in het Velo Chewing Gum artikel.

2. Van Steenbergen

De foto dateert van de Zesdaagse van Antwerpen 1961. Van Steenbergen is al besproken in het Velo Chewing Gum artikel.

3. De Cock R.

Al besproken in het Velo Chewing Gum artikel met dezelfde foto.

4. Junkerman

De oorsprong van de foto is onbekend. Hans Junkermann (en niet Junkerman) is al besproken in het Velo Chewing Gum artikel.

5. Rosseel

De foto is van Marcel Ongenae, geboren op 03/07/1934 in Varsenare en dateert van de Omloop Het Volk 1961. Behalve zijn eerste seizoen als beroepsrenner (1960) en 1966, wanneer flandria de sponsoring tijdelijk had stopgezet, reed hij zijn hele carrière voor de firma uit Zedelgem, die twee andere jaren voor Dr Mann en Mann-Grundig.

Ongenae was vooral een sterke helper. Voor eigen rekening won hij als onafhankelijke de Omloop Het Volk in 1959. Bij de beroepsrenners bleef het bij elf zeges, met een rit in de Volta a Catalunya (1962) en de G.P. flandria (1964) als voornaamste. Hij werd tevens 4de in het Belgisch kampioenschap (1961), tweede in de Züri Metzgete (1962), 5de in de Tour du Nord (1964), 4de (1966) en 5de (1965) in Kuurne-Brussel-Kuurne, 5de in de G.P. de Fourmies (1965).

Hij nam tweemaal deel aan de Giro d'Italia (opgave in 1962 en 68ste in 1964) en driemaal aan de Tour de France (51ste in 1962, 58ste in 1963 en opgave in 1964). In beide rittenkoersen werd hij in 1962 tweede in een etappe. In de Giro werd hij nog eens derde in een rit in 1964. Hij stopte eind 1967.

Rosseel zal besproken worden bij zijn eigen foto (nr. 22).

6. Everaert

Al besproken in het Velo Chewing Gum artikel met dezelfde foto.

7. Reitz

Franz Reitz werd op 28/01/1929 in Wiesbaden geboren. De foto is waarschijnlijk samen met die van Junkermann genomen, op een ons verder onbekende plaats. Zijn voornaamste resultaat is een zege in het nationaal kampioenschap in 1957. Als liefhebber had hij in 1953 de Kroz Jugoslaviju (Ronde van Joegoslavië) gewonnen.

Bij de beroepsrenners werd hij verder tweede in de Deutschland Rundfahrt met een ritzege (1955) en won hij in 1957 in Frankfurt. Hij werd nog eens tweede (1959), derde (1958) en 4de (1960) in het Duits kampioenschap. In de Tour de France werd hij 36ste in 1958, 49ste in 1959 en gaf hij op in 1960. In de Tour de Suisse was hij 15de in 1958.

Hij was ook actief als veldrijder en werd in het wereldkampioenschap 19de in 1951, 26ste in 1953 en 24ste in 1954. Eind 1962 stopte hij.

8. Geruzzi

Het betreft Elio Gerussi, geboren op 20/07/1935 in Marly. Er bestaat geen Geruzzi. De oorsprong van de foto is onbekend, mogelijk dezelfde als die van andere Alcyon-renners. Zijn voornaamste resultaten zijn een derde plaats in de Tour de Luxembourg (1957) en een zege als onafhankelijke in de G.P. de Fourmies (1956). In 1961 werd hij 26ste in de Tour de France, met als beste prestatie een 8ste plaats in de 14de rit. In het Critérium du Dauphiné Libéré werd hij 13de in 1960 en 16de in 1961. Hij werd in die wedstrijd ook eens derde (1961), 4de (1956) en 6de (1957) in een etappe.

Hij was ook actief als veldrijder, zonder veel resultaten. Eind 1962 stopte hij als beroepsrenner en werd terug onafhankelijke. In 1963 won hij in die categorie het Circuit des Mines.

9. Fr. Mahé

Al besproken in het Velo Chewing Gum artikel met dezelfde foto.

10. Forestier

Al besproken in het Velo Chewing Gum artikel met dezelfde foto.

11. Joosen

Al besproken in het Velo Chewing Gum artikel met dezelfde foto.

12. Dolf Verschueren

Al besproken in het Velo Chewing Gum artikel met dezelfde foto.

13. Daems

De oorsprong van de foto is onbekend. Daems is al besproken in het Velo Chewing Gum artikel.

14. Seynaeve

De foto is van Gilbert De Smet (veelal, foutief, Gilbert Desmet II genaamd), geboren op 18/03/1936 in Nazareth en dateert van de start van de Omloop Het Volk 1961. Hij was vooral een helper, op de eerste plaats van Benoni Beheyt. Zelf won hij toch 17 maal (waarvan eenmaal als onafhankelijke), allemaal in het regionale circuit. Zijn belangrijkste zege was de Omloop van Mandel-Leie-Schelde in Meulebeke. Hij werd verder ook eens tweede in de Driezustersteden (1962), 6de in de Tour de Belgique (1964) en 9de in de Grand Prix du Midi Libre (1966).

Hij nam viermaal deel aan de Tour de France en na een opgave in 1962 werd hij de volgende jaren achtereenvolgens 44ste, 40ste en 48ste. In 1964 kwam hij dicht bij een ritzege. In de 20ste etappe was hij mee in de goede vlucht, probeerde in de finale zijn gezellen te verschalken, maar werd bijgehaald en eindigde 5de. Hij werd ook 31ste in de Vuelta 1966. In het Critérium du Dauphiné Libéré werd hij 44ste (1961), 33ste (1962) en 19de (1963). Eind 1968 stopte hij.

Een gedetailleerde bespreking is gepland in de Maple Leaf artikelen van Jan De Smet. Marcel Seynaeve is al besproken in de Velo Chewing Gum-reeks.

15. Noyelle

André Noyelle is op 29/11/1931 in Ieper geboren. De foto dateert van de Omloop Het Volk 1961. Zijn topjaar was 1952 toen hij als liefhebber tweemaal Olympisch goud won, individueel in de wegrit en in het ploegenklassement van die wegrit. Hij werd dat jaar ook tweede in het

wereldkampioenschap, achter de Italiaan Luciano Ciancola[1]. Het jaar nadien werd hij nog eens 5de in het door Riccardo Filippi gewonnen wereldkampioenschap.

Bij de beroepsrenners kon hij nooit de gewekte verwachtingen inlossen. Zijn voornaamste overwinningen zijn de Elfstedenronde (1957), de G.P. de Fourmies (1959) en een rit in de Driedaagse van Antwerpen en de Tour de l'Ouest, telkens in 1955. Hij werd verder ook nog tweede (1957), 4de (1955 en 1961)) en 5de (1963) in Gent-Wevelgem, derde (1961) en 4de (1958) in Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke, derde (1961), 4de (1958) en 5de (1959) in Kuurne-Brussel-Kuurne, 5de in Paris-Valenciennes (1959), derde (1959) en 6de (1965) in Paris-Tours, 6de in Paris-Bruxelles (1960) en 4de in de Flèche Wallonne (1964).

In 1955 werd hij aangeduid voor het wereldkampioenschap, maar gaf op. Hij stopte op 2 mei 1966.

16. J. Kersten

Al besproken in het Velo Chewing Gum artikel met dezelfde foto.

1 Eigenlijk kwam Piet van den Brekel zo goed als op gelijke hoogte met Ciancola over de meet, maar hij werd wegens een verboden fietswissel gediskwalificeerd en zo schoof Noyelle naar rang twee.

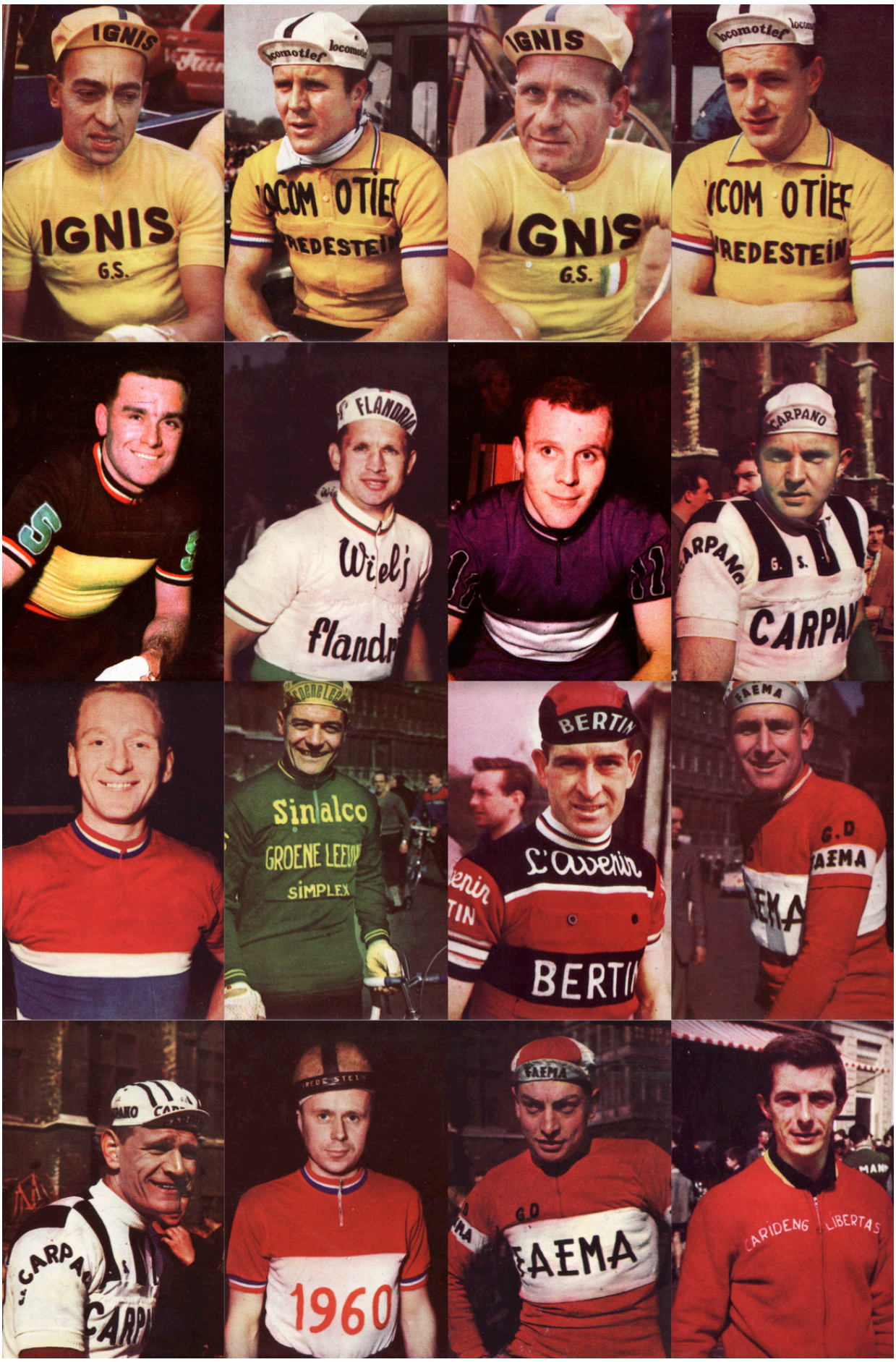
IGNIS
IGNIS
G.S.
locomotief
IGNIS
IGNIS
G.S.
locomotief
REDESTEIN
Wiel's
flandr
CARPANO
CARPA
G. S.
Sinalco
GROENE LEEUW
SIMPLEX
BERTIN
L'Avenir
BERTI
FAEMA
G.D
FAEMA
1960
FAEMA
G.D
FAEMA
CARIDENG
LIBERTAS

17. Bouvet

Al besproken in het Velo Chewing Gum artikel met dezelfde foto.

18. Rentmeester

De oorsprong van de foto is onbekend. Rentmeester is al besproken in het Velo Chewing Gum artikel.

19. Benedetti

Al besproken in het Velo Chewing Gum artikel met dezelfde foto.

20. Van Der Steen

De oorsprong van de foto is onbekend, maar duidelijk van dezelfde plaats als de foto van Rentmeester. Antoon van der Steen werd geboren op 19/01/1936 in Etten-Leur. Na een derde plaats in Olympia's Tour in 1959 werd hij in september beroepsrenner. 1960 zou zijn beste seizoen worden. Het begon met een derde plaats in de Elfstedenronde, gevolgd door een 8ste in Gent-Wevelgem. Hij werd vervolgens 5de in de Deutschland Rundfahrt met een 5de plaats in de 4de rit en 4de in de Ronde van Nederland met een derde plaats in de eerste rit.

Zijn eerste (en eigenlijk enige) zege bij de beroepsrenners volgde in de tweede rit van de Tour de Luxembourg die hij als 11de beëindigde. Hij werd nadien derde in het nationaal kampioenschap, 6de in de G.P. Veith en 4de in de G.P. Fichtel & Sachs.

In 1961 werd hij 19de in de Ronde van Nederland (hij won ook het eerste deel van de 5de rit, maar deze rit werd nadien geannuleerd wegens onregelmatigheden bij de start) en 20ste in de Tour de Suisse. Van der Steen werd geselecteerd voor de Tour de France en was een van de slechts vier Nederlanders die Parijs haalden. Hij eindigde als 64ste, op 2 uur 31'35" van Jacques Anquetil. Zijn beste prestatie was een 7de plaats in de 7de etappe toen hij deel uitmaakt van de door Manzaneque geanimeerde ontsnapping van 15.

In 1962 nam hij deel aan de Vuelta, waar hij in de 6de rit in de kopgroep van acht zat en 7de eindigde, de dagzege was voor Jean Graczyk. Na nog een 25ste plaats in de Scheldeprijs beëindigde hij zijn carrière.

21. Impanis

Al besproken in het Velo Chewing Gum artikel met dezelfde foto.

22. Ongena

De foto is niet van Ongenae maar van Leopold Rosseel, geboren op 11/5/1934 in Meulebeke, en dateert van de start van de Omloop Het Volk 1961. Rosseel toonde zich vooral in het regionale circuit, waar hij in totaal een dozijn wedstrijden won. Daarnaast waren er ook enkele ereplaatsen in grotere wedstrijden. Zo was hij in 1958 6de in Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke en in 1959 7de in Paris-Bruxelles, 8ste in de Flèche Wallonne, 5de in de eerste rit van de Tour de l'Ouest (54ste in de eindstand) en 9de in de eerste etappe van de Quatre Jours de Dunkerque (25ste in de eindstand).

1960 en 1961, in dienst van Wiel's-flandria, zouden zijn beste seizoenen worden. In 1960 werd hij 12de in Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke, 11de in de Elfstedenronde, derde in Hoeilaart-Diest-Hoeilaart, tweede in de eerste rit van de Tour de Belgique (39ste in de eindstand), 7de in Bordeaux-Paris en 5de in de eerste etappe van de Tour de Suisse (45ste in de eindstand). Het jaar nadien boekte hij zijn belangrijkste zege, de G.P. flandria in Zedelgem, en werd hij 5de in Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke en 9de in de Tour du Nord (7de in de eerste rit).

In 1962 was er voor hem geen plaats bij FAEMA-flandria en Rik Van Looy en zo kwam hij, in dienst van Bertin-Porter, nog meer in het regionale werk terecht. Hij werd tweede in de G.P. flandria en behaalde zijn laatste twee zeges, te Temse en Ingelmunster. In 1963 werd hij 13de in Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke en 10de in de Elfstedenronde en trok met Ruberg naar de Vuelta. Hij werd derde in het eerste deel van de 12de rit, 8ste in de tweede en 9de in de 13de. In de eindstand was hij 65ste en laatste, op 3 uur 03'51" van Anquetil.

Ook in de Tour de Luxembourg was hij laatste, dit keer als 45ste op 54'17" van Yvo Molenaers. Allemaal te weinig om een nieuw contract te krijgen en zo probeerde hij het in 1964 nog even als individueel. Resultaten bleven uit en hij stopte dan ook.

23. Rentmeester

De foto dateert van de Zesdaagse van Antwerpen 1961, waar hij ploeg vormde met Joop Captein en Daan de Groot. Rentmeester is al besproken in het Velo Chewing Gum artikel.

24. Molenaers

Al besproken in het Velo Chewing Gum artikel met dezelfde foto.

25. Bugdahl

De foto dateert van de Zesdaagse van Antwerpen 1961, waar Bugdahl, geboren op 24/11/1934 in Berlijn, ploeg vormde met Paul Depaepe en Fernando Terruzzi. Hij behoorde als zesdaagserenner tot de absolute top en in een profcarrière van 22 jaar reed hij 228 zesdaagsen waarvan hij er 37 won, de laatste toen hij al 40 was.

Hij vormde ploeg met zowat alle groten uit het zesdaagsewereldje. Vaste ploegmaats waren onder meer Hans Junkermann, Fritz Pfenninger, Sigi Renz, Patrick Sercu en Dieter Kemper.

Hij was ook Duits kampioen achtervolging bij de liefhebbers (1956) en bij de beroepsrenners (1957) en Duits (1958 & 1959 met Petry, 1960 met Junkermann en 1963 met Renz) en Europees (1962 met Pfenninger, 1966 met Renz en 1972 met Kemper) kampioen américaine. Hij werd verder tweede in het Europees criterium achter derny in 1962 en in het Duits kampioenschap stayers in 1965.

Ook op de weg onderscheidde Bugdahl zich. Zo was hij in 1956 23ste in de Tour d'Europe, won hij in 1957 de G.P. Veith en werd hij Duits kampioen in 1958. In datzelfde jaar eindigde hij 10de in het wereldkampioenschap en 7de in de G.P. Bali. In 1959 werd hij derde in de Tour de l'Oise met een ritzege. Het jaar nadien volgde een derde plaats in de Deutschland Rundfahrt, met een tweede plaats in de tweede rit en een derde in de 4de.

Nadien legde hij zich meer en meer exclusief toe op de wielerbaan, maar er volgden toch nog een 9de plaats in de Tour de Suisse 1963 en een 7de in de Tour du Nord 1966 (met een tweede plaats in de tweede rit). Hij stopte in februari 1978, 43 jaar oud. In 1981 en 1982 was hij nog even sportbestuurder van het rond Dietrich Thurau gebouwde Kotter's Racing Team.

26. Adriaenssens

De foto van Jan Adriaensens (en dus niet Adriaenssens) dateert van de start van de Omloop Het Volk 1961. Adriaensens is al besproken in het Velo Chewing Gum artikel.

27. R. Baens

Al besproken in het Velo Chewing Gum artikel met dezelfde foto.

28. Proost

De foto dateert van de start van de Omloop Het Volk 1961. Proost is al besproken in het Velo Chewing Gum artikel.

29. M. Van Aerde

Al besproken in het Velo Chewing Gum artikel met dezelfde foto.

30. Wiersma

Het betreft hier uiteraard niet de gangmaker Frits Wiersma (geboren in Nieuwer-Amstel op 27/08/1894), die met Jan Pronk bij de beroepsrenners (1951) en Arie van Houwelingen (1959) bij de liefhebbers wereldkampioen werd, maar de stayer Martin Wierstra, die op 29/05/1928 in Amsterdam geboren werd. De foto is genomen op de wielerbaan, waarschijnlijk in Antwerpen tijdens het winterseizoen 1960-61. Wierstra liet voor het eerst van zich horen toen hij in 1954 4de werd in het Nederlands kampioenschap stayers. Het volgend jaar werd hij pas 8ste, maar in 1956 was hij al tweede, op slechts 95 m van de nog altijd onaantastbare oud-Wereldkampioen Jan Pronk.

In 1957 was de titel echter voor hem, Pronk werd pas derde op twee ronden. Wierstra mocht naar het wereldkampioenschap en plaatste zich met een derde plaats in de eerste reeks, op 30 m van Dolf Verschueren, rechtstreeks voor de finale. Daar schoot hij echter nog serieus te kort en werd pas 6de op liefst 10 ronden van Paul Depaepe.

Het jaar nadien was hij zijn titel al terug kwijt, hij werd tweede op een ronde van Wout Wagmans. Op het wereldkampioenschap was hij pas 5de in zijn reeks, maar hij won zijn herkansingreeks en zat zo opnieuw in de finale. Daarin gaf hij echter op na 60 km. In 1959 werd hij pas 4de in het nationaal kampioenschap, dit keer gewonnen door Noppie Koch. Hij mocht toch naar het wereldkampioenschap en toonde zich dat vertrouwen waardig. Met een derde plaats in zijn reeks, op 650 m van Guillermo Timoner, plaatste hij zich rechtstreeks voor de finale waarin hij voor eigen volk 6de werd, op 4 ronden van diezelfde Timoner.

1960 werd zijn groot jaar. Hij heroverde zijn nationale titel en schitterde op het wereldkampioenschap. Met een tweede plaats in zijn reeks op 30 m van Jean Raynal plaatste hij zich rechtstreeks voor de finale. In die finale werd hij tweede, op 130 m van opnieuw Timoner. Het jaar nadien verlengde hij zijn nationale titel en werd op het wereldkampioenschap, na een zege in zijn reeks, 5de op 610 m van Karl-Heinz Marsell. Hij mocht ook deelnemen aan het Europees criterium en werd daarin 4de.

In 1962 werd hij in het nationaal kampioenschap derde, op 350 m van Noppie Koch. Op het wereldkampioenschap kwalificeerde hij zich opnieuw rechtstreeks voor de finale, met een tweede plaats op 40 m van Domenico De Lillo. In de finale was hij pas 8ste, op 7180 m van Timoner. Het was meteen ook het einde van zijn carrière. Wierstra vestigde ook enkele baanrecords. Zo hield hij het record over 10 km in Milaan met een gemiddelde snelheid van 92,687 km/u en over 100 km in Amsterdam met een gemiddelde snelheid van 83,020 km/u.

Frits Wiersma was beroepsrenner van 1913 tot 1929, werd Nederlands kampioen in 1913, 1919 en 1920 en was 4de in de Ronde van Vlaanderen in 1919. Hij was ook actief als stayer en werd dus na zijn carrière gangmaker van 1936 tot 1968.

31. Van Tongerloo

Al besproken in het Velo Chewing Gum artikel met dezelfde foto.

32. Cl. Leemans

Al besproken in het Velo Chewing Gum artikel met dezelfde foto.

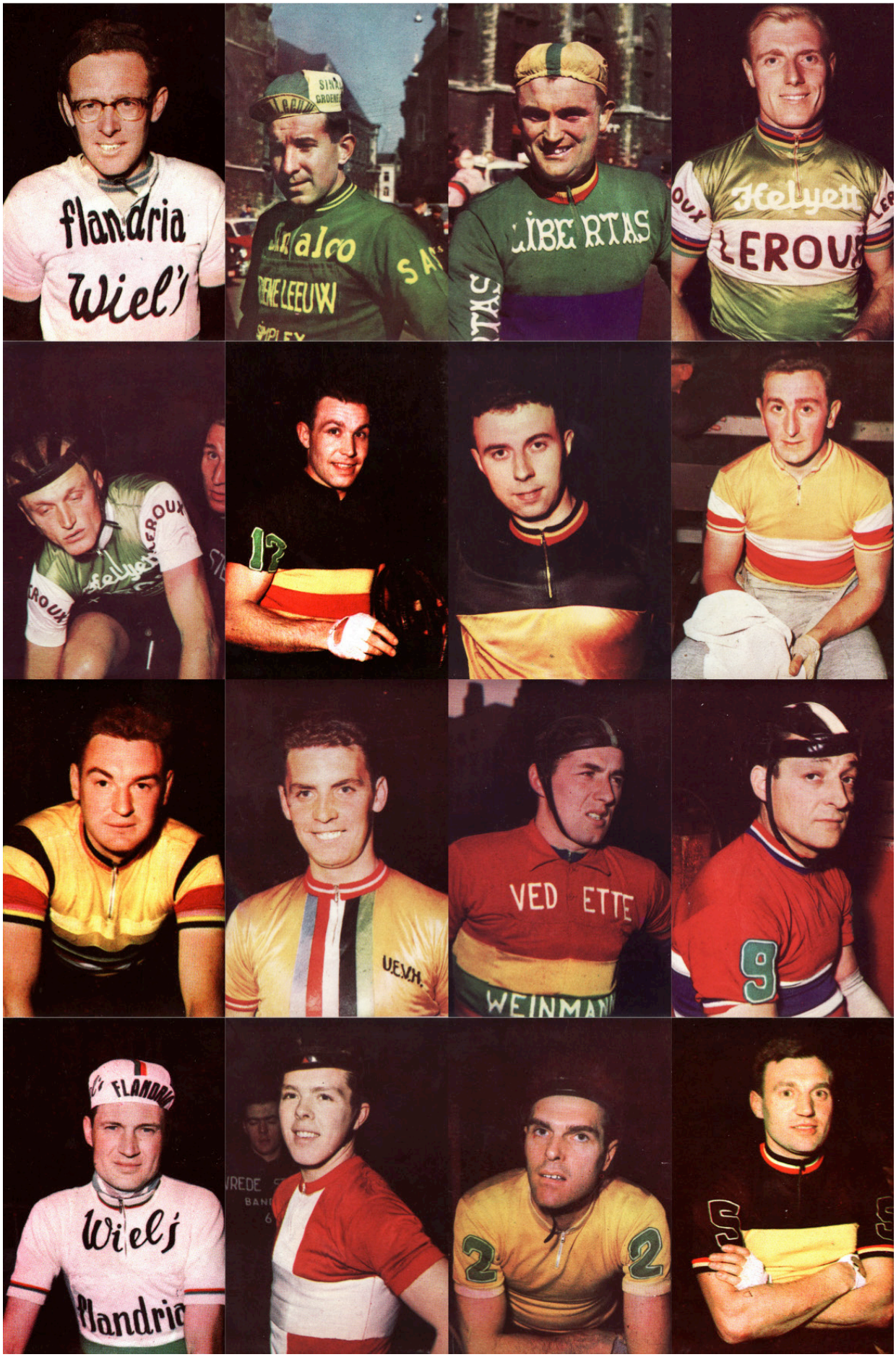
flandria
Wiel's
Helyett
LEROUX
LIBERTAS
VED ETTE
U.E.V.H.
Wiel's
Flandria

33. Van Houtte

Het betreft de veldrijder Charles Van Houtte, geboren in Vieux-Mareuil op 22/11/1929. Deze was in de periode 1959-69 afwisselend individueel en onder contract bij flandria, hij baatte zelf een fietsenwinkel uit in Stene bij Oostende en was agent van flandria. Op de weg werd hij eens tweede in Oostende (1955), maar behaalde verder geen resultaten. Als veldrijder was zijn beste prestatie een derde plaats in het nationaal kampioenschap 1954. Voor zover ik kon nagaan won hij 19 veldritten. In het nationaal kampioenschap werd hij verder nog 6de in 1961 en 10de in 1960).

34. Messelis

De foto is niet van André Messelis maar van René De Keulenaer en beide zijn al besproken in het Velo Chewing Gum artikel.

35. Zagers

Deze foto dateert van de start van de Omloop Het Volk 1961 en de renner is al besproken in het Velo Chewing Gum artikel.

36. Darrigade

Al besproken in het Velo Chewing Gum artikel met dezelfde foto.

37. J. Grackzyk

Het betreft uiteraard Jean Graczyk en deze is al besproken in het Velo Chewing Gum artikel met dezelfde foto.

38. Van Geneugden

De foto dateert van de Zesdaagse van Antwerpen 1960 en de renner is al besproken in het Velo Chewing Gum artikel.

39. De Backer

De foto is uiteraard van Jos De Bakker en is genomen op de piste, waarschijnlijk in Antwerpen, mogelijk in de zesdaagse 1961. De renner is al besproken in het Velo Chewing Gum artikel.

40. Vannitsen

Al besproken in het Velo Chewing Gum artikel met dezelfde foto.

41. Leo Sterckx

Al besproken in het Velo Chewing Gum artikel met dezelfde foto.

42. E. Severeyns

De foto dateert van de Zesdaagse van Antwerpen 1961 en de renner is al besproken in het Velo Chewing Gum artikel.

43. Peeters

Het betreft hier de baanrenner Gust Peeters, geboren op 03/04/1935 in Meerle, die in 1960 (opgave, met Leandro Faggin en Mino De Rossi), 1961 (11de met Petrus Jacobs en Pierre Schmitz op 31 ronden) en 1962 (12de met Karel Clerckx en Petrus Jacobs op 26 ronden) deelnam aan de Zesdaagse van Antwerpen. Deze foto dateert echter van de start van de Omloop Het Volk 1961.

Peeters was bij de liefhebbers in 1954 derde geworden in het Belgisch kampioenschap achtervolging. In september 1959 eindigde hij samen met Leo Proost als derde in de Zesdaagse van Antwerpen voor beloften, in dezelfde ronde maar met minder punten dan de winnaars Jan Palmans en Jo de Roo. Op de weg nam hij als onafhankelijke deel aan de Kroz Jugoslaviju (Ronde van Joegoslavië) en werd tweede in de derde rit en derde in de eerste en de 4de etappe. Bij de beroepsrenners behaalde hij drie plaatselijke overwinningen. Hij was verder in 1960 14de in de Driedaagse van Antwerpen en in 1961 20ste in de Tour de Belgique. Hij stopte eind 1962 na nog een derde plaats in Bruxelles-Charleroi-Bruxelles en een 4de in de Omloop van de Fruitstreek.

44. Terruzi

Het betreft Fernando Terruzzi en de renner is al besproken in het Velo Chewing Gum artikel met dezelfde foto.

45. Bosmans

Jos Bosmans is op 30/01/1933 in Itegem geboren. De foto dateert van bij de start van de Omloop Het Volk 1961. Ook al was hij van 1956 tot 1966 beroepsrenner, hij kon nooit echt het regionale circuit overstijgen. Hij werd nochtans in de jeugdcategorieën als een belofte aanzien en werd bij de liefhebbers 7de in de Ronde van België (1954) en bij de onafhankelijken 4de in de Ronde van Vlaanderen (1956) en in Liège-Charleroi-Liège (1955) en tweede in de eerste rit van de Tour de Belgique (1955) Als beroepsrenner won hij negen voornamelijk regionale wedstrijden. Zijn belangrijkste overwinning was de 4de rit van de Tour de Belgique in 1959.

In de grotere wedstrijden bleef het verder bij ereplaatsen. Zo werd hij in datzelfde jaar 1959 derde in Hoeilaart-Diest-Hoeilaart, 5de in Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke en 11de in de Ronde van Vlaanderen. In 1960 werd hij 7de in het Belgisch kampioenschap en 12de in de G.P. Stan Ockers en in 1961 5de in de Omloop Het Volk en in Dwars door België en 18de in Paris-Bruxelles. In 1963 was er nog een 4de plaats in Hoeilaart-Diest-Hoeilaart en een nieuwe 5de plaats in Dwars door België en in 1964 een 7de in de Omloop Het Volk. Hij werd ook tweemaal derde in de Ronde van Vlaanderen voor individuelen, in 1961 en in 1963. Hij beëindigde zijn carrière in 1966.

46. Lykke

Al besproken in het Velo Chewing Gum artikel met dezelfde foto.

47. Bucher

Al besproken in het Velo Chewing Gum artikel met dezelfde foto.

48. Sorgeloos

Al besproken in het Velo Chewing Gum artikel met dezelfde foto.

Wiel's
Dr MANN
Wiel's
BARATTI
Wiel's
Van Steenbergen
Solo
LOCOM OTIEF
VREDESTEIN
Dr MANN
Wiel's

49. D. De Groot

Het betreft hier Daan de Groot, geboren in Amsterdam op 25/05/1933. De foto dateert van de Zesdaagse van Antwerpen 1961 die hij met Piet Rentmeester en Joop Captein betwistte. De Groot toonde zich reeds als ronderenner bij de liefhebbers, met een ritzege en een 5de plaats in de eindstand van de Friedensfahrt 1952. In 1953 voegde hij daar een tweede plaats in de Route de France, een tweede in het nationaal kampioenschap achtervolging en een derde in het wereldkampioenschap achtervolging aan toe.

Hij werd prof in 1954 en mocht al het volgend jaar mee naar de Tour de France, waar hij mee de ploegentijdrit won, zelf ook in een rit zegevierde (met liefst 20 minuten voorsprong) en als 36ste eindigde. Voorheen was hij al 53ste geworden in de Giro, met een tweede plaats in de openingsrit en een 6de in de 4de etappe. Hij was ook tweede in het Nederlands kampioenschap achtervolging, geklopt door Wim van Est. In 1956 won hij een rit in de Tour de Belgique en werd Nederlands kampioen achtervolging. Hij reed opnieuw Giro (28ste) en Tour (15de, 6de in het puntenklassement, tweede in de 14de en derde in de 5de en 8ste rit) en werd ook nog 10de in het wereldkampioenschap.

De volgende jaren waren minder. In 1957 werd hij in de Giro tweede in de 5de rit (25ste in de eindstand) en in de Tour derde in de 5de rit (opgave in de 8ste etappe). In het nationaal kampioenschap achtervolging was hij tweede, ditmaal geklopt door Peter Post. Het jaar nadien reed hij de Vuelta, waar hij 5de werd in het tweede deel van de 5de rit, maar opgaf in de 9de. In 1959 eindigde hij derde in het Nederlands kampioenschap achtervolging (achter Post en Molenijzer) en 8ste in de Quatre Jours de Dunkerque. In de Tour werd hij tweede in de eerste etappe, maar gaf op in de 10de.

In 1960 bleef het bij een 10de plaats in het nationaal kampioenschap op de weg en een tweede in achtervolging. In 1961, zijn laatste seizoen, werd hij nogmaals tweede in het Nederlands kampioenschap achtervolging, net als het jaar voordien in de finale geklopt door Post en 5de in de Ronde van Nederland, met een tweede plaats in het tweede deel van de 5de rit en een derde in de derde etappe. Over het geheel van zijn carrière als beroepsrenner zegevierde hij vijfmaal.

50. Planckaert

Deze foto dateert van de start van de Omloop Het Volk 1961 en de renner is al besproken in het Velo Chewing Gum artikel.

51. Malipaard

Het betreft Bas Maliepaard, maar het is niet duidelijk waar de foto genomen is. De renner is al besproken in het Velo Chewing Gum artikel.

52. R. Willems

Hendrik ‘Rik’ Willems werd geboren op 29/07/1934 in Zemst. Na enkele ereplaatsen bij de nieuwelingen oriënteerde hij zich als snel naar het veldrijden. Hij won in totaal tussen 1955 en 1964 veertien veldritten. 1958 en 1959 waren zijn beste jaren met telkens een derde plaats in het nationaal kampioenschap en een 15de en 17de in het wereldkampioenschap. Hij werd nooit beroepsrenner.

53. Maes

Al besproken in het Velo Chewing Gum artikel met dezelfde foto.

54. De Noyette

De foto is heel waarschijnlijk genomen bij de Zesdaagse van Antwerpen 1961. Dit kan echter niet met absolute zekerheid gesteld worden, vermits hij in de Zesdaagse 1960 exact dezelfde trui droeg. Gezien er echter slechts een andere foto uit de Zesdaagse 1960 gebruikt is, houd ik het op 1961. De renner is al besproken in het Velo Chewing Gum artikel.

55. Van Damme

Albert Van Damme, geboren op 01/12/1940 in Laarne, oorsprong van de foto onbekend, was in de jaren zestig en zeventig eerst de grote rivaal van Firmin Van Kerrebroeck en Roger De Clercq en vervolgens van de gebroeders Roger en Eric De Vlaeminck. Hij won tussen 1959 en 1978 volgens ons minstens 392 (maar mogelijk meer dan 400) veldritten en was zesmaal Belgisch (1963, 1965, 1966, 1968, 1970 en 1973) en eenmaal wereldkampioen (1974). Tussen 1962 en 1977 stond hij in totaal dertien maal op het podium van het Belgisch kampioenschap veldrijden. Hij was ook tweemaal vice-wereldkampioen (1970 en 1971). Hij stopte in april 1978.

56. L. Van Daele

Al besproken in het Velo Chewing Gum artikel met dezelfde foto.

57. Marsell

Al besproken in het Velo Chewing Gum artikel met dezelfde foto.

58. De Rycke

Het betreft Germain Derycke, geboren in Bellegem op 02/11/1929. De foto dateert mogelijk van de start van de Omloop Het Volk 1961. Derycke was een van de beste eendagsrenners van zijn generatie. Hij won Milano-Sanremo (1955, 4de in 1953 en 7de in 1956), de Ronde van Vlaanderen (1958, 6de in 1956 en 9de in 1955), Paris-Roubaix (1953, 7de in 1956 en 8ste in 1954), de Flèche Wallonne (1954 en 9de in 1955), Liège-Bastogne-Liège (1957, tweede in 1951) en de Tre Valli Varesine (1957).

Daarnaast werd hij ook tweede (1954) en derde (1955) in het wereldkampioenschap (4de in 1956 en 5de in 1952), tweede (1954) en derde (1955) in Paris-Bruxelles (4de in 1956 en 5de in 1952) en derde in Gent-Wevelgem (1953, 7de in 1954). Dank zij zijn prestaties en regelmaat in de grote eendagskoersen werd Germain in Desgrange-Colombo 4de in 1954 en 5de in 1955.

In het rondewerk kwam hij minder uit de verf, maar hij won toch een rit in de Tour de France (1951, 43ste in de eindstand) en verder het eindklassement van de Tour d'Algérie (1953, met twee ritzeges, ook nog twee ritzeges in 1952) en het eindklassement van de Driedaagse van Antwerpen (1955, en een ritzege in 1954). Hij behaalde verder ritzeges in de Tour du Maroc, Paris-Nice en de Giro di Sardegna. Hij werd ook derde in Paris-Nice 1958.

Germain Derycke is in detail besproken in FAEMA 1956 in WAAIERS 2.1.

59. J. Palmans

Jan Palmans werd op 15/01/1937 in Hoboken geboren. De foto dateert van de start van de Omloop Het Volk 1961. Palmans zorgde in 1959 voor de verrassing door favoriet Emiel Daems in het nationaal kampioenschap der onafhankelijken te kloppen. Hij won dan in september samen met Jo de Roo de Zesdaagse van Antwerpen voor beloften (de ploeg werd samengesteld na de opgaves van hun oorspronkelijke partners Pierre Schmitz en Daan de Groot). Daardoor mocht hij in februari aantreden met de 'groten', samen met Miguel Bover en Guillermo Timoner, maar zij gaven op.

Bij de beroepsrenners kon Palmans echter niet bevestigen. In 1960 werd hij 8ste in het nationaal kampioenschap, 18de in de Driedaagse van Antwerpen, 21ste in de Ronde van Nederland en 27ste in het Critérium du Dauphiné Libéré (66ste in 1961). Na een 49ste plaats in de Scheldeprijs in 1962 stopte hij eind 1963 zijn carrière.

Jan, ook gekend als Jean, was de zoon van de vroegere wegrenner Jozef Palmans die vlak na de tweede Wereldoorlog de firma Palmans opgericht had voor het vervoer van brandstoffen. Jan en zijn broers Henri en Charles hebben vervolgens hun vader in de firma vervoegd. Transport Palmans is vooral bekend geworden als hoofdsponsor van de bekende Belgische wielerploeg Palmans (later Palmans-Cras en Mr. Bookmaker-Palmans)

60. Lelangue

Al besproken in het Velo Chewing Gum artikel met dezelfde foto.

61. Altig W.

Het betreft hier Willi Altig, geboren op 17/01/1935 in Mannheim, de oudere broer van Rudi. De oorsprong van de foto is onbekend, maar gezien de Rapha-Gitane-trui dateert hij uit 1960. Bij de liefhebbers werd hij drie jaar op rij nationaal kampioen ploegenachtervolging (1957-59) en na een tweede plek in 1956 nationaal kampioen américaine in 1957 en 1959, telkens met zijn broer. Bij de beroepsrenners was hij in 1960 tweede in het nationaal kampioenschap achtervolging, in de finale geklopt door broer Rudi, en 10de op de weg. Hij werd geselecteerd voor de Tour de France maar gaf al op in de 6de rit.

In 1961 werd hij 8ste in het nationaal kampioenschap en derde in de G.P. Fichtel & Sachs. In 1962 werd hij derde in het nationaal kampioenschap américaine (met Friedhelm Fischerkeller). In 1963 werd hij tweede in de Rund um den Henninger Turm. 1964 was zijn beste seizoen, met een ritzege in de Giro (tweede in de eerste rit en 44ste in de eindstand). Hij werd tevens 6de in de Rund um den Henninger Turm, 4de in het nationaal kampioenschap, tweede in de eerste rit van de Vuelta a Andalucía en 12de in de Quatre Jours de Dunkerque, met een tweede plaats in de derde rit.

In 1965 werd hij nog 4de in de G.P. Union Dortmund en in München-Zürich en 7de in de Rund um den Henninger Turm. 1966 werd zijn laatste seizoen. Hij gaf op in de 15de rit van de Tour de France. Hij behaalde als beroepsrenner in totaal drie zeges op de weg. Hij was ook actief op de winterbaan, als stayer, in américaines en zesdaagsen, maar zonder veel resultaat.

Na zijn wielercarrière baatte hij eerst even een tankstation uit en was verzekeringsagent alvorens in 1969 een fietsenwinkel over te nemen. In 1987 assisteerde hij broer Rudi als sportbestuurder van Commodore en in 2002 werd hij voorzitter van de RRC Eindspurt Mannheim, waarbij hij zijn carrière begonnen had. In 2012 werd de wielerbaan in Mannheim naar hem en Rudi vernoemd en in 2017 kwam er in hun geboortestad ook een Altigweg.

62. P. Damen

Al besproken in het Velo Chewing Gum artikel met dezelfde foto.

63. Van Calster

Het betreft hier Herman Van Caester, geboren op 09/05/1936 in Nederename. De oorsprong van de foto is onbekend, ongetwijfeld bij een veldrit, maar opvallend is de bruine kleur van de trui, misschien meer geschikt voor veldritten dan het normale geel. Van Caester werd in 1961 tweede in het nationaal kampioenschap veldrijden en in 1968 derde, maar werd enkel in 1968 geselecteerd voor het wereldkampioenschap (17de). Hij won 27 veldritten en stopte in de loop van 1969.

64. Van Wijnsberghe

Romain Van Wynsberghe werd geboren op 10/02/1937 in Moorsele. De foto dateert van de start van de Omloop Het Volk 1961. Hij won in 1959 Gent-Wevelgem bij de onafhankelijken en mocht met het befaamde Bianchi naar de Giro, ook al was hij nog steeds onafhankelijke. Hij toonde zich met de 4de plaats in de 6de en 6de plaatsen in de eerste en 11de rit maar haalde het einde niet.

In 1960 werd hij beroepsrenner bij St Raphaël-Géminiani. Hij zou echter de verwachtingen niet kunnen inlossen. Hij werd dat jaar 4de in de tweede rit van de G.P. de Fourmies en 6de in Hoeilaart-Diest-Hoeilaart. In 1961 was hij tweede in Dwars door België en in 1962 derde in Kuurne-Brussel-Kuurne, 9de in Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke en 15de in de Quatre Jours de Dunkerque (5de in het eerste deel van de derde rit). In 1963 was er nog een 9de plaats in de Omloop het Volk en een 18de in de Tour du Nord.

De volgende seizoenen leek hij er toch even door te komen. In 1964 was hij 4de in Dwars door België en in de Omloop der Vlaamse Gewesten en 9de in Liège-Bastogne-Liège en in de Quatre Jours de Dunkerque (derde in het eerste deel van de 5de rit en 4de in de 4de etappe). In 1965 was hij 5de in Dwars door België, 14de in de Tour de Suisse (5de in de 5de rit), 40ste in de Volta a Portugal en 68ste in de Giro d'Italia. Allemaal veel te weinig, zeker omdat hij nog altijd maar drie zeges telde, en die dateerden al van 1960 en 1962. Hij probeerde het nog heel even in 1966 maar stopte al op 15 maart.

(wordt vervolgd)

Italiaanse sponsors en hun onderlinge strijd (deel 2)

door Jan De Smet

SCIC 1969-1979

Pas in 1969 kwam er een ernstige concurrent op het wielertoneel. SCIC zou een mooi palmares bij elkaar rijden in de elf jaar dat ze in het wielerpeloton vertoefden. Salvarani evenaren zat er niet in, maar hier en daar deden ze toch beter.

Historiek

Renzo Fornari, een aannemer, ontdekte in 1948 in Parma een pand met daarin een kleine timmerwerkplaats, waar hij begon met het ontwerpen van de eerste prototypes van keukens. In 1963 werd de firma SCIC gesticht (Super Cucine Italiane Componibili). In 1969 werd SCIC Gruppo Sportivo gesticht en startte het bedrijf met een wielerploeg. De ploeg bleef bestaan tot eind 1979.

Het bedrijf SCIC Italia bestaat heden ten dage nog altijd.

Sportgeschiedenis

SCIC kwam in het peloton in 1969 en bleef er tot en met 1979. Er reden in totaal 64 renners in het SCIC-shirt.

In onderstaande tabel staan deze renners, het aantal jaar dat ze voor de ploeg reden en het aantal zeges die ze in die jaren behaalden..

	Renner	Aantal jaar	1969	1970	1971	1972	1973	1974	1975	1976	1977	1978	1979	Totaal
1	ADORNI Vittorio (ITA)	2	11	5										16
2	ARMANI Luciano (ITA)	4	3	3	1	0								7
3	BALMAMION Franco (ITA)	2			0	0								0
4	BARONCHELLI Gaetano (ITA)	5						0	0	0	0	0		0
5	BARONCHELLI Gian Battista (ITA)	5						0	6	7	9	10		31
6	BASSINI Angelo (ITA)	3			0	0	0							0
7	BELLEMANS Pierre (BEL)	1				0								0
8	BENFATTO Attilio (ITA)	5	1	0	0	1	0							2
9	BENS Ernest (BEL)	1				0								0
10	BETTONI Osvaldo (ITA)	4								0	0	0	0	0
11	BITOSSI Franco (ITA)	2						19	6					25
12	BOIFAVA Davide (ITA)	1			1									1
13	CASALINI Emilio (ITA)	2	1	0										1
14	CAVERZASI Arnaldo (ITA)	4								0	1	0	0	1
15	CHIAPPANO Carlo (ITA)	2			0	0								0
16	CHINETTI Alfredo (ITA)	1											1	1
17	CONATI Luciano (ITA)	7					0	0	0	1	0	0	0	1

	Renner	Aantal jaar	1969	1970	1971	1972	1973	1974	1975	1976	1977	1978	1979	Totaal
18	CONTI Tino (ITA)	2		0	0									0
19	CREPALDI Ottavio (ITA)	1											1	1
20	DAMIANO Angelo (ITA)	1	0											0
21	DANCELLI Michele (ITA)	3			5	4	3							12
22	DENTI Mino (ITA)	2	1	0										1
23	DURANTE Adriano (ITA)	2	1	1										2
24	FAGGIN Leandro (ITA)	1	0											0
25	FARISATO Lino (ITA)	2					0	0						0
26	FORESTI Gianfranco (ITA)	1									0			0
27	FRANZONI Wainer (ITA)	1	0											0
28	FUCHS Sepp (SUI)	1											5[1]	5
29	GAZZOLA Davide (ITA)	3					0	0	0					0
30	GRANDE José (ESP)	1								0				0
31	GUALAZZINI Ercole (ITA)	2									2	0		2
32	JOTTI Ernesto (ITA)	2	0	0										0
33	LAGHI Renato (ITA)	2						0	0					0
34	LANDONI Gabriele (ITA)	1											0	0
35	LASA Miguel María (ESP)	1								1				1
36	LORA Armando (ITA)	1											0	0
37	LORI Gino (ITA)	2									0	0		0
38	MARTELLA Giovanni (ITA)	2						0	0					0
39	MEALLI Bruno (ITA)	1	0											0
40	MICHELOTTO Claudio (ITA)	2		0	0									0
41	MORI Franco (ITA)	2			1	0								1
42	MORI Primo (ITA)	1							0					0
43	NERI Guido (ITA)	1		0										0
44	PANIZZA Vladimiro (ITA)	2								5	3			8
45	PAOLINI Enrico (ITA)	11	2	1	1	3	3	13	6	3	5	1	0	38
46	PELLA Adriano (ITA)	2			0	0								0
47	PETTERSSON Gösta (SWE)	1					2							2
48	PETTERSSON Tomas (SWE)	1					2							2
49	POLIDORI Giancarlo (ITA)	4		2	6	4	3							15
50	POLINI Walter (ITA)	1										0		0

1 Bij de overwinning van Josef Fuchs in rit 5 van de Tour de Suisse in 1979, reed hij voor een gelegenheidsploeg 'Mixed Federal - Jelmoli'. Op een (zwart-wit) foto uit die Tour de Suisse is te zien dat hij een trui draagt met Jelmoli-ontwerp. Dus waarschijnlijk een donkerblauw bovenstuk met daaronder een wit stuk met daarin verticale rode, lichtblauwe en donkerblauwe strepen. Bij Fuchs staat er echter SCIC-Bottecchia op de trui i.p.v. Jelmoli Merosa. De overwinning wordt dus aan SCIC toebedeeld.

	Renner	Aantal jaar	1969	1970	1971	1972	1973	1974	1975	1976	1977	1978	1979	Totaal
51	PORTALUPI Ambrogio (ITA)	2	2	0										2
52	PRIMAVERA Pierino (ITA)	2	0	0[2]										0
53	RICCOMI Walter (ITA)	5							3	3	1	0	0	7
54	ROTA Attillio (ITA)	2							0	0				0
55	SARONNI Antonio (ITA)	1											0	0
56	SARONNI Giuseppe (ITA)	3									9	27	29	65
57	SCHUITEN Roy (NED)	2										3	3	6
58	SGALBAZZI Amilcare (ITA)	1										0		0
59	SPINELLI Piero (ITA)	2						0	0					0
60	TOSELLO Guerrino (ITA)	1					0							0
61	VERCELLI Celestino (ITA)	6			1	0	0	0	0	0				1
62	ZANONI Bruno (ITA)	2						0	0					0
63	ZINI Paolo (ITA)	2		0	0									0
			22	**12**	**16**	**12**	**13**	**32**	**19**[3]	**20**	**30**	**41**	**39**	**257**

Roland Salm in de originele Jelmoli-trui en Josef Fuchs in zijn 'Jelmoli'-SCIC-trui.

De renners die de ploeg het langst trouw bleven waren Enrico Paolini, de volledige elf jaar, Luciano Conati, zeven jaar en Celestino Vercelli, zes jaar.

Er reden zes nationaliteiten voor de ploeg: 56 Italianen, 2 Zweden, 2 Belgen, 2 Spanjaarden, 1 Zwitser en 1 Nederlander.

2 In de Encyclopédie du Monde Cyclisme staat Pierino Primavera in 1971 ook bij SCIC. In het boek Gruppocompatto staat hij echter bij Zonca.

3 De proloog van de Tour de Romandie was een 'ploegentijdrit' met telkens drie renners van dezelfde ploeg. SCIC met Gibi Baronchelli, Enrico Paolini en Walter Riccomi won deze tijdrit. De overwinning wordt bij alle drie gerekend, maar voor SCIC is dat slechts 1 zege.

1969

De SCIC-ploeg van 1969.

De ploeg startte met 14 renners. Wereldkampioen Adorni kwam over van FAEMA evenals Armani, Casalini, Denti, Mealli en Portalupi. Benfatto en Faggin kwamen van Kelvinator, Damiano van Ignis, Durante van Max Meyer. Franzoni, Jotti, Paolini en Primavera waren neoprofs.

Er waren 22 overwinningen met als belangrijkste: het Italiaans kampioenschap (Adorni), de Tour de Suisse (Adorni), vijf ritten in de Tour de Suisse (Armani, Portalupi, Paolini, Adorni (2x)), twee ritten in de Giro d'Italia (Adorni en Benfatto), twee ritten in de Tour de Romandie (Adorni), twee ritten in de Tirreno-Adriatico (Durante en Adorni) en één rit in de Giro di Sardegna (Casalini).

Verder ook Sassari-Cagliari (Adorni) en de Giro del Veneto (Denti).

Wereldkampioen Vittorio Adorni

Adriano Durante

Enrico Paolini

1970

De SCIC-ploeg van 1970.

Damiano verliet de ploeg, Faggin en Mealli beëindigden hun carrière en van Franzoni is het niet helemaal duidelijk of hij nog een licentie aanvroeg.

De belangrijkste nieuwkomers waren Conti, Michelotto en Polidori.

Er waren 12 overwinningen op de weg met als belangrijkste: één rit in de Tour de Romandie (Adorni), één rit in de Giro d'Italia (Paolini) en één rit in de Giro di Sardegna (Polidori).

Italiaan kampioen Vittorio Adorni

Giancarlo Polidori

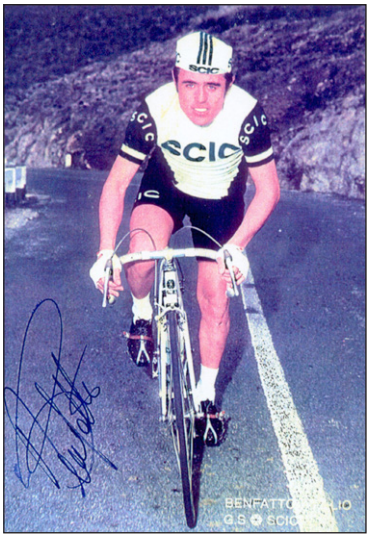

Attilio Benfatto

1971

De SCIC-ploeg van 1971.

Casalini, Denti, Durante, Jotti, Portalupi en Primavera verlieten de ploeg. Adorni en Neri hingen de fiets aan de haak.

De belangrijkste nieuwkomers waren Balmamion, Boifava en Dancelli.

Er waren 16 overwinningen op de weg met als belangrijkste: één rit in de Tour de France (Armani), twee ritten in de Giro d'Italia (Paolini en Boifava) en één rit in de Giro di Sardegna (Dancelli).

Verder ook de Giro della Campania (Michelotto), de Giro della Toscana (Polidori), de Giro del Veneto (Polidori), de Giro del Lazio (Franco Mori) en de Tre Valli Varesine (Polidori).

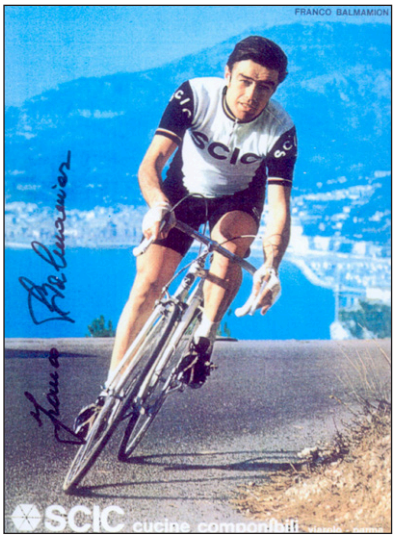

Franco Balmamion

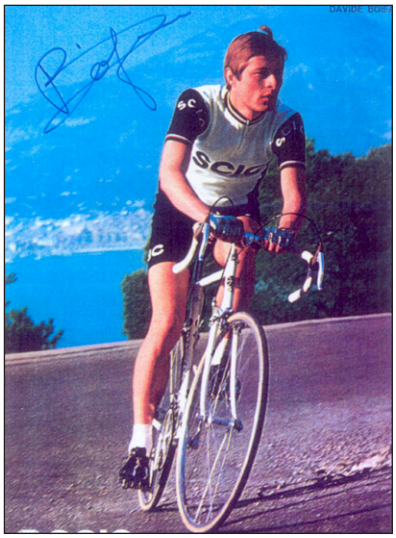

Davide Boifava

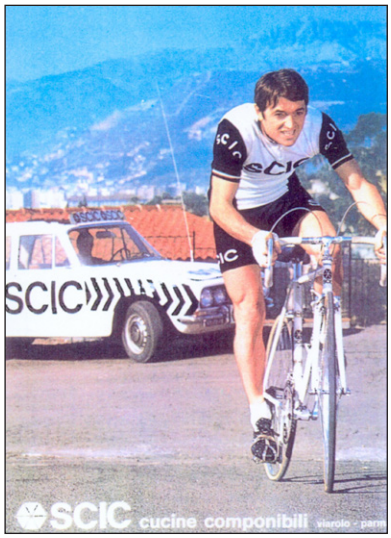

Michele Dancelli

1972

De SCIC-ploeg van 1972.

Boifava, al na één jaar, Conti en Michelotto verlieten de ploeg en Zini beëindigde zijn carrière. Slechts twee aanwervingen dit jaar, twee Belgen, Pierre Bellemans en Ernest Bens. Eerstgenoemde zou echter op 12 september komen te overlijden.

Er waren 12 overwinningen op de weg met als belangrijkste: twee ritten in de Giro d'Italia (Benfatto en Paolini), vier ritten in de Tour de Suisse (Polidori (2x) en Dancelli (2x)) en één rit in de Tour de Romandie (Polidori). Verder ook de Giro dell'Umbria (Paolini), de Giro del Veneto (Paolini) en de Giro delle Marche (Dancelli). Daarnaast werd Attilio Benfatto ook Italiaans kampioen halve fond.

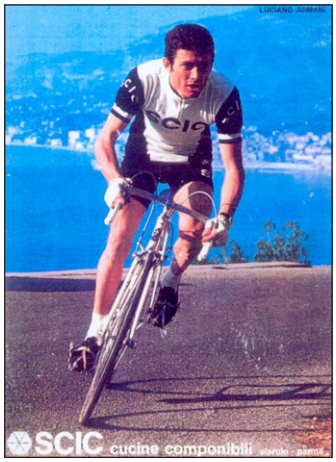

Luciano Armani

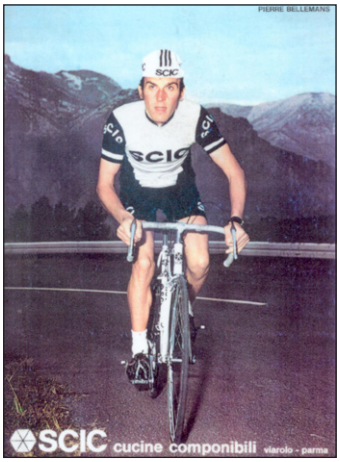

Pierre Bellemans

Ernest Bens

1973

De SCIC-ploeg van 1973.

Bens, Franco Mori en Pella verlieten de ploeg. Armani, Balmamion en Chiappano stopten er mee. Gösta en Tomas Pettersson waren de belangrijkste nieuwkomers naast Farisato en Tosello alsook de minder bekende Conati en Gazzola.

Er waren 13 overwinningen op de weg met als belangrijkste: het Italiaans kampioenschap (Paolini), één rit in de Tour de Romandie (Polidori) en één rit in de Tour de Suisse (Gösta Pettersson).

Verder ook de Giro dell'Umbria (Polidori).

Daarnaast werd Attilio Benfatto ook Italiaans kampioen halve fond.

Italiaans kampioen halve fond Attilio Benfatto.

Gösta Pettersson

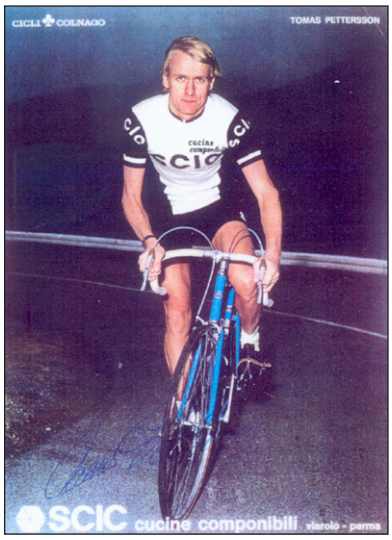

Tomas Pettersson

De vijf speerpunten van de SCIC-ploeg: Michele Dancelli, Enrico Paolini, Giancarlo Polidori, Tomas Pettersson en Gösta Pettersson.

1974

De SCIC-ploeg van 1974.

Tosello en de broers Pettersson verlieten SCIC al na één jaar. Tomas Pettersson beëindigde meteen zijn carrière. Ook Benfatto, Dancelli en Polidori verlieten de ploeg en Bassini stopte eveneens. Belangrijkste nieuwkomers waren enerzijds Bitossi die een van de 'veelwinnaars' zou worden en de broers Baronchelli.

Er waren 32 overwinningen op de weg met als belangrijkste: het Italiaans kampioenschap (Paolini), twee ritten in de Giro d'Italia (Paolini), acht ritten in de Tour de Suisse (Paolini (4x) en Bitossi (4x)), één rit in de Tirreno-Adriatico (Bitossi) en één rit in de Giro di Sardegna (Paolini). Verder ook de Giro di Romagna (Bitossi) en de Trofeo Matteotti (Bitossi).

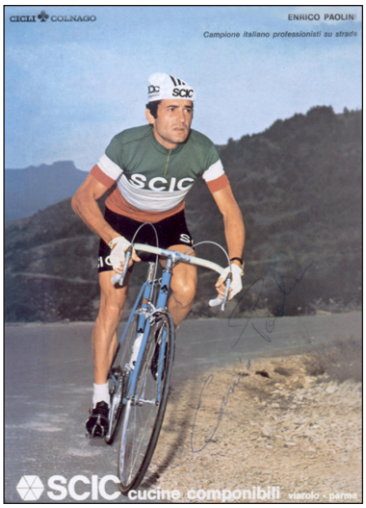

Italiaans kampioen Enrico Paolini

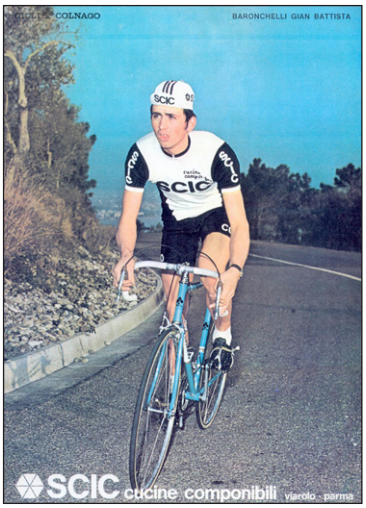

Gibi Baronchelli

Franco Bitossi

1975

De SCIC-ploeg van 1975.

Er was weinig verloop in 1975. Farisato hield er mee op en nieuwkomers waren Riccomi en Rota.

Er waren 20 overwinningen op de weg met als belangrijkste: twee ritten in de Giro d'Italia (Paolini en Bitossi), de proloog in de Tour de Romandie (een ploegentijdrit met Gibi Baronchelli, Paolini en Riccomi), één rit in de Giro di Sardegna (Gibi Baronchelli) en één rit in Paris-Nice (Bitossi). Verder ook de Coppa Bernocchi (Paolini), de Giro dell'Emilia (Paolini) en de Trofeo Laigueglia (Gibi Baronchelli), en ook de Trofeo Baracchi (Gibi Baronchelli met Francesco Moser).

Davide Gazzola

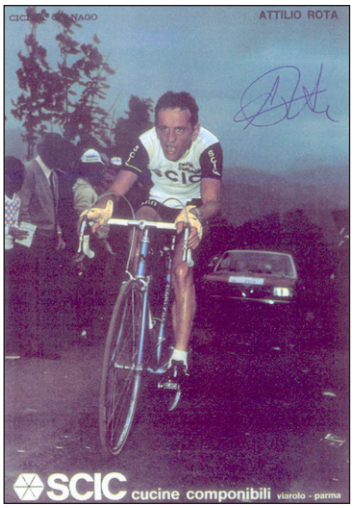

Attilio Rota

Walter Riccomi

1976

De SCIC-ploeg van 1976

Bitossi, Laghi, Spinelli en Zanoni zochten andere oorden op. Gazzola en Martella gingen op rennerspensioen. Nieuwkomers waren Bettoni, Caverzasi, Panizza en de twee Spanjaarden Miguel María Lasa Urquía en José Grande Sánchez.

Er waren 20 overwinningen op de weg met als belangrijkste: de Vuelta Ciclista al Pais Vasco (Gibi Baronchelli), twee ritten in de Vuelta Ciclista al Pais Vasco (Gibi Baronchelli), één rit in de Giro d'Italia (Conati), twee ritten in de Tour de France (Lasa en Panizza) en één rit in de Giro di Sardegna (Panizza).

Verder ook Milano-Torino (Paolini), de Giro di Reggio Calabria (Paolini) en de Giro della Romagna (Gibi Baronchelli).

Daarnaast werd Vladimiro Panizza ook Italiaans kampioen veldrijden.

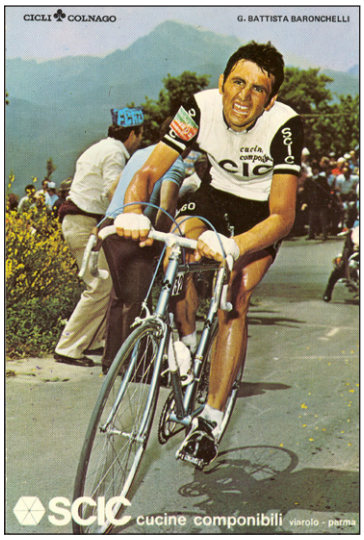

Gibi Baronchelli

Gaetano Baronchelli

Vladimiro Panizza

Miguel María Lasa

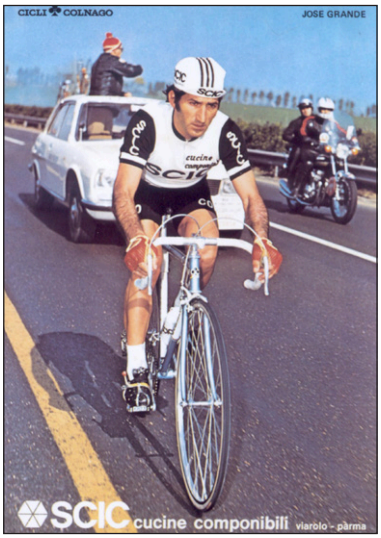

José Grande

1977

De SCIC-ploeg van 1977.

Rota en de twee Spanjaarden Grande en Lasa mochten beschikken. Nieuwkomers waren Foresti, Lori, Gualazzini en vooral Giuseppe Saronni. Maar Gibi Baronchelli, die eindelijk ten volle tot ontbolstering kwam, was nog altijd de kopman van de ploeg.

Er waren 30 overwinningen op de weg met als belangrijkste: het Italiaans kampioenschap (Paolini), de Tour de Romandie (Gibi Baronchelli), één rit in de Tour de Romandie (Gibi Baronchelli), twee ritten in de Giro d'Italia (Gualazzini en Gibi Baronchelli) en twee ritten in de GP du Midi Libre (Paolini).

Verder ook de Giro di Lombardia (Gibi Baronchelli), de Giro dell'Appennino (Gibi Baronchelli), Sassari-Cagliari (Gualazzini), de Giro del Veneto (Saronni) en de Tre Valli Varesine (Saronni).

Italiaans kampioen Enrico Paolini

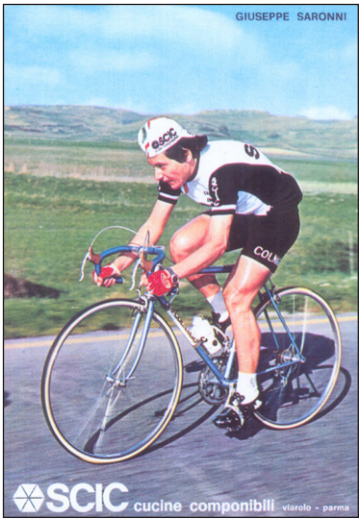

Giuseppe Saronni

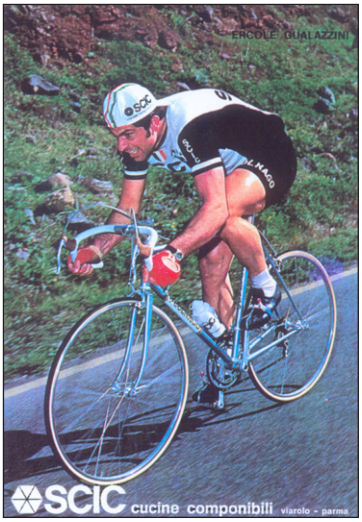

Ercole Gualazzini

1978

De SCIC-ploeg van 1978.

Foresti en Panizza verlieten de ploeg. Schuiten, Polini en Sgalbazzi vervoegden het team.

Er waren 41 overwinningen op de weg met als belangrijkste: de Tirreno-Adriatico (Saronni), de Tour de l'Indre-et-Loire (Saronni), vijf ritten in de Giro d'Italia (Saronni (3x), Paolini en Gibi Baronchelli), één rit in de Tirreno-Adriatico (Saronni) en één rit in de Giro di Sardegna (Saronni). Verder ook de Giro dell'Appennino (Gibi Baronchelli), de Giro dell'Umbria (Gibi Baronchelli), de Giro del Piemonte (Gibi Baronchelli), de Coppa Placci (Gibi Baronchelli), de Giro della Campania (Saronni) en de Coppa Agostoni (Saronni). En ook de Trofeo Baracchi (Roy Schuiten met Knut Knudsen).

Daarnaast werd Roy Schuiten ook Nederlands kampioen achtervolging.

Giuseppe Saronni

Roy Schuiten

Gibi Baronchelli

1979

De SCIC-ploeg van 1979.

Sgalbazzi en Polini verlieten na één jaar al de ploeg. Ook de broers Baronchelli gingen weg en Gualazzini en Lori stopten er mee. Kwamen erbij: Chinetti, Crepaldi, Fuchs, Landoni, Lora en Antonio Saronni. Giuseppe werd de absolute kopman na het vertrek van Gibi Baronchelli.

Er waren 39 overwinningen op de weg met als belangrijkste: de Giro d'Italia (Saronni), drie ritten in de Giro d'Italia (Saronni), het puntenklassement in de Giro d'Italia (Saronni), de Tour de Romandie (Saronni), twee ritten in de Tour de Romandie (Saronni), de GP du Midi Libre (Saronni), de proloog (Saronni) en drie ritten in de Volta a Catalunya (Saronni, Crepaldi en Fuchs), één rit in de Tour de Suisse (Fuchs) en twee ritten in de Tirreno-Adriatico (Saronni en Fuchs).

Verder ook de Tre Valli Varesine (Saronni) en de Züri Metzgete (Saronni).

En ook de Trofeo Baracchi (Giuseppe Saronni met Francesco Moser) en de GP Forlì (Schuiten).

Daarnaast werd Antonio Saronni Italiaans kampioen veldrijden.

Ottavio Crepaldi

Enrico Paolini

Antonio Saronni

Eind 1979 stopte SCIC er mee na 11 jaar. Kopman Giuseppe Saronni nam zijn broer Antonio, Fuchs en Landoni mee naar GIS. Chinetti, Lora en Schuiten trokken naar Inoxpran, Bettoni ging naar Famcucine. Alle anderen beëindigden hun wielercarrière.

In totaal waren er dus 257 zeges voor SCIC naast een aantal nationale titels op de piste en twee in het veld.

Palmares

Giuseppe Saronni behaalde in totaal 65 overwinningen voor SCIC. Op de tweede plaats staat Enrico Paolini met 38 zeges, derde is Gibi Baronchelli met 32 eerste plaatsen.

Bekijken we het palmares van SCIC vanuit Italiaans oogpunt[4], dan is dit in vergelijking met Salvarani minder. Zowel qua aantal, 287 tegenover 257 zeges, als kwalitatief. Er waren wel vier nationale titels, maar geen wereldkampioenschap. Van de grote rondes werd enkel de Giro d'Italia gewonnen en er werd ook slechts één monument gewonnen. Van de belangrijkste kleinere rittenkoersen werden er drie van de zes gewonnen. Er werden 2 van de grote tijdritten gewonnen.

Waar SCIC het wel beter deed dan Salvarani is qua overwinningen in de 22 belangrijkste Italiaanse (semi)klassiekers. Er werden er 20 gewonnen (32 zeges in totaal) tegenover 17 voor Salvarani (25 zeges in totaal).

Wereldkampioenschap	Italiaans kampioenschap	Andere nationale titels
	4	

Tour de France	Giro d'Italia	Vuelta a España
	1	
Ritten	**Ritten**	**Ritten**
3	19	

4 Voor een Italiaanse sponsor zijn overwinningen in Italiaanse klassiekers en semiklassiekers belangrijker dan bv. een overwinning in de Omloop Het Volk, Gent-Wevelgem, de E3-Prijs Harelbeke enz ... In dit overzicht zal dus hoofdzakelijk hiermee rekening gehouden worden.

Milano-Sanremo	Ronde van Vlaanderen	Paris-Roubaix	Liège-Bastogne-Liège	Giro di Lombardia
				1

Tour de Suisse	Tour de Romandie	Paris-Nice	Tirreno-Adriatico	Giro di Sardegna	Volta a Catalunya
1	2		1		

Trofeo Laigueglia	1	Giro del Veneto	4	Giro dell'Appennino	2
Sassari-Cagliari	2	Giro del Piemonte	1	Coppa Agostoni	1
Milano-Torino	2	Giro dell'Emilia	1	Coppa Placci	1
Milano-Vignola	1	Giro della Romagna	2	Coppa Sabatini	
Giro della Campania	2	Giro delle Marche	1	Coppa Bernocchi	1
Giro della Toscana	1	Giro di Reggio Calabria	1	Trofeo Matteotti	1
Giro del Lazio	1	Gran Premio Commercio & Industria		Tre Valli Varesine	3
Giro dell'Umbria	3				

GP des Nations	GP Lugano	GP Forlì	Trofeo Baracchi
		1	3

Andere te vermelden wedstrijden
Züri Metzgete

Ferretti 1969-1972

In 1969 kwam er naast SCIC een tweede concurrent van Salvarani in het profpeloton. De ploeg was minder kapitaalkrachtig en moest het in het eerste jaar hoofdzakelijk stellen met neoprofs. Tot zich, eind 1969, de gelegenheid voordeed de drievoudige Wereldkampioenen 100 km ploegentijdrit aan te trekken, de gebroeders Gösta, Erik, Sture en Tomas Pettersson. Dit alles geholpen door een zeer gunstig belastingstelsel voor buitenlanders in Italië[5].

Historiek

Het bedrijf Cucine Ferretti uit Capannoli (Toscane) werd geleid door vier broers Ferretti: Renzo, Piero, Erasmo en Gianpaolo.

Ferretti was als wielerploeg actief tussen 1969 en 1972. Alfredo Martini, ploegleider, herinnerde zich graag dat toen de gebroeders Ferretti hem in 1969 vroegen om een wielerploeg op te richten, hij met plezier de kleermakerij, waar hij zich had verschanst, verliet om terug te keren naar een wereld die hij nooit meer zou verlaten, zelfs niet na zijn ervaring met de ploeg uit Capannoli. Hij verhuisde later naar Sammontana en vervolgens naar de Italiaanse nationale ploeg, waar hij zes wereldtitels, zeven zilveren en zeven bronzen medailles won.

De F.lli Ferretti s.n.c. is tot op heden nog altijd actief.

Sportgeschiedenis

Ferretti kwam in het peloton in 1969 en bleef er tot en met 1972. Er reden in totaal 46 renners in het Ferretti-shirt.

In onderstaande tabel staan deze renners, het aantal jaar dat ze voor de ploeg reden en het aantal zeges die ze in die jaren behaalden.

	Renner	Aantal jaar	1969	1970	1971	1972	Totaal
1	ANNI Mario (ITA)	2			0	0	0
2	BALLINI Roberto (ITA)	2			0	0	0
3	BEDINI Giorgio (ITA)	1	0				0
4	BEGHETTO Giuseppe (ITA)	2	4	0			4
5	BIANCHETTO Sergio (ITA)	1	0				0
6	BOCCI Eraldo (ITA)	2	0	0			0
7	BRATZU Giuseppe (ITA)	1	0				0
8	CAMPAGNARI Pietro (ITA)	1			0		0
9	CATTELAN Leopoldo (ITA)	1	0				0
10	CONTI Tino (ITA)	1				1	1
11	CORTINOVIS Franco (ITA)	1		0			0
12	CREPALDI Ottavio (ITA)	1				0	0
13	CUCCHIETTI Giampaolo (ITA)	2		0	0		0
14	DAMIANO Angelo (ITA)	3		0	0	0	0[6]

5 In Italië was er op dat moment een wet die stelde dat je geen belasting hoefde te betalen als je als buitenlander slechts twee jaar in Italië werkte.

6 Volgens het boek Gruppocompatto reed hij in 1972 ook voor Conterosso.

	Renner	Aantal jaar	1969	1970	1971	1972	Totaal
15	DAVO Silvano (ITA)	1	0				0
16	DEMEYER Roland (FRA)	1				0	0
17	DONATI William (ITA)	1	0				0
18	FARISATO Lino (ITA)	2			1	0	1
19	FAVARO Giorgio (ITA)	1	1				1
20	FRANCIONI Wilmo (ITA)	3		0	1	5	6
21	FREY Mogens (DEN)	1	0[7]				0
22	KINDT Roger (BEL)	1	2[8]				2
23	MAGGIONI Enrico (ITA)	1		0			0
24	MOTTA Gianni (ITA)	1				6	6
25	NICOLETTI Mario (ITA)	1		1			1
26	PETTERSSON Erik (SWE)	2		0	1		1
27	PETTERSSON Gösta (SWE)	3		5	6	2	13
28	PETTERSSON Sture (SWE)	3		0	0	0	0
29	PETTERSSON Tomas (SWE)	3		2	1	2	5
30	PIFFERI Aldo (ITA)	1	0				0
31	QUINTARELLI Sandro (ITA)	2			0	0	0
32	RONCAGLIA Luigi (ITA)	1	0				0
33	ROSSETTO Alberto (ITA)	1	0				0
34	ROTA Renato (ITA)	2	0	0			0
35	SALUTINI Antonio (ITA)	1				0	0
36	SIMONETTI Mauro (ITA)	3		1	2	1	4
37	TAMIAZZO Pietro (ITA)	2		0	0		0
38	TAZZI Alberto (ITA)	2		0	0		0
39	TUMELLERO Romano (ITA)	2	2	0			2
40	TURRINI Giordano (ITA)	1	0				0
41	VAN LINT Julien (BEL)	1	2				2
42	VAN VLIERBERGHE Albert (BEL)	4	6	3	11	8	28
43	VICENTINI Flaviano (ITA)	1			0		0
44	VIGNOLINI Loris (ITA)	1		0			0
45	VIVIANI Carlo (ITA)	1	0				0
46	ZILIOLI Italo (ITA)	1			10		10
			16	**11**[9]	**33**	**25**	**85**

7 Prof in december.
8 Kindt won Milano-Vignola aan een gemiddelde van 46,056 km per uur hetgeen sneller was dan de 45,129 km per uur die Peter Post neerzette in 1964 in Paris-Roubaix. Het bracht er journalist Jos Van Landeghem toe hem de snelste renner ter wereld te noemen. Maar toen kwam het resultaat van de dopingcontrole. Kindt werd gedeclasseerd wegens een positieve dopingcontrole. Attillio Rota, tweede, werd de nieuwe winnaar.
9 Gösta en Tomas Pettersson wonnen samen de Trofeo Baracchi. Deze zege wordt voor beiden individueel geteld, maar voor Ferretti slechts als één overwinning gezien.

De renners die de ploeg het langst trouw bleven waren Albert Van Vlierberghe, vier jaar en Angelo Damiano, Wilmo Francioni, Gösta, Sture en Tomas Pettersson en Mauro Simonetti elk 3 jaar.

Er reden zes nationaliteiten voor de ploeg: 37 Italianen, 4 Zweden, 3 Belgen, 2 Duitsers en 1 Deen en 1 Fransman[10].

1969

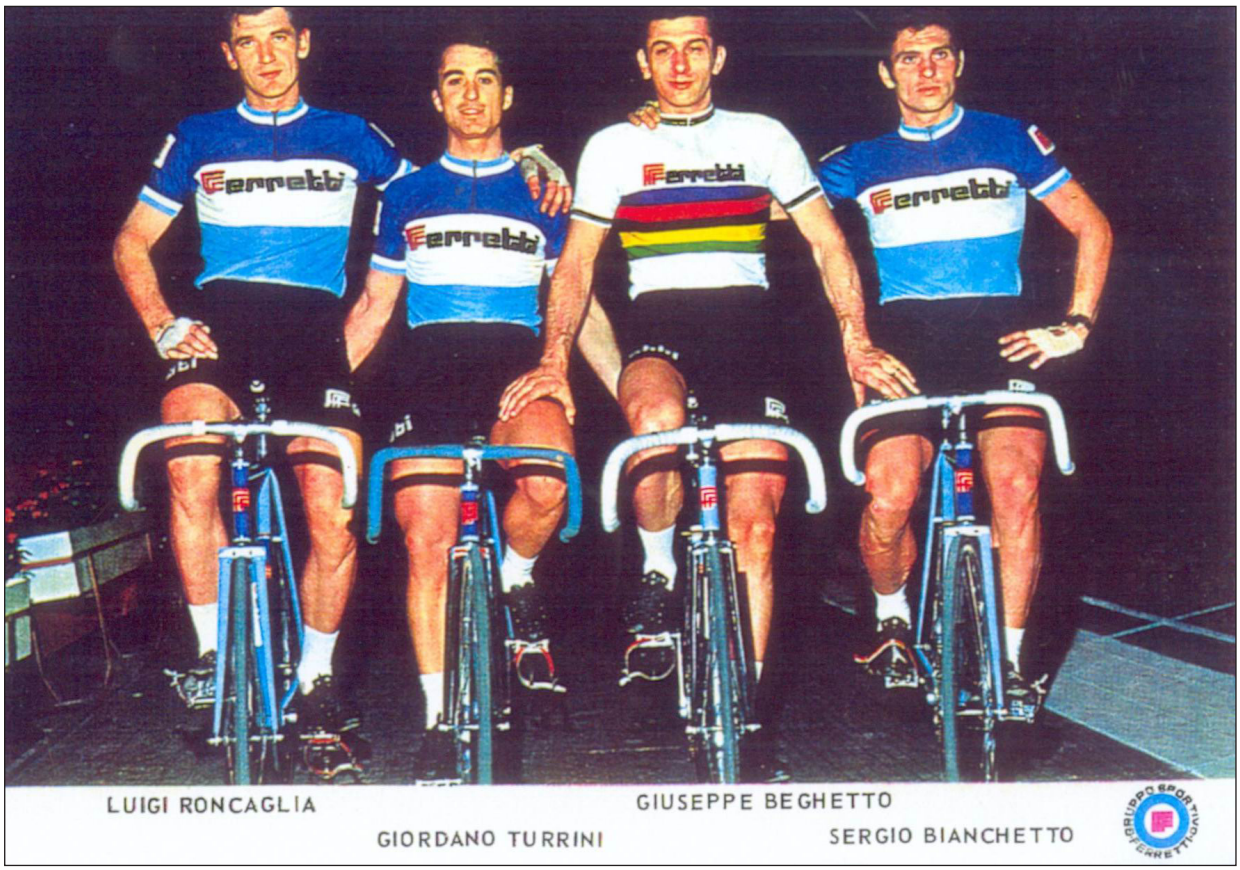

Geen ploegfoto van Ferretti in 1969 maar wel deze pubkaart.

De ploeg bestond uit Beghetto en Bianchetto, eerder twee pistiers die van Vittadello kwamen, Bocci (Germanvox) en Pifferi (Pepsi Cola). Verder de Italiaanse neoprofs Bedini, Bratzu, Castellan, Dovo, Donati, Roncaglia, Rossetto, Rota, Tumellero, Turrini (eveneens een man van de piste) en Viviani.

10 De situatie van Roland Demeyer is niet helemaal duidelijk. Volgens de Encyclopédie du Monde du Cyclisme reed hij in 1972 voor Gitane en Ferretti. Dat laatste was misschien als gastrenner? Verder bewijs kon er niet gevonden worden.

De Deen Mogens Frey werd in december 1969 prof bij Ferretti. Lomme Driessens had een paar renners van zijn Smiths-ploeg kunnen posteren bij Ferretti nl. Kindt en Van Vlierberghe en op zijn voorspraak ook de neoprof Van Lint[11].

Er waren 16 overwinningen met als belangrijkste: één rit in de Giro d'Italia (Van Vlierberghe) en drie ritten in de Giro di Sardegna (Beghetto (2x) en Van Vlierberghe).

En verder Milano-Torino (Beghetto) en de Coppa Sabatini (Tumellero).

Daarnaast werd Giuseppe Beghetto Italiaans kampioen sprint.

Wereldkampioen sprint Giuseppe Beghetto

Albert Van Vlierberghe

Roger Kindt

11 Sommige bronnen geven de Britse achtervolger Hugh Porter ook soms bij Ferretti. Er kon hiervan echter nergens bevestiging gevonden worden. Ook de Belgen Christian Pauwels, Freddy Van Buynder en Reinhold Van den Bosch zouden in 1969 voor Ferretti gereden hebben volgens sommige bronnen. Dit is gebaseerd op een krantenbericht in de Gazet van Antwerpen van 24 september 1969 p. 25 waarin staat: "Ferretti zal volgend seizoen met vijf Belgen van start gaan. Naast Albert Van Vlierberghe en Roger Kindt, twee oudgedienden zullen ook Freddy Van Buynder, Reinhold Van den Bosch en Christian Pauwels de kleuren van Ferretti verdedigen." Waarschijnlijk strooide de mogelijkheid om de vier Zweedse broers aan te trekken roet in het eten gezien de beperking van het aantal buitenlanders per ploeg. Geen van de genoemde drie Belgen reed uiteindelijk in 1970, want over dat seizoen ging het eigenlijk, voor Ferretti. Ook Kindt en Van Lint reden in 1970 niet meer voor Ferretti.

1970

De Ferretti-ploeg van 1970.

Van de 20 renners van 1969 werden er 14 doorgestuurd. Bedini, Bianchetto, Cattelan, Davo, Donati, Frey, Kindt, Pifferi, Roncaglia, Turrini en Van Lint mochten andere oorden opzoeken. Opmerkelijk, van deze 11 waren er 8 neoprofs. Drie andere neoprofs hielden het na één jaar al bekeken nl. Bratzu, Rossetto en Viviani.

Er kwamen 14 nieuwe renners waaronder de vier broers Pettersson, Francioni en Simonetti de belangrijkste namen waren.

Er waren 10 overwinningen op de weg met als belangrijkste: de Tour de Romandie (Gösta Pettersson), één rit in de Tour de France (Van Vlierberghe) en één rit in de Tirreno-Adriatico (Nicoletti).

Verder ook de Coppa Sabatini (Gösta Pettersson).

En ook de GP Lugano (Gösta Pettersson) en de Trofeo Baracchi (Gösta en Tomas Pettersson).

Gösta Pettersson

Erik Pettersson

Sture Pettersson

Tomas Pettersson

Mauro Simonetti

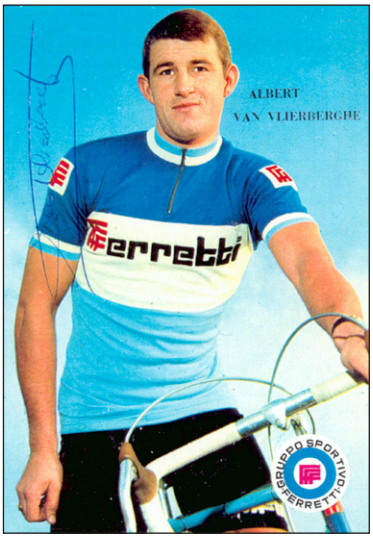

Albert Van Vlierberghe

1971

De Ferretti-ploeg van 1971.

Deze keer werden er 8 renners de laan uitgestuurd. Beghetto, Bocci, Rota en Tumellero en al na één jaar Cortinovis, Maggioni, Nicoletti en Vignolini. Er kwamen vijf renners bij de ploeg met als voornaamste Zilioli en Farisato.

Er waren 33 overwinningen op de weg met als belangrijkste: de Giro d'Italia (Gösta Pettersson), de Tirreno-Adriatico (Zilioli), twee ritten in de Tour de France (Van Vlierberghe en Simonetti), één rit in de Giro d'Italia (Farisato), één rit in de Tour de Romandie (Tomas Pettersson), één rit in de Tirreno-Adriatico (Zilioli) en twee ritten in de Catalaanse Week (Zilioli).

Verder ook Sassari-Cagliari (Van Vlierberghe), de Trofeo Matteotti (Francioni), de Giro delle Marche (Gösta Pettersson), de Giro dell'Appennino (Gösta Pettersson) en de Trofeo Laigueglia (Zilioli).

De Pettersson-broers.

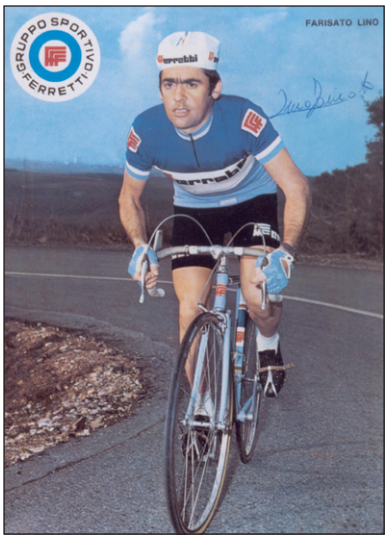

Lino Farisato

Wilmo Francioni

Italo Zilioli

1972

De Ferretti-ploeg van 1972.

Vicentini stopte er mee evenals Erik Pettersson[12]. Campagnari en Zilioli gingen al na één jaar weg. Ook Cucchietti, Tamiazzo en Tazzi verlieten de ploeg. Er kwamen 5 nieuwe renners bij de ploeg met als belangrijkste naam Gianni Motta.

Er waren 26 overwinningen op de weg met als belangrijkste: vijf ritten in de Giro d'Italia (Motta, Francioni (2x), Van Vlierberghe, Gösta Pettersson), één rit in de Tirreno-Adriatico (Tomas Pettersson) en één rit in de Tour de Romandie (Favaro).

Verder ook Sassari-Cagliari (Van Vlierberghe), de Trofeo Laigueglia (Francioni) en de Coppa Agostoni (Simonetti).

12 Ferretti zou in 1972 zijn salaris verlagen, Erik weigerde ermee akkoord te gaan en ging naar huis. Ferretti had zich misschien mispakt aan de Zweden. Gösta Pettersson was wel een meevaller en Tomas bulkte van het talent, maar Erik en Sture Pettersson waren duidelijk van een minder niveau. Maar Gösta had keihard onderhandeld en wou contracten voor alle drie zijn broers.

Gianni Motta

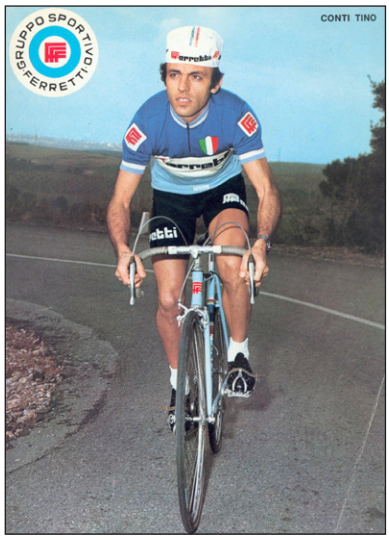

Tino Conti

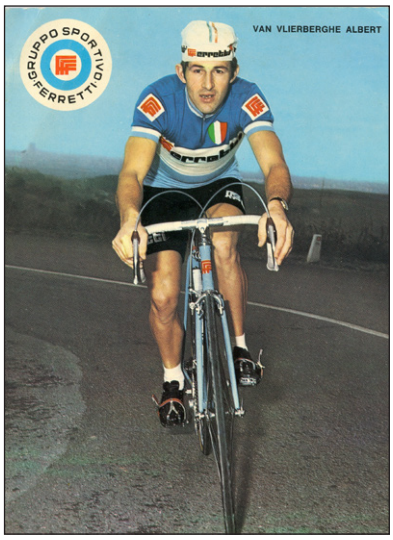

Albert Van Vlierberghe

Na vier jaar hield Ferretti het voor bekeken. Anni en Francioni gingen naar G.B.C., Conti, Crepaldi en Motta naar Zonca, Favaro en Quintarelli naar Magniflex en Simonetti en Salutini naar Sammontana. Bij de Petterssons stopte Sture en gingen Gösta en Tomas naar SCIC evenals Farisato. De enige overgebleven Belg Van Vlierberghe trok naar het Duitse Rokado. Damiano stopte met wielrennen.

In totaal waren er dus 84 zeges voor Ferretti naast een aantal Italiaanse titels op de piste.

Palmares

Albert Van Vlierberghe behaalde de meeste overwinningen voor Ferretti, 28. Tweede in de stand is Gösta Pettersson met 13 zeges, derde is Italo Zilioli met 10 eerste plaatsen.

Bekijken we het palmares van Ferretti vanuit Italiaans oogpunt[13], dan is dit in vergelijking met Salvarani en SCIC vrij mager. Dit is logisch gezien Salvarani 10 jaar en SCIC 11 jaar in competitie uitkwamen en Ferretti slechts 4 jaar.

Geen titels op de weg, slechts één van de drie grote ronden, geen enkel monument. Van de belangrijkste kleinere rittenkoersen werden er twee van de zes gewonnen.

Verder 2 grote tijdritten en van de 22 belangrijkste Italiaanse (semi)klassiekers slechts 8 gewonnen (10 zeges in totaal).

Wereldkampioenschap	Italiaans kampioenschap	Andere nationale titels

Tour de France	Giro d'Italia	Vuelta a España
	1	
Ritten	**Ritten**	**Ritten**
2	6	

13 Voor een Italiaanse sponsor zijn overwinningen in Italiaanse klassiekers en semiklassiekers belangrijker dan bv. een overwinning in de Omloop Het Volk, Gent-Wevelgem, de E3-Prijs Harelbeke enz ... In dit overzicht zal dus hoofdzakelijk hiermee rekening gehouden worden.

Milano-Sanremo	Ronde van Vlaanderen	Paris-Roubaix	Liège-Bastogne-Liège	Giro di Lombardia

Tour de Suisse	Tour de Romandie	Paris-Nice	Tirreno-Adriatico	Giro di Sardegna	Volta a Catalunya
	1		1		

Trofeo Laigueglia	1	Giro del Veneto		Giro dell'Appennino	1
Sassari-Cagliari	2	Giro del Piemonte		Coppa Agostoni	1
Milano-Torino	1	Giro dell'Emilia		Coppa Placci	
Milano-Vignola		Giro della Romagna		Coppa Sabatini	2
Giro della Campania		Giro delle Marche	1	Coppa Bernocchi	
Giro della Toscana		Giro di Reggio Calabria		Trofeo Matteotti	1
Giro del Lazio		Gran Premio Commercio & Industria		Tre Valli Varesine	
Giro dell'Umbria					

GP des Nations	GP Lugano	GP Forlì	Trofeo Baracchi
	1		1

Andere te vermelden wedstrijden

Vibor 1976-1978

Pas in 1976 kwam er een nieuwe concurrent uit de wereld van de keukenfabrikanten in het wielrennen. Vibor zal echter veel te klein blijken tegenover de grote ploeg SCIC. Hun aanwezigheid in het peloton zal zich dan ook beperken tot slechts drie jaar.

Historiek

Na zeven jaar amateurwielrennen maakte Gruppo Sportivo Furzi zijn professionele debuut aan het begin van het seizoen 1974. De sponsor was het gelijknamige meubelbedrijf gevestigd in Piancastagnaio, geleid door de broers Assunto en Franco Furzi, terwijl de sportieve leiding werd toevertrouwd aan Carlo Menicagli. In 1976 kwam de ploeg uit onder de naam Furzi-Vibor waarbij Vibor eigenlijk de keukenafdeling is van de meubelfabrikant Furzi.

In 1977 en 1978 kwam de ploeg uit onder de naam Vibor en in 1979 onder de naam CBM Fast-Gaggia.

Sportgeschiedenis

Vibor kwam in het peloton in 1976 en werd hoofdsponsor in 1977 en 1978. Er reden in totaal 24 renners in het Vibor-shirt.

In onderstaande tabel staan deze renners, het aantal jaar dat ze voor de ploeg reden en het aantal zeges die ze in die jaren behaalden.

	Renner	Aantal jaar	1976	1977	1978	Totaal
1	BASSO Marino (ITA)	1	5			5
2	BERTINI Maurizio (ITA)	2		0	0	0
3	BITOSSI Franco (ITA)	1		6		6
4	BOIFAVA Davide (ITA)	3	1	0	0	1
5	BORGOGNONI Luciano (ITA)	2		4	0	4
6	COLPO Antonio (ITA)	1	0			0
7	COMINO Claudio (ITA)	1		0		0
8	DONADIO Corrado (ITA)	1			0	0
9	FORESTI Gianfranco (ITA)	1			0	0
10	LAGHI Renato (ITA)	2		1	0	1
11	LANDINI Mauro (ITA)	1	0			0
12	MARCUSSEN Jørgen (DEN)	2	0[14]	0		0
13	MAZZIERO Daniele (ITA)	1	0			0
14	MIOZZO Flavio (ITA)	2		0	0	0
15	MUGNAINI Gabriele (ITA)	3	0	0	0	0
16	PANIZZA Vladimiro (ITA)	1			2	2
17	ROCCHIA Remo (ITA)	2		0	0	0
18	RODELLA Giuseppe (ITA)	2	0	0		0
19	ROSSI Tullio (ITA)	1	0			0

14 Prof vanaf mei.

	Renner	Aantal jaar	1976	1977	1978	Totaal
20	SALUTINI Antonio (ITA)	2		0	0	0
21	VICINO Bruno (ITA)	1	0			0
22	VISENTINI Roberto (ITA)	1			1	1
23	ZILIOLI Italo (ITA)	1	2			2
24	ZUBERO Luis (ESP)	1	0			0
			8	**11**	**3**	**22**

De renners die de ploeg het langst trouw bleven waren Davide Boifava en Gabriele Mugnaini die beiden de volle drie jaar bleven. Er reden drie nationaliteiten voor de ploeg: 22 Italianen, 1 Deen en 1 Spanjaard.

1976

De Furzi-Vibor-ploeg van 1976.

De ploeg Furzi-Vibor startte met een aantal gevestigde waarden. Basso en Zilioli kwamen met Landini en Mazziero van Magniflex. Mugnaini kwam van Filotex. Boifava en Rodella kwamen van Furzi FT, Vicino van Jollj Ceramica, Zubero Aldekoa van Monteverde en Rossi van de 'probleem'-ploeg Presutti-Splendor. Daarnaast waren er nog twee neoprofs Colpo en Marcussen.

Er waren 8 overwinningen met als belangrijkste: twee ritten in de Vuelta Ciclista al Pais Vasco (Basso) en één rit in de Volta a Catalunya (Basso).

Italo Zilioli, Marino Basso en Davide Boifava.

1977

De Vibor-ploeg van 1977.

Basso, Colpo, Rossi en Vicino verlieten de ploeg. Landini, Mazziero en Zilioli beëindigden hun carrière. Er kwamen acht renners bij waarvan Bitossi en Borgognoni de belangrijkste namen waren.

Er waren 11 overwinningen op de weg met als belangrijkste: drie ritten in de Giro d'Italia (Borgognoni (2x) en Laghi). Verder ook Milano-Vignola (Borgognoni). Daarnaast werd Franco Bitossi Kampioen van Italië in het veldrijden.

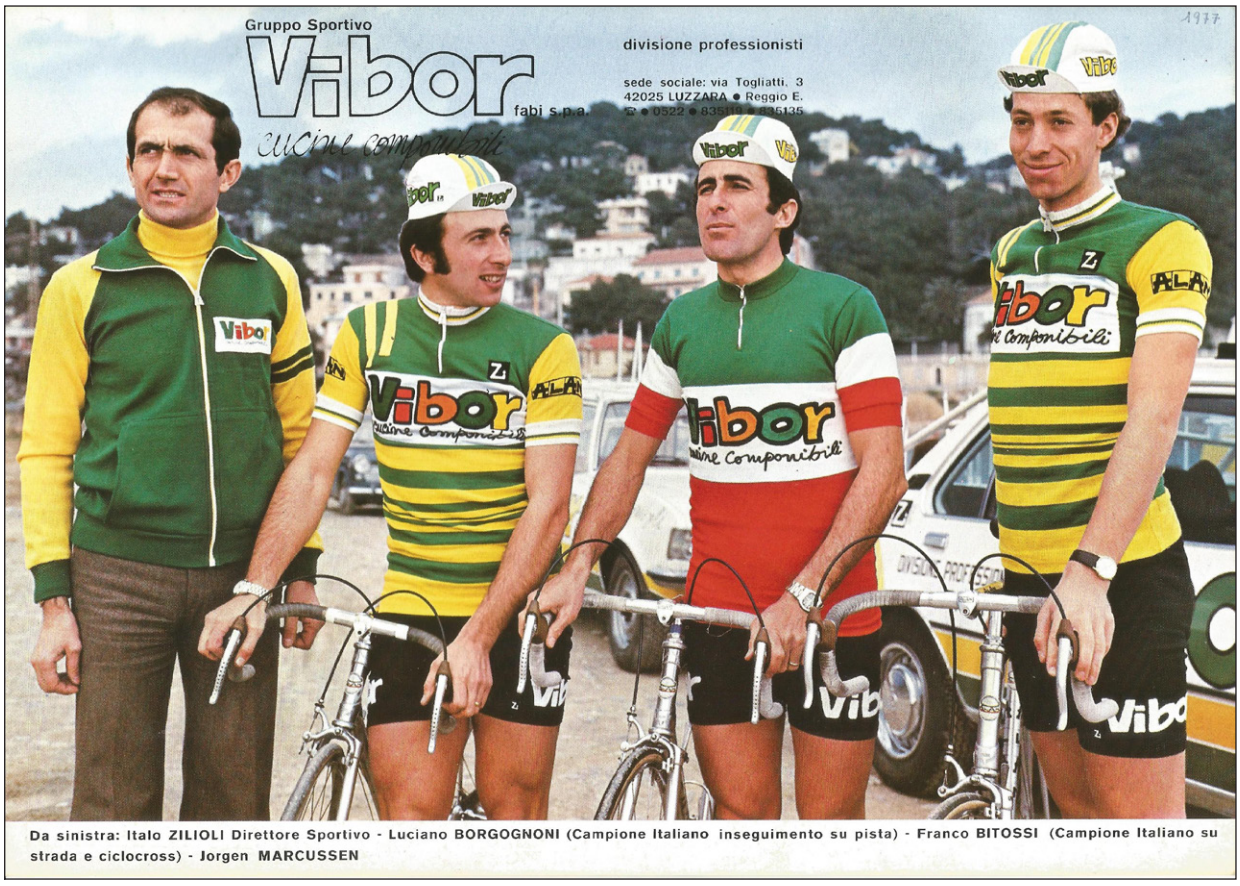

Sportdirecteur Italo Zilioli, Luciano Borgognoni, Franco Bitossi en Jørgen Marcussen.

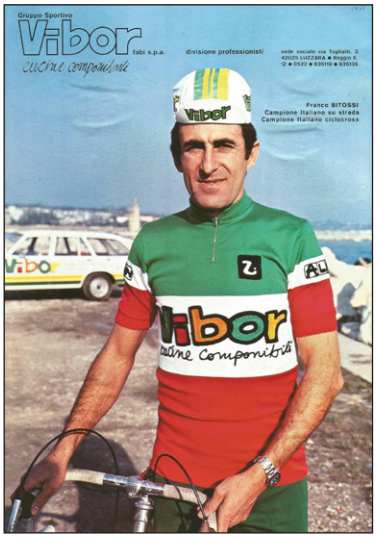

Italiaans kampioen Franco Bitossi.

1978

Na één jaar verliet Bitossi de ploeg al evenals Marcussen en Rodella. Comini hield het voor bekeken. Vier renners kwamen erbij waaronder Panizza en het jonge talent Visentini.

Er waren 3 overwinningen op de weg met als belangrijkste: één rit in de Giro d'Italia (Panizza).

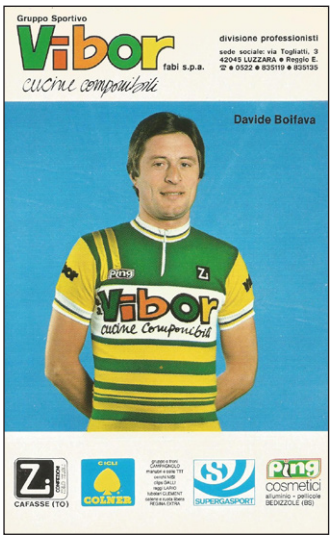

Davide Boifava

Vladimiro Panizza

Roberto Visentini

Eind 1978 was het verhaal al ten einde. De ploeg vervelde tot CBM Fast-Gaggia waar Bertini, Borgognoni, Donadio, Laghi, Rocchia en Visentini terecht kwamen. Foresti ging naar Inoxpran, Miozzo naar GIS, Panizza naar Sanson en Boifava, Mugnaini en Salutini stopten.

In totaal waren er dus 22 zeges voor Vibor naast één titel in het veldrijden.

Palmares

Franco Bitossi behaalde de meeste overwinningen voor Vibor, zes. Tweede in de stand is Marino Basso met 5 zeges, derde is Luciano Borgognoni met 4 eerste plaatsen.

Bekijken we het palmares van Vibor vanuit Italiaans oogpunt[15], dan is dit in vergelijking met Salvarani, SCIC en zelfs Ferretti heel mager. Dit is logisch gezien Vibor slechts 3 jaar in competitie uitkwam.

Geen enkele titel op de weg, geen grote ronde, slechts 4 ritten in de Giro d'Italia, geen enkel monument of kleinere rittenkoers of belangrijke tijdrit en van de 22 belangrijkste Italiaanse (semi)klassiekers slechts 1 gewonnen (1 zege in totaal).

Wereldkampioenschap	Italiaans kampioenschap	Andere nationale titels

Tour de France	Giro d'Italia	Vuelta a España
Ritten	**Ritten**	**Ritten**
	4	

15 Voor een Italiaanse sponsor zijn overwinningen in Italiaanse klassiekers en semiklassiekers belangrijker dan bv. een overwinning in de Omloop Het Volk, Gent-Wevelgem, de E3-Prijs Harelbeke enz … In dit overzicht zal dus hoofdzakelijk hiermee rekening gehouden worden.

Milano-Sanremo	Ronde van Vlaanderen	Paris-Roubaix	Liège-Bastogne-Liège	Giro di Lombardia

Tour de Suisse	Tour de Romandie	Paris-Nice	Tirreno-Adriatico	Giro di Sardegna	Volta a Catalunya

Trofeo Laigueglia		Giro del Veneto		Giro dell'Appennino	
Sassari-Cagliari		Giro del Piemonte		Coppa Agostoni	
Milano-Torino		Giro dell'Emilia		Coppa Placci	
Milano-Vignola	1	Giro della Romagna		Coppa Sabatini	
Giro della Campania		Giro delle Marche		Coppa Bernocchi	
Giro della Toscana		Giro di Reggio Calabria		Trofeo Matteotti	
Giro del Lazio		Gran Premio Commercio & Industria		Tre Valli Varesine	
Giro dell'Umbria					

GP des Nations	GP Lugano	GP Forlì	Trofeo Baracchi

Andere te vermelden wedstrijden

Weetjes

Waren er renners die voor alle vijf de keukenfabrikanten uit deel 1 reden? Neen, geen enkele. Ook geen renners die voor vier van de vijf reden. Er waren er wel zes die voor drie van de vijf verschillende sponsors reden namelijk Vittorio Adorni (Salvarani, Salamini en SCIC), Luciano Armani (Salvarani, Salamini en SCIC), Emilio Casalini (Salvarani, Salamini en SCIC), Ottavio Crepaldi (Salvarani, Ferretti en SCIC), Vladimiro Panizza (Salvarani, SCIC en Vibor) en tenslotte Italo Zilioli (Salvarani, Ferretti en Vibor).

FAEMA (deel 9a)

door Patrick Feyaerts en Jan De Smet

1963: FAEMA-flandria/FAEMA

De renners van FAEMA-flandria (1)

1. ANDRIES Daniel (BEL) ° 05/11/1935 – *onafhankelijke, prof vanaf 12 april*
2. BOCKLANT Willy (BEL) ° 26/01/1941
3. BOONEN Jan (BEL) ° 25/03/1940 – *onafhankelijke*
4. BORRA Gabriël (BEL) °05/01/1937
5. BOUCQUET Walter (BEL) ° 11/05/1941
6. BRANDS François (Frans) (BEL) ° 31/05/1940
7. COENS Raymond (BEL) ° 05/02/1938 - *onafhankelijke*
8. COLMENAREJO PÉREZ José Martín (ESP) ° 07/04/1936
9. COPPENS Edmond (BEL) ° 23/03/1937
10. COUCHEZ René (BEL) °06/03/1939
11. COVENT Yvan (BEL) ° 12/10/1940
12. DELAMEILLEURE Gabriel (BEL) ° 20/02/1941 - *onafhankelijke, prof vanaf 3 juli*
13. DE LOOF Gabriel (BEL) ° 24/09/1936
14. DE MUNSTER Eric (BEL) ° 06/04/1942 - *onafhankelijke*
15. DE PRÉ Julien (BEL) ° 11/06/1937
16. DESMET Armand (BEL) ° 23/01/1931
17. DESMET Willy (BEL) ° 13/06/1937
18. FORÉ Noël (BEL) ° 23/12/1932
19. GARCÍA PERÁN Ginés (ESP) ° 28/02/1941
20. GÓMEZ DEL MORAL Antonio (ESP) ° 15/11/1939
21. GÓMEZ DEL MORAL José (ESP) ° 04/12/1931
22. HENCKAERTS Sylvain (BEL) ° 14/08/1938
23. HEUVELMANS René (BEL) ° 26/08/1939 - *onafhankelijke, prof vanaf 5 juli*
24. JIMÉNEZ MUÑOZ Julio (ESP) ° 28/10/1934
25. JONGEN Constant (BEL) ° 12/03/1940 - *onafhankelijke, prof vanaf 8 juli*
26. LAUWERS Jan (BEL) ° 05/10/1938 - *onafhankelijke, prof vanaf 12 juli*
27. LENAERS Leon (BEL) ° 05/04/1942 - *onafhankelijke, vanaf 7 augustus*
28. MAYORAL RUBIN Luis (ESP) ° 07/02/1937
29. NOLMANS Jan (BEL) ° 12/07/1944 - *onafhankelijke*
30. OELLIBRANDT Petrus (Peet) (BEL) ° 01/12/1935 - *vanaf 13 juni*
31. ONGENAE Marcel (BEL) ° 03/07/1934
32. PEELEN Gerard (BEL) ° 13/01/1942 - *onafhankelijke, prof vanaf 22 augustus*
33. PLANCKAERT Jozef (Jef) (BEL) ° 05/05/1934
34. QUESADA NORTES José Martín (ESP) ° 26/05/1935
35. ROMAN Clément (BEL) ° 22/02/1938

36. ROSA GÓMEZ Salvador Luis (ESP) ° 15/09/1937
37. SAMYN Willy (BEL) ° 08/07/1938
38. SÁNCHEZ GARCÍA Juan (ESP) ° 21/06/1936
39. SANTISTEBAN Eusebio (ESP) ? - *Vuelta a Levante*
40. SECO GARCÍA Ramón (ESP) - ° 09/09/1941 (2)
41. SEGÚ SORIANO José (ESP) ° 08/03/1935
42. SIVILOTTI PIDUTTI Bruno (ARG/ITA) ° 26/08/1936 - *Vuelta a Levante voor G.D. FAEMA*
43. SOLER ROMAGUERA Angelino (ESP) ° 26/11/1939
44. STEVENS Lucien (BEL) ° 28/10/1936
45. SUÁREZ VÁZQUEZ Antonio (ESP) ° 20/05/1932
46. SUÑÉ MONTAGUIL Francisco José (ESP) ° 01/12/1938
47. TORTELLA REBASSA Francisco (ESP) ° 07/09/1937
48. TOUS FRAU Antonio (ESP) ° 17/08/1940
49. VANDECAVEYE Robert (BEL) ° 06/05/1939
50. VANDENBERGHE Georges (BEL) ° 28/12/1941
51. VAN DEN BROECK Joseph (Jos) (BEL) ° 02/12/1929
52. VAN DER VLOET Augustinus Adrianus (André) (BEL) ° 23/08/1940 - *onafhankelijke, prof vanaf 5 juli*
53. VYNCKE Camiel (BEL) ° 18/11/1940 - *onafhankelijke*

DS: RUÍZ NAVARRETTE Bernardo (ESP) ° 08/01/1925
SCHOTTE Albéric (Briek) (BEL) ° 07/09/1919
TORELLÓ Miguel (ESP)

Commentaar:

(1): FAEMA en flandria hadden aparte ploegen tot eind maart, enkel de renners die voor FAEMA of later voor FAEMA-flandria reden, worden hier vermeld.

Ramón Mendiburu Ibarburu startte volgens Coups de Pédales Hors Série N° 6 in de Flèche Wallonne bij FAEMA-flandria in plaats van bij zijn ook ingeschreven Margnat-Paloma ploeg. Dit zou totaal onreglementair geweest zijn en daarom denken wij dat dit fout vermeld is, te meer daar hij in de deelnemerslijst in Het Belang van Limburg bij geen van beide vermeld staat. Wij weerhouden hem daarom niet bij FAEMA of FAEMA-flandria. Het is onduidelijk of veldrijders Charles Van Houtte en Michel Seynaeve effectief voor de ploeg reden. Betreffende Seynaeve vermoeden wij dat er verwarring is omwille van een Noord-Franse flandria-ploeg van onafhankelijken uit hetzelfde seizoen. Van Houtte is een speciaal geval. Gedurende een tiental jaren (1959-69) wordt hij in de verschillende bronnen af en aan als lid van de flandria-ploeg vermeld. Als fietsenhandelaar (van vooral flandria-fietsen) en met een cliënteel van vooral renners en oud-renners zal hij, als de zaken goed gingen, wel eens aan een contractje (of eerder een broek en trui) geraakt zijn. Vermits een goed draaiende zaak dat al eens kon bekomen voor een plaatselijke belofte, waarom ook niet voor de zaakvoerder zelf? Mogelijk lukt dat dan het ene jaar wel en het ander jaar niet. Daarom hebben wij gekozen beide renners niet als lid van FAEMA-flandria te beschouwen.

(2): Ramón Seco betwistte tijdens zijn militaire dienst, als onafhankelijke (of als liefhebber), nog een aantal wedstrijden in Melilla, waar hij gekazerneerd was, evenals de opnieuw ingerichte Vuelta a Malaga. Zeker in laatstgenoemde wedstrijd droeg hij een FAEMA-trui. We weten niet of hij ook een contract had (al vermoeden we eerder van niet), maar wegens het dragen van de trui beschouwen we hem als lid van de ploeg. Hij had in ieder geval geen officiële postkaart van FAEMA. Na zijn militaire dienst beëindigde hij zijn wielercarrière.

De renners van G.D. FAEMA

1. COLMENAREJO PÉREZ José Martín (ESP) ° 07/04/1936
2. GARCÍA PERÁN Ginés (ESP) ° 28/02/1941
3. GÓMEZ DEL MORAL Antonio (ESP) ° 15/11/1939
4. GÓMEZ DEL MORAL José (ESP) ° 04/12/1931
5. JIMÉNEZ MUÑOZ Julio (ESP) ° 28/10/1934
6. MAYORAL RUBIN Luis (ESP) ° 07/02/1937
7. QUESADA NORTES José Martín (ESP) ° 26/05/1935
8. ROSA GÓMEZ Salvador Luis (ESP) ° 15/09/1937
9. SÁNCHEZ GARCÍA Juan (ESP) ° 21/06/1936
10. SANTISTEBAN Eusebio (ESP) ? - *Vuelta a Levante*
11. SECO GARCÍA Ramón (ESP) ° 09/09/1941
12. SEGÚ SORIANO José (ESP) ° 08/03/1935
13. SIVILOTTI PIDUTTI Bruno (ARG/ITA) ° 26/08/1936 - *Vuelta a Levante*
14. SOLER ROMAGUERA Angelino (ESP) ° 26/11/1939
15. SUÁREZ VÁZQUEZ Antonio (ESP) ° 20/05/1932
16. SUÑÉ MONTRAGUIL Francisco José (ESP) ° 01/12/1938
17. TORTELLA REBASSA Francisco (ESP) ° 07/09/1937
18. TOUS FRAU Antonio (ESP) ° 17/08/1940

DS: RUÍZ NAVARRETTE Bernardo (ESP) ° 08/01/1925
TORELLÓ Miguel (ESP)

Truien

1

2

3

4

5a

5b

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

1. Voornaamste trui van het Spaanse filiaal, met “G.D.” hoog rechts op de borst, niet op de mouwen.
2. Eerste variante, basistrui in 1961 met “G.D” lager rechts op de borst en “G.D” op de mouwen. Deze trui werd alleszins ook door FAEMA-flandria in de Tour de Romandie gebruikt.
3. Tweede variante, ook afkomstig uit 1961, zelfde als trui 2, maar geen “G.D” op de mouwen.
4. Variante op een vroegere, veel gebruikte trui, met G en D rond de rits, dit keer wel met telkens een punt, dus “G.” en “D.” De rug is ongetwijfeld identiek.

5. De vroegere versie van de vorige trui, nog altijd gebruikt, met G en D rond de rits, zonder punt of punten en met “G.D” op de mouwen en op de rug.
6. De speciale, al in 1961 gebruikte trui met “GD” links op de borst, maar geen “GD” op de mouwen.
7. Een variante op trui 6 met ook “GD” op de mouwen
8. De jaarlijks terugkomende trui, zonder G en D of G en S.
9. De variante op trui 8 met de M met een driehoekje.
10. Een zeldzame variante van trui 3, mogelijke de enige Spaanse trui met de nieuwe schrijfwijze voor FAEMA. Op de trui hebben de F en de E maar één verlengd streepje en heeft de M links boven een driehoekig blokje. Op de mouwen hebben de F en de E ook maar een verlengd streepje, maar heeft de M dan weer geen blokje. Deze trui kwam al voor in 1962.
11. De voornaamste trui gebruikt door de fusie-ploeg, ook in de Tour de France, met “G.D.” rechts op borst, op de mouwen geen “G.D.”, wel flandria op de rechtermouw en FAEMA op de linkermouw. Voor FAEMA is volledig de ‘nieuwe’ schrijfwijze gebruikt, met dus één horizontaal verlengd streepje bij de F en de E en een driehoekje bij de M.
12. Een eerste variante, zonder G.D., met FAEMA op de rechter- en flandria op de linkermouw, de schrijfwijze is dezelfde al van trui 11.
13. Een tweede variante, met geen “G.D.” op de borst en niets op de mouwen, ook niet in de witte band, FAEMA is in de ‘oude’ schrijfwijze, de F heeft twee verlengde horizontale streepjes, de E drie en de M geen driehoekje. Onder meer gedragen door Noël Foré in de Ronde van Vlaanderen. Mogelijk een hergebruikte trui uit 1962.
14. Een derde variante, gelijkend op trui 13, maar met FAEMA ook op de mouwen. Opvallend is dat flandria in veel kleinere en dunnere letters als gewoonlijk staat en, heel verrassend, begint met een ‘gewone’ hoofdletter F (met normale horizontale streepjes).
15. Een vierde variante, met geen “G.D.” op de borst of op de mouwen en op de mouwen FAEMA aan beide kanten. FAEMA is telkens in de ‘nieuwe’ schrijfwijze, met dus één horizontaal verlengd streepje bij de F en de E en een driehoekje bij de M.
16. De kampioenentrui van Jef Planckaert met de vermelding FAEMA-flandria. Deze trui werd al in 1962 gedragen.
17. Een variante op de kampioenentrui, onder meer gedragen in de Quatre Jours de Dunkerque. FAEMA is hier in normale drukletters, zonder verlengde streepjes of driehoekjes en ook FLANDRIA is in (gewone) hoofddrukletters.
18. De C.C. Barcelonès-EMI trui uit de Volta, dezelfde trui als in 1962.

Overwinningen

De renners verbonden aan FAEMA en FAEMA-flandria behaalden in totaal 82 zeges, maar zonder echte zegekoning (tenzij eventueel Francisco Tortella Rebassa, met 11 overwinningen). Hiervan kunnen 76 zeges met quasi zekerheid aan FAEMA of FAEMA-flandria toegewezen worden en 3 aan een andere ploeg. Nevenklassementen of baanwedstrijden worden in deze telling niet meegerekend, maar desgevallend wel vermeld bij de voornaamste overwinningen.

De voornaamste zeges G.S. FAEMA-flandria

Ronde van Vlaanderen (Noël Foré)
Grand Prix Peugeot-Trophée Stan Ockers (Willy Bocklant)
Dwars door België (Clément Roman)
GP d'Isbergues (Clément Roman)
Scheldeprijs (Peet Oellibrandt)
1 ritzege Tour de France (Frans Brands)
1 ritzege Vuelta à España (José Segú Soriano)
Bergklassement Vuelta à España (Julio Jiménez Muñoz)
Quatre Jours de Dunkerque (Jef Planckaert)
Tour de Romandie (Willy Bocklant)
Tour du Nord (Jan Nolmans)
Ronde van België onafhankelijken (Jan Boonen)

Commentaar

* Enkel de zeges behaald voor FAEMA-flandria worden hier in rekening gebracht, niet de resultaten behaald door de flandria-ploeg voor de fusie.

De voornaamste zeges G.D. FAEMA

Vuelta a Levante (José Martín Colmenarejo Pérez)

De FAEMA-flandria-trui uit de Tour de France

Foto met dank aan Jasper De Deyne

Een variante FAEMA-flandria, mogelijk onafhankelijken

Foto Jan De Smet

Een G.S. FAEMA-trui van een Italiaanse liefhebbersclub

Foto Jan De Smet

Een (voorlopig) laatste seizoen

Reeds eind 1962 waren er twijfels of FAEMA de sponsoring voort zou zetten. De situatie in Italië bleef gespannen en er was geen verbetering in de relaties tussen enerzijds de Unione Velocipedista Italiana (UVI) en daardoor de Union Cycliste International (UCI)[1] en anderzijds de Lega dei corridori professionisti (Lega), die de belangen van de beroepsrenners, de organisatoren, de sponsors en de wielerbaandirecteurs behartigde[2]. Gedurende 1961 en 1962 waren beide partijen van het ene conflict in het andere gerold en begin 1963 was er nog steeds geen hoop op beterschap[3].

Een mogelijk gevolg van dit conflict was dat buitenlandse renners niet zouden kunnen deelnemen aan Italiaanse wedstrijden en bijgevolg was er voor de heer Valente en FAEMA weinig nut om hopen lires te besteden aan de sponsoring van een ploeg die mogelijk niet eens in Italië zou kunnen rijden. Lange tijd werd er verder onderhandeld tussen FAEMA en flandria en werd de mogelijkheid tot verderzetting van de sponsoring open gelaten, maar eind november werd dan toch de knoop doorgehakt. Guillaume Driessens stelde dhr. Contini, zaakgelastigde van FAEMA, op de hoogte dat, gezien de gespannen situatie in Italië, een contractverlenging op dat moment onmogelijk was.

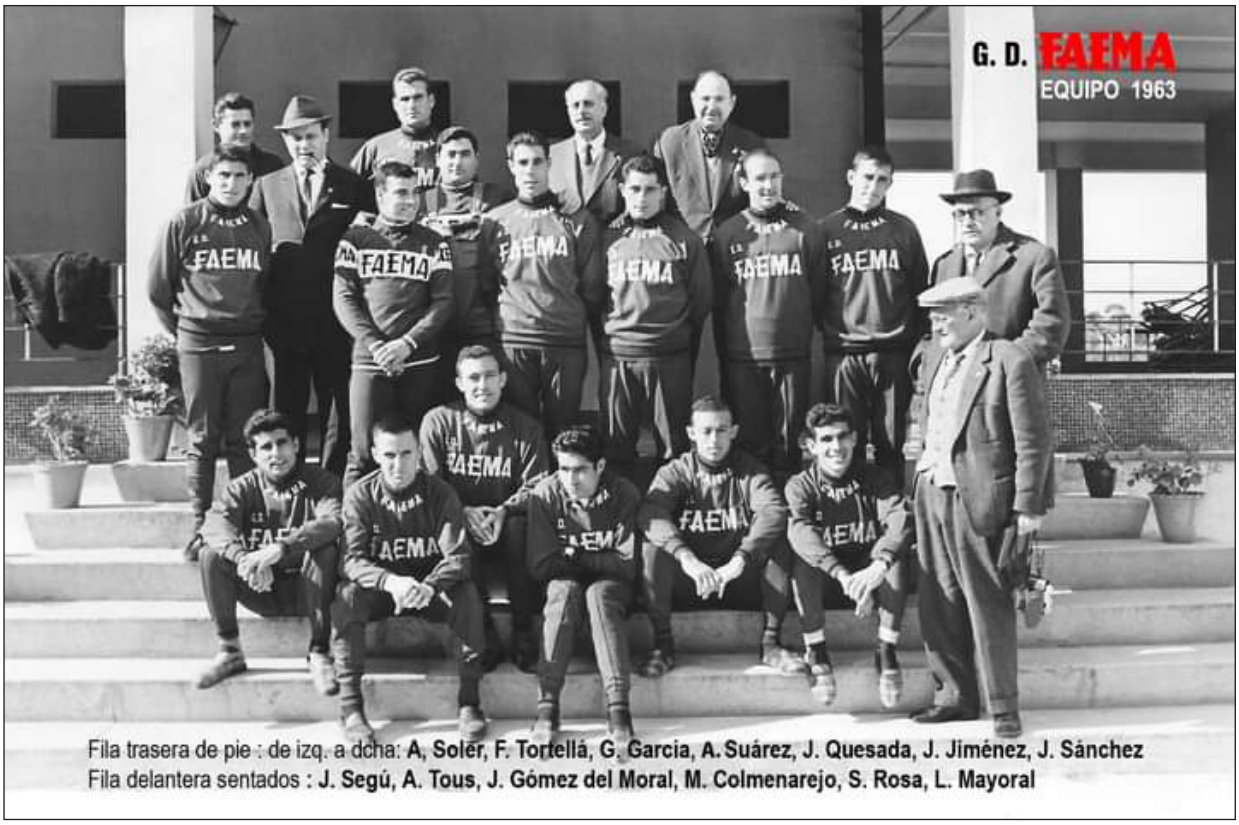

G.D. FAEMA klaar voor het nieuwe seizoen, militair Antonio Gómez del Moral ontbreekt. (Foto Mariano Blanco, fotobron onbekend)

Hiermee scheidden de wegen van enerzijds Driessens en Van Looy en anderzijds FAEMA zich definitief. Flandria bevond zich een beetje in het midden, want Van Looy en Driessens waren niet helemaal overtuigd of ze wel degelijk contractueel aan de West-Vlaamse firma gebonden waren. FAEMA stapte daarmee echter niet helemaal uit de wielersport. De sponsoring van de

1 Een leuk detail, de Italiaan Adriano Rodoni was voorzitter van beide verenigingen.
2 Hiervan was Vincenzo Torriani als algemeen directeur de woordvoerder.
3 Zoals reeds vermeld in vorige hoofdstukken wordt dit conflict en zijn rechtstreekse en onrechtstreekse gevolgen uitgebreid behandeld in het boek “Rik Van Looy De val van een (wieler)Keizer. 1963 & 1964 Anni Horribiles” door Jan De Smet en Patrick Feyaerts, verkrijgbaar bij de auteurs.

Spaanse tak van de ploeg werd voortgezet, en deze werd zelfs versterkt met de terugkeer van Angelino Soler en Antonio Suárez die na het stopzetten van de wielersponsoring door Ghigi vrij waren.

Belofte Gianni Motta samen met een aantal verder onbekende clubgenoten. (fotobron onbekend)

Ook de ondersteuning van de liefhebbers ging verder. In Spanje ging het voor 1963 in ieder geval over J.E. Miquel, we hebben geen informatie over andere renners. In Italië was er nog altijd de G.S. Bottegone FAEMA, maar nog steeds met enkel junioren en nieuwelingen. Bij de G.S. FAEMA Preneste waren er Claudio Cucchiarelli, Marco Manzari, Adriano Marsura, Adriano Massi, Franco Maurizi, Otello Paniccia en Franco Petrosemolo en tot slot was er nog altijd G.S. FAEMA Milano met Gianni Motta. Ook dames werden ondersteund, op de eerste plaats in Spanje en Italië.

Zoals gebruikelijk vatte FAEMA het seizoen aan in Spanje, met de Vuelta a Andalucía, Antonio Suárez was kopman. Ze kwamen hier behoorlijk voor de dag met een ritzege en een derde plaats voor Francisco Tortella en tweede plaatsen voor José Segú en José Gómez del Moral. José Quesada, 6de, en Antonio Tous, 9de, waren het best geklasseerd in de eindstand, gewonnen door Antonio Barrutia van KAS. Er was ook een ritzege voor Juan Sánchez García, maar deze betwistte de wedstrijd als gastrenner in een Zwitserse ploeg[4], ook al claimde FAEMA deze zege in een pub[5].

4 Wij hebben geen absolute zekerheid welke de exacte naam van deze ploeg was. Volgens Mémoire du Cyclisme betrof het Gritzneir, volgens Con Ficha de la Española was het Suizo. Volgens ons betrof het de Zwitserse ploeg Gritzner-Veith en verwijst Con Ficha de la Española met “Suizo” simpelweg naar de nationaliteit van de ploeg.

5 Niet de eerste keer dat FAEMA in een publiciteit een beetje losjes omsprong met de exacte realiteit, in 1957 hadden ze al hetzelfde gedaan met de zege van Miguel Poblet in Milano-Torino, ook al reed en won hij daar in een Ignis-trui.

En nog een FAEMA-wielrenster, Florinda Parenti, actief 1962-66. (Foto collectie GDB)

FAEMA-wielrensters, Paola Scotti, die dit seizoen nationaal kampioen zal worden, met een ploegmaat (misschien Florinda Parenti) en twee ons onbekende heren. (fotobron onbekend)

Vandaar ging het naar Italië en de Giro di Sardegna. Hier won Angelino Soler de eerste rit en werd 13de in de eindstand. José Segú was 5de in de voorlaatste rit en eindigde 18de. Arnaldo Pambianco werd eindwinnaar voor Rik Van Looy. En er was al een eerste incident. FAEMA reed hier in zijn traditionele rood-wit-rode truien, maar Van Looy en zijn ploegmaats, ondertussen in conflict met flandria, droegen identiek uitziende truien, zij het dan zonder publiciteit. De heer Carlo Valente vond dat allemaal niet kunnen, dat waren immers 'zijn' kleuren.

Aan de start van de Vuelta a Andalucía, van links naar rechts Tortella, Segú, José Gómez del Moral, Suárez, Tous en Quesada; (Fotobron onbekend)

Vlak na de Giro di Sardegna was er in Spanje al de Vuelta a Levante, en meteen een eerste belangrijk succes voor FAEMA. Na een tweede plaats in de ploegentijdrit op de ochtend van de eerste dag (achter Ferrys) en een ritzege voor gastrenner Bruno Sivilotti de namiddag,

won José Martín Colmenarejo de 5de etappe, een korte (5 km) vlakke tijdrit, en veroverde de leiderstrui om die niet meer af te staan. In de eindstand was er verder een 7de plaats voor Juan Sánchez García en een 8ste voor José Quesada.

Paris-Nice stond niet op het programma, maar er werd wel een ploegje van zes renners naar Milano-Sanremo gestuurd, ook aan de Italiaanse belangen van de sponsor moest gedacht worden. Een rol van betekenis zat er niet in, het bleef bij een 41ste plaats van Angelino Soler, in de buik van het grote peloton op ruim dertien minuten van winnaar Joseph Groussard.

Een huldiging van de nieuwe FAEMA-flandria-ploeg en dan vooral van kopman Jef Planckaert; van links naar rechts onderste rij Gabriël Borra, Willy Samyn (?), Walter Boucquet, Willy Bocklant, Jef Planckaert, burgemeester Piers van Oostende, Noël Foré en Briek Schotte en bovenste rij Pol Claeys, Armand Desmet, een ons onbekende renner en Clément Roman. (fotobron onbekend)

Ondertussen was het tijd om aan het vervolg van het seizoen te denken. De Tour de France ging ook dit jaar met merkenploegen gereden worden en de kandidaturen moesten oorspronkelijk al op 15 februari binnen zijn. Deze limiet werd vervolgens verschoven naar 15 maart, wegens gebrek aan inschrijvingen. FAEMA stelde zich uiteraard kandidaat, maar willen deelnemen is één zaak, de inschrijving moet ook aanvaard worden en een sponsor als FAEMA kon het zich niet permitteren geen competitieve ploeg op te stellen.

Dus was een partner vinden misschien geen slecht idee, en waarom niet er een nemen waarmee al samen gewerkt was. Ook flandria had zich ingeschreven voor de Tour, maar dat was gebeurd op een moment dat nog altijd op Rik Van Looy gerekend werd. Ondertussen waren alle bruggen tussen Herentals en Zedelgem definitief opgeblazen en ook al telde de ploeg in aantal nog een ruim effectief, kwalitatief was het heel wat minder. Van de basis van het voorbije seizoen schoot er amper iets meer dan een derde over, nogal een dunne

Nog liefhebber en Willy Planckaert is (officieus) al bij het grote FAEMA-flandria, met dank aan flandria.

spoeling om na het klassieke voorjaar met ambitie naar de Tour de France te kunnen gaan, zeker met een kandidaat op de eindzege in de rangen. Een fusie lag dus voor de hand en eind maart was de zaak beklonken, FAEMA-flandria was terug van weggeweest.

Flandria ondersteunde net als FAEMA ook wielerclubs en wielrensters en daarnaast ook rechtstreeks beloftevolle liefhebbers. Wij hebben geen indicatie dat er na de fusie wielerclubs mee door FAEMA ondersteund werden, maar enkele renners, zoals Wereldkampioen stayers Romain De Loof en de opkomende ster bij de liefhebbers Willy Planckaert kregen wel rechtstreekse ondersteuning en maakten als liefhebber publiciteit voor de profploeg.

De Ronde van Vlaanderen zou een van de eerste wedstrijden zijn, als het al niet de eerste was, waar de fusieploeg aan de start kwam en dit werd meteen met succes bekroond. Spanjaarden waren er, niet onverwacht, niet aan de start, een dergelijk parcours was niet bepaald aan hen besteed en het was wat kort na de fusie om het allemaal nog te regelen[6]. Van Looy reed een sterke wedstrijd, maar toen in de slotfase Simpson demarreerde, wou een geïsoleerde Van Looy de kastanjes niet uit het vuur halen voor Wouters of Vannitsen en bleef zitten. Foré, Altig en Melckenbeeck reageerden wel en in de sprint haalde Foré, bezig aan een sterk voorseizoen, het van de nochtans sneller geachte Frans Melckenbeeck. Moeilijk een beter begin te dromen.

Een week later was er al bijna een tweede klassieke zege. Noël Foré en Rolf Wolfshohl leken op weg het onder hun beiden uit te maken voor de zege in Paris-Roubaix toen ze op 28 km van de aankomst samen in het offensief gingen. Een tiental kilometer verder leed de Duitser echter bandbreuk en Foré besloot alleen door te gaan. Een foute gok, want na een duel man tegen man van 15 km werd hij opnieuw bijgehaald door Wolfshohl. Foré kwam ten val en de Duitser ging alleen door, maar werd vlak voor de wielerbaan bijgehaald. Zo werd er met elf voor de zege gespurt. Miel Daems haalde het voor Van Looy, Armand Desmet was als 5de de beste van zijn ploeg, Foré was 12de op 42". Ditmaal waren er bij FAEMA-flandria wel drie Spanjaarden aan de start, Antonio Suárez (41ste), José Segú (46ste) en Francisco Suñé (64ste)[7]. Tijdens hetzelfde weekend won Clément Roman Dwars door België.

Noël Foré wint de Ronde van Vlaanderen. (fotobron onbekend)

De ploeg bleef weg van de Eibarko Bizikleta, zo was de volgende grote afspraak de Tour de Belgique. Hier werd gekozen voor een volledig Belgische ploeg. Noël Foré, de winnaar van de vorige

6 De ploeg bestond uit Willy Bocklant, Walter Boucquet, Frans Brands, Gabriël Borra, Armand Desmet, Noël Foré, Sylvain Henckaerts, Marcel Ongenae, Clément Roman, Jef Planckaert, Julien De Pré (die Lucien Stevens verving) en Robert Vandecaveye.

7 In vergelijking met de ploeg voor de Ronde van Vlaanderen vervingen zij Henckaerts, Roman en De Pré.

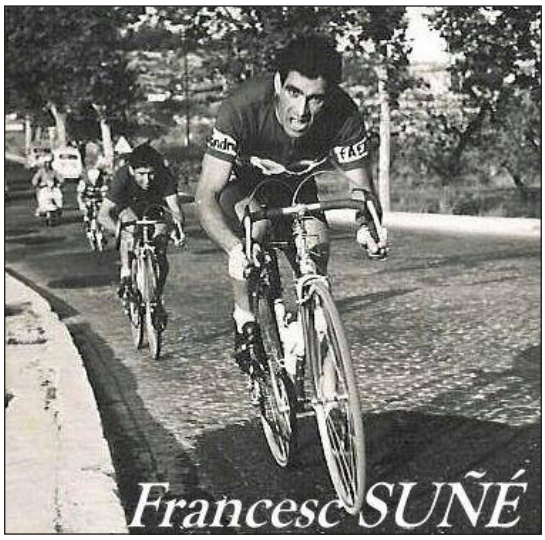

Francisco Suñe nam deel aan Paris-Roubaix en werd 64ste. (fotobron onbekend)

editie begon met een zege in de openingsetappe en werd de volgende dag derde. Nog een rit verder was zijn rijk echter over. In het ochtendgedeelte naar Namen verloor hij 19 minuten en uiteraard de leiderstrui. Jef Planckaert was wel mee vooraan en stond nu 5de op 1'31" van de nieuwe leider Peter Post. 's Namiddags was er de beklimming tegen het uurwerk van de Citadel van Namen, Planckaert werd pas 18de en zakte naar de 6de plaats, nu op 1'47" van Post, terwijl de jonge Frans Brands de top tien binnenschoof, maar wel op 17'56". Het klassement veranderde niet meer in de slotrit. Foré werd ditmaal tweede, geklopt door Jos Wouters, maar won wel het puntenklassement.

Een paar dagen later was het al Paris-Bruxelles, opnieuw zonder Spanjaarden, die zich klaarmaakten voor de Vuelta, die drie dagen verder zou beginnen. De wedstrijd tussen de twee hoofdsteden werd gewonnen door Jean Stablinski voor Tom Simpson, de twee overblijvenden van de vroege vlucht die al na 50 km begon en dus bijna 240 km stand hield. Planckaert werd 10de, in de voorwacht van het achtervolgende peloton.

Op 1 mei begon dan de Vuelta a España. De volgende ploeg[8] kwam aan de start, José-Martín Colmenarejo, Antonio Suárez, Antonio Gómez del Moral, Julio Jiménez, José Quesada, José Segú, Juan Sánchez García[9], Francisco Suñé, José Gómez del Moral en Luis Mayoral. De ambities waren niet te hoog gespannen, enerzijds ontbrak Angelino Soler, toch wel hun beste klassementsrijder, die vooral op de Tour mikte en anderzijds kwam St Raphaël, met een op weerwraak beluste Jacques Anquetil[10] opnieuw aan de start. De verdere buitenlandse aanwezigheid woog door het forfait van Rik Van Looy niet zo zwaar. Aldo Moser voerde San Pellegrino aan, G.B.C.-Libertas moest het doen met Aerenhouts, Sorgeloos en Van Tongerloo en Ruberg met Dieter Puschel. In totaal waren er 90 deelnemers, met aan Spaanse zijde ook Francisco Gabica en Valentin Uriona bij KAS en José Pérez Francés en Fernando Manzaneque bij Ferrys.

Noël Foré in volle actie, een dubbelslag met ook een zege in Paris-Roubaix zit er niet in. (fotobron onbekend)

De Vuelta zou al snel beslist worden. De Bask Antonio Barrutia mocht op de eerste dag KAS een eerste ritzege bezorgen, maar reeds 's namiddags legde Anquetil de Vuelta in een beslissende plooi. Hij won de tijdrit over 52 km met 2'40" voorsprong op Aldo Moser en 2'51" op Pérez Francés. Colmenarejo was 4de op 3'13" en zou de beschermde

8 De ploeg droeg hier wel degelijk, in tegenstelling tot 1962, een FAEMA-flandria-trui.

9 Een aantal bronnen, waaronder Mémoire du Cyclisme, verwarren hier met Juan Sánchez Camero. Deze reed in 1963 echter voor KAS en nam niet deel aan de Vuelta.

10 De bedoeling was dat deze Vuelta zou uitdraaien op een nieuw duel, na de Tour 1962, tussen Jacques Anquetil en Rik Van Looy. De Herentalsenaar moest echter na een val op training op het laatste moment forfait geven. Anquetil was omringd door onder meer Wereldkampioen Jean Stablinski en vice-wereldkampioen Séamus Elliott. De uittredende winnaar Rudi Altig, een groot deel van het seizoen sukkelend met de rug, was er niet bij.

Clément Roman, opgave in de Ronde van Vlaanderen, maar een week nadien de zege in Dwars door België (Foto Hector Mahau met dank aan Guy Crasset).

klassementsrijder bij FAEMA-flandria worden. Gabica verloor 3'20", Antonio Gómez del Moral 4'39", Manzaneque 5'25", Uriona 6'10" en Suárez zelfs 6'39". Ook Van Tongerloo (op 5'55"), Puschel (op 5'57") en Aerenhouts (op 7'34") mochten hun illusies, als ze die al hadden, opbergen.

De volgende dag was er een ritzege voor José Segú, die tevens zijn leidersplaats in de vliegende sprinten verstevigde. Nog een dag later was er reeds een tweede ritzege voor KAS en Barrutia, terwijl Julio Jiménez, die al op de openingsdag op de eerste beklimming de beste was, maar tijdelijk door Anquetil, dankzij de helling in de tijdrit, onttroond was, opnieuw op kop kwam in het bergklassement. Colmenarejo was mee in de goede vlucht, werd vierde en vooral, rukte op naar de tweede plaats in het algemeen klassement, op 2'04" van Anquetil. Daarmee lagen de objectieven vast bij FAEMA-flandria: Colmenarejo voor het algemeen klassement, Jiménez voor het bergklassement en Segú voor de vliegende sprinten. Moest er bovendien nog een extra ritzege uit de lucht vallen, des te beter.

José Segú wint de tweede rit van de Vuelta. (fotobron onbekend)

Die ritzege zat er niet in, het bleef bij een tweede plaats van Colmenarejo in de 10de rit, in de sprint geklopt door Jean Stablinski, maar de andere objectieven werden wel gehaald. Colmenarejo, die door die tweede plaats even tot op 1'33" terugkwam, kon dank zij een mooie 4de plaats in de tweede tijdrit, verrassend gewonnen door Miguel Pacheco, tweede blijven in de eindstand. Hij eindigde op 3'06" van Jacques Anquetil en hield met 26" diezelfde Pacheco af. Antonio Suárez werd 6de (op 8'13") en Antonio Gómez del Moral 8ste (op 9'10").

Jiménez won met 61 punten de bergprijs, ondanks fel aandringen van de winnaar van de twee vorige jaren, Antonio Karmany, 56 punten. José Segú won het klassement van de vliegende sprinten met 19 punten, voor zijn ploegmaat Francisco Suñé, 10 punten. In de ploegenstand was FAEMA-flandria derde, achter St Raphaël en KAS. In de door Maliepaard gewonnen

De eindzege was voor Jacques Anquetil, meteen de eerste renner om de drie grote rittenkoersen te winnen.

puntenrangschikking waren Suárez en Segú respectievelijk 4de en 6de.

St Raphaël was de grote schrokop. In het geel vanaf de namiddag van de eerste dag, eerste (Anquetil), 4de (Maliepaard) en 9de (Stablinski) in de eindstand, eerste in het puntenklassement (Maliepaard), derde in de bergprijs (Guy Ignolin), winnaar van de ploegenrangschikking en 6 ritzeges (tweemaal Ignolin en verder Anquetil, Maliepaard, Stablinski en Elliott). Net als FAEMA-flandria trok ook KAS zich goed uit de slag, met vier ritzeges (tweemaal Barrutia en verder Pacheco en Uriona), derde (Pacheco), 5de (Gabica) en 7de (Eusebio Vélez) in de eindstand, derde in de vliegende sprinten (Barrutia), 5de in de puntenstand (Barrutia) en tweede in de ploegenrangschikking. Ferrys viel dan weer tegen. Het bleef bij een ritzege van José Pérez Francés, die echter met steenpuisten moest opgeven (maar wel 5de in de bergprijs bleef). Antonio Karmany en Esteban Martín werden respectievelijk tweede en 4de in datzelfde bergklassement en in de eindstand was Manzaneque nog de minst slechte van de ploeg, 13de op 16'30". Per ploeg werden ze zo 5de. Zoals verwacht speelde de Pinturas Ega-ploeg geen rol van betekenis, het bleef bij een tweede plaats van Jaime Alomar in de 11de en van Salvador Honrubia in de 15de en een derde van Julio Sanz in de derde rit en een 7de plaats in het ploegenklassement. Gelukkig waren er nog enkele troostprijzen met Salvador Honrubia als de strijdlustigste en José Martínez als de ongelukkigste.

Van de andere buitenlandse ploegen kwam enkel G.B.C.-Libertas eervol uit de strijd, met vijf ritzeges (tweemaal Baens en Lauwers en eenmaal Aerenhouts), een tweede (Sorgeloos) en een derde (Aerenhouts) plaats in het puntenklassement, een 10de (Van Tongerloo) in de eindstand en een 4de in de ploegenrangschikking. San Pellegrino haalde enkele accessiten (Aldo Moser in het tweede deel van de eerste rit, Giorgio Zancanaro in de 5de rit en Ernesto Bono in de 9de rit), maar had in geen enkel klassement iemand op een ereplaats, in de ploegenstand werden ze slechts 8ste. Voor Ruberg (enkel een derde plaats van Leopold Rosseel in het eerste gedeelte van de 12de rit, een 5de plaats van Jesús Galdeano in het klassement van de vliegende sprinten, Puschel 21ste in de eindstand en laatste in de ploegenrangschikking) en Portugal (6de in het ploegenklassement) was het nog erger.

Ondertussen was de rest van de ploeg actief geweest in België, Frankrijk en Zwitserland. Het begon met de Grand Prix Peugeot-Trophée Stan Ockers, dit jaar aan zijn laatste editie toe en betwist op dezelfde dag als de eerste rit van de Vuelta. Willy Bocklant won voor Pino Cerami. Het Weekend Ardennais was dan weer geen succes. Liège-Bastogne-Liège werd zelfs een complete afgang, met enkel Armand Desmet als 18de, de Flèche Wallonne was iets beter, met Bocklant als 5de en Armand Desmet (die zo 11de werd in de eindstand van het Weekend) als 8ste. Angelino Soler en Salvador Rosa waren hier aan de slag in plaats van in de Vuelta, maar gaven telkens op.

Vervolgens ging het opnieuw een stuk beter. Het begon met de Quatre Jours de Dunkerque, waar FAEMA-flandria een volledig Belgische ploeg naartoe stuurde. Jef Planckaert werd dankzij een zege in de slottijdrit voor de derde maal in zijn carrière eindwinnaar. Marcel Ongenae was 10de in de eindstand. Tegelijk werd de Tour de Romandie betwist, waar de Spanjaarden Soler en Rosa met de Belgen Bocklant, Boucquet en Brands ploeg vormden. Het begon al direct goed met op de eerste dag een tweede (Soler) en een derde (Bocklant) plaats, achter Bernard Beaufrère. De volgende rit werd Bocklant opnieuw tweede (achter Guido De Rosso, de eindwinnaar van de vorige editie) en meteen leider. Hij verdedigde die positie knap met een 6de plaats in de namiddagtijdrit op de derde dag (Soler was 5de) en zo werd hij eindwinnaar met 1'56" voorsprong op Federico Bahamontes. Angelino Soler was 5de op 4'30" en FAEMA-flandria won ook het ploegenklassement. Ondanks dit op zich goede resultaat viel het gebrek aan ploeggeest tussen de Belgen en Spanjaarden op.

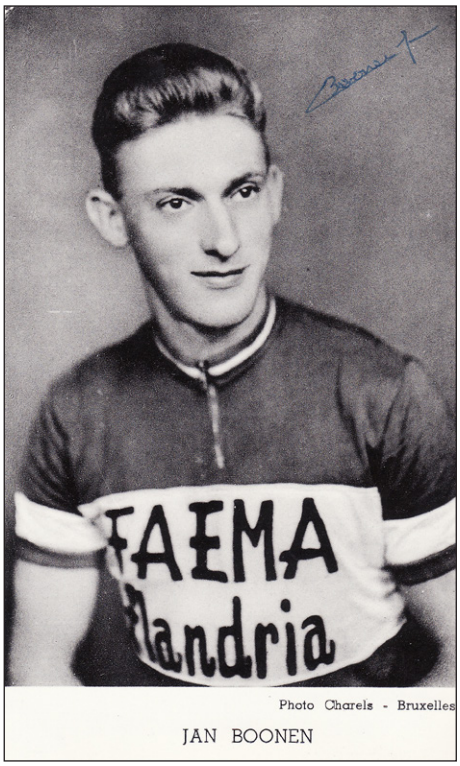

Jan Boonen, eindwinnaar van de Tour de Belgique voor onafhankelijken.

Dan werd het stilaan tijd om aan de Tour de France te denken. Ondanks de commerciële belangen van FAEMA in Italië liet men dit jaar de Giro links liggen. De familie Valente was goed geplaatst om te weten dat het daar in de wielerwereld nog altijd rommelde, zeker nu de Lega en de UVI elk hun eigen nationale kampioen hadden, Bruno Mealli voor de UVI en Marino Fontana voor de Lega. Het kwam dan ook tot een nieuwe clash tussen beide bonden waardoor de Giro een moment in de illegaliteit terecht kwam en G.B.C.-Libertas zich al genoodzaakt zag nog voor de tweede rit huiswaarts te trekken. FAEMA-flandria had er goed aan gedaan uit dat wespennest weg te blijven.

Bijgevolg werd er voor een Franse voorbereiding gekozen met de Grand Prix du Midi Libre eerst en vervolgens het Critérium du Dauphiné Libéré. Het moment om de vorm aan te scherpen en om een plaats in de Tourploeg af te dwingen. Vooral voor de Spanjaarden ging het moeilijk worden, vermits sportbestuurder Briek Schotte opteerde voor een verhouding zeven Belgen en drie Spanjaarden[11].

Voor de Grand Prix du Midi Libre, die al vier dagen na het einde van de Vuelta begon, werd op de Spanjaarden gerekend. Deze wedstrijd had dan ook een zeer sterke Spaanse inslag, met een uitgebreide Iberische deelname en de aankomst van de slotrit in Barcelona. De ploeg bestond uit Soler, Suárez, Jiménez, Antonio Gómez del Moral[12], Segú, Suñé, Rosa en Juan Sánchez García en trok zich prima uit de slag. Vooral Angelino Soler kwam sterk voor de dag, met een 4de plaats in de eerste rit, een 7de in de derde en een tweede in het eerste deel van de 4de rit. In de eindstand was hij 5de. José Segú won de tweede rit en was derde in de 5de en Julio Jiménez was 7de in de eerste etappe. In de eindstand, gewonnen door Fernando Manzaneque, was er verder een 11de plaats voor Gómez del Moral en een 18de voor Segú. Suárez viel wat tegen met een 27ste plaats en Jiménez gaf op. In het bergklassement, gewonnen door Bahamontes waren Soler en Gómez del Moral respectievelijk derde en 5de. Daarmee was Soler alvast zeker van zijn

11 Het reglement liet nochtans de keuze tussen ofwel zeven renners van dezelfde nationaliteit en de drie andere vrij te kiezen ofwel hoogstens twee verschillende nationaliteiten. Antonin Magne had hiervan voor Mercier handig gebruikt gemaakt, Briek Schotte deed dit niet. Onwetendheid of een gebrek aan vertrouwen in de Spaanse kandidaten of druk vanuit Zedelgem?

12 In tegenspraak met Con Ficha de la Española was het wel degelijk Antonio en niet José die deelnam en 11de eindigde.

plaats voor de Tour en ook voor de winnaar van de vorige Tour de l'Avenir, Antonio Gómez del Moral, zag het er voorlopig goed uit. Voor de derde plaats lag nog alles open, met Suárez, Segú, Jiménez en misschien Colmenarejo als voornaamste kandidaten.

Vervolg dus in het Critérium du Dauphiné Libéré dat tien dagen na de Midi Libre van start zou gaan. Hiervoor selecteerde Schotte de Belgen Planckaert, Brands, Boucquet en Roman en de Spanjaarden Colmenarejo, Antonio Gómez del Moral, Jiménez, Rosa, Soler en Tous. Al van de eerste ritten waren er FAEMA-flandria's vooraan in de uitslag te vinden. In de eerste etappe werden Clément Roman en Jef Planckaert 7de en 9de en de volgende dag was Roman 9de. Op het moment van de eerste rit van de Dauphiné was in België de Tour de Belgique voor onafhankelijken geëindigd. Jan Boonen zorgde hier voor een succes van de rood-witten.

Tijdens de derde etappe van de Dauphiné volgde er al een serieuze schifting. Een groep van vijf, met daarin twee FAEMA-flandria's (Soler en Gómez del Moral) en twee Ferrys-renners (Pérez Francés en Manzaneque) en de eenzaat Anquetil, had drie minuten voorsprong op de dichtste achtervolgers, twee ploegmaats van Anquetil, Rostollan en Lebaube. José Pérez Francés won de rit voor Soler en werd leider. Bahamontes had die dag zevenenhalve minuut verloren, Gaul meer dan elf minuten, Poulidor een kwartier en Planckaert en Colmenarejo twintig minuten. Jiménez gaf net als zijn ploegmaat Rosa op en hypothekeerde zo zijn kansen op een Tourselectie.

Bahamontes rehabiliteerde zich de volgende etappe door tweede te eindigen achter Stablinski en een vijftal minuten terug te nemen. Ook Planckaert kwam beter voor de dag en was 4de en werd nog een dag later 6de. Dezelfde dag kondigde Schotte zijn ploeg voor de Tour aan, zeven Belgen (Planckaert, Foré, Desmet, Brands, Ongenae, Bocklant en een nog aan te duiden renner en drie Spanjaarden, Soler, Suárez en Gómez del Moral[13]). De 6de rit was in twee delen gesplitst. Anquetil won het eerste gedeelte, een tijdrit over 38 km, voor Lebaube, Planckaert en Soler en 's namiddags bezorgde Frans Brands FAEMA-flandria een ritzege. De laatste rit had geen groot belang meer. Dieter Puschel bezorgde Groene Leeuw een dagsucces en Soler werd nog eens 4de. Jacques Anquetil werd eindwinnaar, met 1'19" voorsprong op Pérez Francés en 2'14" op Manzaneque. Soler was 4de, Gómez del Moral 9de en Planckaert 10de. Pérez Francés won het puntenklassement en Bahamontes het bergklassement.

Schotte koos dan zijn laatste renner voor de Tour de France, Clément Roman, niet onverdienstelijk in de Dauphiné, kreeg die plaats toegewezen. De laatste voorbereiding zou via de Tour de Luxembourg en de Tour de Suisse verlopen.

In de Tour de Luxembourg kwam FAEMA-flandria aan de start met de Tourgeselecteerden Planckaert, Bocklant, Roman, Foré en Ongenae, aangevuld met René Couchez en Robert Vandecaveye. Het was vooral een voorbereiding, de laatste rit zou minder dan een week voor de Tour de France verreden worden, dus ging niemand van de ploeg tot het uiterste. Zo bleef het bij een aantal ereplaatsen. Bocklant werd 4de in de eerste en de derde rit en 10de in de 4de, Foré 5de in de eerste etappe, 6de in de derde en 4de in de 4de, Roman 9de in de eerste rit, 7de in de tweede en 6de in de 4de en Planckaert 5de in de tweede etappe en 9de in de derde. In de eindstand werd Roman 4de op 1'19" van eindwinnaar Yvo Molenaers, maar wel in dezelfde tijd als de tweede, en toonde zich zijn selectie voor de grote Tour waardig, Planckaert en Ongenae waren ook in dezelfde tijd 7de en 8ste.

13 Hiermee blijkt dat de afwezigen niet altijd ongelijk hebben. Suárez, zelf niet aan zijn beste seizoen bezig, profiteerde hier zeker van het falen in deze Dauphiné van de andere kandidaten Jiménez en Colmenarejo en de uitschakeling van Boucquet in de 5de rit zal zeker de selectie van Armand Desmet geholpen hebben. Mantie was namelijk in ongenade gevallen omdat hij al een akkoord had om in 1964 terug voor Van Looy te rijden en zijn loyauteit werd betwijfeld. Daarom was hij thuis gelaten van de Dauphiné en hetzelfde was gepland voor de Tour de France. Gelukkig zegevierde de sportieve logica, zeker omdat Desmet eigenlijk tegen zijn zin bij flandria terecht was gekomen, hij had het hem door Schotte voorgelegde contract getekend in de waan bij Van Looy te tekenen.

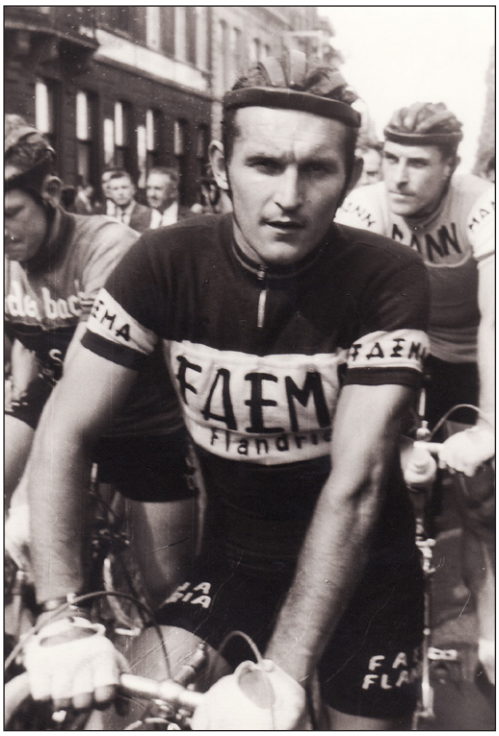

Jef Planckaert, reeds winnaar van de Quatre Jours de Dunkerque, is ambitieus voor de Tour. (fotobron onbekend)

De Tour de Suisse begon een dag na de Tour de Luxembourg en eindigde twee dagen later, dus amper vier dagen voor de start van de Tour de France. Niet de ideale voorbereiding dus, de Tour de Suisse was immers een stuk zwaarder dan de Tour de Luxembourg. Flandria had echter commerciële belangen in Zwitserland en vooral daarom werd een ploeg afgevaardigd. José Martín Colmenarejo, Armand Desmet, die hier nog de kans kreeg om zich te roderen voor de Tour, Georges Vandenberghe, Peet Oellibrandt, Francisco Suñé, José Segú en Luis Mayoral (laatstgenoemde twee vervingen de eerst aangekondigde gebroeders Antonio en José Gómez del Moral) moesten de eer van de rood-witte kleuren hooghouden.

De eerste dag werd Armand Desmet 4de. In de derde rit zorgde Colmenarejo in het eerste gedeelte voor een etappezege voor FAEMA-flandria, in het tweede gedeelte was er weer Desmet, die 6de werd. De volgende dag was er een tijdrit over 38 km, Colmenarejo werd tweede op 11" van Attilio Moresi en de etappe nadien was hij met een 4de plaats opnieuw op het voorplan. Tijdens de laatste twee dagen was het opnieuw aan Mantie om zich te tonen met achtereenvolgens een 5de en 4de plaats. De eindzege was voor de Italiaan Giuseppe Fezzardi, 3'34" voor Rolf Maurer. Colmenarejo was 10de op 12'04" en Armand Desmet 14de op 13'52".

FAEMA-flandria was dus klaar voor de Tour de France en de ambities waren hooggespannen alvast in de pers. Na zijn behoorlijk presteren in de Dauphiné en in Luxemburg werd Jef Planckaert zelfs opgevoerd als kandidaat op de eindzege[14]. Te begrijpen op basis van zijn vorige Tour, een stuk minder voor de hand liggend rekening houdend met zijn prestaties het lopende seizoen. Zelf was hij iets genuanceerder en geloofde maar in zegekansen in geval van (een gehoopte?) afwezigheid van Anquetil[15]. Voor wie de voorbereidingswedstrijden op de Tour gevolgd had, was het duidelijk dat de grootste tegenstand voor Jacques Anquetil, als hij al zou starten[16], van de Spanjaarden, Bahamontes en Pérez Francés aan kop, zou komen. Bij de rood-witten was Angelino Soler na zijn sterk presteren in de aanloop naar de Tour medekopman en Antonio Gómez del Moral was eerste reserve. Verder werd er op Foré voor ritzeges gerekend.

Een eerste verrassing was er al bij de start van de Tour: Anquetil was er wel bij en leek in de eerste etappes geen probleem te hebben met gezondheid, vermoeidheid of demotivatie. Voor FAEMA-flandria begon het dan weer helemaal niet goed. Het liep al verkeerd in de tweede rit. Foré kwam ten val, kreeg daarbij een pedaal in de rug, kom maar met moeite zijn weg verder zetten en kwam pas ver in de achtergrond toe. Er werd al meteen gevreesd dat dit het einde van de Tour voor hem zou betekenen. Noël zou echter doorzetten, al was er de eerste dagen slechts een rol in de achterste gelederen voor hem. In diezelfde rit verloor klassementsrijder

14 Het Belang van Limburg, 10/06/1963, p. 29, "TOUR 1963: de grote kans voor Jef Planckaert! Vorige jaren was hij te onstuimig en reed steeds zonder overleg."
15 Gazet van Antwerpen, 19/06/1963, p. 15, "Jef Planckaert zegt het aarzelend maar gelooft het vast: Zonder Anquetil kan ik winnen", door Robert De Smet.
16 De deelname van de Normandiër bleef tot het laatste moment onzeker. Hij beweerde al van in de Dauphiné met een lintworm te sukkelen en hield staande dat je daarmee wel een week, maar geen drie weken kon presteren. Uiteindelijk zou hij toch starten, moeiteloos drie weken op topniveau rijden en zelfs zowel de koninginnenrit in de Pyreneeën als die in de Alpen winnen.

De FAEMA-flandria-ploeg aan de start van de Tour de France, de renners staan van links naar rechts volgens rugnummer. (Foto Miroir Sprint)

Antonio Suárez al meteen vijf minuten. Het moest dus in de aanvangsfase komen van Willy Bocklant, die 8ste in het deel in lijn op de tweede dag en 6de in de 4de rit werd. Hij was echter iets te weinig sprinter om mee te dingen voor de etappezeges. FAEMA-flandria was ondertussen ook goed voor de dag gekomen in de ploegentijdrit als tweede deel op dag twee, 15" achter Pelforth, maar wel 42" voor St Raphaël, meteen een goede zaak in het klassement voor Jef Planckaert, die 14" uitliep op Jacques Anquetil[17].

Een eerste belangrijke beslissing viel in de derde rit naar Roubaix. G.B.C.-Libertas en St Raphaël-Gitane sloegen de handen in elkaar en zo bereikte een groepje van acht[18] Roubaix met bijna negen minuten voorsprong op het peloton. Beide ploegen hadden gelijklopende belangen, de blauwwitten hoopten Van Tongerloo de gele trui te bezorgen, de mannen van Anquetil speelden de kaart van Wereldkampioen Stablinski. Uiteindelijk waren laatstgenoemden de grote winnaars. Shay Elliott won de rit en werd de nieuwe leider, Stablinski was tweede en kon het grootste gedeelte van de achterstand die hij de vorige dag had opgelopen goed maken. Van Tongerloo werd 4de en stond in het klassement nu derde op 1'30". Ook Henry Anglade, Gilbert Desmet en voor FAEMA-flandria Antonio Suárez waren mee in de ontsnapping. Minder goed nieuws was een val van Jef Planckaert, die echter zonder erg leek en geen tijdverlies gekost had.

De eerste belangrijke test zou er de 6de dag komen, wanneer er 's namiddags een tijdrit over 24,5 km betwist werd. Niet onverwacht was de zege voor Jacques Anquetil, met 45" seconden voorsprong op Raymond Poulidor. 'Slechts' 45" in de ogen van een flink deel van

17 Het ritklassement werd bepaald op de samengetelde tijd van de eerste drie renners van elke ploeg, dus voor het ploegenklassement was het verschil 42", voor het individueel klassement 14".

18 Eigenlijk waren ze met tien, maar Dick Enthoven en Willy Schroeders moesten afhaken en verloren respectievelijk 59" en 1'47".

de volgerskaravaan dat meteen Raymond Poulidor, aanzien als de betere klimmer, tot favoriet voor de eindzege uitriep[19]. De kansen van Anquetil werden niet hoger aangeslagen als die van Rik Van Looy, ook al had de Normandiër voor het gebergte al 2'10" voorsprong op de Belg. Gilbert Desmet was derde geworden op 55" van Anquetil en was de nieuwe gele trui, Jef Planckaert had de 4de plaats op 1'03" binnengehaald en stond zo mooi 13de, op 8'03" van Desmet en op 1'49" van Anquetil. Hoop bleef dus gewettigd voor de rood-witten, die tevens Suárez als 8ste in dezelfde tijd als Anquetil hadden (op 6'14" van Gilbert Desmet) en verder Soler als 15de op 8'30", Armand Desmet als 25ste op 9'48", Gómez del Moral 26ste in dezelfde tijd en Bocklant 27ste op 9'52". Te samen was dit goed voor een voorlopige 4de plaats in het ploegenklassement, op 8'51" van St Raphaël.

Voor een volgende beslissing was het wachten op de Pyreneeën. Eerst waren er nog enkele vlakke ritten en meteen kansen voor de sprinters. Noël Foré leek hersteld van de gevolgen van zijn val en ging zonder aarzelen in duel met Rik Van Looy. In Limoges was dat nog voor de tweede plaats achter de weggesprongen Nederlander Jan Janssen, de volgende dag op de wielerbaan van Bordeaux ging het om de ritzege. Tweemaal trok de Keizer aan het langste eind en tweemaal klaagde Foré dat hij gehinderd zou geweest zijn.

Aan de eerste klacht werd weinig aandacht verspild, het ging ten slotte niet om de zege, de tweede kreeg meer aandacht, ook al omdat het een zeer incidentrijke sprint was geweest. Vannitsen had namelijk Darrigade bij de trui getrokken en was nadien zelf ten val gekomen met een sleutelbeenbreuk als gevolg. Foré zijn klacht maakte echter geen schijn van kans. Van Looy sprintte namelijk aan kop op de wielerbaan, ging licht omhoog om de aandringende Darrigade af te houden en deed vervolgens de deur dicht toen Foré dacht binnendoor te kunnen. Alle sprinters met piste-ervaring, Darrigade aan kop, vonden dit perfect normaal en gebruikelijk op een wielerbaan[20]. Ook de lokale vroegere Franse zesdaagse- en piste-ster Guy Lapébie was die mening toegedaan en verklaarde dat hij van het begin overtuigd was dat Foré zijn problemen zelf gezocht had door langs onder te willen voorbijgaan[21]. Net als Darrigade ging hij net niet zover te stellen dat Foré geen verstand had van op een wielerbaan te rijden, maar ze dachten het ongetwijfeld wel. Van Looy had dan weer blijkbaar zijn les in Paris-Roubaix geleerd, toen hij in een gelijkaardige situatie wel de deur voor Miel Daems open gezet had en hem meteen de zege op een schoteltje aangeboden had.

En dan kwam dus de eerste bergrit, met de beklimmingen van de Aubisque en de Tourmalet. Anquetil had het moeilijk op de Aubisque, maar reed op zijn eigen ritme naar boven en kwam door op 1'30" van Bahamontes en 40" van Poulidor. Van Looy die, zoals hij gewoon was in de Giro, geprobeerd had een vroege aanval op te zetten, betaalde de tol van die inspanning en kwam door op 4'10", samen met onder meer Planckaert, die niet in beste doen leek, en Bocklant, die zich spaarde met het oog op de Tourmalet. Foré bleek dan toch niet hersteld van

19 Volgens de Gazet van Antwerpen op 01/07/1963, p. 15, "Poulidor kreeg meeste stemmen" kreeg Poulidor bij een rondvraag onder de journalisten 43 stemmen, Planckaert 38, Anquetil en Van Looy 35, Bahamontes 29 en Pérez Francés 27. In een ander artikel van de Gazet van Antwerpen, "Anquetil: toch niet al goud…" van 29/06/1963 op p. 20 van Robert Silva werd Poulidor tot medefavoriet uitgeroepen en werd (hoop doet leven?) een achteruitgang van Anquetil als tijdrijder geconstateerd.

20 Het Belang van Limburg, 01/07/1963, p. 9, "Foré diende klacht in, maar Darrigade trok partij voor Van Looy", door Hubert Bervoets. De journalist gaat hier zelfs zover Foré een overtreding aan te wrijven, omdat onderdoor voorbij steken op een wielerbaan niet zou toegestaan zijn. Dat is ook weer niet waar, dat is zeker toegestaan, maar de renner moet wel op de baan zelf blijven en mag niet via het gras of via de blauwe band die de piste afbakent, voorbijsteken.

21 Miroir Sprint N° 891 B van 04/07/1963, p. 22, "À la Croisée des Chemins, La chronique de Jacques Périllat". In dit artikel komt Foré nog met supplementaire beschuldigingen aan het adres van Rik Van Looy en beweert dat deze hem de weg afgesneden had als wraak omdat Foré hem in de Ronde van Vlaanderen geklopt had en hem Paris-Roubaix had doen verliezen door zijn aanval met Wolfshohl. Noël had duidelijk geen zin in een selectie voor het wereldkampioenschap of had de hoop daarop al misschien opgegeven, dergelijke uitlatingen waren daarvoor in ieder geval niet behulpzaam.

zijn val in de tweede rit, sukkelde met pijn in de lenden en had al een achterstand van meer dan tien minuten.

In de afzink en op het vlakke op weg naar de Tourmalet vormden zich eerst twee groepen van elk een vijfentwintigtal renners die vervolgens samenliepen. De beklimming werd zo aangevat met een groep van rond de vijftig renners. Esteban Martín ging het eerst in het offensief en de kopgroep verbrokkelde snel. Op de top kwam Bahamontes als eerste door, met Poulidor, Martín en Anquetil in zijn spoor, Pérez Francés volgde op 10". Armand Desmet kwam als eerste Belg door op 1'35", 5" voor zijn ploegmaat Soler. Gilbert Desmet verdedigde kranig zijn gele trui en kwam op 2'10" door, Willy Bocklant op 3'05". Van Looy en Planckaert hadden al een achterstand van meer dan tien minuten, Noël Foré volgde nog een stuk verder.

In de afzink kon Pérez Francés vooraan aansluiten en was zo favoriet voor de ritzege. Achter het leidende vijftal vormde zich een groepje van zes, met de drie Groene Leeuwen Gilbert Desmet, Pauwels en Puschel, de twee FAEMA-flandria's Armand Desmet en Soler en de KAS Miguel Pacheco. Poulidor en Pérez Francés werden aanzien als de snelsten van de kopgroep, maar kregen in de sprint geen schijn van kans tegen Jacques Anquetil, die de eerste bergrit uit zijn carrière won. Gilbert Desmet en zijn groepje hadden in de achtervolging alles gegeven en verloren slechts 1'28". Bocklant zat wat verder en kwam toe op 4'07". Van Looy, Planckaert en Antonio Suárez verloren 13'07" en meteen hun kansen op een goed eindklassement, net als Charly Gaul en Antonio Gómez del Moral, die op respectievelijk 8'08" een 17'12" eindigden. Noël Foré kwam na het sluiten van de tijdsgrens binnen en was uitgeschakeld.

FAEMA-flandria had ondanks het falen van kopman Jef Planckaert drie renners in de top twaalf, Angelino Soler als 7de op 8'30" van Gilbert Desmet, Armand Desmet als 10de op 9'48" en Willy Bocklant als 12de op 12'31"". In het ploegenklassement van de dag waren ze derde geworden, op 2'42" van Ferrys en in de algemene ploegenstand[22] waren ze nu 5de op 11'31" van St Raphaël. Gilbert Desmet was nog altijd leider, maar Anquetil (derde), Bahamontes (4de) en Poulidor (5de) waren teruggekomen tot op respectievelijk 3'48", 6'05" en 6'16".

De tweede Pyreneeënrit, van Bagnères-de-Bigorre naar Luchon over Aspin, Peyresourde en Portillon zou een muis baren. Bahamontes probeerde nochtans, ging al na 20 km in het offensief, kwam als eerste door op de Aspin en de Peyresourde, maar stond er dan alleen voor om het zestigtal km tot aan de Portillon te overbruggen. Hij wachtte op steun, maar werd bijgehaald door de groep Anquetil. Uiteindelijk waren de winnaars van de dag Poulidor, die 11" winst boekte op Anquetil, en de Normandiër zelf, die 10" op Bahamontes en 43" op Gilbert Desmet nam. Bovendien won zijn ploegmaat Guy Ignolin de etappe. Clément Roman, de vorige dag gevallen in de afzink van de Tourmalet, gaf op.

Jef Planckaert had opnieuw tijd verloren en stond ondertussen pas 33ste in het algemeen klassement, op 21'17" van Gilbert Desmet. Hij klaagde er verder over niet de benen van het jaar voordien te hebben en veel minder vlot te klimmen. De volgende rit gebeurde dan ook het onvermijdelijke. Al in moeilijkheden op de Col des Ares (796 m), was de Portet d'Aspet (1070 m) er voor Jef te veel aan. Reeds vroeg in de beklimming wierp hij de handdoek en klom in de bezemwagen. Meteen voor de ploeg van Schotte de derde man in drie dagen die uit de wedstrijd verdween. De rit zelf eindigde op een massasprint, gewonnen door Darrigade voor Van Looy.

22 Dit werd niet langer berekend op de gezamenlijke tijd van de drie best geklasseerden per ploeg of op het aantal dagzeges, maar door de optelling van de dagresultaten.

Vervolgens was het wachten op de Alpen. Willy Bocklant werd nog 6de in de 13de rit, als 5de van de sprint van een selecte groep die jacht maakte op de ontsnapte Rik Van Looy[23]. Anquetil won die sprint, voor Bahamontes, Poulidor, Gilbert Desmet en dus Bocklant. Ook Soler, Armand Desmet, Frans Brands, Marcel Ongenae, Antonio Suárez en Antonio Gómez del Moral waren mee, voldoende om dankzij de lichte voorsprong van Bocklant bij de tijdsopname het dagploegenklassement te winnen.

Na de rustdag was er nog een overgangsrit naar Saint-Étienne en meteen een tweede ritzege voor Guy Ignolin en dan begon het serieuze werk. De eerste slag was voor Federico Bahamontes. De Col du Grand Bois was maar een opwarmertje, maar op de Porte ging hij al van het begin van de beklimming in het offensief. Bahamontes won in Grenoble, voor Anglade op 1'16" en Hoevenaers op 1'56". Op 2'02" won Van Looy de sprint van een groep met alle andere favorieten, Gilbert Desmet was 4de, Armand Desmet 7de, Bocklant 8ste, Suárez 13de en Soler 25ste. Bahamontes was nu tweede in de stand, op 2'30" van Gilbert Desmet en 3" voor Anquetil. Soler was 8ste, (op 7'47"), Armand Desmet 11de (op 9'53") en Bocklant 13de (op 12'30"). Een interessante situatie, met nog twee zware bergritten op het programma.

De volgende etappe ging naar Val-d'Isère, met de beklimmingen van de Croix-de-Fer (2067 m) al na 68 km en de Iséran (2770 m), met de top op minder dan 20 km van de aankomst. Het begon al direct slecht voor de mannen van Briek Schotte. Reeds bij de start klaagde Bocklant dat hij zich ziek en ten einde krachten voelde. Het onvermijdelijke gebeurde, na amper 25 km stapte hij af met hoofd- en maagpijn en vervoegde, volledig leeggereden, de bezemwagen. De Tourdebutant betaalde hiermee de tol voor alle geleverde inspanningen sinds de start van deze Tour. Ex-winnaar Charly Gaul zou hem later in de aftocht vervoegen, ook Wereldkampioen Stablinski, na een valpartij, en Darrigade haalden het einde niet.

De rit zelf viel enigszins tegen. Op de Croix-de-Fer gebeurde weinig en Claude Mattio, Guy Epaud en Georges Groussard kregen een vrijgeleide en mochten afgescheiden doorkomen. In de afdaling vormde zich een groep van een veertigtal renners met daarbij alle overblijvende grote namen. Daaruit sprong Manzaneque weg en haalde nog voor de Iséran de koplopers bij. Hij ging alleen door en zou afgescheiden de top bereiken. Achter hem gebeurde er weinig, enkel Renzo Fontona mocht in de achtervolging gaan. Poulidor probeerde ook enkele keren, maar werd telkens gecounterd. Misschien voelde Bahamontes nog de inspanningen van de dag voordien of wilde hij zich sparen voor de komende koninginnenrit, hij ging in ieder geval de strijd niet aan en beperkte zich tot het tempo strak te houden.

Manzaneque, die met een voorsprong van zowat negen minuten op de groep der favorieten aan de beklimming begonnen was, hield er op de top ruim zeven over en zou ook in de afdaling stand houden, om de rit te winnen met 5'03" op Fontona en 5'38" op Epaud. Achter deze drie had zich een groep van vijftien renners gevormd, met daarin op uitzondering van Gilbert Desmet, al in moeilijkheden op de Croix-de-Fer en vroeg gelost op de Iséran – hij zou negen minuten en zijn gele trui zou verliezen –, Eddy Pauwels en Jean Gainche, de hele top van het klassement. Ook Van Looy was erbij, hij won de sprint voor de 4de plaats. Federico Bahamontes was de nieuwe leider, met 3" voorsprong op Anquetil, 2'43" op Anglade en 2'52" op Poulidor. Soler, 13de in de rit, was nu 5de op 5'17" en bleef zo de best geplaatste FAEMA-flandria, Armand Desmet, 8ste, schoof de top tien binnen en stond als 10de op 7'23". De vorige gele trui, Gilbert Desmet, was naar de 7de plaats op 6'22" gezakt.

De dag nadien was het dan de beslissende Alpenrit, van Val-d'Isère naar Chamonix, met de beklimmingen van de Petit-Saint-Bernard (2188 m), de Grand-Saint-Bernard (2470 m), de

23 Bocklant was samen met Hoevenaers en Battistini licht afgescheiden op de wielerbaan (de tijdsopname gebeurde bij het binnenrijden) toegekomen, maar Anquetil bracht de kopgroep terug, Willy hield wel stand vooraan en werd zo 6de.

Forclaz (1527 m) en de Montets (1461 m). Al wie nog hoopte op de Tourzege, Bahamontes en Poulidor aan kop, moesten er hier voor zorgen voldoende voorsprong op Jacques Anquetil te nemen om de tijdrit twee dagen later te kunnen overleven.

De etappe zou echter helemaal in het voordeel van de Normandiër uitdraaien. Er gebeurde weinig bij de eerste beklimming, enkel Gilbert Desmet, ziek en leeggereden, moest lossen en zou na de afdaling opgeven. Op de Grand-Saint-Bernard ging eerst Van Looy, in zeer goeden doen, in het offensief. Vooral Poulidor reageerde achter hem, zorgde voor een hergroepering, probeerde zonder succes meermaals alleen door te gaan, maar kon nadien niet reageren op een aanval van Bahamontes. De Spanjaard kwam als eerste boven met anderhalve minuut voorsprong. In de 44 km lange afzink naar de voet van de Forclaz werd hij terug bijgehaald en vormde zich een kopgroep van twaalf, bestaande uit Bahamontes, Anquetil, Lebaube, Poulidor, Van Looy, Pauwels, Junkermann, Fontona, Battistini, Pérez Francés, Armand Desmet en Soler.

Anquetil gaf tijdens het eerste deel van de beklimming het tempo aan, Bahamontes wachtte op de laatste vier km, over verschrikkelijk slechte wegen om aan te vallen. De Normandiër counterde echter al zijn demarrages en dwong de Arend van Toledo zelfs tot een sprint voor de bergprijs. Fontona, Junkermann, Desmet, Pérez Francés en Van Looy kwamen door op anderhalve minuut, Lebaube en Poulidor op twee minuten. Van Looy, met enkel de hulp van Mantie Desmet, zou nog alles geven om vooraan aan te sluiten, maar zou uiteindelijk een handvol seconden tekort komen. In de sprint was Anquetil met overwicht de snelste, Bahamontes moest zelfs een seconde prijs geven. Van Looy werd derde op 18", voor Pérez Francés, Junkermann, Fontona en Desmet. De grote verliezers van de dag waren vooral Poulidor, door een hongerklop[24] ten prooi aan een zware inzinking op de Forclaz en slechts 17de op 8'23" en Anglade, al vanop de Grand-Saint-Bernard in moeilijkheden en pas 26ste op 11'40", en in iets mindere mate Soler, 11de op 5'13".

In het algemeen klassement nam Anquetil de gele trui over. Hij had 28" voorsprong op Bahamontes en al 6'43" op Pérez Francés. Lebaube was 4de op 8'35" en Armand Desmet 5de op 8'38" en daarmee zowel eerste Belg als eerste FAEMA-flandria. Soler was nu 7de, op 11'27". Rik Van Looy was ondertussen opgerukt naar de 12de plaats in de stand, maar wel op 16'01". FAEMA-flandria was derde in het dagploegenklassement en daarmee 4de in de stand.

De volgende dag was er eindelijk ook een ritzege voor de rood-witten. Frans Brands ging in de afdaling van de enige beklimming in de aanval en kwam na een solo van ruim 90 km met net geen drie minuten voorsprong als eerste toe. Van Looy won de sprint voor de tweede plaats voor Benoni Beheyt. Armand Desmet, die nochtans al bij Van Looy voor 1964 getekend had, leverde perfect afstoppingswerk en counterde alle pogingen van de Keizer. Brands won, uiteraard, ook de prijs voor de strijdlust en FAEMA-flandria het dagploegenklassement en kon in het algemeen klassement oprukken naar de derde plaats.

Een ritzege voor Frans Brands. (fotobron onbekend)

24 Raymond Poulidor had bij de bevoorradingscontrole zijn etenszakje gemist, omdat hij Antonin Magne, altijd heel opvallend in zijn witte kiel en Baskische baret, nergens zag te staan. Deze was immers al vooruitgereden en had een assistent afgevaardigd. Magne, veel te reglementsbewust, durfde het niet aan verderop nog een, in principe ongeautoriseerde, bevoorrading in te lassen, meer nog uit vrees voor kritiek dan uit vrees voor een bestraffing. Volgens eigen zeggen kon en mocht men enkel 'zuiver' zegevieren.

De ereronde van Jacques Anquetil, met zijn 4de eindzege alleen recordhouder. (fotobron onbekend)

En dan volgde de grote tijdrit over 54,5 km, die door de stand nog weinig echt belang, had, tenzij voor het toekennen van enkele ereplaatsen. Anquetil won zoals verwacht, voor Ferdi Bracke op slechts 1'04". Bahamontes leverde voor zijn doen een topprestatie af, als derde op 2'07". Van Looy, 10de op 3'53" kwam eveneens verrassend goed voor de dag. Ook in het algemeen klassement was hij nu 10de, op 20'24". Soler werd 7de in de tijdrit en klom zo een plaats in de stand, hij was nu 6de, op slechts 4" van ploegmaat Armand Desmet.

De laatste twee ritten brachten geen verandering meer. De ritzeges waren voor De Breuker en Van Looy. Voor FAEMA-flandria waren er nog wat ereplaatsen. Marcel Ongenae werd tweemaal 9de en Frans Brands was 5de in het Parc des Princes. Het was wel nog even schrikken toen Armand Desmet in die laatste rit zwaar ten val kwam en over het hele lichaam bebloed was. Er werd zelfs even voor een opgave gevreesd, maar Mantie kon zich herpakken en terug aansluiten bij het peloton. Zo bleef hij 5de. Verder was Soler dus 6de, Brands 25ste, Gómez del Moral 29ste, Suárez 43ste en Ongenae 57ste. Brands was ook 10de in het puntenklassement en Desmet 9de in de bergprijs. In het ploegenklassement behielden ze hun derde plaats, terwijl ze in het klassement van de financiële verdiensten 5de waren, met iets minder een half miljoen BEF. Daarmee verliep de Tour een beetje naar het gezicht van hun hele seizoen, helemaal niet slecht, maar toch minder dan verhoopt.

En dan was het tijd voor geldverdienste in de criteriums, maar ook voor de kampioenschappen. Het Belgisch kampioenschap volgde al op 21 juli, amper een week na het einde van de Tour en het wereldkampioenschap nog drie weken later.

In België bevestigde Rik Van Looy zijn in de Tour de France getoonde vorm. Na een lange solovlucht van Albert Covens, die pas bijgehaald werd op de plaatselijke omloop in Zolder, nam hij het heft in handen en onder zijn impuls vormde zich een kopgroep van dertien, waarbij van FAEMA-flandria Planckaert, Desmet en de jonge Walter Boucquet. In de sprint stond er geen maat op de groene trui van de Tour, die won voor Proost, Aerenhouts, Planckaert en Beheyt. Van Looy had er tevens voor gezorgd dat er dit keer weinig discussie over de selectie voor het wereldkampioenschap zou zijn. Naast de reeds vermelde vijf werden uit de kopgroep ook Gilbert Desmet (6de), Pino Cerami (11de) en Armand Desmet (13de) geselecteerd. Enkel Gilbert Desmet, niet in beste termen met de Keizer, lag een tijd in de balans met vreemd genoeg Jos Hoevenaers, maar kreeg dan toch de voorkeur, vooral omwille van zijn schitterende Tour. Reserves waren Eddy Pauwels, Frans Melckenbeeck, Willy Bocklant en Noël Foré.

Zoals we al schreven, voor een keer geen discussie over de selectie. Het wereldkampioenschap was al binnen drie weken en al de geselecteerden hadden hun goede vorm in het nationaal kampioenschap getoond en maakten daar deel uit van de kopgroep die voor de zege sprintte. Andere kandidaten, zoals Emiel Daems (20ste op 1'29"), Frans Melckenbeeck (22ste op 2'03"), Jos Wouters (33ste op 2'03") en Noël Foré (45ste op 2'03") hadden de kans gemist hun kandidatuur kracht bij te zetten met een sterke prestatie in Zolder. Even dreigde een val van Rik Van Looy in het criterium van Rijmenam – er werd gevreesd voor een sleutelbeenbreuk, maar het bleef bij een scheurtje en tien dagen rust – nog roet in het eten te gooien, maar alles kwam in orde.

De Spanjaarden van de ploeg konden al evenmin voor een titel zorgen. José Pérez Francés won, Suñé was 6de, Jiménez 7de en José Gómez del Moral 10de. Hier werden Gómez del Moral, Suñé en Soler geselecteerd. In totaal zou FAEMA-flandria dus vijf renners aan de start hebben. Niet dat dit veel belang had, Planckaert en Desmet zouden volledig in dienst van Rik Van Looy staan (en hadden daartoe een overeenkomst ondertekend) en van de Spanjaarden werd er geen rol van betekenis verwacht.

Peet Oellibrandt wint de Scheldeprijs. (fotobron onbekend)

Midden tussen het nationaal kampioenschap en het wereldkampioenschap was er nog de Scheldeprijs, waar de zegebloemen voor Peet Oellibrandt waren en een week voor de hoogste titelstrijd de klassieke laatste voorbereiding, de Driezustersteden. Ook hier speelden de WK-gangers geen grote rol, Jos Verachtert klopte Staf De Smet en Beheyt, 7de, was de beste van de selectie, voor Proost, 8ste. Noël Foré was 11de.

Ondertussen waren de wereldkampioenschappen op de baan al begonnen. Een succes voor België, alleszins bij de liefhebbers, waar Patrick Sercu, Jean Walschaerts en Romain De Loof voor drie wereldtitels zorgden. En FAEMA-flandria kon dus dankzij De Loof, die zijn titel bij de stayers verlengde, meevieren.

De dag voor het wereldkampioenschap der beroepsrenners waren er nog de titelstrijden voor de liefhebbers en de dames. Laatstgenoemden gaven het goede voorbeeld en bezetten met Yvonne Reynders en Rosa Sels de twee hoogste trappen van het podium. Een nieuw succesje voor FAEMA-flandria, zoals de op volgende pagina bijgevoegde foto's aantonen. Bij de liefhebbers verliep het minder goed. Jos Huysmans leek lang op weg naar de zege, maar werd bijgehaald en viel net naast het podium. Flandria-amateur Camiel Vyncke werd 10de en zou tien dagen later onafhankelijke worden.

WK-geselecteerde Jef Planckaert toont drie dagen voor de titelstrijd met een zege in Kortrijk Koerse klaar te zijn. (fotobron onbekend)

Bij de profs verliep alles aanvankelijk zoals verwacht, toch tot in de laatste rechte lijn. Vooral Armand Desmet reed een prachtige wedstrijd in dienst van zijn kopman en was misschien wel de sterkste man in koers. De sprint werd ingeleid door die andere FAEMA-flandria, Jef Planckaert, die zich op ruim 1 km van de meet aan kop zette. De voorbereiding werd echter in de war gestuurd door een late demarrage van Tom Simpson. Armand Desmet plooide

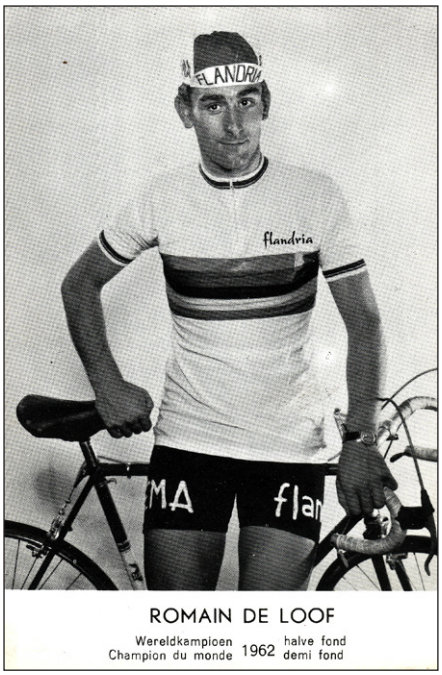

Wereldkampioen bij de liefhebber stayers Romain De Loof verlengt zijn titel, toch een succesje voor FAEMA-flandria.

zich dubbel om hem te gaan halen en werd vervolgens bijgehaald door naamgenoot Gilbert en Rik Van Looy. Laatstgenoemde aarzelde even om al door te gaan, misschien een fatale vergissing. Na een verwarde en niet heel zuivere sprint werd Van Looy tot grote consternatie op de meet geklopt door landgenoot Beheyt[25].

Yvonne Reynders en Rosa Sels op het podium bij de dames. (fotobron onbekend)

Grote ontgoocheling bij het merendeel van het publiek, dat direct naar huis ging in plaats van te vieren en dus een financiële kater voor de organisatoren, eindeloze discussies, en later zelfs vechtpartijen tussen supporters waren het gevolg en de criteriums en meetings waar de beide

De ereronde van Rosa Sels en Yvonne Reynders (foto Maurice Terryn Collectie Koers).

25 De eindsprint in Ronse wordt fase per fase uitgebreid geanalyseerd, met inbegrip van de diverse theorieën die over het verloop ervan de ronde deden en doen, in het al vermelde boek “Rik Van Looy De val van een (wieler) Keizer 1963 & 1964 Anni Horribiles” van Jan De Smet en Patrick Feyaerts, verkrijgbaar bij de auteurs.

protagonisten optraden, kregen meer belangstelling dan de nog te rijden najaarsklassiekers. Het ging zelfs zo ver dat enkele kranten speciale correspondenten aanduidden om Beheyt en Van Looy op hun criteriumtournee te volgen. Beide renners lieten ook duidelijk blijken waar hun prioriteiten lagen. Hun ploegen schreven niet eens in voor de Giro di Lombardia en Van Looy gaf ook forfait voor Paris-Tours. Beheyt was er wel bij maar was nooit echt in strijd voor de zege, hij moest vrede nemen met de 12de plaats.

FAEMA-flandria had niet dezelfde luxe en was dus wel overal aanwezig. Eerst kwamen echter de klassieke eindeseizoentijdritten. Het begon met de Grote Prijs van Brasschaat, dit jaar in de vorm van een ploegentijdrit. Mercier-BP (met Poulidor, Melckenbeeck en Van Schil) won, voor Wiel's-Groene Leeuw (met Desmet, Beheyt en Junkermann) op 2"4 en Mann (met Post en Theo Verschueren) op 56"4. FAEMA-flandria, met Planckaert, Foré en Brands, was 4de, op 1'04", 44"4 voor G.B.C.-Libertas met Van Looy, Aerenhouts en Sels. Twee weken later was er de Grand Prix des Nations. In afwezigheid van Anquetil domineerde Raymond Poulidor. Bracke was tweede op 3'15" en Walter Boucquet hield dank zij een sterk slot de eer van de rood-witten hoog met een derde plaats op 6'22". En nog twee weken later vond de Grand Prix du Parisien, tellende voor de Coupe du Monde Intermarques, plaats. Dit werd een tegenvaller voor FAEMA-flandria, het vijftal Foré, Roman, Planckaert, Bocklant en Vandenberghe (Boucquet moest onderweg afhaken) werd pas 7de, op 3'45" van Peugeot-BP.

In dezelfde periode werden ook de Tour du Nord en de traditionele Volta a Catalunya, belangrijk voor het Spaanse deel van de ploeg, betwist. In de Tour du Nord waren er ritzeges voor Walter Boucquet en Jan Nolmans en ereplaatsen voor dezelfde twee en Georges Vandenberghe. Nolmans werd eindwinnaar voor Vandenberghe, Bocklant was 4de en Boucquet 9de.

FAEMA-flandria stuurde zijn beste Spanjaarden, aangevuld met Armand Desmet en Frans Brands, naar de Volta, die al de laatste dag van de Tour du Nord begon. De ploeg trok zich behoorlijk uit de slag. Brands zorgde voor een ritzege, alvorens samen met Desmet de strijd te staken. De eindzege was echter voor José Novales, die Soler en Suárez met 5'30" en 5'39" vooraf ging, Antonio Gómez del Moral was 7de. FAEMA-flandria won wel het ploegenklassement en José Segú het puntenklassement. Gómez del Moral was tweede in het bergklassement, achter Fernando Manzaneque.

Willy Bocklant, de revelatie bij FAEMA-flandria, na een sterk voorseizoen ook vooraan in de najaarsklassiekers.

In de tweede helft van september was er nog eerst de GP d'Isbergues en vervolgens de Tour de Picardie, die een raar verloop zou kennen. In Isbergues won Clément Roman, maar in Picardië ontsnapte de zege ten onrechte aan Walter Boucquet. Clément Roman was tweede in de eerste rit, achter Bernard Van de Kerckhove en Boucquet was 5de, net als in de tweede rit, gewonnen door Jan Janssen. Hij was daarmee normaal eindwinnaar, maar de zege werd toegewezen aan Bas Maliepaard, die ten onrechte als 7de in de eerste rit geklasseerd werd (in werkelijkheid ging het om Lebaube). Het regionaal comité van de Franse Bond zette dit recht en riep Boucquet tot eindwinnaar uit, maar het comité van de Franse beroepsrenners weigerde de beslissing van zijn regionaal comité te erkennen en behield Maliepaard als eindwinnaar.

Vanaf begin oktober was het terug tijd voor de klassiekers. Eerst kwam Paris-Tours. De beslissing viel pas in de plaatselijke ronden waar zich een kopgroep van tien, waaruit Theo Mertens met bandbreuk zou wegvallen, vormde. Willy Bocklant zette de sprint in van ver, te ver, en kon niet stand houden. Jo de Roo zegevierde net zoals in 1962, voor Simpson en Poulidor, die in strijd waren voor de ereplaatsen in de Super Prestige Pernod. Bocklant was 5de.

Twee weken later volgde de Giro di Lombardia, meteen de laatste grote afspraak van het seizoen. Dit keer geen Muro di Sormano, maar desondanks een eerder beperkte buitenlandse deelname. Op de laatste beklimming, de Passo d'Intelvi, vormde zich de beslissende ontsnapping en een groep van negen zou sprinten voor de zege op de wielerbaan van Como. Bocklant leek tot in de laatste vijftig meter op weg naar de zege, maar werd nog voorbijgestoken door Jo de Roo, die zijn dubbelslag van 1962 herhaalde, en de Italianen Adriano Durante en Michele Dancelli. Jef Planckaert zat in de volgende groep en werd 12de.

Het wegseizoen werd traditioneel afgesloten in de Trofeo Baracchi, dit jaar op 1 november. Jo Velly en Jo Novales waren de verrassende winnaars, 9" voor Anquetil en Poulidor. Walter Boucquet werd aan de zijde van Ferdi Bracke derde, op 2'15".

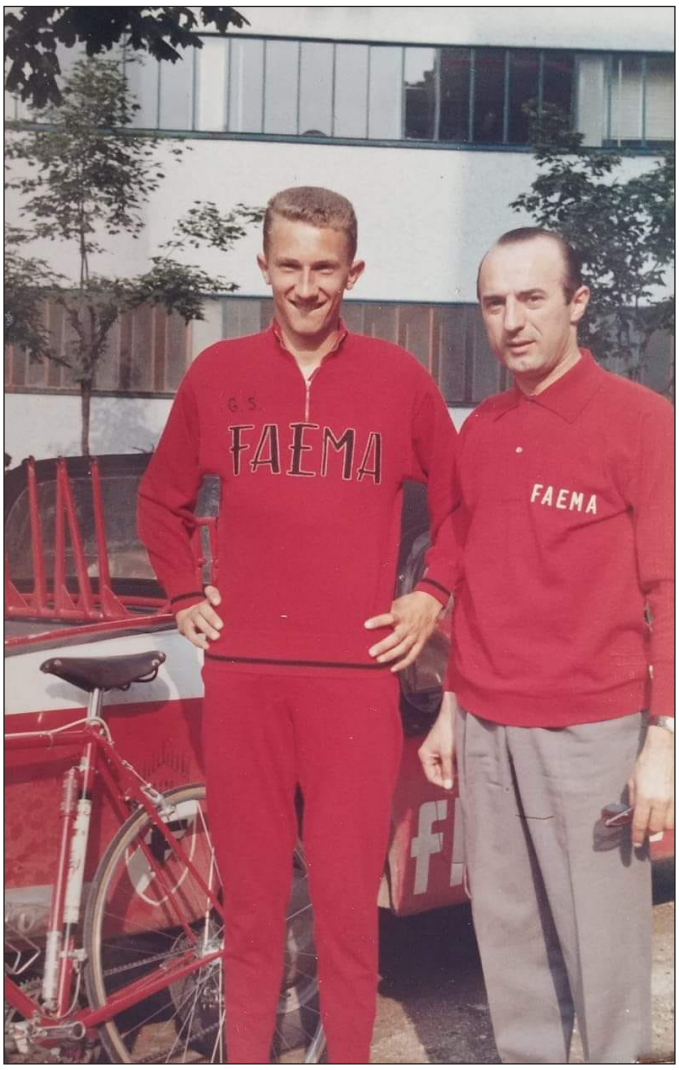

Gianni Motta met zijn raadsman Seghezzi, hier nog in de kleuren van FAEMA, uiteindelijk kozen ze voor Molteni, mogelijk het laatste duwtje om FAEMA (tijdelijk) uit de sponsoring bij de profs te halen. (Fotobron onbekend)

In de eindafrekening van 1963 kwam FAEMA-flandria er vrij goed uit. Zij werden tweede in de Coupe du Monde Intermarques, maar anderzijds pas 6de in het Belgische merkenkampioenschap. Beide competities werden door Peugeot-BP gewonnen. In de Super Prestige Pernod, gewonnen door Anquetil voor Simpson en Poulidor, waren Bocklant en Desmet respectievelijk 6de en 8ste. Dus zeker niet slecht, en met daarbij een klassieke zege meer dan voldoende voor de meeste ploegen, maar natuurlijk te weinig wanneer men aan de successen van Gaul en Van Looy gewend was.

Het was dan ook geen grote verrassing dat FAEMA eind 1963 besloot de wielersponsoring te stoppen. Minder resultaten dan gewend, de ingewikkelde situatie in Italië, voor het tweede seizoen op rij amper publiciteit in Italië en daarbij dan nog het vertrek van Gianni Motta die door zijn raadsman Seghezzi naar Molteni geduwd werd. De Spaanse sportpers probeerde nog lang vol te houden dat FAEMA zou verder gaan met een Spaanse ploeg, net zoals 1963 begonnen was, maar de ruggengraat van die ploeg koos al snel eieren voor zijn geld en trok naar Italië, Soler en Suárez naar IBAC, Colmenarejo en Gómez del Moral naar Ignis, dat na een jaar afwezigheid terugkeerde in de pelotons. Julio Jiménez wou dan weer zekerheid over een Tourdeelname en koos voor Spanje en KAS.

Enkel de G.S. Bottegone kon in Italië nog een jaar langer op de steun van FAEMA rekenen. In 1964 hadden ze terug twee liefhebbers, Marcello Soldi en Franco Allegri, samen goed voor negen zegepralen. We hebben geen weet van verdere ondersteuning van jeugdrenners in Italië of Spanje, maar kunnen dit ook niet uitsluiten. Wel bleef FAEMA nog meerdere jaren indirect vertegenwoordigd in het Italiaanse jeugdrennen. In Mantova zou jarenlang de wielerclub LEARCO GUERRA-OZO actief zijn. Onder meer Luigi Roncaglia, tussen 1964 en 1968 tweemaal Wereldkampioen en tweemaal vicewereldkampioen en zilveren en bronzen medaille op de Olympische spelen, telkens in de ploegenachtervolging, zou er deel van uitmaken.

Opvallend voor 1964 was dat flandria een ruime FAEMA inslag vertoonde. Om te beginnen werd Guillaume Driessens hoofdsportbestuurder en hij bracht van bij G.B.C.-Libertas drie renners met een FAEMA-achtergrond mee, Huub Zilverberg, John Van Tongerloo en Jan Lauwers. Flandria behield uit de ploeg van 1963 Jef Planckaert, Willy Bocklant, Noël Foré, Marcel Ongenae, Clément Roman en Robert Vandecaveye, die allemaal in 1962 deel uitmaakten van de basiskern van FAEMA-flandria en trok als nieuwkomers met een FAEMA-verleden Peter Post, Jos Hoevenaers, Lambert van de Ven en Willy Vannitsen aan. Bovendien namen ze definitief de iconische rood-wit-rode truien over, wat tot gevolg zou hebben dat, toen FAEMA in 1968 zijn terugkeer in de pelotons maakte, zij een nieuw ontwerp moesten kiezen[26].

Gianni Motta hier met jeugdrenners van zowel G.S. FAEMA als van LEARCO GUERRA-OZO. (Fotobron onbekend)

26 Gelijkaardige truien waren dan wel reglementair niet echt verboden, zowel La Casera (1968-74) als Max Meyer (1967-69) hadden ook voor rood-wit-rode truien gekozen, al waren de mouwen en voor Max Meyer de tint van rood verschillend, maar echt commercieel interessant was een te grote gelijkenis niet.

Gazettenpraat

Het annus horribilis van Willy Planckaert

door Jan De Smet

Walter Planckaert was altijd een renner waarvoor ik supporterde in mijn jonge jaren. Bij uitbreiding was dit ook zo voor Eddy, die min of meer mijn leeftijd was, en Willy die ik minder gekend heb in zijn topjaren.

Drie artikels over Willy Planckaert in Sport ’67 trokken dus natuurlijk mijn aandacht. Meer bepaald omdat het ook ging om het jaar waarin het voor Willy eigenlijk allemaal de verkeerde kant opging. De eerste twee artikels gingen over de incidentrijke sprint in Paris-Nice en de gevolgen voor Willy. Maar eerst even de omstandigheden schetsen.

Willy Planckaert stond gekend als een sterk jeugdrenner die in streekgenoot Walter Godefroot een geducht concurrent vond. Ze meden elkaar wel, meestal uit puur opportunisme, maar aan de andere kant dreven ze elkaar ook naar hogere toppen.

Even dacht Willy Planckaert in 1964 dat hij Wereldkampioen bij de liefhebbers was in Sallanches. Alleen was er een nog grotere concurrent hem voorgebleven … Eddy Merckx.

Het jaar erop, hij moest nog 21 jaar oud worden, werd Willy beroepsrenner bij Romeo-flandria. Hij behaalde dat eerste jaar zeven zeges waaronder een rit in Paris-Luxembourg. Het volgende jaar reed hij bij Romeo-Smiths, nog altijd onder leiderschap van Lomme Driessens. Hij behaalde dat jaar 13 overwinningen. Daaronder een rit in de Tour de Luxembourg en twee ritten in de Tour de France (ook twee tweede en derde plaatsen). Hij won er ook de groene trui en werd door Jacques Goddet als een toekomstig Tourwinnaar omschreven. Hij werd verder tweede in Paris-Bruxelles, derde in Rund um den Henninger Turm en Tour de Luxembourg, 4de in Paris-Roubaix, 5de in de Ronde van Vlaanderen, Liège-Bastogne-Liège en Omloop Het Volk.

Willy Planckaert in 1965.(Foto Collectie JDS)

Dat Jacques Goddet ernaast zat zou vlug blijken. Maar Willy zijn kop werd zot gemaakt en echt goede raadgevers had hij blijkbaar niet. Dat de familie op hem rekende om de inkomsten wat te verhogen zal er ook wel voor iets tussen gezeten hebben. Vader Planckaert was namelijk overleden na een auto-ongeval en dus was Willy kostwinner.

Niettemin was het seizoen 1966 voor Willy, en eigenlijk voor om het even welke renner, een zeer goed seizoen.

En dan kwam 1967 en de mogelijkheid om te bevestigen. Hij startte in de GP Alghero (Sassari-Cagliari) waar hij 22ste werd. In de Giro di Sardegna was er een tweede plaats in rit 6. Vervolgens kwam Paris-Nice en daar begon het mis te gaan.

De eerste rit, op 8 maart 1967, ging van Athis-Mons naar Châteaurenard over 146 km. De rit eindigde in een spurt met een dertigtal renners en een grote valpartij.

Volgens het verslag in de Gazet van Antwerpen werd Willy Planckaert op sleeptouw genomen door Georges Vandenberghe, passeerde hij, op een vijftig meter van de meet, zijn ploegmaat en won afgetekend. Maar direct waren er verwijten van 'truitje-trek', iets wat in die periode blijkbaar schering en inslag was. Het grootste slachtoffer van de valpartij was Ward Sels, die overdekt met schrammen en wonden over de meet kwam.

Volgens journalist Louis Van Craen van de Gazet van Antwerpen verklaarde Willy Planckaert na de aankomst het volgende: "Het is mijn schuld niet, het is allemaal achter mij gebeurd. Ik heb niets gezien." Maar Willy voelde de bui hangen want terwijl hij de witte leiderstrui over zijn schouders kreeg zag hij er allesbehalve gelukkig uit. Hij wist dat een mogelijke declassering in de lucht hing.

Natuurlijk waren er verschillende versies van de spurt en de valpartij. Het resultaat was echter overal hetzelfde. Ward Sels zijn voorseizoen was gehypothekeerd. De balans was diepe snijwonden over zijn linker kniegewricht, de bil open geschaafd, bloed aan de vingers waarvan een paar nagels uitgerukt bleken en schrammen over heel het lichaam.

Ward Sels verklaarde: "Willy Planckaert heeft zich aan Georges Vandenberghe afgetrokken, daardoor viel deze laatste stil en ik botste er met volle geweld op. Ik sloeg tegen de grond en verschillende renners zijn over mij heen gereden."

Ward Sels in 1968 bij BIC.
(Foto De Post-magazine)

De versie van Ward Sels werd beaamd door Jos Huysmans: "Ik reed dwars over de fiets van Ward heen, hoe het mogelijk is dat ik zelf niet viel kan ik nog niet begrijpen. Het moet mijn snelheid zijn die mij redde. Maar hoe hier geen doden gevallen zijn, daar kan ik niet bij."

Ook Herman Vanspringel beaamde de versie van Sels. Hij had zelf gezien dat Willy Planckaert door een snok aan de trui van Vandenberghe deze praktisch deed stilstaan. Jan Janssen die naast Sels spurtte was even formeel: "Zo is het inderdaad gebeurd en niet anders. Geen mens kon niet meer uitwijken. Ik reed vlak naast hem, en ik heb het goed gezien. Het mag een wonder heten dat ik ook niet gevallen ben. Ik ben er totaal van streek van."

Georges Vandenberghe had echter wel een andere mening. "Ik reed met Ludo Vandromme aan mijn rechterzijde. Ik lag zeker een halve kilometer aan de leiding om alles voor Willy klaar te maken. Links van mij reed nog iemand. Er was plaats genoeg voor Willy om door te gaan. Hij kwam, ik week iets uit naar rechts, was bang om met Vandromme in botsing te komen, en remde even. Ward Sels reed tegen mijn achterwiel, het was gebeurd. Willy heeft er geen schuld aan."

Willy Planckaert werd dus gedeclasseerd van de eerste naar de 23ste plaats in de uitslag. Hij kreeg ook een boete van 500 BEF. Georges Vandenberghe kreeg dezelfde geldboete. Ploegmaat Guido Reybrouck werd de nieuwe winnaar van de etappe.

Een ander slachtoffer van de valpartij was Jean-Louis Jagueneau, een amateur hors catégorie die voor Bières 33-Gitane reed, die een sleutelbeenbreuk had opgelopen.

Willy Planckaert zelf begreep het niet en vond de sancties overdreven: “In de Ronde van Frankrijk verleden jaar werden er ook tal van onregelmatigheden begaan in de spurt en de commissarissen hebben toen nooit iemand gedeclasseerd.”

Volgens de ene bron waren de, volgens hem onterechte, sancties de reden waarom Willy Paris-Nice verliet, volgens andere bronnen de reacties van de andere renners.

Sport ’67 organiseerde daarop een meeting tussen de twee Belgische topsprinters.

Sport’ 67 nr. 9 van 12 tot 18 maart 1967 p. 3

Willy Planckaert zat maandagnamiddag, toen we met hem op bezoek waren bij Ward Sels een tikje verlegen naar de grond te kijken. Hij onderging volledig de gevoelssfeer die de woorden van Ward Sels verwekten. Hij begreep dat door de samenloop van omstandigheden hij kon aangewezen worden als de renner, die Ward Sels voor een topprestatie in de eerste klassiekers had uitgeschakeld.

Willy Planckaert zweeg toen Ward Sels hem enkele prikjes gaf.

“Truitje-trek, dat is toch te gevaarlijk, Willy, zulks heb ik nooit gedaan.”

Maar vervolgens pinkte Willy Planckaert een traantje weg. Eentje van opluchting.

“Ik besef het”, zei Ward Sels, “gij hebt het incident niet met opzet uitgelokt. Gij zoudt Georges Vandenberghe zeker niet vastgegrepen hebben, zo gij hadt geweten dat ik erdoor zou ten val zijn gekomen. Ik aanzie u niet als een bandiet.”

Deze woorden betekenden de verzoening tussen de ‘beschuldigde’ en het ‘slachtoffer’ van de eerste ware internationale spurtconfrontatie van het jaar.

De handen vielen van dat ogenblik spontaan in elkaar. De meningen werden ook vrijuit gewisseld. De houding van de renners beoordeeld. Behalve van ene. Bij geen van beiden kwam de naam Rik Van Looy over de lippen.

“Ik kan u niet anders dan een spoedig en sneller herstel toewensen dan voorlopig wordt aangekondigd”, zei Willy Planckaert tot Ward. En dezes gebaar drukte uit, wat hij niet zeggen wou: “Dank Willy.”

De twee spurters van het internationaal rennerskorps waren alzo opnieuw collega’s geworden. Een plots opgewelde vijandschap luwde. Te midden de wonden, de aantijgingen die Willy Planckaert zo hard troffen dat hij door wroeging gedreven Parijs-Nice verliet, bleven twee renners ook twee mensen.

Fred Daman

Enige zin voor melodrama was Sport ’67 niet vreemd. In de Gazet van Antwerpen, die blijkbaar ook aanwezig was bij deze ontmoeting stond nog de uitspraak van Willy Planckaert: “dat het de allereerste keer was dat hij in een spurt truike-trek deed.” We zullen er het onze wel van denken.

Opvallend in het artikel is de verwijzing naar Rik Van Looy. Mij is ze niet duidelijk en er kon niet achterhaald worden of er ergens een uitspraak was van Rik Van Looy in verband met het incident[1].

De hele affaire kreeg nog een staartje. Op 12 maart, Paris-Nice was nog aan de gang, won Willy Hoeilaart-Diest-Hoeilaart met een indrukwekkende spurt en zonder dat er sprake was van ‘truike-trek’. Maar mocht Willy eigenlijk wel van start gaan in deze wedstrijd?

1 Rik Van Looy werd in 1966 na de Omloop Het Volk gedeclasseerd voor exact hetzelfde vergrijp, zij het zonder valpartij. Misschien wordt daar naar verwezen.

De Gazet van Antwerpen wijdde een artikel aan dit item op 13 maart 1967 p. 19.

"Zaterdag kan ik nog niet aantreden, omdat mijn fiets uit Frankrijk nog niet terugkwam, maar zondag breng ik u de bloemen uit Hoeilaart."

Zo luidde de belofte van Willy Planckaert aan Mw. Staels te Merchtem. Rufin Staels[2] had Leuillot opgebeld om voor zijn renner vrijaf te vragen en de inrichter van Parijs-Niza [sic] had geen verzet aangetekend tegen het optreden van de Romeo-renners[3] in België voor het slot van de 'koers naar de zon'.

Het had heel wat moeite in de aarde, om Planckaert in de 17e Hoeilaart-Diest-Hoeilaart te laten starten.

Zaterdag te Mechelen hadden voorzitter Duchateau met hh. Fabri en Vandervelde voor hun mening te kennen te geven dat men dit weekend Planckaert in België niet moest laten optreden. Daniel Taillieu heeft dit hoger advies afgewimpeld.

"De B.W.B.-instanties hebben in het geval Planckaert geen tuchtmaatregelen te treffen", zei de Brabantse algemeen afgevaardigde. "Het reglement van het Belgisch merkenkampioenschap", vervolgde Taillieu bij de inschrijvingstafel, "laat toe dat in de opstelling der ploegen tot de start vervangingen mogen gebeuren."

Sport '67, niet vies van wat controverse sprong er die week direct op.

Sport' 67 nr. 9 van 12 tot 18 maart 1967 p. 6

Brengt iedere zegepraal nieuwe zorgen voor PLANCKAERT?

STRAFFEN om te STRAFFEN: Sadisme!

Zoals de wielerliefhebbers reeds weten heeft Willy Planckaert niet lang gewacht om zijn moreel, dat door de incidenten in de eerste rit van Parijs-Nice een erge deuk had gekregen, opnieuw op kookpunt te brengen.

Willy Planckaert in de groene trui.
(Foto ZIE-magazine)

Met verbluffend gemak won hij inderdaad zondag te Hoeilaart een massaspurt van een vijftigtal renners en meteen ook was hij opnieuw de gelukkigste van alle stervelingen.

Jammer genoeg voor de sympathieke krullebol uit Nevele schijnen nu ook weer dreigende onweerswolken boven zijn hoofd te hangen en ziet het er naar uit dat Willy's geluk nog eens aan scherven wordt gerukt.

De oorzaak? Heel eenvoudig: een onderlinge wrijving tussen enkele Bondsleiders en het artikel 115 van de Sportreglementen, dat zonder twijfel in de eerstkomende dagen nog aanleiding zal geven tot ettelijke betwistingen zonder uitkomst.

Bewust artikel vermeldt namelijk dat een renner, in geval van opgave in een rittenwedstrijd, tijdens de verdere duur van die wedstrijd geen andere proef op de weg of op een wielerbaan mag betwisten zonder toestemming van de Nationale Sport commissie of van haar voorzitter, of van het college van

2 Rufin Staels was de zaakvoerder van Romeo, de sponsor van de ploeg.
3 Waarom er renners staat i.p.v. renner is niet duidelijk. Willy Planckaert was de enige van de ploeg die in Paris-Nice had opgegeven.

commissarissen die als scheidsrechter optreden in de wedstrijd waarin belanghebbende de strijd heeft gestaakt.

Zo men bijgevolg het reglement naar de letter wil toepassen kan Willy gedeklasseerd worden, zal hij ook een geldboete oplopen en zal hij het integrale bedrag van de behaalde prijzen in de Hulpkas der Renners dienen te storten, maar …

Bekijken we even het geval in de meest menselijke zin van het woord dan stelt men vast dat Willy Planckaert voornamelijk zou getroffen worden omdat men de Brabantse afgevaardigde-generaal, die volledig te goeder trouw toelating tot vertrekken gaf, op de vingers wil tikken en dat gaat ons inziens toch de perken te buiten.

Er is echter meer: zo Willy geen toestemming had gekregen vanwege de wedstrijdcommissarissen van Parijs-Nice om aan Hoeilaart-Diest-Hoeilaart deel te nemen dan verklaarde organisator Jean Leuillot integendeel dat hij geen veto zou stellen tegen Planckaert omdat hij opperbest begrijpt dat zijn moreel volledig ontredderd was als gevolg van het zware ongeval aan Ward Sels overkomen en de vijandige houding in het peloton vanwege diegenen die hem verantwoordelijk achten voor de incidentrijke spurt te Châteaurenard.

En onmiddellijk stellen wij ons dan de vraag: zo noch de voornaamste betrokkene, noch de h. Rufin Staels, die ten slotte toch Planckaert en zijn ploegmaats betaalt, een strafmaatregel wensen te nemen, waarom wil dan een vereniging zonder winstgevend doel, die hardnekkig betwist werkgevers van de wielrenners te zijn, één van haar leden treffen, die vorig jaar in de 'Tour' bewees een voortreffelijk Belgisch ambassadeur te zijn?

De echte sportman kan de houding van sommige enkelingen geenszins begrijpen, des te meer daar Planckaert geen enkel ernstig vergrijp beging en bovendien te Hoeilaart een schitterende verrichting voor het voetlicht bracht. Men moet niet straffen om het plezier van het straffen, want dan wordt het sadisme.

En daarna koelde alles zonder blazen. Willy Planckaert won dat jaar nog zeven wedstrijden waaronder drie ritten in de Giro d'Italia en de GP Cerami. Hij werd nog tweede in de Rund um den Henninger Turm, 6de in Paris-Roubaix, 7de in Gent-Wevelgem, 8ste in Milano-Sanremo en 11de in de Ronde van Vlaanderen.

En hij trok, tegen het advies van zijn persoonlijke dokter in, naar de Tour de France. Vanaf toen ging het bergafwaarts.

Ward Sels, die al de Ronde van Limburg en vier ritten in de Vuelta a Andalucía gewonnen had, won dat jaar nog 14 keer. Er zaten geen topwedstrijden bij. Hij werd wel 5de in de E3-Prijs Harelbeke, derde in Gent-Wevelgem, 5de in Paris-Roubaix en de Rund um den Henninger Turm en 10de in Bordeaux-Paris. Het jaar erop verkaste hij naar BIC waar hij nog 9 keer won in 1968 (waaronder de Scheldeprijs en een rit in de Giro d'Italia) en 2 keer in 1969 (waaronder een rit in de Vuelta a España). Bij Willem II won hij nog één keer, in 1971 reed hij een gedeelte van het seizoen in witte trui en in 1972 beëindigde hij zijn carrière bij Goldor-IJsboerke.

Jean-Louis Jagueneau bleef amateur hors catégorie tot en met 1969 en behaalde in die categorie nog een paar bescheiden succesjes.

Maar dit artikel gaat over het annus horribiles van Willy Planckaert. De miserie was nog niet gedaan voor Willy. Willy trok namelijk naar de Tour de France op aangeven van verkeerde raadgevers. Zoals hierboven al vermeld had zijn persoonlijke arts er Willy op gewezen dat zijn bloedwaarden niet goed waren. De bondsdokter oordeelde echter anders en Willy ging voor gewin in de Tour de France. Er was nog wel een 8ste plaats in de eerste rit in lijn en een 7de plaats in rit 6, maar in rit 8, eindigend op de Ballon d'Alsace, kwam Willy buiten tijd aan.

In Sport ’67 gaf hij een verklaring voor zijn uitschakeling.

Sport’ 67 nr. 26 van 9 mei tot 15 juli 1967 p. 2

Willy Planckaert: Mijn persoonlijke geneesheer wist het!

Willy Planckaert heeft een hart als Anquetil. Zo blokletterde een dagblad voor de aanvang van de Tour. Te Angers had men blijkbaar vastgesteld dat Planckaerts hart slechts 42 slagen per minuut klopte.

Bij het vertrek van de Tour bleek dus alles bevestigd te worden, wat men reeds in België betreffende de lichamelijke toestand van Planckaert had meegedeeld. Hij bleek ook bij de gezondste jongens te zijn, die verplicht waren geworden een medische controle bij de BWB-dokter te ondergaan. Alles bleek dus prima. Willy Planckaert scheen niet geleden te hebben door zijn deelneming aan de Giro. Hij was trouwens in de tweede helft veel sterker geweest, dan tijdens de eerste.

Al die berichten brachten mij in een overdreven optimistische bui, beste lezers. Bij mijn persoonlijke dokter te Deinze was er anders geoordeeld geworden. Hij wees mij op enkele tekorten, die een nadere behandeling noodzakelijk maakten. Maar hoe reageert ge als zoveel anders wordt beweerd? Als ge sedert april pas 23 zijt geworden? Als ge de kans krijgt om naar de grote Tour te mogen, de ‘droom’ van elke jeugdige renner?

Ik ben dus gegaan. Nu moet ik mijn tijdgenoot en rivaal Eddy Merckx overschot van gelijk geven, dat hij koelbloedig is gebleven, ten opzichte van zoveel aanlokkelijke voorstellen. Dat hij er na de Giro van afgezien heeft om nog verder aan te dringen. Onze leeftijd liet niet toe na die allesgevende Giro, er nog op los te gaan in de Tour. Ik besefte zulks niet ten volle. Door zoveel kenners van het vak aangemoedigd, vergat ik tevens dat ik sedert de februaridagen reeds achtereenvolgens de Ronde van Sardinië, Parijs-Nice, al de klassiekers en vervolgens de Ronde van Italië reed. Hetzelfde programma dat Eddy Merckx deed besluiten: nu wat kalmer, man, ge zijt nog zo jong.

Ik ben slechts een jaar ouder dan Eddy, maar ik waagde het er op... Verkeerd, zei mijn dokter. Hij voorspelde mij zelfs dat ik niet tot zulk zwaar werk in staat was. Ik verwachtte veel van de Tour, een goede plaats in de eindstand. Ik heb nu ondervonden wie gelijk had.

Dit is de werkelijke reden waarom ik ten slotte niet meer aangedrongen heb. Ik heb er het volle besef van, ik heb mij nu aan kritiek blootgesteld. Het zal voor mij een les zijn.

Wat Willy toen nog niet wist, was dat hij zijn lichaam geforceerd had. Willy zou nooit meer de ‘oude’ Willy Planckaert worden. Er waren perioden dat het goed ging en er waren perioden dat het heel moeizaam ging. In 1968 behaalde hij geen enkele zege. De twee volgende jaren waren het er telkens drie, in 1971 waren het er vier om in 1972 weer te stranden op drie. 1973 was een topjaar voor de Willy Planckaert van toen, hij behaalde 10 overwinningen. De drie jaren die volgden eindigden telkens met 6 bloementuilen. Ook 1977 was top met acht overwinningen. Bij C&A in 1978 waren het er nog twee en zijn laatste zege was in 1981. Willy bleef in het regionale circuit koersen tot en met 1986. Een topklassieker won hij nooit.

Willy won de groene trui, Walter de Ronde van Vlaanderen en Eddy klopte beiden door de groene trui, de Ronde van Vlaanderen en Paris-Roubaix te winnen.

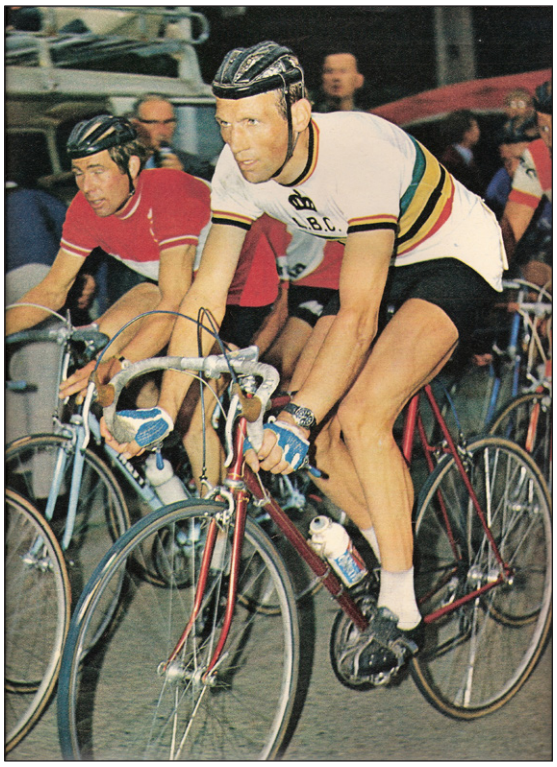

Ward Sels (Foto ZIE-magazine)

Europese kampioenschappen op de piste (1956-57)

door Jan De Smet en Hans Vandeput

1956-57

Slechts één Europese 'titel' te verdienen tijdens de winter 1956-57. Enkel voor de ploegkoers werd er nog iets georganiseerd.

Was het feit dat de vorige winter rampzalig was qua organisatie de reden dat men gaan snoeien is in het aantal wedstrijden? In elk geval, voor de ploegkoers werden er geen manches meer voorzien en was er een rechtstreekse finale. Op welke basis de ploegen uitgenodigd werden is een raadsel.

Zowel de sprint als de halve fond hadden geen 'titels' te verdelen ongeacht wat er in sommige lijstjes mag staan. Nergens werd een wedstrijd teruggevonden met de titel Europees Criterium.

Wat het omnium betreft blijft de onduidelijkheid. Was het de finale van de vorige winter of was dit een finale die op zichzelf stond?

Ploegkoers

Finale (7 februari 1957 in Kopenhagen) Wedstrijd over 3 uur waarin 149 km 200 m afgelegd werd.

1. Reginald Arnold-Fernando Terruzzi (AUS/ITA) 36 pnt
2. Jos De Beuckelaer-Arsène Ryckaert (BEL) 23 pnt[1]
3. Kay Werner Nielsen-Evan Klamer (DEN) 14 pnt
4. Kjeld Leveau-Knud Lynge (DEN)
5. Max Carl Jörgensen-Rud Jacobsson (DEN)

Op 1 ronde

6. Rik Van Steenbergen-Miel Severeyns (BEL) 21 pnt
7. Émile Carrara-Serge Blusson (FRA) 11 pnt

Op 2 ronden

8. Gerrit Schulte-Lucien Gillen (NED/LUX)
9. Edi Gieseler-Manfred Donike (GER)

Fernando Terruzzi en Reg Arnold

1 Velo 58 p. 277 geeft Joseph De Beuckelaer-Arsène Ryckaert (BEL) al op één ronde.

Halve Fond

Op de site (https://nl.wikipedia.org/wiki/Lijst_van_Europese_kampioenen_baanwielrennen_stayeren) staat als Europees kampioen 1957 Karl-Heinz Marsell (die het ook al was in 1956) voor Paul Depaepe en Walter Bucher.

In de winter 1956-57 kan echter geen enkele stayerswedstrijd teruggevonden worden met deze top drie[2]. Verder ook geen spoor van een Europees Criterium in de winter van 1956-57.

Zoals gewoonlijk was er wel een GP van Europa in Brussel. Deze keer op 17 november 1956.

Reeks 1: 30 km in 23'08"

1.	*Noppie Koch (NED)*	
2.	*Adolf Verschueren (BEL)*	*op 150 m*
3.	*Raymond Impanis (BEL)*	*op 170 m*
4.	*Roger Godeau (FRA)*	*op 200 m*
5.	*Giuseppe Martino (ITA)*	*op 1 ronde 70 m*
6.	*Karl-Heinz Marsell (GER)*	*op 1 ronde 90 m*

Reeks 2: 25 km in 23'27"

1.	*Adolf Verschueren (BEL)*	
2.	*Karl-Heinz Marsell (GER)*	*op 10 m*
3.	*Raymond Impanis (BEL)*	*op 25 m*
4.	*Roger Godeau (FRA)*	*op 50 m*
5.	*Noppie Koch (NED)*	*op 55 m*
6.	*Giuseppe Martino (ITA)*	*op 1 ronde 210 m*

Reeks 3: 25 km in 23'52"

1.	*Roger Godeau (FRA)*	
2.	*Karl-Heinz Marsell (GER)*	*op 15 m*
3.	*Adolf Verschueren (BEL)*	*op 25 m*
4.	*Noppie Koch (NED)*	*op 30 m*
5.	*Raymond Impanis (BEL)*	*op 130 m*
6.	*Giuseppe Martino (ITA)*	*op 170 m*

2 Wikipedia bedoelt hier hoogstwaarschijnlijk de finale die verreden werd in Zürich op 15 december 1957 en dus tot het winterseizoen 1957-58 behoort en in de Wikipedia-logica van opsomming dan bij 1958 moet staan. Deze finale zal besproken worden in WAAIERS 7-2.

Einduitslag:

1.	*Adolf Verschueren (BEL)*	*6 punten*
2.	*Roger Godeau (FRA)*	*9 punten*
3.	*Noppie Koch (NED) en Karl-Heinz Marsell (GER)*	*10 punten*
5.	*Raymond Impanis (BEL)*	*11 punten*
6.	*Giuseppe Martino (ITA)*	*17 punten*

Dolf Verschueren, winnaar van de GP Europa.

Omnium

Het is niet duidelijk of de finale van het Europees Criterium Omnium uiteindelijk dat was van 1955-56 of van 1956-57.

Voor de uitslag zie WAAIERS 6-2 p. 171.

Fritz Pfenninger als Europees kampioen.

Overzicht van de winnaars

Winter seizoen	Stayers	Kleine motoren	Ploegkoers[3]	Sprint	Omnium
1945-46	Willy Michaux (BEL)	Edgar Decaluwe (BEL)	Gerrit Schulte-Arie van Vliet (NED)[4]		Rik Van Steenbergen (BEL)
1946-47	Willy Michaux (BEL)				
1947-48	Willy Michaux (BEL)			Arie van Vliet (NED)	
1948-49	Jacques Besson (SUI)		Gerrit Schulte-Gerrit Boeijen (NED)	Emile Gosselin (BEL)	
1949-50	Raoul Lesueur (FRA)		Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)	Arie van Vliet (NED)	Wim van Est (NED)
1950-51			Albert Sercu-Valère Ollivier (BEL)		
1951-52	Adolf Verschueren (BEL)		Roger Reynes-Jean Le Nizerhy (FRA)		
1952-53	Roger Queugnet (FRA)		Hugo Koblet-Armin von Büren (SUI)		
1953-54	Adolf Verschueren (BEL)		Hugo Koblet-Armin von Büren (SUI)		
1954-55	Lothar Schiller (GER)		Dominique Forlini-Georges Senfftleben (FRA)	Arie van Vliet (NED) of Reginald Harris (GBR)	
1955-56	Karl-Heinz Marsell (BDR)[5]		Geen finale verreden	Arie van Vliet (NED)	Armin von Büren (SUI)[6]
1956-57			Reginald Arnold-Fernando Terruzzi (AUS/ITA)		

(wordt vervolgd)

3 Betreffende de titels in de ploegkoers in de winters 1950-51, 1951-52 en 1955-56 blijven er discussies bestaan en blijven er verschillende palmaressen bestaan. Persoonlijk denk ik dat de koppels die in de tabel voorkomen de rechtmatige winnaars zijn. Sommigen geven Haan-Plantaz als Europese kampioenen ploegkoers 1955-56 maar er werd gewoon geen finale gereden.

4 Het ging hier om een ploegomnium en niet om een ploegkoers.

5 Deze finale werd pas verreden op 21 oktober 1956.

6 Deze finale werd pas verreden op 16 december 1956.

JOE BUNKER, Brit of Australiër?

door Jan De Smet en Hans Vandeput

Over de nationaliteit van Joe Bunker bestond er twijfel. In vakbladen wordt hij 'The Londoner', 'The British Boy', 'The Britisher' of 'The Englishman' genoemd. Hij zou op 7 april 1930 geboren zijn in Londen. Maar op Wikipedia stond hij als een van de Australische medaillewinnaars op de wereldkampioenschappen op de piste. Bunker werd in 1954 derde op het wereldkampioenschap halve fond. Hij reed het wereldkampioenschap in een trui die we enkel via een zwart-wit foto kunnen beschrijven. De trui is donker met een witte (?) en lichtere band over de borst en rug. De mouwen hebben van boven naar beneden een grijze-witte-donkere kleur. Ons leek het allesbehalve een Britse trui, maar ook geen Australische. Op datzelfde wereldkampioenschap reed Reg Harris in een witte trui met de Union Flag op de mouwen.

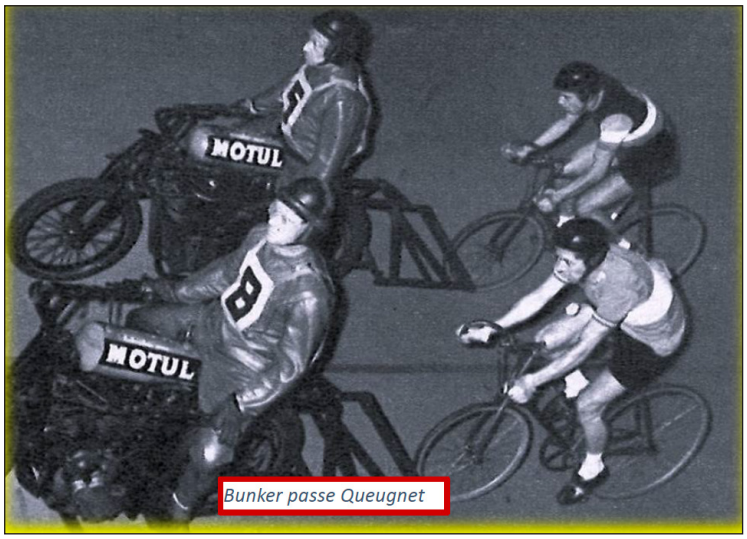

Joe Bunker tijdens het wereldkampioenschap van 1954. (Fotobron onbekend)

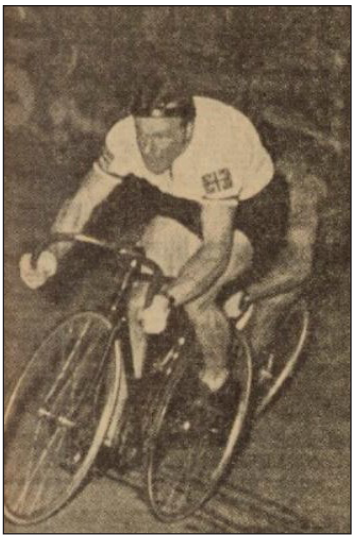

Reg Harris aan het werk tijdens de wereldkampioenschappen van 1954. (Foto Miroir Sprint)

Het was dus niet duidelijk of Joe Bunker Brit was, Australiër of een Australiër met een Britse licentie. WAAIERS, onder de vorm van Holmes & Watson geassisteerd door Hercule Poirot, ging op zoek en vernam via de zoon van Joe Bunker, die in Düsseldorf woont, het volgende:

Anthony James Bunker werd geboren op 7 april 1930 in Londen (Lambeth Quarter) en had een Brits paspoort. Hij overleed op 30 augustus 2021 in Erkrath, Duitsland. Hij was getrouwd met Helga en later met Heidi in Duitsland. Hij had twee zonen met zijn eerste vrouw, Mark Bunker die in Mettmann, Duitsland woont, en Anthony die in Düsseldorf woont.

Bunker doorliep in zijn jeugd de Wandsworth School in Londen die hij eind 1945 verliet. Op 14 september 1945 werd hij lid van de Belle Vue Cycling Club. Op zaterdag 17 mei 1947 betwistte hij als junior zijn eerste 'massed start': een wedstrijd over 20 ronden in het Finsbury Park. Bunker sprintte naar de finish en dacht gewonnen te hebben, maar hij vergat dat er nog een ronde diende afgelegd te worden en eindigde uiteindelijk tweede, een mooie prestatie. Op 17 augustus 1947 trad hij aan in een 550 yard handicap race (0,502 km) op de wielerbaan van Paddington. Hij eindigde niet bij de eerste drie. Winnaar werd K. Marshall voor M. Crowe en A. Webb. Op 30 augustus 1947 kwam hij in actie op de baan van Herne Hill, opnieuw in een 550 yard handicap en opnieuw greep hij naast de prijzen. Winst was voor L. Earwicker gevolgd door J. Dennis en R. Sopp. Tijdens deze meeting zag hij voor het eerst een wedstrijd achter

lichte motoren. Tussen 1948 en 1950 vervulde hij zijn legerdienst bij de Britse Navy als verpleger, met in gedachten “Join the Navy and see the world”, maar Bunker verliet nooit Groot-Brittannië! Op 6 juni 1951 startte hij met een zekere G.R. Adams als partner in een ploegkoers over 100 ronden ter gelegenheid van de Fountain CC Evening Madison Meeting te Paddington, doch het duo viel niet in de prijzen. De wedstrijd werd gewonnen door de latere profs Dave Ricketts-Keith Reynolds, deze laatste een Australiër. Hetzelfde jaar werd hij derde in de Belle Vue Cycling Club 10 miles (16,09 km) met gangmaking achter tandems.

Bunker in actie te Herne Hill in 1951 tijdens een wedstrijd achtervolging. (Fotobron Nigel Green)

Joe Bunker reed bij de Fulham Club Belle Vue C.C. Het stayeren begon eigenlijk allemaal in 1951. Tijdens een trip naar Frankrijk, ongeveer een 40 km van Parijs, trok het frontpaginanieuws van een krant zijn aandacht: “Grand Prix des Nations, met als voorspel bij aankomst in het Parc des Princes een meeting halve fond”. Het was de eerste keer in zijn leven dat hij een dergelijke wedstrijd zou bijwonen. Het roze ovaal, het knetterende geluid van de motoren, de hoge snelheden en de opwinding van het publiek lieten een diepe indruk na op Bunker. Hij vertrok wat verbijsterd en kon op dat ogenblik niet weten dat hij twee jaar later zelf zou deelnemen aan dezelfde meeting en er een ereronde zou rijden. Hij was eigenlijk altijd al een enthousiaste toeschouwer geweest van alle soorten wielercompetities, maar stayerswedstrijden zoals hij die tot dan toe kende vond hij nooit aantrekkelijk. Ze hadden eerder een averechts effect op hem en het was dus eerder verwonderlijk dat die meeting in het Parc des Princes uiteindelijk naar zijn debuut als stayer zou leiden. Als product van de ‘Herne Hill professional school in 1952’[1] was zijn doel eigenlijk pistetactiek aan te leren en ondervinding op te doen om alsnog aan de slag te kunnen gaan in koppelritten op de winterbanen.

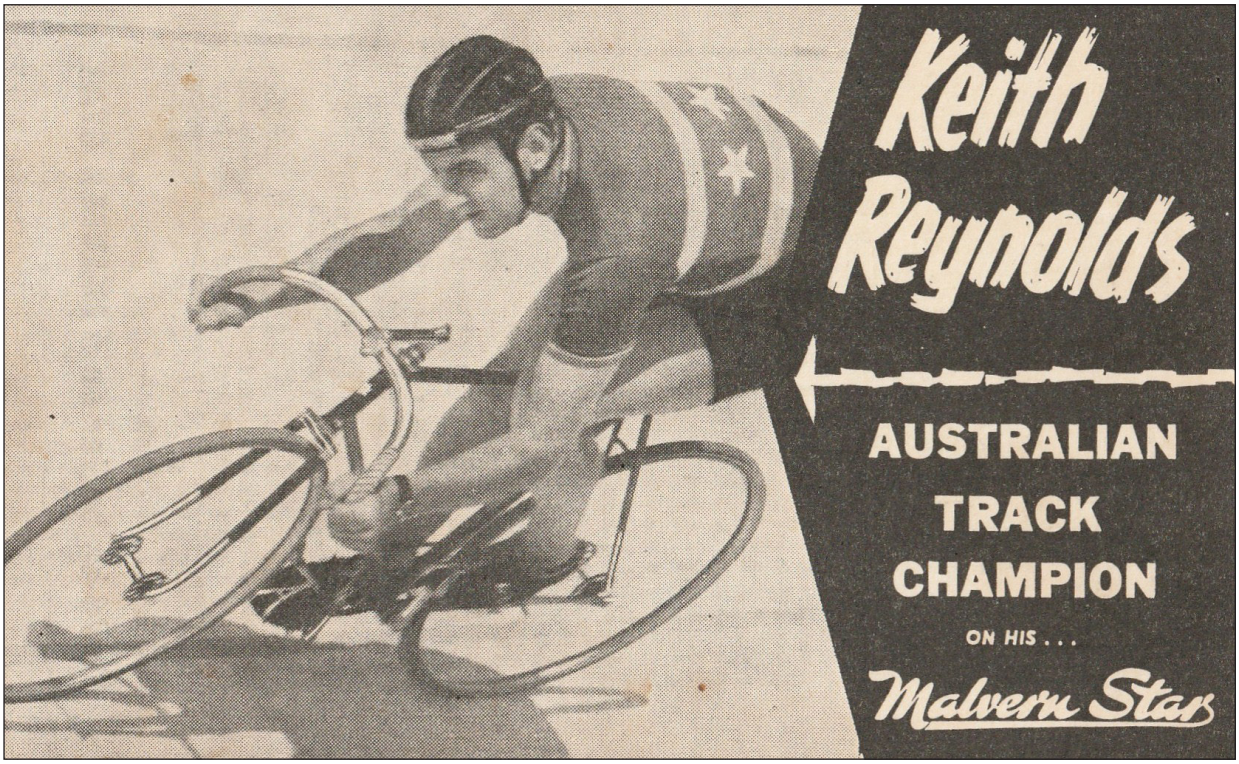

Keith Reynolds, winnaar met Dave Ricketts van de ploegkoers te Paddington op 6 juni 1951. (Foto Collectie HV)

1 Zie WAAIERS 2-2: De Herne Hill profs.

Vanaf 1952 handtekent hij met 'Joe' Bunker, wordt prof en deel uitmakend van de Herne Hill Professional School is hij de ganse zomer bedrijvig op de wielerbanen van Herne Hill en Paddington en wordt gesponsord door Urago. Op 10 mei 1952 rijdt hij een ploegkoers over 80 ronden met Sid Rowles te Herne Hill, maar het duo eindigt niet in de prijzen. Op 21 juni 1952 wint Bunker een wedstrijd achter lichte motoren voor Geoff Toms en Tommy McNulty opnieuw op de Herne Hill baan. Een week later heeft op dezelfde baan een wedstrijd plaats met gangmaking achter tandems over 1 uur. Het duo Derek Buttle-Joe Bunker gangmaakt de winnaar Dave Bedwell. De baan van Paddington is op 14 augustus 1952 het toneel van de Marlborough AC Diamond Jubilee Meeting met o.a. een wedstrijd achter lichte motoren.

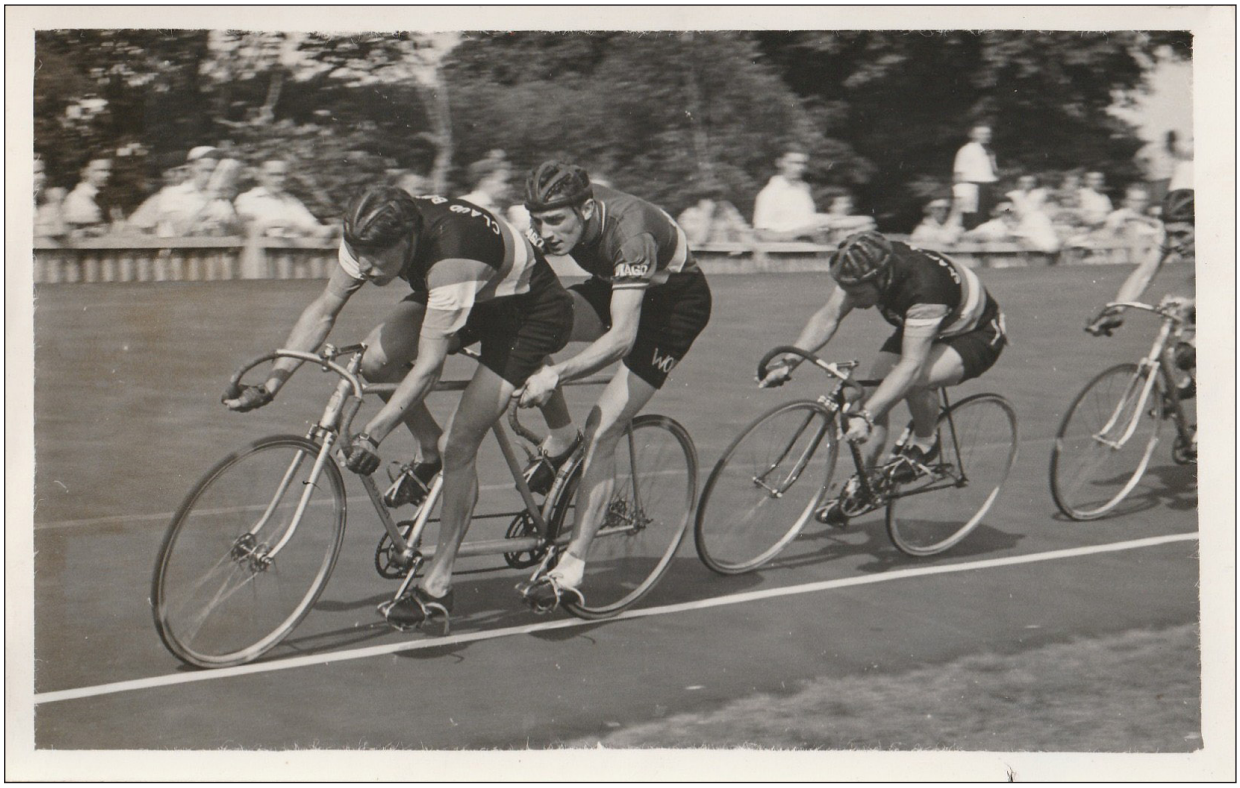

Herne Hill 28 juni 1952. Het duo Derek Buttle-Joe Bunker neemt Dave Bedwell op sleeptouw tijdens een wedstrijd met gangmaking achter tandems. (Foto H. Wares via Nigel Green)

Bunker verslaat hierbij in volgorde zijn tegenstanders Geoff Toms en de Fransen Bernard Bouvard en Marcel Bareth. Beide Fransen presteerden ondermaats omwille van het niet vertrouwd zijn met de Paddingtonbaan en de gangmaking achter Britse gangmakers. Twee dagen later is Bunker aan de slag op Herne Hill voor een ploegkoers over 100 ronden. Het duo Dean Whitehorn-Eddie Hulbert haalde het voor Jack McKellow-Stan Saunders en de Fransen Marcel Bareth-Bernard Bouvard. Hier dus ook geen bloemen voor Bunker.

Als profrenner op Herne Hill moesten de renners alle soorten pistedisciplines betwisten om zich te bewijzen aan het publiek en om voor zichzelf uit te maken in welk onderdeel ze het best voor de dag kwam. Bunker kon goed aarden achter de kleine James motorrijwielen en won dan ook verschillende malen. H.M. Ellis, een voormalig stayer en vurig voorstander van deze discipline, moedigde hem aan om zich hierop te gaan toeleggen en zijn geluk te gaan wagen op de continentale wielerbanen op het einde van het seizoen in Herne Hill. Zijn plan was eigenlijk om de komende winter op de Duitse wielerbanen ploegkoersen te gaan rijden, maar toen dit niet doorging verkoos hij om deel te nemen aan een trainingskamp van de Vélo Club de Levallois te Parijs. H.M. Ellis contacteerde in zijn naam de vermaarde gangmaker Leon Vanderstuyft om op te treden als zijn gangmaker.

Bunker nam een maand verlof op zijn werk en trok naar Parijs om na te gaan wat dat stayerswereldje inhield. Zijn eerste ontmoeting met 'Vandy', de bijnaam van de legendarische Vanderstuyft, was memorabel. "Het is hard en moeilijk om een plaats te verwerven, je hebt geen 'naam', geen referenties. Het is tijd- en geldverlies, je zou beter thuisgebleven zijn". Bunker begon te twijfelen of Vanderstuyft hem wel wou helpen of hem eerder de rug wou toekeren, maar hij eindigde zijn tirade met te zeggen dat ik 's anderendaags om 10.00u 's morgens in de Vélodrome d'Hiver moest aanwezig zijn voor een proefrit.

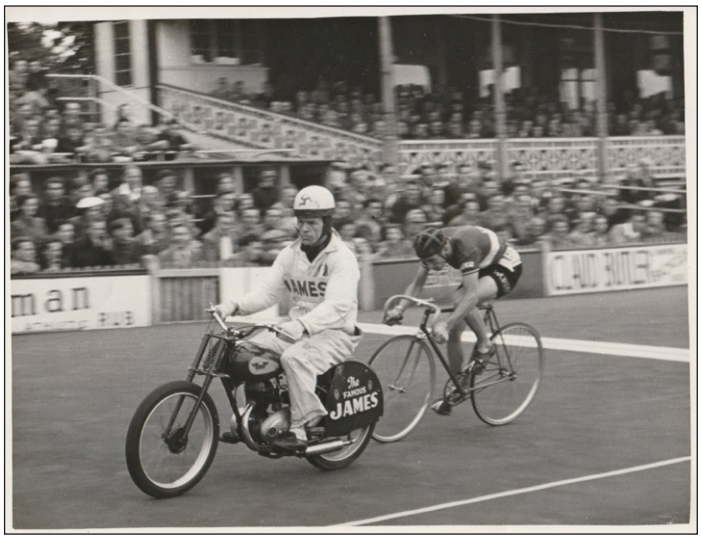

Midsummer Meeting te Herne Hill op zaterdag 21 juni 1952. Bunker in actie achter de James motor, wedstrijd die hij won. (Foto H. Wares via Nigel Green)

10 mei 1952 te Herne Hill. Sid Rowles duwt Joe Bunker af tijdens een ploegkoers over 80 ronden. (foto Ted Lees via Nigel Green)

Bunker voelde zich wat angstig tijdens die eerste kennismaking met Vandy, maar dat was niets in vergelijking met zijn reacties de volgende morgen: opnieuw oog in oog met Vandy, en dan die grote zware motor en die steile hoogoplopende bochten in de Vélodrome d'Hiver! Je klimt als het ware omhoog in die bochten om dan terug af te dalen naar de vlakke middenstukken. Achter de motor geeft dat een gevoel van viermaal op en neer te gaan in een ronde die je aflegt in 12 seconden. De volgende drie weken trainden ze regelmatig samen, Joe doorliep een leerproces, kreeg meer en meer zelfvertrouwen en reed steeds snellere en snellere ronden. Als ultieme test nam hij deel aan een wedstrijd over 80 ronden en eindigde als laatste! Hij trok een les uit deze wedstrijd: je kan trainen om snelheid en uithouding aan te kweken, maar niets is beter dan een wedstrijd te rijden om de job onder de knie te krijgen. Joe vond dat hij met een nieuwe trainingsweek, gevolgd door opnieuw een wedstrijd, beter uit de verf zou komen. Hij moest echter de week nadien opnieuw naar huis vertrekken en zijn vraag om terug een wedstrijd te mogen rijden kwam niet in goede aarde terecht. Het lot oordeelde echter anders. Joe kreeg een tweede kans door iemand anders' ongeluk. Hij zette zijn gedachten volledig op die herkansing en ontwaarde een 'do or die' effect in zijn geest. De wedstrijd was opnieuw over 80 ronden en hij startte zoals in zijn eerste race aan de leiding. Maar met de lessen getrokken uit de week voordien ging hij elke uitdaging aan die zich voordeed. Hij reed meer op de binnenkant baan en dus kortere ronden en sloeg elke aanval af. Vandy schonk hem nog meer zelfvertrouwen en versnelde de laatste paar ronden om er een lange eindspurt van te maken waardoor Bunker met een ronde voorsprong op de andere deelnemers eindigde. Vierentwintig uur later was hij opnieuw thuis, maar wat nu?

Joe was een beetje mistevreden. Hij had een heel aangename job, hij was vertegenwoordiger bij S. Felman, een Britse firma die fietsonderdelen maakte, die hij graag deed met een mooi salaris, een eigen wagen, reisde praktisch de ganse week, maar er was zoveel veranderd voor

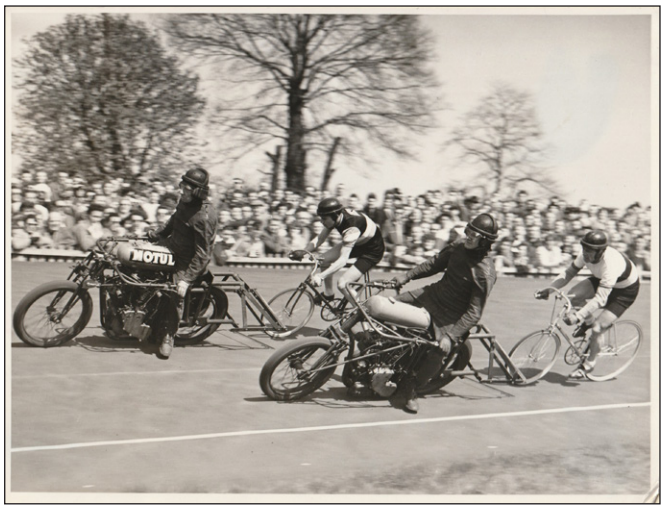

Eerste optreden achter de grote motoren in thuisland Groot-Brittannië. Bunker achter gangmaker Leon Vanderstuyft tijdens de Good Friday Meeting 1954 te Herne Hill. Onderaan de Duitser Jean Schorn gegangmaakt door Georges Grolimund. Bunker eindigde tweede na Schorn. (Foto H.W. Nash via Nigel Green)

hem in die tijdspanne van een maand. Het probleem was dat het stayeren in zijn bloed gekropen was en een ware uitdaging werd. Zou hij zijn manier van leven opgeven om een naam te maken binnen het stayerswereldje?

De wedstrijden waarvan hij droomde waren langer, sneller en moeilijker. Zou hij de kost kunnen verdienen met het wielrennen? Hij besloot een brief te schrijven naar Vandy, vertelde hem over zijn plannen en problemen en vroeg of hij hem verder wou wegwijs maken in het milieu.

Als antwoord vroeg Vandy of Joe er mee akkoord kon gaan om voor £ 40 een wedstrijd te rijden op de Buffalo-wielerbaan in Parijs tegen sommige van de beste stayers ter wereld.

Dergelijk voorstel kon Joe niet weigeren en korte tijd later reed hij de bewuste wedstrijd. We weten niet welk resultaat hij daar behaalde, maar het opende wel deuren voor hem. Zo mocht hij deelnemen aan de halve fond-wedstrijd voor nieuwe profs in de Vélodrome d'Hiver die hij won. Zo werd hij een gewilde halve fond-renner in heel Europa. Bunker vestigde zich in Parijs, trok van daaruit naar de diverse banen, had niet direct succes, maar toonde een stijgende lijn in allerlei Franse provinciesteden en te Parijs. Volgens het tijdschrift The Bicycle was Bunker in Frankrijk een tijd aan de slag als verkoper per fiets van loterijlotjes! Andere bronnen vermelden dat hij aan de kost kwam als berichtenbesteller per fiets en hij zou ook een tijdje verkoper geweest zijn in een warenhuis.

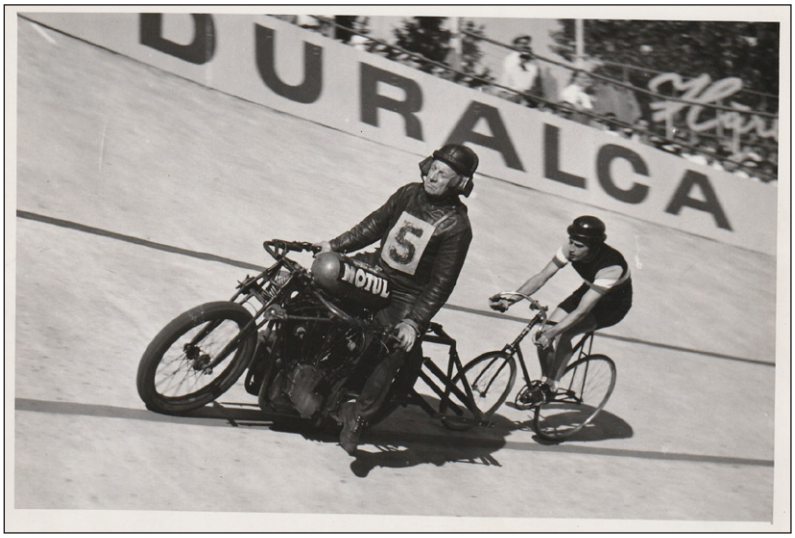

In actie tijdens het WK 1953 te Zürich. (Foto Nigel Green)

De Franse journalist Léon Zitrone schreef ooit over een ontmoeting met Bunker op 16 november 1952, tekst die verscheen na 22 november 1952, het volgende:

Joe Bunker kwam terecht in een trainingskamp onder de hoede van Paul Ruinart, de trainer van de V.C.L. Op de vraag hoe hij trainde antwoordde Joe: "Elke morgen 40 à 50 km op de weg maar aan een lage snelheid met een 47x19 als versnelling. In de namiddag driemaal per week training achter de moto op de Vélodrome d'Hiver. Ik was gewoon een 26x7 versnelling te gebruiken achter de James motoren in Engeland. Gangmaker Vanderstuyft raadde me aan een versnelling van 31x7 te gebruiken en na een drietal dagen schakelde ik over op 32x7, een versnelling die me zeer goed lag. Ik had echter moeilijkheden om beter te doen dan 13" over een baanronde van 250m, maar na veertien dagen was ik in staat de afstand af te leggen in 12". (13" = 69,1 km per uur, 12" = 75 km

per uur)". Op welke fiets hij reed antwoordde Bunker: "Een S. Feldman, de firma waarvoor ik handelsreiziger was. Hij weegt 35 lb (15,876 kg), is vrij zwaar, maar ik vind dat beter. Oud-wereldkampioen Georges Paillard die de stayerstrainingen voor neofieten in het vak leidde, leende mij zijn vroeger stuur. Hij zette ook mijn zadel een 3-tal cm hoger. Mijn stuur werd 7 cm vooruitgeschoven. Hij bracht ook tandwielen aan met een kleinere omwenteling. Dit alles veranderde mijn positie op de fiets en ik voelde mij hier niet comfortabel bij. Dit verklaart misschien waarom ik tijdens de eerste drie weken slechts magere resultaten haalde.

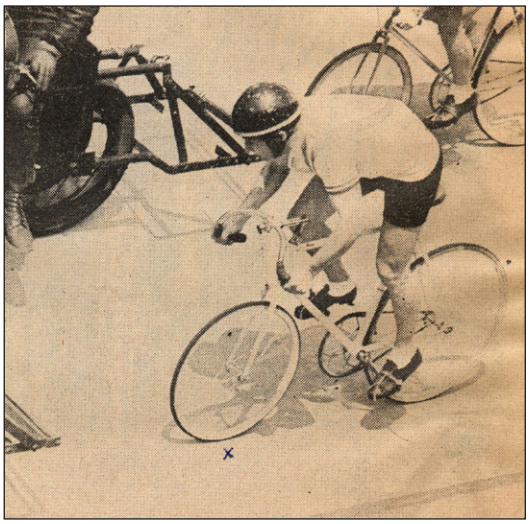

Joe Bunker aan het werk als stayer. (Fotobron onbekend)

Op zaterdag 15 november reed hij zijn eerste echte wedstrijd achter de zware motor maar eindigde vierde op vier deelnemers. "Toen ik werd voorbijgestoken door een andere renner kreeg ik een volle windvlaag op mijn lijf en ik kreeg koude voeten."

Toen Vanderstuyft gevraagd werd wat hij over Bunker dacht antwoordde die: "Die man heeft een grote fout gemaakt door naar hier te komen. Hij heeft gebrek aan ondervinding, zowel op de weg als op de baan. Op zeer moeilijke momenten in de wedstrijd moet je op je tanden kunnen bijten totdat ze er bijna uitvliegen. Hij heeft nooit het gevoel gehad koude te lijden op de weg en mist gewoonweg een wielerachtergrond."

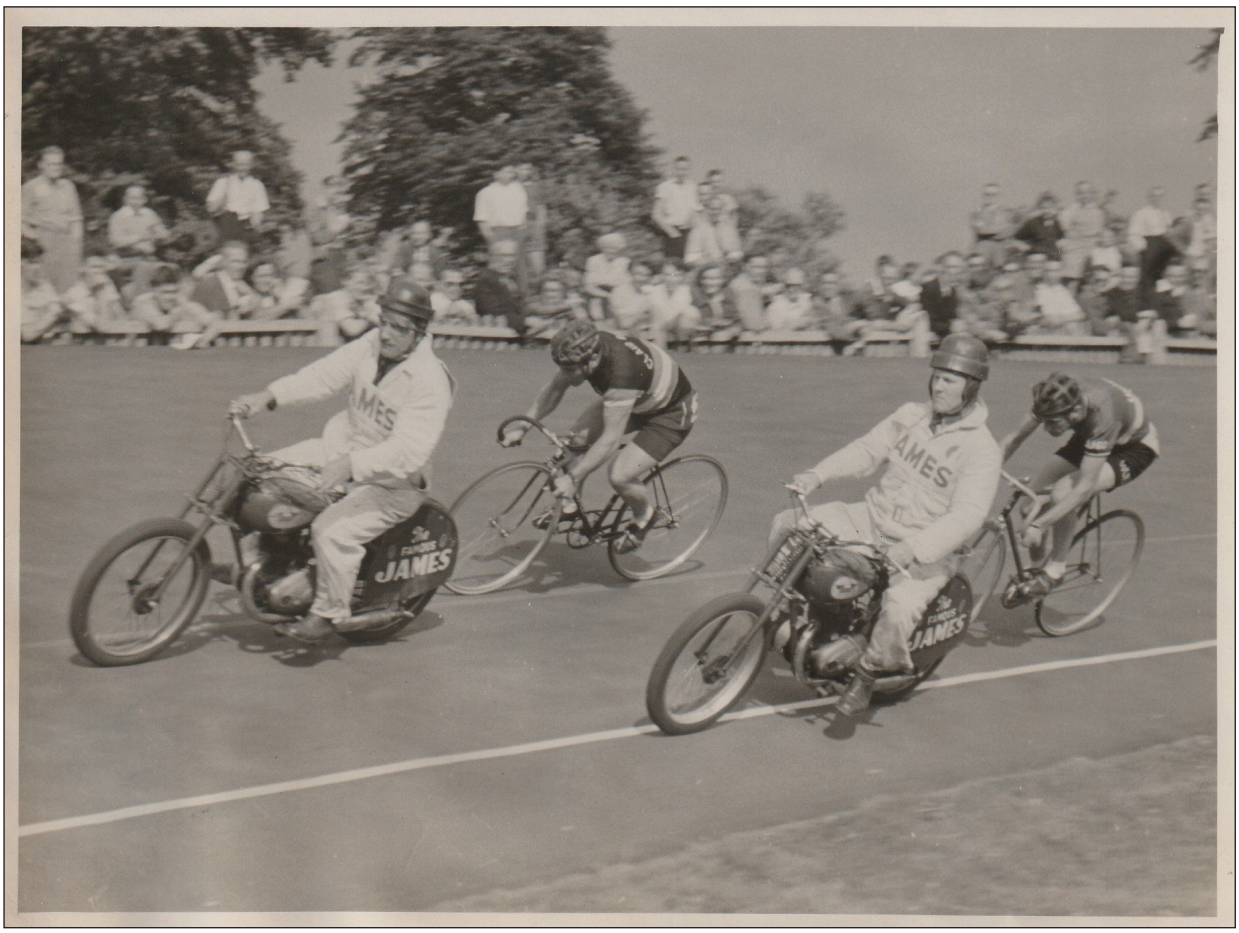

Aanval van Dave Bedwell op Bunker tijdens een wedstrijd achter de James motoren te Herne Hill. (Foto Nigel Green)

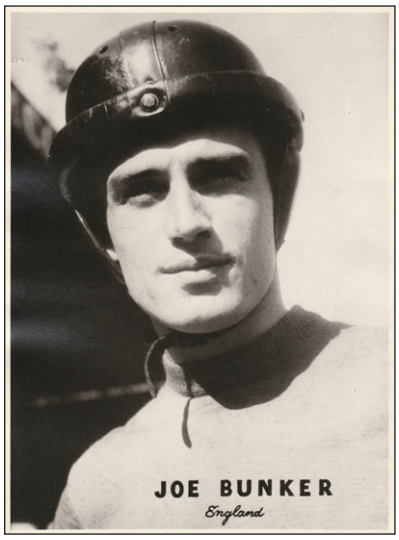

Stayer Joe Bunker (Foto Nigel Green)

Een van zijn stayermentors, Jean Maréchal. (Foto Collectie HV)

Een andere stayermentor, Georges Paillard. (Foto Collectie HV)

Maar Jean Maréchal, winnaar van Paris-Roubaix in 1930 en Paris-Tours in 1935 en later een goed stayer onderbrak onze conversatie. "Een kerel zoals Bunker die met een versnelling van 32x7 zo gemakkelijk rijdt zal het zeker waarmaken". 's Anderendaags ontmoette ik Bunker opnieuw en hij zei me: "Ik moet terug naar Engeland. Mijn geld is op. Ik spendeerde meer dan voorzien aan onderdelen. Een helm bijvoorbeeld kost £2 en ik verdiende juist £2 in mijn wedstrijd zaterdag, maar in januari kom ik terug voor drie maanden". Ik had nog een lang gesprek met hem en zei hem dat Britse renners zeer populair waren in Frankrijk en dat hij de Union Jack moest eren met goede prestaties. Blijkbaar had mijn gesprek een diepe indruk op hem nagelaten want op zaterdag 22 november verbeterde hij zijn besttijd over de 20 km met anderhalve minuut en klokte af op 17'42" en won op een briljante wijze met twee ronden voorsprong op diegenen die hem enkele dagen eerder verslagen hadden. Paillard zei: "Dat wordt een toekomstig kampioen", terwijl Vanderstuyft een deuntje floot.

Vélodrome d'Hiver Parijs 1953 achter Leon Vanderstuyft. (Foto Picoche via Nigel Green)

Ik weet nu dat Bunker altijd welkom zal zijn voor de manager en het publiek van de Vélodrome d'Hiver. En wie weet? Misschien schuilt er in hem een toekomstige wereldkampioen." Tot zover het verslag van het interview van Léon Zitrone.

Op paasmaandag 1953 won Bunker op de Londense Paddingtonbaan een omnium met als teamgenoten Arie van Vliet en Tommy McNulty. Zij versloegen hierbij het trio Dave Bedwell, Jack McKellow en Dennis Talbot met 7 punten tegen 5. Oorspronkelijk zou Van Vliet een omnium rijden tegen Reg Harris, maar deze zegde af om medische reden waardoor Van Vliet ingeschakeld werd in een ploegenomnium met vijf Britse renners. In de zuivere sprintwedstrijd overklaste Van Vliet McKellow en won telkens tweemaal met een lengte en met Bunker en McNulty als ploegmaats stond hij aan de leiding. In de puntenrit veroverden Van Vliet, Bunker en McNulty 16 punten tegen 6 voor het Britse trio Bedwell-McKellow-Talbot. Bunker ging vroeg

aan de haal en sprokkelde de meeste punten terwijl Van Vliet snelheid inhield om de anderen af te stoppen. In een Italiaanse achtervolging over drie ronden wonnen zij met 1'43,4" tegen 1'44,6".

De enige overwinning voor het zuivere Britse team werd behaald in een achtervolging per twee over acht ronden. Bedwell-Talbot haalden het van Bunker-McNulty met een tijd van 5'05,6" tegen 5'08,2".

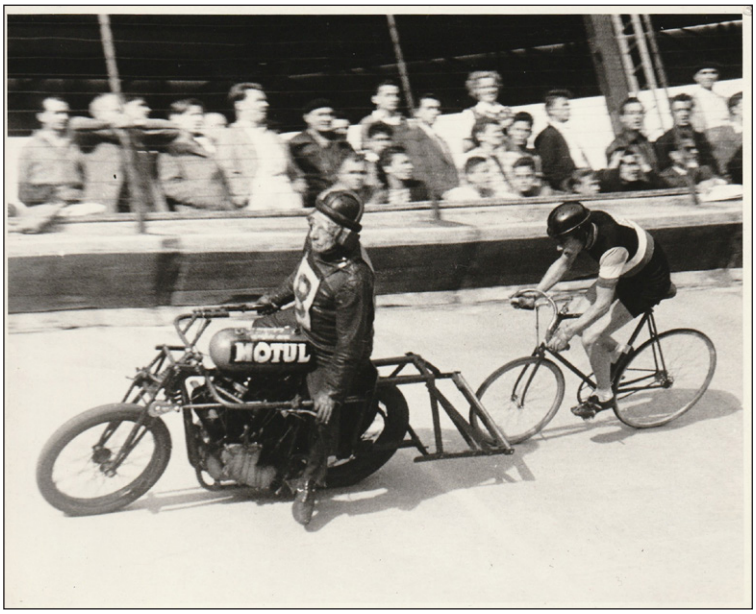

In actie achter Leon Vanderstuyft op de baan van het Parc Des Princes. (Fotobron onbekend, via Nigel Green)

In 1953 nam hij deel aan het wereldkampioenschap op de Oerlikon-baan in Zürich. In de tweede reeks eindigde hij 6de op 13 ronden van Queugnet. In de herkansingen was hij kansloos met een 4de plek op 7 ronden van Willy Michaux. Bunker won in 1953, in het Parc des Princes, een opwarmingswedstrijd voor de wegwedstrijd Bordeaux-Paris. Voor de rest beperkten zijn uitslagen meestal tot een plaats bij de subtop met uitzonderlijk eens een tweede plaats.

Bunker (onderaan) in een zij-aan-zijstrijd met de Zwitser Besson tijdens de tweede schiftingsreeks op het WK 1954. (Foto Cycling via Nigel Green)

In de eerste helft van 1954 waren er weer een paar tweede plaatsen maar meestal reed Bunker in de subtop. Hij trainde hard, doch maakte desondanks een slechte tijd door, meestal na 10 of 20 km zat hij morsdood. Een bezoek aan de dokter toonde aan dat hij sukkelde met een te lage bloeddruk en Joe nam drie maanden rust.

Eind juli 1954 ging hij weer rijden en de rust had hem goed gedaan want in augustus behaalde hij te Vichy een mooie zege op Pronk, Besson, French, Queugnet en Martino. Dat gaf Bunker zijn zelfvertrouwen weer. Hij verraste iedereen nadien met een 3° plaats op het WK'

In Groot-Brittannië kreeg hij de kans om een eerste maal achter de grote motors op te treden tijdens de Good Friday meeting te Herne Hill waar hij het opnam tegen de Duitser Jean Schorn en de Fransman Georges Delescluse.

Tijdens de GP Vespa in de Vélodrome d'Hiver te Parijs, december 1954. Bunker plaatst een aanval op Pierre Iacoponelli die de rol moet lossen. (Foto Picoche via Nigel Green)

Het onderdeel halve fond bestond uit drie reeksen tijdens deze Good Friday meeting.

Match A: 10 miles (16,093 km):

1. Schorn
2. Bunker
3. Delescluse

Match B: 1 mile (1,609 km) tegen de klok met vliegende start:

1. Schorn
2. Delescluse
3. Bunker

Match C: 15 miles (24,140 km):

1. Bunker
2. Schorn
3. Delescluse

Eindstand[2]:

1. Schorn 9 punten
2. Bunker 7 punten
3. Delescluse 5 punten

Deelnemers aan de Good Friday meeting in 1954. V.l.n.r.: Schorn-Delescluse-Bunker. (Foto Collectie HV)

Op 2 mei 1954 won Bunker een dernywedstrijd te Utrecht als voorspel op de start van de laatste rit van de Ronde van Nederland Utrecht-Amsterdam.

In het midden Bunker na zijn zege in de GP Amsterdam 1955, links Heinz Jakobi, rechts Jan Pronk tijdgenoten van Bunker. (Foto via Nigel Green)

2 Wij vinden dit een eigenaardig resultaat. Normaal zou men in de verschillende reeksen een puntentelling kunnen verwachten: 3-2-1. Dat zou dan een eindstand opleveren van 8-6-4. Het resultaat 9-7-5 kan maar verkregen worden als er in een reeks een andere puntentelling was (4-3-2). Bv.:
Reeks 1: 3-2-1
Reeks 2: 3-2-1
Reeks 3: 4-3-2

In 1954 nam Bunker ook deel aan het wereldkampioenschap halve fond dat plaatsvond op de 12 m brede en 500 m lange cementen baan van het Bergisches Stadion te Wuppertal-Elberfeld. De andere pistedisciplines vonden plaats op de baan van Köln-Müngersdorf, doch deze bleek niet zo geschikt voor het zwaardere stayerswerk. Daarom werd er uitgeweken naar Wuppertal.

Het wereldkampioenschap 1954 kende een eigenaardig verloop, hoofdzakelijk omwille van de ongunstige meteorologische omstandigheden.

Er waren 14 deelnemers geselecteerd verdeeld over acht landen: twee Duitsers (Karl Kittsteiner en Jean Schorn), twee Belgen (titelverdediger Adolf Verschueren en Willy Michaux), twee Nederlanders (Jan Pronk en Joop Kunst), twee Zwitsers (Armin von Büren en Jacques Besson), twee Fransen (Roger Queugnet en Guy Béthery), een Australiër (Graeme French), een Brit (Joe Bunker), een Spanjaard (Guillermo Timoner) en een Italiaan (Giuseppe Martino). Het oorspronkelijk wedstrijdprogramma voorzag twee schiftingsreeksen, één herkansingsreeks en uiteraard een finale, elk over 100 km.

De eerste drie renners van elke reeks zouden de finale rijden die dus samengesteld zou zijn uit negen renners.

De eerste reeks was voorzien op zaterdag 21 augustus om 20.15u, de tweede op maandag 23 augustus om 20.15u, de herkansing op dinsdag 24 augustus om 20.15u en de uiteindelijke finale op donderdag 26 augustus eveneens om 20.15u.

Klaar voor een ereronde na het WK 1954. (Foto Cycling via Nigel Green)

De eerste schiftingsreeks kon op de voorziene datum doorgaan en werd gewonnen door de Duitser Jean Schorn, doch de weergoden waren de organisatoren niet gunstig gezind voor de tweede schiftingsreeks en de herkansingsreeks.

Aanhoudende regenbuien lieten de planning in het honderd lopen en men kwam in tijdnood. Op dinsdagavond 24 augustus om 21.00u besliste de wedstrijdjury, in samenspraak met de UCI, dat een herkansingsreeks niet meer haalbaar zou zijn binnen de vooropgestelde tijdslimiet. Men kwam tot een noodscenario waarbij men besliste om de zes eerste renners van schiftingsreeks 1 en de zes eerste renners van de schiftingsreeks 2 (die op dat ogenblik nog moest gereden worden) toe te laten de finale te rijden, een finale die dus zou bestaan uit twaalf renners in plaats van de vooropgestelde negen. Er werd ook beslist de Nederlander Joop Kunst (7de in de eerste schiftingsreeks) uitzonderlijk toe te laten de tweede schiftingsreeks te rijden. Volgens het Duitse wielerweekblad Radsport was dit alles een maatregel die nog nooit voordien in een stayerswereldkampioenschap plaatsvond.

Daags nadien, op woensdag 25 augustus, klaarde de hemel uiteindelijk op en werd voor 3000 toeschouwers de tweede schiftingsreeks met acht deelnemers om 11.00u op gang geschoten en gewonnen door de Nederlander Jan Pronk. De Zwitser Armin von Büren gaf al na 18 km wedstrijd moegestreden op en Graeme French overkwam fietspech waardoor hij als laatste eindigde in 7de positie. Joop Kunst kwam als zesde alzo in de finale terecht, dankzij die eerdere jurybeslissing.

De finale kon gelukkig wel doorgaan op donderdag 26 augustus om 20.15u in een volgepropt Wuppertalstadion en dit voor het oog van 34 000 toeschouwers. Onze landgenoot Adolf Verschueren hernieuwde zijn wereldtitel. De Brit Joe Bunker was volgens velen de revelatie van dit wereldkampioenschap en werd een mooie stayerstoekomst voorspeld. Zijn niet aflatende aanvalslust werd beloond met een bronzen medaille.

Met de bloemtuil WK 1954. (Foto Cycling via Nigel Green

Bunker lag zelfs op een bepaald ogenblik aan kop van de wedstrijd, doch moest nadien zijn meerdere erkennen in Verschueren en Pronk.

Ziehier de tussenstanden van Bunker tijdens de finale: gestart in tweede positie na de Fransman

Béthery,

20 km: 8ste
30 km: 3de
55 km: 4de
60 km: 3de
65 km: 1ste
71 km: 2de
90 km: 3de
100 km: 3de

De volledige uitslagen:

Schiftingsreeks 1:

1. Jean Schorn achter Jupp Merkens, de 100 km in 1 u. 19' 06,8"
2. Adolf Verschueren achter Maurice Ville op 30m
3. Guy Béthery achter Adolphe Laval op 60m
4. Guillermo Timoner achter Bertus de Graaf op 300m
5. Joe Bunker achter Léon Vanderstuyft op 360m
6. Jacques Besson achter Hans Kaeb op 450m
7. Joop Kunst achter Albert Käser-Lüti op 1 ronde

Schiftingsreeks 2:

1. Jan Pronk achter Frits Wiersma, de 100 km in 1 u. 21' 55,1"
2. Roger Queugnet achter August Wambst op 120m
3. Giuseppe Martino achter Arthur Pasquier op 300m
4. Willy Michaux achter Emiel Vandenbosch op 380m
5. Karl Kittsteiner achter Fritz Erdenberger op 420m
6. Joop Kunst achter Albert Käser-Lüti op 5 ronden
7. Graeme French achter Alain Juby op 7 ronden

Opgave: Armin von Büren achter Hans Martin na 18 km

Finale

1. Adolf Verschueren achter Maurice Ville, de 100 km in 1 u. 20' 03,4"
2. Jan Pronk achter Frits Wiersma op 70m
3. Joe Bunker achter Léon Vanderstuyft op 100m
4. Willy Michaux achter Emiel Vandenbosch op 200m
5. Roger Queugnet achter August Wambst op 240m
6. Jean Schorn achter Jupp Merkens op 250m
7. Guillermo Timoner achter Bertus de Graaf op 260m
8. Giuseppe Martino achter Arthur Pasquier op 265m
9. Guy Béthery achter Adolphe Laval op 330m

Joop Kunst achter Albert Käser-Lüti werd na 50 km wedstrijd met 2 ronden achterstand uit wedstrijd genomen.

Karl Kittsteiner achter Fritz Erdenberger werd na 70 km wedstrijd met 4 ronden achterstand uit wedstrijd genomen.

Jacques Besson achter Hans Kaeb moest na 70 km wedstrijd beroep doen op reservegangmaker Willi Lücke wegens motorpech Kaeb en werd in ronde 166 met 1 ronde achterstand uit wedstrijd genomen.

Op het eerste zicht verrassend dat de 9 finishers allen in dezelfde baanronde eindigden, maar eigenlijk toch niet daar iedereen met één of meer ronden achterstand uit de wedstrijd werd genomen, Besson als laatste na 166 van de 200 ronden (83 km).

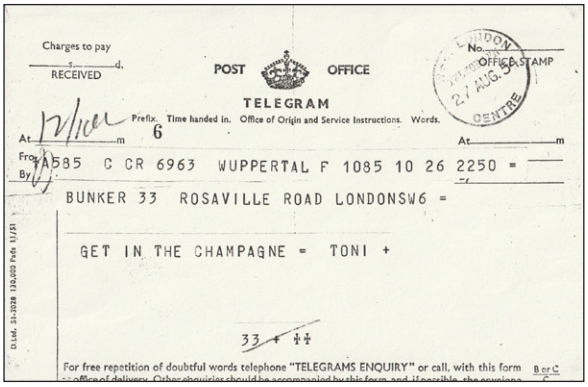
Charges to pay
RECEIVED
POST OFFICE
TELEGRAM
Prefix Time handed in. Office of Origin and Service Instructions. Words.
6
A585 C CR 6963 WUPPERTAL F 1085 10 26 2250 =
BUNKER 33 ROSAVILLE ROAD LONDONSW6 =
GET IN THE CHAMPAGNE = TONI +
33 + ++
For free repetition of doubtful words telephone "TELEGRAMS ENQUIRY" or call, with this form

Telegram vanuit Wuppertal naar de familie in Londen. (Via Nigel Green)

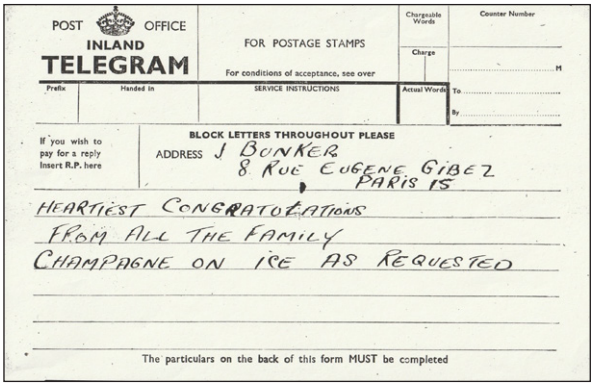
POST OFFICE
INLAND
TELEGRAM
FOR POSTAGE STAMPS
For conditions of acceptance, see over
SERVICE INSTRUCTIONS
BLOCK LETTERS THROUGHOUT PLEASE
If you wish to pay for a reply Insert R.P. here
ADDRESS J BUNKER
8 RUE EUGENE GIBEZ
PARIS 15
HEARTIEST CONGRATULATIONS
FROM ALL THE FAMILY
CHAMPAGNE ON ICE AS REQUESTED
The particulars on the back of this form MUST be completed

Telegram met gelukwensen van de familie naar Bunker, op dat ogenblik verblijvend in Parijs. (Via Nigel Green)

Er valt nog een woordje te vertellen over Bunkers gangmaker Vanderstuyft tijdens de finale. Vanderstuyft kreeg een boete opgelegd van 5000 CHF, door de UCI verhoogd naar 10 000 CHF wegens gevaarlijk rijden. Vanderstuyft trok bij een aanval op Schorn aan diens broek en eveneens aan het stuur van de moto van diens gangmaker Merkens en sneed vervolgens voor de tribune de pas af van het duo. Hierdoor bracht hij zichzelf, Bunker, Schorn en Merkens in gevaar en werd op het nippertje een valpartij vermeden. Hij kreeg boven op de geldboete nog een strenge vermaning en een schorsing van één maand opgelegd.

Bunker was tamelijk goed bevriend met de Australiër Graeme French, Wereldkampioen halve fond in 1956, en spiegelde zich aan French voor te gebruiken verzetten in de stayerswedstrijden. Voor de meeste openluchtbanen was dat 30x7, in Amsterdam 30x6 en in Wuppertal 31x6. Achter Vespa's 29x7. Voor de wintervelodrooms was dat in Antwerpen en Vel d'Hiver Parijs 32x7, Brussel 31x7, Dortmund 29x7 en Zürich 28x6. Voor wedstrijden achter derny was het doorgaans 27x7.

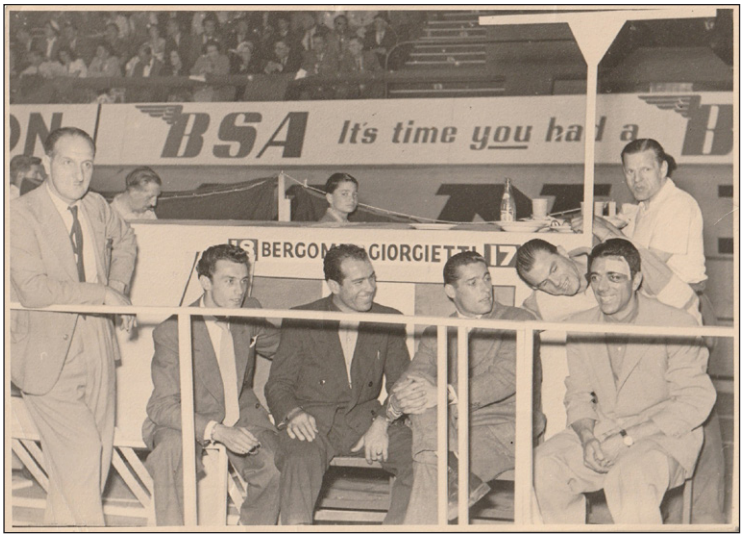

Op bezoek tijdens de Wembley Six 1952, zittend v.l.n.r.: Bunker -?- Chaillot-Giorgetti-Bergomi. (Foto L. Thorpe via Nigel Green)

Na zijn bronzen medaille, de eerste Britse medaille in 50 jaar 'halve fond', investeerde hij in, en beheerde hij verschillende dienstverlenende bedrijven in Engeland.

Ook na het wereldkampioenschap kwam Joe Bunker niet verder dan subtopplaatsen met nu en dan eens een uitschieter met een tweede plaats.

In 1955 was er hetzelfde beeld. Meestal werd Bunker 4de of 5de en uitzonderlijk stond hij eens op het podium of won hij eens een reeks. Zijn laatste 'moment de gloire'

kwam er op 18 augustus toen hij de GP van Amsterdam 'won'. Het was echter een beslissing van de jury. Dolf Verschueren reed in de eerste manche aan kop toen hij op 100 m van de meet een lekke band kreeg en de strijd niet kon beëindigen. Pronk won die reeks over 25 km en Bunker werd achter Van den Bosch 4de op 450 m. In de tweede manche, over 50 km, won Verschueren wel. Bunker werd opnieuw 4de, deze keer op 775 m. In de einduitslag werd Wagtmans 1ste met 5 punten, Queugnet tweede met eveneens 5 punten, Pronk derde met 7 punten, Verschueren 4de met 8 punten en Bunker 5de met eveneens 8 punten. Maar Joe Bunker kreeg, omwille van zijn sterk en strijdlustig rijden achter een voor hem onbekende gangmaker, door een jury van oud-stayers Blekemolen, Storm en Schlebaum, de GP toegekend, dit tot laaiend enthousiasme van het publiek wiens harten Bunker veroverd had.

Aankomst te Wuppertal voor het WK 1954. In het midden met bleke vest Bunker, uiterst rechts gangmaker Vanderstuyft.
(Fotobron onbekend, via Nigel Green)

Joe Bunker nam voor een derde keer deel aan het wereldkampioenschap, deze keer in Kopenhagen. In de tweede reeks werd hij 4de op 4 ronden van Giuseppe Martino. In de herkansingen gaf hij op. In oktober werd hij nog 4de in Zürich en Brussel en tweede in Dortmund.

Tijdens de lente- en zomermaanden reed hij in West-Duitsland waar hij 5de werd in Wuppertal en München, Frankrijk waar hij 4de werd in Parijs en 5de in Croix-de-Berny en in Nederland waar hij 5de werd in Nijmegen.

Het was waarschijnlijk tijdens die wedstrijd in Wuppertal op 3 juli dat Joe Bunker zijn eerste vrouw, Helga Stolpe ontmoette. Helga was de stiefdochter van de Britse fietsenconstructeur Fred Dean. Ze huwden in 1957 en in 1958 werd zoon Antony geboren.

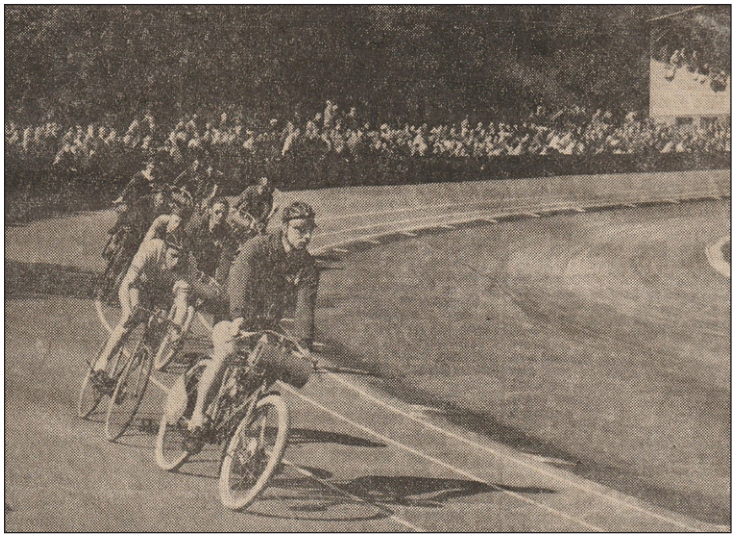

Aan de leiding en winnaar van een dernyrace te Duinhorst.
(Fotobron onbekend via Nigel Green)

Ook in 1956 nam Joe Bunker deel aan het wereldkampioenschap in het Deense Ordrup. De eerste twee van elke reeks gingen door naar de finale samen met de winnaar van de herkansingen. Joe Bunker werd in reeks drie 4de en laatste en moest dus naar de herkansingen. Daar zag hij een nieuwe finale met 50 meter aan zijn neus voorbijgaan. Hij werd tweede na Noppie Koch.

De laatste uitslag van Joe Bunker die kon teruggevonden worden was een 6de plaats in Dortmund op 21 oktober 1956.

In 1957 hield Joe Bunker het stayeren voor bekeken, heel waarschijnlijk wegens financieel niet meer houdbaar.

Hij woonde een tijdje in Londen en begon zijn echte naam, Tony, te gebruiken. Eind jaren 50 woonde hij echter in Scheveningen, Nederland. Later verhuisde hij naar Nijmegen waar hij vertegenwoordiger was voor een Britse firma van carbonpapier. Vervolgens verhuisde

het gezin naar Duitsland. Ze woonden in Berlijn, Hildesheim en Frankfurt. Joe werkte er voor Thames Service dat later Rentokil werd.

In 1964 startte hij in Frankfurt zelf een bedrijf, een sociale dienstverlenende organisatie genaamd Indisco GmbH, samen met Brian Mehaffy, een Britse legerofficier. Zelf verhuisde hij in 1967 naar Velbert. In 1972 werd een tweede bedrijf opgestart, Gesellschaft für Krankenhaushygiene, in Hilden. Op een bepaald moment had Joe Bunker 120 mensen in dienst.

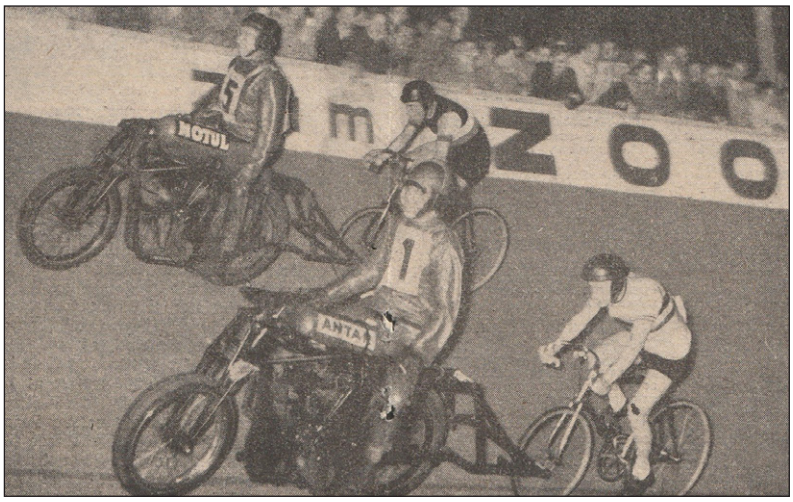

WK 1954, km 65: Bunker neemt de leiding over van Dolf Verschueren.
(Fotobron onbekend via Nigel Green)

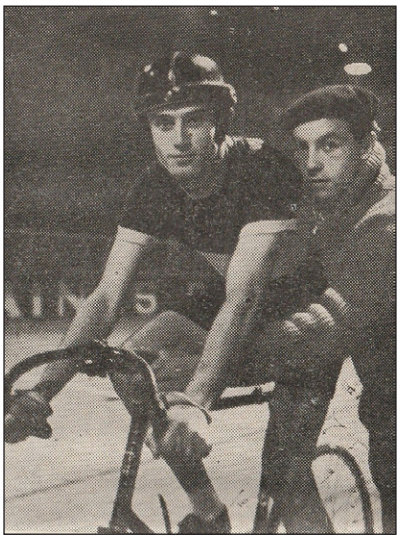

Joe Bunker
(Fotobron onbekend via Nigel Green)

Na een wedstrijd op 21 maart 1954 op de Vélodrome d'Hiver in Parijs.
(Foto Picoche via Nigel Green)

In 1978 verkocht Joe beide firma's aan Rentokil en trok zich terug in Monaco om later naar Normandië te verhuizen in Les Andelys, voordat hij terugkeerde naar de omgeving van Düsseldorf, meer bepaald Erkrath waar hij met zijn tweede vrouw Heidi bleef wonen. Hij bleef altijd een fervent wielrenner en behield zijn interesse in de sport, zij het via de media. Hij heeft zeker een zeer goed en actief leven geleid.

Hier volgt nog een korte beschrijving van de carrière van Leon Vanderstuyft. Hij was afkomstig uit een rennersfamilie. Vader Fritz en oudere broer Arthur deden de familienaam alle eer aan in het wielermilieu. Leon concentreerde zich vooral op het stayeren en werd wereldkampioen in 1922. Vanaf 1924 leverde hij een strijd met de Franse stayer Jean Brunier om het wereldrecord snelheid over één uur achter zware motoren, zonder rol en niet op een wielerbaan, te verbeteren. Op 1 oktober 1924 haalde hij een snelheid van 107,710 km in het uur. Een jaar later, op 1 oktober 1925, klokte hij af op 115,098 km. Uiteindelijk vestigde hij op 29 september 1928 een wereldrecord dat tot op de dag van vandaag nog steeds zou standhouden, doch dit is geen officieel door de UCI erkend record, met een afstand van 122,771 km in één uur. Na dat uur reed

Aan de start van de ereronde na de GP van Amsterdam in 1955. Links Joe Bunker, de winnaar. Wout Wagtmans (midden) werd tweede, Dolf Verschueren (rechts), de regerende Wereldkampioen werd tot opgave gedwongen nadat zijn achterband aan een snelheid van 80 km per uur klapte. (Fotobron onbekend)

Leon Vanderstuyft. (Foto Collectie HV)

hij nog 3'29,2" door en bereikte uiteindelijk een afstand van 130 km. Het gebeuren vond plaats op het 2,5 km lange autocircuit van Linas-Monthléry in de buurt van Parijs achter de Zwitserse gangmaker Lehmann. Vanderstuyft reed met een versnelling van 43 x 6 (15,30 m). Hij had tijdens deze recordrit voornamelijk handpalmkwetsuren opgelopen, droeg dikke beenstukken uit wol en had zes truien over elkaar aangetrokken, afwisselend uit wol en zijde, dit om bij een eventuele valpartij het leed te verzachten! Na zijn stayerscarrière werd hij gangmaker en bleef zo actief in dat toch wel bijzonder wereldje.

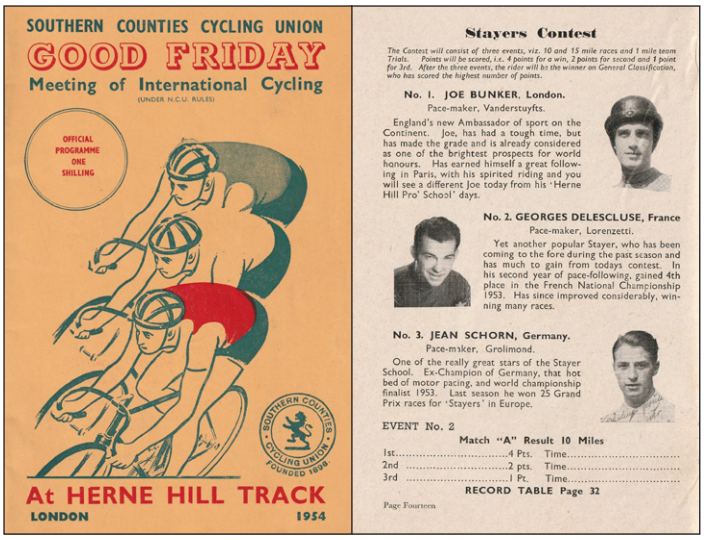
SOUTHERN COUNTIES CYCLING UNION
GOOD FRIDAY
Meeting of International Cycling
(UNDER N.C.U. RULES)
OFFICIAL PROGRAMME ONE SHILLING
SOUTHERN COUNTIES CYCLING UNION FOUNDED 1928
At HERNE HILL TRACK
LONDON 1954

Stayers Contest

The Contest will consist of three events, viz. 10 and 15 mile races and 1 mile team Trials. Points will be scored, i.e. 4 points for a win, 2 points for second and 1 point for 3rd. After the three events, the rider will be the winner on General Classification, who has scored the highest number of points.

No. 1. JOE BUNKER, London.
Pace-maker, Vanderstuyfts.
England's new Ambassador of sport on the Continent. Joe, has had a tough time, but has made the grade and is already considered as one of the brightest prospects for world honours. Has earned himself a great following in Paris, with his spirited riding and you will see a different Joe today from his 'Herne Hill Pro' School' days.

No. 2. GEORGES DELESCLUSE, France
Pace-maker, Lorenzetti.
Yet another popular Stayer, who has been coming to the fore during the past season and has much to gain from todays contest. In his second year of pace-following, gained 4th place in the French National Championship 1953. Has since improved considerably, winning many races.

No. 3. JEAN SCHORN, Germany.
Pace-maker, Grolimond.
One of the really great stars of the Stayer School. Ex-Champion of Germany, that hot bed of motor pacing, and world championship finalist 1953. Last season he won 25 Grand Prix races for 'Stayers' in Europe.

EVENT No. 2
Match "A" Result 10 Miles
1st.....4 Pts. Time.....
2nd .....2 pts. Time.....
3rd .....1 Pt. Time.....
RECORD TABLE Page 32

Page Fourteen

THE MARLBORO ATHLETIC CLUB
1892 1952
SIXTH
DIAMOND JUBILEE MEETING
UNDER N.C.U. RULES
PADDINGTON RECREATION GROUND
THURSDAY 14th AUG., 1952 at 7.0 p.m.
OFFICIAL PROGRAMME - ONE SHILLING

Programmaboekje Good Friday Meeting 1954. (Foto Collectie HV)

Programmaboekje Paddington 14 augustus 1952. (Foto Collectie HV)

Tenslotte willen wij bij deze Antony Bunker (zoon van Joe) en Nigel Green (neef van Joe) uitdrukkelijk te bedanken voor hun bereidwillige medewerking aan dit artikel.

V.l.n.r.: Lothar Schiller vastgehouden door Walter Schürmann, Heinz Müller vastgehouden door Theo Intra, Wout Wagtmans en Joe Bunker. Tussen Wagtmans en Bunker: Jean Schorn, Dortmund 17 oktober 1954. (Fotobron onbekend, via Nigel Green)

De pubkaarten - Dossier Filotex

1966

Voorzijde: Zwart-Wit-actiefoto of pose bij volgwagen met onderaan VOORNAAM NAAM G.S. FILOTEX

Rugzijde: Zie foto

Aantal gekende kaarten: 18

Afmetingen: 14,8 x 10,5 cm

Ploegfoto: Geen ploegfoto

Opmerking:

- Er zou nog een extra kaart van Franco Bitossi bestaan. We hebben er echter geen bewijs van.

Renners
BALLINI Roberto
BITOSSI Franco
CARLESI Guido (horizontaal)
CARLESI Guido (verticaal)
CHIARINI Vittorio
COLOMBO Ugo
GELLI Paolo
GRASSI Giuseppe
LENZI Guerrando
MANNUCCI Paolo
MAURER Rolf
MUGNANI Marcello
PICCHIOTTI Rolando
TEMPESTINI Mariano
ZANCHI Mario

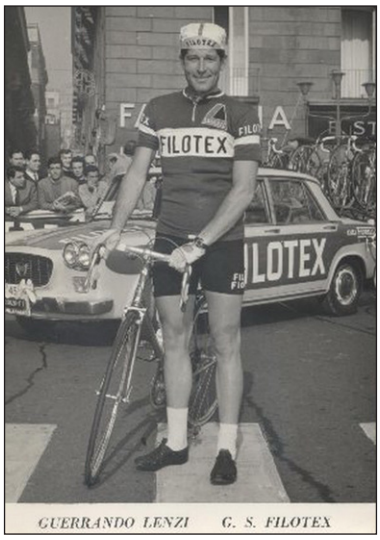

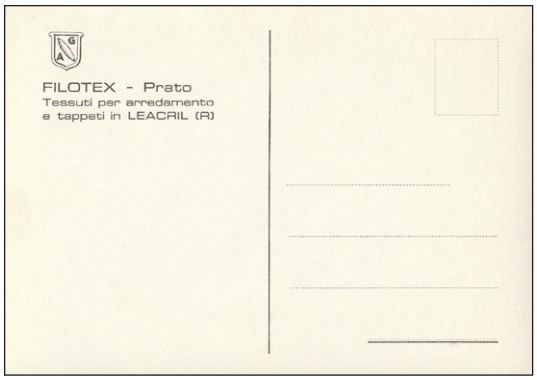

Renners waarvan (nog) geen kaart gekend is:

Renners
FABBRI Pasquale
FAVARO Giorgio
GRASSI Danilo
HAGMANN Robert
WEBER Werner

1967

Reeks 1

Voorzijde: Zwart-Wit-actiefoto onderaan in de foto in wit NAAM VOORNAAM G.S. FILOTEX
Onder de foto: Logo G. S. FILOTEX TESSUTI E TAPPETI Prato - Viaccia (Firenze)
Rugzijde: Zie foto
Aantal gekende kaarten: 3
Afmetingen: 14,9 x 10,4 cm
Ploegfoto: 1 Ploegfoto (Zwart-Wit 22,6 x 10,5 cm)

Renners
BITOSSI Franco
FAVARO Giorgio
MUGNANI Marcello

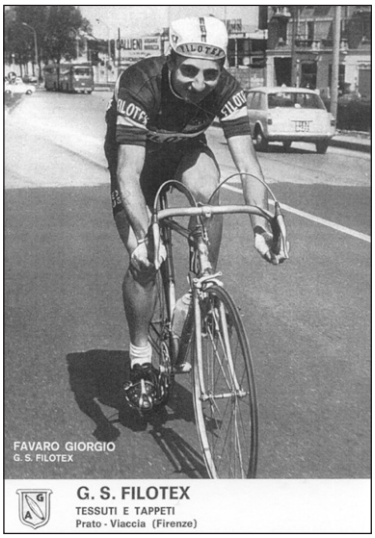

Renners waarvan (nog) geen kaart gekend is:

Renners
BALLINI Roberto
BARIVIERA Mino
BURGAL Vicente
CHIARINI Vittorio
COLOMBO Ugo
DELLA TORRE Alberto
FABBRI Pasquale
GALLON Gianfranco
GRASSI Giuseppe
MANNUCCI Paolo
MAURER Rolf
POLI Alfio

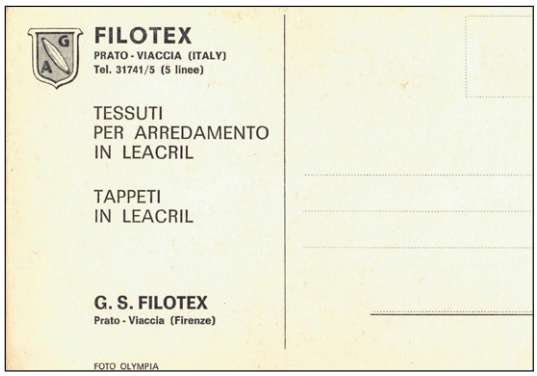

De rugzijde ploegfoto is ons onbekend.

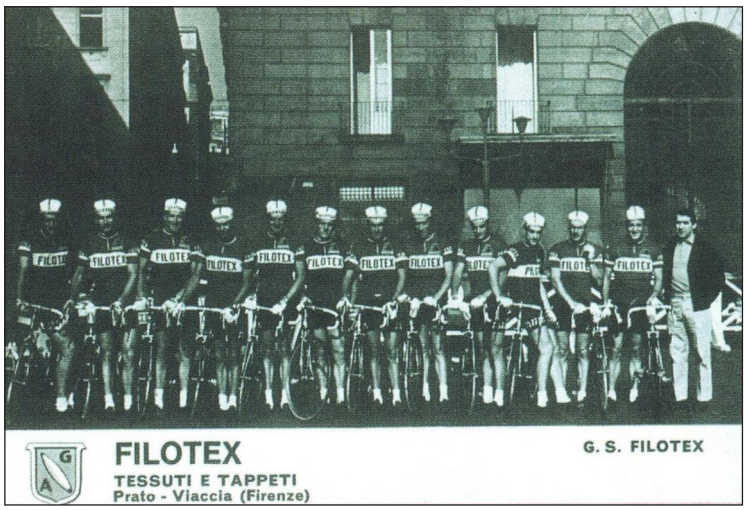

Reeks 2

Voorzijde: Zwart-Wit-actiefoto of buste bovenaan in de foto in zwart NAAM VOORNAAM G.S. FILOTEX

Onder de foto: Logo G. S. FILOTEX TESSUTI E TAPPETI Prato - Viaccia (Firenze)

Rugzijde: Zie foto

Aantal gekende kaarten: 4

Afmetingen: 15,0 x 10,5 cm

Ploegfoto: 1 Ploegfoto (Zwart-Wit ? x ? cm)

Renners
BITOSSI Franco (Buste)
COLOMBO Ugo (Buste)
MAURER Rolf (Actie)
MUGNANI Marcello (Actie)

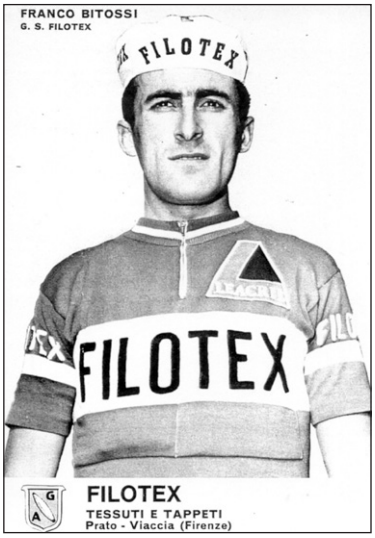

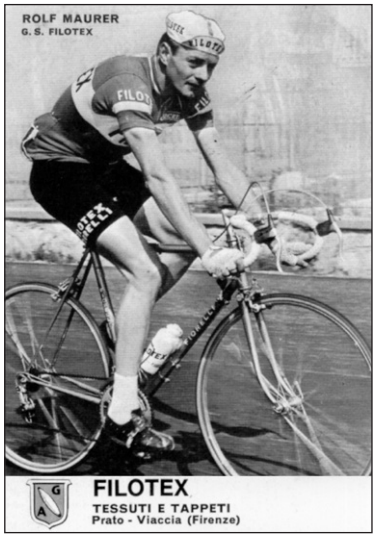

Renners waarvan (nog) geen kaart gekend is:

Renners
BALLINI Roberto
BARIVIERA Mino
BURGAL Vicente
CHIARINI Vittorio
COLOMBO Ugo
DELLA TORRE Alberto
FABBRI Pasquale
GALLON Gianfranco
GRASSI Giuseppe
MANNUCCI Paolo
POLI Alfio

De rugzijde ploegfoto is ons onbekend.

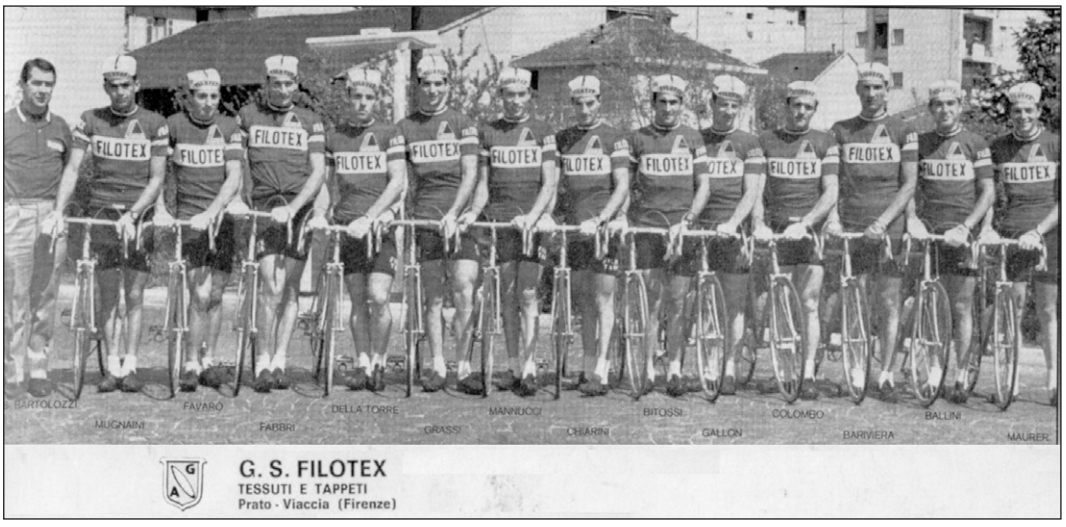

1968

Voorzijde:
Kleurfoto's (2) en zwart-wit-actiefoto's (8) in de foto in zwart (kleurfoto's) of in wit (zwart-wit-actiefoto's)
NAAM VOORNAAM G.S. FILOTEX
Rugzijde: Zie foto's
Aantal gekende kaarten: 2 + 8
Afmetingen: 14,8 x 10,3 cm
Ploegfoto: 1 Ploegfoto (Kleur 21 x 14,8 cm)

Renners
ANDREOLLI Severino
BITOSSI Franco (kleur)
CHIARINI Vittorio
COLOMBO Ugo
DELLA TORRE Alberto
GRASSI Giuseppe
PASSUELLO Adriano
POLI Alfio
VICENTINI Flaviano
ZILIOLI Italo (kleur)

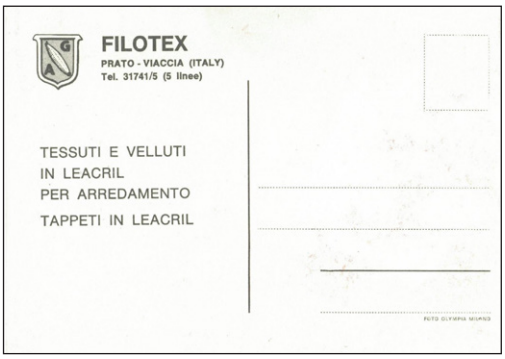

Renners waarvan (nog) geen kaart gekend is:

Renners
FAVERO Giorgio
MUGNAINI Marcello

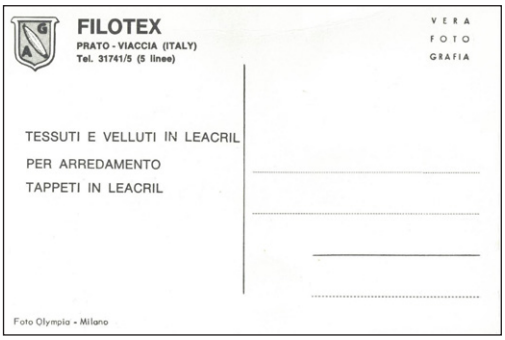

1967
1968

FILOTEX s.n.c.

FILOTEX PRODUCE:

- Velluti e tessuti per arredamento.
- Tappeti.
- Moquettes.
- Imitazioni pelliccie per interni ed esterni di confezioni e di calzature.
- Fodere per calzature.

PRATO - VIACCIA (ITALY)
Tel. 31741/5 (5 linee)

© OLYMPIA - MILANO

1969

Er waren geen nieuwe pubkaarten in 1969. De ploeg is zo goed als dezelfde gebleven.

Enkel Marcello Bergamo kwam erbij.

1970

Voorzijde:
Actiefoto's in kleur met in de foto in wit:
NAAM VOORNAAM G.S. FILOTEX
Rugzijde: Zie foto
Aantal gekende kaarten: 15
Afmetingen: 14,8 x 10,3 cm
Ploegfoto: 2 Ploegfoto's (Kleur 14,8 x 10,3 cm)

Renners
BERGAMO Marcello
BITOSSI Franco
CAVERZASI Arnaldo
COLOMBO Ugo
CUMINO Vittorio
DELLA TORRE Alberto
FABBRI Pasquale
GIULIANI Donato
GRASSI Giuseppe
MARZOLI Antonio
POLI Alfio
ROSOLEN Giuseppe
SALUTINI Antonio
URBANI Vittorio
VICENTINI Flaviano

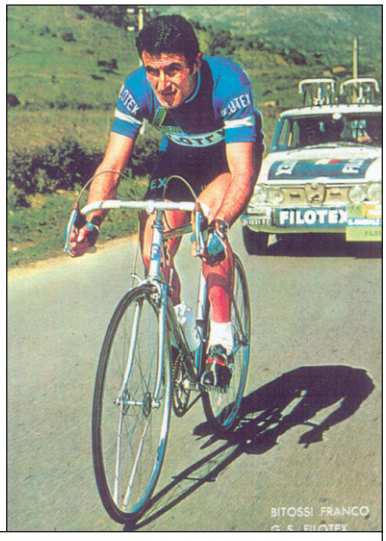

De rugzijde van de eerste ploegfoto is ons onbekend.

Extra kaarten

Actiefoto's in kleur met in de foto in wit:
NAAM VOORNAAM G.S. FILOTEX
Rugzijde: Zie foto
Aantal gekende kaarten: 2
Afmetingen: 14,8 x 10,3 cm

Renners
BITOSSI Franco Italiaans kampioen (naam in zwart)
BITOSSI Franco Italiaans kampioen (naam in wit)

Clément-kaart

Foto in zwart-wit met onderaan
VOORNAAM NAAM G.S. FILOTEX
Publiciteit voor Clément
Rugzijde: Zie foto
Aantal gekende kaarten: 1
Afmetingen: 14,7 x 10,4 cm

Renners
BITOSSI Franco

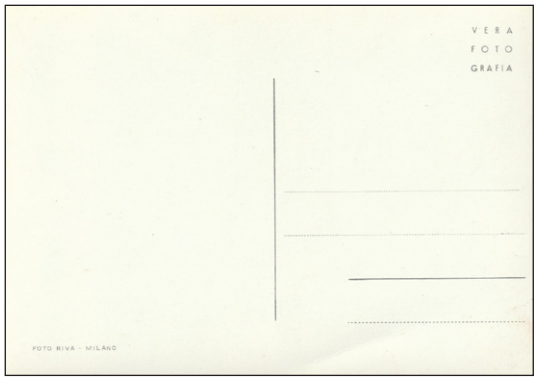

1971

1 Ploegfoto's (Kleur 15,0 x 10,5 cm)

1972

Voorzijde: Foto's in kleur met bovenaan in zwart VOORNAAM NAAM

Rugzijde: Zie foto

Aantal gekende kaarten: 15

Afmetingen: 15,0 x 10,5 cm

Ploegfoto: 1 Ploegfoto (Kleur ? x ? cm)

Opmerking

- LEACRIL op de truien.

Renners
BERGAMO Emanuele
BERGAMO Marcello
BITOSSI Franco (Italiaans kampioen)
CAVALCANTI Giovanni
CAVERZASI Arnaldo
COLOMBO Ugo
CUMINO Vittorio
DELLA TORRE Alberto
FUCHS Sepp
GIULIANI Donato
LAGHI Renato
ROSOLEN Giuseppe
SPINELLI Piero
THALMANN Erwin
WEHRLI Fritz

Renner waarvan (nog) geen kaart gekend is:

Renners
GRASSI Giuseppe

De rugzijde van de ploegfoto is ons onbekend.

1973

Voorzijde: Actiefoto's in kleur met onderaan in zwart VOORNAAM NAAM

Rugzijde: Zie foto

Aantal gekende kaarten: 12

Afmetingen: 15,0 x 10,5 cm

Ploegfoto: 1 Ploegfoto (Kleur 14,9 x 9,8 cm)

Opmerkingen

- Enkel Caverzasi heeft foto leunend tegen fiets met bovenaan in zwart VOORNAAM NAAM
- Italiaans schildje en FILOTEX-pad boven FILOTEX op de trui.
- De kaart van Francesco Moser heeft een ander, groter, lettertype voor de naam en een andere rugzijde.

Renners
BERGAMO Emanuele
BERGAMO Marcello
CAVERZASI Arnaldo
COLOMBO Ugo
FUCHS Sepp (Zwitsers kampioen)
GIULIANI Donato
MARCHETTI Renato
MOSER Aldo
MOSER Diego
MOSER Francesco
MUGNAINI Gabriele
ROSOLEN Giuseppe

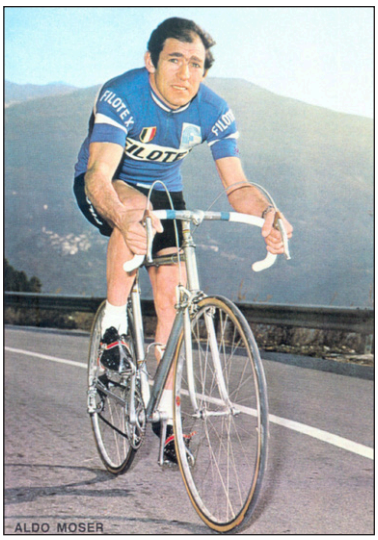

ARNALDO CAVERZASI
FILOTEX
FILOTEX

FILOTEX
• tessuti per arredamento
• velluti
• tappeti
TEL. 49041/9 · TELEX 57375 · 50047 PRATO
FLOREATEX
• velluti operati
• tessuti jacquard
• moquette
TEL. 860316 · BULCIAGO (COMO)
Foto-Olympia Milano

F MOSER

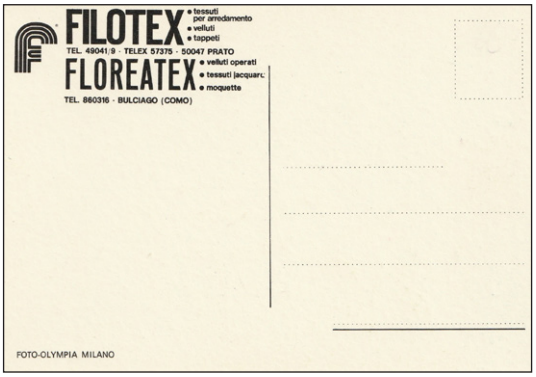
FILOTEX
• tessuti per arredamento
• velluti
• tappeti
TEL. 49041/9 · TELEX 57375 · 50047 PRATO
FLOREATEX
• velluti operati
• tessuti jacquard
• moquette
TEL. 860316 · BULCIAGO (COMO)
FOTO-OLYMPIA MILANO

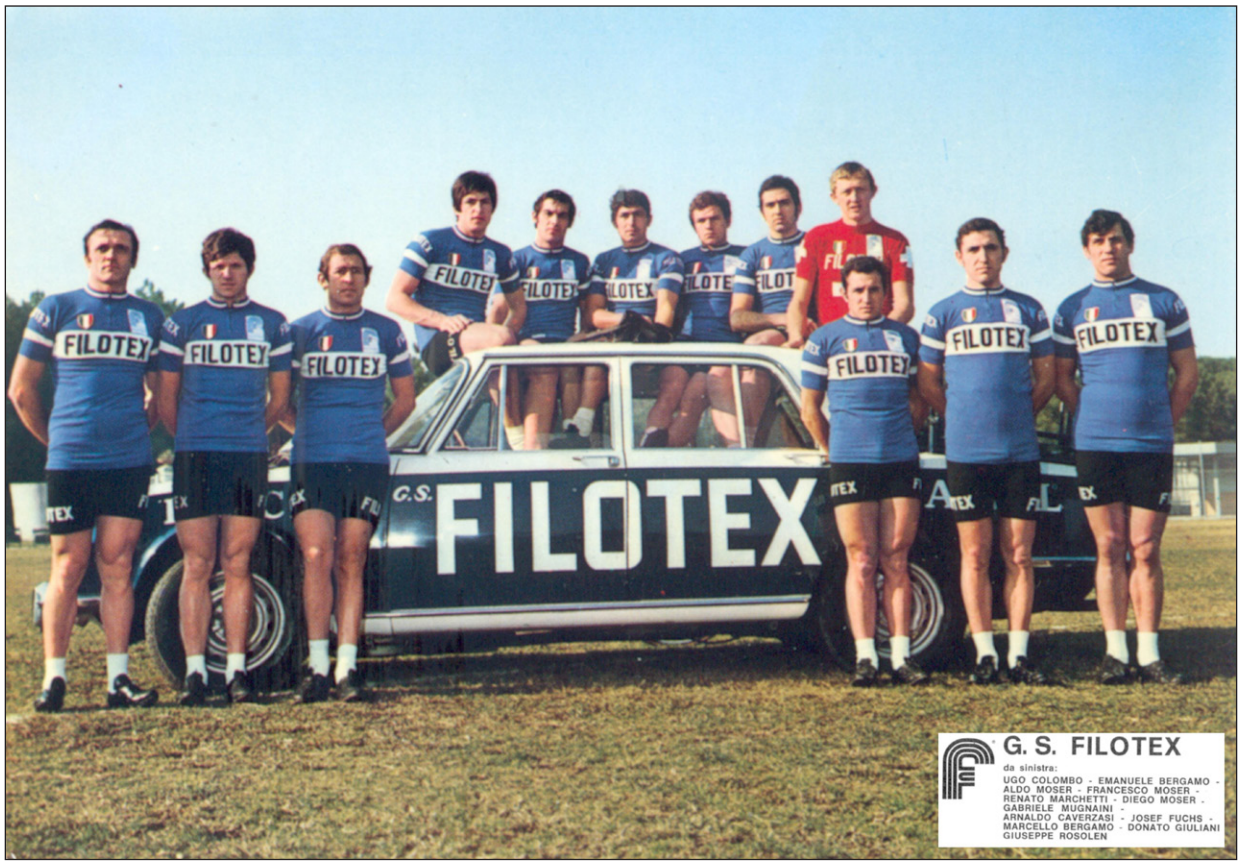

G. S. FILOTEX
da sinistra:
UGO COLOMBO - EMANUELE BERGAMO - ALDO MOSER - FRANCESCO MOSER - RENATO MARCHETTI - DIEGO MOSER - GABRIELE MUGNAINI - ARNALDO CAVERZASI - JOSEF FUCHS - MARCELLO BERGAMO - DONATO GIULIANI - GIUSEPPE ROSOLEN

Foto-Olympia Milano

1974

Voorzijde: Actiefoto's in kleur met onderaan in wit VOORNAAM NAAM

Rugzijde: Zie foto

Aantal gekende kaarten: 12

Afmetingen: 14,5 x 10,0 cm

Ploegfoto: 1 Ploegfoto (Kleur 20,6 X 17,3 cm)

Opmerkingen

- Enkel Caverzasi heeft foto leunend tegen fiets met bovenaan in zwart VOORNAAM NAAM
- Onder FILOTEX op de trui staat VELLUTI-MOQUETTE.

Renners
BERGAMO Emanuele
BERGAMO Marcello
CAVERZASI Arnaldo
COLOMBO Ugo
FUCHS Sepp
GIULIANI Donato
MARCHETTI Renato
MOSER Francesco
MUGNAINI Gabriele
POGGIALI Roberto
RITTER Ole
SORLINI Roberto

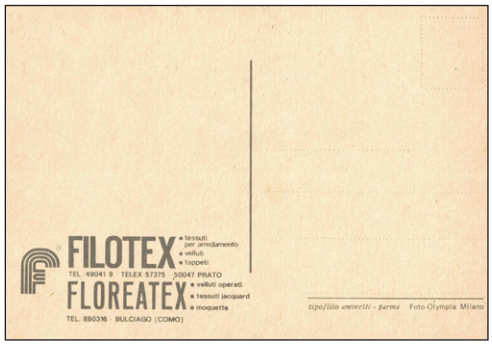

Extra kaart

Kleur (29,7 x 20,6 cm) Actiefoto

Renner
MOSER Francesco

De rugzijde van de ploegfoto is ons onbekend.

1975

Er zijn twee kaarten (zelfde foto) van Francesco Moser. Maar daar hebben we geen foto van.
Postkaartformaat (15,0 x 10,5 cm)
A4-formaat (30,0 x 21,0 cm)

De reeks

Album N.V. Cigarettenfabriek J. van Kerckhof – Helsinki 1952

Uitgever: N.V. Cigarettenfabriek J. van Kerckhof (Virginia/Parade-cigaretten)
Aantal: 92 prenten in kleur, 84 genummerd en 8 ongenummerd
Formaat: 6,0 x 8,0 cm (plusminus: de plaatjes zijn uit de sigarettenverpakkingen geknipt)
Jaar van uitgave: 1952

Opmerkingen:

- De prenten zijn genummerd, een deel betreft wielrennen.

13. Jan Hijzelendoorn
58. A. van 't Hof
59. J. Plantaz
60. D. de Groot
64. A. Voorting

Vraag maar, een neen heb je, een ja kun je krijgen

Vragen van Martin Schepers uit Bilzen-Hoeselt:

- Ik ben info aan het verzamelen over de wielrenner VERJANS Patrick (1960). Hij heeft enkel gereden bij de nieuwelingen, juniores en liefhebbers. Hij was aangesloten bij wielerclub De Motten in Tongeren. Patrick heeft in de jaren 1978/79 ook op de piste te Gent en vooral Antwerpen gereden met een zekere GUY TAYMANS. Heeft er iemand meer info en foto's van deze Taymans?
- Ik zoek verder ook nog contact met een eventuele verzamelaar over beroepsrenner JOHAN CAPIOT. Hij was een inwoner en ex-renner uit Rijkhoven.

Contact: Martin Schepers Althoeseltweg 1A 3740 Bilzen-Hoeselt schepers.m@telenet.be

Het landenklassement van het WK Veldrijden

door Jan De Smet

Hoe ik ertoe kwam het op te zoeken, weet ik niet meer, maar op een bepaald moment werd ik nieuwsgierig naar hoe het zat met het landenklassement in het Wereldkampioenschap veldrijden.

Ik herinnerde mij dat dit vroeger iedere keer in de krant stond maar ik hoorde of las er de laatste jaren niets meer over.

Tijd dus om een WAAIERS-onderzoek te starten.

Gelukkig was er het boek 'Het veld van eer – 65 jaar WK veldrijden' van Luc Lamon en Mark Van Hamme, uitgegeven door Houtekiet in 2015.

Daarin vond ik op p. 177, bij het wereldkampioenschap van 1992, het volgende: "Het landenklassement stierf een stille dood. Er was in elk geval niet de minste aandacht meer voor." Toch wel een beetje een tweeslachtige zin. Bleek namelijk dat de UCI tot en met 1995 de uitslag van het landenklassement bij hun officiële uitslagen plaatste. Nadien is er noch in de UCI-uitslagen, noch in de programmabrochures, noch in de digitale Technical Guides enig spoor van een landenklassement. Nochtans is het landenklassement zeker tot en met 2006 in Velo terug te vinden. Blijkbaar was het landenklassement in 1991 niet dood, maar was er eerder een verminderde belangstelling voor.

Mijn eerste idee was dan ook om vanaf 1992 zelf het landenklassement te berekenen en te publiceren. Bestond het landenklassement nog, dan was het een mooie aanvulling op het boek, bestond het niet meer, dan was het een mooie spielerei.

Voor de zekerheid controleerde ik het resultaat van 1991 dat in het bovenvermelde boek 'Het veld van eer' stond ook eens met mijn Excelformules die ik voor de latere jaren opgesteld had. En wat bleek, mijn resultaat verschilde met hetgeen Luc en Mark gepubliceerd hadden. Hadden zij een fout gemaakt? Of hadden zij hetgeen in de pers verschenen was gewoon overgenomen? Of was mijn berekening fout? Of was het reglement tijdelijk veranderd?

Daarom besloot ik om alle resultaten opnieuw te berekenen. Gezien het feit dat de meeste klassementen uit het boek 'Het veld van eer', wel overeenkwamen met mijn resultaten vermoedde ik dat het vooral het klakkeloos overnemen van wat in bepaalde kranten stond de oorzaak was van de verschillen.

Na een tijdje kon ik op de hulp rekenen van Jef Thielemans, de ex-veldrijder, en van Didier Vanoverbeek. Onder andere dankzij Didier kon ik de juiste uitslagen reconstrueren[1]. Die mannen wens ik bij deze nogmaals te bedanken voor hun hulp.

Eerst was het een beetje zoeken hoe dat klassement berekend werd. Wat zeker was, was dat de som gemaakt werd van de uitslagen van de eerste drie renners van hetzelfde land. Maar in sommige klassementen zag ik ook landen staan die maar twee renners in de uitslag hadden. Vandaar dat ik tot de conclusie kwam dat de berekening als volgt gebeurde en dat volgende zaken meespeelden:

1. De uitslagen van de eerste drie renners van een land werden samengeteld.

2. De landen werden gerangschikt van laagste naar hoogste getal. De best mogelijke score was dus 1+2+3=6.

1 De uitslagen die op de Wielersite te vinden zijn verschillen nogal eens met hetgeen in de Velo-jaarboeken staan.

3. Bij een ex aequo werd gekeken naar de renner van elk land met het beste resultaat. Die bepaalde de plaats van het land.

4. Na de landen die drie renners in de uitslag hadden, werd gekeken naar de landen met twee renners in de uitslag. Ook hier werd het land met het laagste getal eerst geplaatst. Bij ex aequo werd dezelfde maatstaf genomen zoals onder 3. vermeld. In sommige kranten stond dan weer dat landen die slechts met twee renners eindigden zich niet klasseerden voor de landenrangschikking. Andere bronnen geven dan weer aan dat dat wel het geval was. WAAIERS heeft geopteerd om deze landen wel op te nemen in het klassement, weliswaar in cursief.

In de jaren 1975-1976-1978-1979[2] werd er eventjes een andere rekenmethode gebruikt. Landen die slechts twee renners aan de aankomst hadden, kregen een extra puntenaantal toegekend dat gelijk was aan het aantal starters +1. In 1978 was er een verdere verfijning. Enkel die landen die met minstens drie renners aan de start stonden konden deze extra punten krijgen voor hun 'opgever'.

5. Landen die slechts één renner in de uitslag hadden werden niet gerangschikt.

6. Volgens sommige bronnen zou de uitslag van het landenklassement de startplaats van het volgende jaar bepaald hebben. De winnaar mocht als eerste zijn vak kiezen[3].

7. Er werden geen wereldtitels uitgereikt, maar van 1950 tot minstens 1962 wel medailles. In de tekst gebruik ik de termen 'goud, zilver en brons' en 'medailles' ook na 1962 maar dat kan dus puur figuratief zijn voor die latere jaren.

8. Er waren ook geldprijzen verbonden aan dit klassement. Toch zeker tot en met 1984.

In 1975 bedroeg de geldprijs: 1ste 500 CHF; 2de 350 CHF; 3de 300 CHF.

Van 1976-1983 was dat 1ste 500 CHF; 2de 400 CHF; 3de 300 CHF.

In 1984: 1ste 500 CHF; 2de 460 CHF; 3de 350 CHF.

Zeker vanaf 1987 waren er geen geldprijzen meer.

9. Van 1950 tot en met minstens 1962, maar zeker niet meer in 1964, werd het landenklassement 'Challenge international de l'Équipe' genoemd (dus vernoemd naar de Franse sportkrant). De Challenge gaf naast medailles en een geldprijs, ook een wisselbeker die door de ploeg, die driemaal na elkaar het landenklassement won, mocht worden behouden. Een wisselbeker werd zeker nog tot en met 1967 uitgereikt.

Er dient wel nog opgemerkt te worden dat tot en met 1966 het wereldkampioenschap een 'open' kampioenschap was. Dus profs en liefhebbers reden samen.

Hiernavolgend de landenklassementen van de jaren 1950-2026. Waar er een verschil is t.o.v. van het eerder vermelde boek 'Het veld van eer' of kranten, wordt er uitleg gegeven.

2 Sommige bronnen stellen dat ook in 1980 een afwijkend reglement gevolgd werd, maar de resultaten spreken dit tegen.

3 Er werd indertijd gestart in 'vakken' waarbij de renners van eenzelfde land achter elkaar stonden opgesteld.

Deel I

1950-1959

	1950		1951		1952	
Plaats	Land	Punten	Land	Punten	Land	Punten
1	Frankrijk	6	Frankrijk	6	Frankrijk	7
2	Italië	27	Zwitserland	21	Zwitserland	16
3	Zwitserland	28	Luxemburg	29	Italië	26
4	België	29	Italië	33	Spanje	43
5	Luxemburg	51	Duitsland[4]	60	*Luxemburg (2)*	*31*
6	*Polen (2)*[5]	*41*	*België (2)*			

	1953		1954	
Plaats	Land	Punten	Land	Punten
1	Frankrijk	6	Frankrijk	14
2	België	29	België	20
3	Spanje	30	Spanje	31
4	Zwitserland	32	Zwitserland	37
5	Luxemburg	38	Italië	42
6	Italië	62	Luxemburg	45
7	Duitsland	78	Duitsland	75
8	Groot-Brittannië	95	*Saarland (2)*	*61*

De eerste vijf landenklassementen werden allemaal door Frankrijk gewonnen. Zelfs driemaal met de minimale score van 6. Zwitserland en België behaalden elk tweemaal zilver, Italië éénmaal. Het brons ging tweemaal naar Spanje en éénmaal naar Zwitserland, Luxemburg en Italië. Dit betekent ook dat Frankrijk na 1952 de wisselbeker mocht behouden.

1954 en het geval Ewald Brütsch

Er was voor het opmaken van het landenklassement van 1954 nogal wat onduidelijkheid. Veel bronnen gaven de Zwitser Ewald Brütsch als negende in de uitslag, andere zetten hem dan weer op de tiende plaats en in de Zwitserse kranten en in de officiële uitslag komt hij niet voor.

Het zorgde ervoor dat Zwitserland 3 (Hans Bieri) + 9 + 16 (Albert Meier), 28 punten, of in het geval Brütsch tiende was, 29 punten behaalde en dus een derde plaats in het landenklassement.

Nochtans verscheen bijna overal dat Spanje met 31 punten derde was en België met 20 punten tweede. Maar hoe kon dat laatste dan? Furnière (4de), De Clercq (7de) en Van Steenbrugge (10de) behaalden, in de uitslag met Brütsch als 9de, samen 21 punten.

4 Pas vanaf 1957 werd er formeel een onderscheid gemaakt tussen West- en Oost-Duitsland. In de praktijk waren de renners die tot en met 1956 voor Duitsland uitkwamen allemaal West-Duitsers, alhoewel sommigen tijdelijk (1954-55-56) als Saarlanders ingeschreven stonden.

5 (2) betekent dat dit land slechts twee renners in de uitslag had.

In de uitslag met Brütsch als tiende, werd dat respectievelijk 4de, 7de en Frans Feremans als 9de wat wel degelijk 20 punten opleverde.

Logisch zou dan zijn dat Zwitserland 29 punten had (Brütsch 10de) en derde werd in het landenklassement.

Maar er klopte nog iets niet. Brütsch stond op de deelnemerslijst als reserve voor Zwitserland. Het leek erop dat de Zwitserse ploeg startte met de volgende vijf renners[6] Hans Bieri, Albert Meier, Ewald Brütsch en Roland Fantoni (die 18de of 19de werd) en Edwin Bieffer (die 20ste of 21ste werd).

Brütsch zou dan Emanuel Plattner, die oorspronkelijk in de selectie zat, vervangen hebben. Maar in enkele Zwitserse kranten stond dat Plattner in de zesde ronde had opgegeven na een val. Het mysterie werd alleen maar groter.

Ook de rol van Frans Feremans is hier onduidelijk. In de ene uitslag komt hij niet voor, in de andere wordt hij 9de.

Na veel wikken en wegen denk ik echter dat de waarheid als volgt is:

Er was waarschijnlijk verwarring bij het afroepen of noteren van de rugnummers bij het overschrijden van de meet. Men kan de situatie van toen niet vergelijken met die van nu. Er waren aankomstrechters die de rugnummers noteerden en uit de tijdsverschillen kan afgeleid worden dat de eerste renners al een paar andere renners gedubbeld hadden. Die gedubbelden werden toen niet uit koers genomen hetgeen de verwarring alleen maar vergrootte.

Brütsch had rugnummer 12 (douze) en Feremans 13 (treize). Waren de rugnummers te vuil door de modder? Werd ‘douze’ verward met ‘treize’? Wie zal het zeggen. Maar Brütsch werd door sommigen als negende genoteerd en dat werd ook zo medegedeeld. Enkele media namen dat over. Maar even later moet dit wel gecorrigeerd geweest zijn, mogelijks na protest van de Belgische delegatie, gezien België 20 punten kreeg: Furnière 4de, De Clercq 7de en Feremans 9de.

Hierbij kreeg Feremans zijn rechtmatige 9de plaats, en schoof men gewoon Brütsch een plaats op (vandaar dat hij soms 10de staat) en vanaf daar alle anderen eveneens één plaats.

Tot er toch één wakker jurylid aanwezig moet geweest zijn en meldde dat Zwitserland toch niet met zes renners kon gestart zijn gezien Bieri 3de, Meier 16de, Fantini 18de en Bieffer 20ste waren en Plattner opgegeven had in de zesde ronde.

Uiteindelijk is men dan toch tot de juiste uitslag gekomen (zonder Brütsch en met Feremans 9de en Van Steenbrugge 10de en België 20 punten en Zwitserland 37 punten). Maar ondertussen waren de verkeerde uitslagen al naar de redacties door getelefoneerd en werd het voor latere wielerhistorici een knoeiboel.

6 Elk land mocht maximaal vijf renners opstellen.

	1955		1956		1957	
Plaats	Land	Punten	Land	Punten	Land	Punten
1	Frankrijk	11	Frankrijk	9	Frankrijk	12
2	Italië	16	Zwitserland	18	België	17
3	Zwitserland	31	Luxemburg	23	Italië	29
4	Saarland	39	België	43	Luxemburg	49
5	België	54	Saarland	45	Zwitserland	53
6	Luxemburg	55	Italië	47	West-Duitsland	60
7	Duitsland	62	Duitsland	56	Oost-Duitsland	61
8	Spanje	66	Tsjechoslowakije	83	Spanje	62
9	Groot-Brittannië	93			*Zweden (2)*	*48*

	1958		1959	
Plaats	Land	Punten	Land	Punten
1	Frankrijk	14	Italië	13
2	Italië	16	Frankrijk	23
3	Zwitserland	26	België	33
4	West-Duitsland	43	West-Duitsland	39
5	België	49	Luxemburg	46
6	Luxemburg	52	Spanje	46
7	Spanje	65	Zwitserland	63
8	Oost-Duitsland	78		

De uitslag van 1956 verschilt met hetgeen in het eerder vermelde boek ‘Het veld van eer’ verscheen. Daar werd Spanje op de 9de plaats gezet. Er beëindigde echter slechts één Spanjaard, José Michelena Arsuaga, de wedstrijd. Spanje stond aan de start met José Michelena, Felipe Alberdi, Jesús Arroyable en José Luis Talamillo. Ploegen die slechts met één renner eindigden werden in principe niet in het landenklassement opgenomen.

Het onderscheid maken tussen de renners die voor West-Duitsland reden of voor Saarland was niet evident. Op basis van de uitslag zoals verschenen op de Wielersite kon de juiste indeling niet gemaakt worden. Maar enig opzoekwerk leverde het volgende op:

Reden voor West-Duitsland: Albert Rinn, Herbert Ebbers, Norbert Psarki en Heinz Steinzen.

Reden voor Saarland: Heinrich Ruffenach, Günther Debusmann, Günther Hermann en Heinz Peter. Deze vier kregen later wel de West-Duitse nationaliteit.

Het landenklassement van 1957 is niet weergegeven in het boek ‘Het veld van eer’. In hetzelfde boek staat voor 1958 Nederland als 9de in het klassement. Er beëindigde maar één Nederlander de wedstrijd, Herman Brinkman, en dus kan Nederland in principe niet opgenomen worden in de landenrangschikking.

Van 1955 tot en met 1959 werd het goud verdeeld tussen Frankrijk (4x) en Italië (1x). Italië won tweemaal en Zwitserland, België en Frankrijk, elk éénmaal zilver en Zwitserland won tweemaal en België, Italië en Luxemburg, elk éénmaal brons. Frankrijk mocht na 1955 zijn tweede wisselbeker meenemen naar huis en na 1958 zelfs zijn derde wereldbeker.

1960-1969

	1960		1961		1962	
Plaats	Land	Punten	Land	Punten	Land	Punten
1	België	19	België	16	Frankrijk	12
2	Zwitserland	23	Frankrijk	26	België	20
3	West-Duitsland	27	Italië	33	Italië	37
4	Spanje	30	West-Duitsland	36	Spanje	44
5	Italië	43	Zwitserland	39	Luxemburg	45
6	Luxemburg	59	Oost-Duitsland	52	Zwitserland	51
7	Portugal	75	Spanje	58	West-Duitsland	63
8	*Frankrijk (2)*	*21*	Luxemburg	73	Nederland	71
9			Groot-Brittannië	93	Groot-Brittannië	89
10			Nederland	98		

	1963		1964	
Plaats	Land	Punten	Land	Punten
1	Frankrijk	18	België	14
2	Italië	19	Frankrijk	15
3	België	25	Italië	34
4	West-Duitsland	26	Zwitserland	35
5	Nederland	54	Spanje	54
6	Spanje	65	Nederland	57
7	Groot-Brittannië	68	Groot-Brittannië	61
8	Zwitserland	71	West-Duitsland	79
9	Luxemburg	80	Tsjechoslowakije	91
10	Algerije	116	Luxemburg	115
11			*Algerije (2)*	*80*

In het boek ‘Het veld van eer’ wordt in 1960 Frankrijk als 6de geklasseerd. Maar Frankrijk stond slechts met twee renners in de uitslag: René Aubry 3de en Jean Gérardin 18de. De Franse kampioen Georges Meunier en Hubert Salomon reden de wedstrijd niet uit.

Trouwens, de datum die in het boek vermeld wordt voor het wereldkampioenschap is fout. De wedstrijd werd verreden op 21 februari en niet op 24 februari.

De Gazet van Antwerpen zet in zijn deelnemerslijst de Duitse kampioen en latere Wereldkampioen Rolf Wolfshohl, Winfried Bölke, Günther Debusmann en Heinrich Ruffenach als Oost-Duitsers neer wat natuurlijk fout is.

Van 1960 tot en met 1964 behaalde België driemaal goud en Frankrijk tweemaal. Het zilver werd verdeeld over Frankrijk, tweemaal en België, Italië en Zwitserland. Het brons was driemaal voor Italië en verder voor West-Duitsland en België.

	1965		1966		1967	
Plaats	Land	Punten	Land	Punten	Land	Punten
1	België	18	België	21	Italië	16
2	Italië	22	Italië	31	Zwitserland	18
3	Frankrijk	27	West-Duitsland	34	België	32
4	West-Duitsland	34	Spanje	35	Spanje	42
5	Spanje	44	Frankrijk	36	*Frankrijk (2)*	25
6	Nederland	46	Zwitserland	41	*Groot-Brittannië (2)*	39
7	Groot-Brittannië	64	Nederland	57		
8	Zwitserland	79	Groot-Brittannië	74		
9	Luxemburg	102	*Algerije (2)*	65		
10	Tsjechoslowakije	107				

	1968		1969	
Plaats	Land	Punten	Land	Punten
1	België	22	België	15
2	Frankrijk	23	Italië	17
3	Zwitserland	27	Zwitserland	27
4	Italië	28	West-Duitsland	37
5	Spanje	56	Frankrijk	40
6	*Nederland (2)*	*26*	*Groot-Brittannië (2)*	31
7	*Groot-Brittannië (2)*	*50*		
8	*Luxemburg (2)*	*51*		

Vanaf 1967 kreeg de liefhebberscategorie een apart wereldkampioenschap.

De uitslag van 1968 in het boek ‘Het veld van eer’ verschilt sterk met hetgeen WAAIERS als resultaat geeft. In het boek is de volgorde:

1. België
2. Zwitserland
3. Italië
4. Frankrijk
5. Duitsland
6. Groot-Brittannië

Nochtans eindigden voor Frankrijk Michel Pelchat 4de, Jean-Pierre Ducasse 9de en Daniel Grégoire 10de. Dat levert 23 punten op, vier minder dan Zwitserland.

West-Duitsland als 5de kan evenmin. Rolf Wolfshohl, tweede, werd later gedeclasseerd wegens een positieve dopingcontrole. Verder eindigde er maar één Duitser, Winfried Gottschalk als 15de. Het kan natuurlijk zijn dat de declassering van Wolfshohl hier nog niet in rekening gebracht werd. Met 17 punten waren ze inderdaad voor Groot-Brittannië geëindigd. Maar dan nog is Nederland met Huub Harings als 6de en Jef Drummen als 20ste, met 26 punten beter dan Groot-Brittannië.

Ook voor 1969 schort er iets aan de uitslag in het boek. Italië wordt vergeten. Renato Longo, 3de, Luciano Luciani 4de en Giovanni Bettinelli 10de zorgden voor 17 punten en dus een tweede plaats.

Qua medailles is het goud viermaal voor België en éénmaal voor Italië. De Italianen behaalden ook driemaal zilver, de Zwitsers en Fransen elk éénmaal. Het brons was tweemaal voor Zwitserland en éénmaal voor Frankrijk, België en West-Duitsland.

Doordat België het landenklassement in 1964-65-66 won mocht het dus de wisselbeker in 1966 mee naar huis nemen.

1970-1979

	1970		1971		1972	
Plaats	Land	Punten	Land	Punten	Land	Punten
1	België	7	België	6	België	11
2	Italië	29	Zwitserland	20	Zwitserland	29
3	Zwitserland	33	Italië	33	Frankrijk	32
4	Frankrijk	42	Groot-Brittannië	38	Spanje	35
5	West-Duitsland	43	Frankrijk	41	Italië	50
6	Groot-Brittannië	48			*West-Duitsland (2)*	23
7	*Nederland (2)*	*26*				

	1973		1974	
Plaats	Land	Punten	Land	Punten
1	België	10	België	9
2	Zwitserland	31	Zwitserland	18
3	Groot-Brittannië	33	Spanje	28
4	Spanje	33	Groot-Brittannië	41
5	*Nederland (2)*	*32*		

In 1974 waren er slechts 17 deelnemers! Een gevolg van het feit dat profs en amateurs apart reden, maar ook een sterk verminderde interesse voor het veldrijden in het buitenland.

De ‘medailleoogst’ was de volgende: België won alle vijf de landenklasseringen tussen 1970 en 1974. Eénmaal met de topprestatie van 6 punten. Zwitserland won viermaal zilver, Italië éénmaal. Brons was voor Frankrijk, Zwitserland, Italië, Spanje en Groot-Brittannië.

	1975		1976			1977		
Plaats	Land	Punten		Land	Punten		Land	Punten
1	België	10	1	Zwitserland	10	1	Zwitserland	7
2	Zwitserland	12	2	België	20	2	België	14
3	Frankrijk	42	3	Frankrijk	22	3	Spanje	50
4	Groot-Brittannië	47	4	Spanje	47	5	Frankrijk	57
5	*Spanje (2)*	*49*	6	Italië	49	6	Italië	61
6	*West-Duitsland (2)*	*50*	7	Groot-Brittannië	61	7	West-Duitsland	63
7			5	Nederland (2)	48	8	Groot-Brittannië	68
8						4	Nederland (2)	19
9						9	Luxemburg (2)	40

	1978			1979[7]		
Plaats	Land		Punten	Land		Punten
1	1	Zwitserland	7	1	Zwitserland	8
2	2	Spanje	45	3	Italië	35
3	3	Italië	55	4	Groot-Brittannië	46
4	5	Groot-Brittannië	60	5	Frankrijk	47
5	6	België (2)	13	2	België (2)	7
6	7	Nederland (2)	19	6	Spanje (2)	20
7	4	Frankrijk (2)	29	7	Luxemburg (7de)	
8	8	Luxemburg (2)	32	8	Nederland (14de)	
9				9	Duitsland (21ste)	

Vanaf 1975 veranderde de puntentelling voor landen die slechts met twee renners in de uitslag voorkwamen. Die landen kregen een aantal punten extra dat overeenkwam met het aantal starters + 1. Het leverde nogal wat verschillen op t.o.v. de rangschikking die op de klassieke reglementering berekend is. De gecorrigeerde rangschikking staat in de gele kolommen in de tabel.

Voor 1975 levert dat het volgende op: Er waren 21 deelnemers. Dat resulteert in 22 extra punten voor de landen die maar twee finishers hadden. Voor de landenrangschikking maakte het geen enkel verschil.

Voor 1976 levert dat het volgende op: Er waren 29 deelnemers. Dat resulteert in 30 extra punten voor de landen die maar twee finishers hadden. In de landenrangschikking wordt Nederland op die manier (18 + 30 = 48) vijfde. In de uitslag zoals verschenen in Velo 76 en De Standaard staat Nederland echter niet in de top vijf.

Voor 1977 levert dat het volgende op: Er waren 33 deelnemers. Dat resulteert in 34 extra punten voor de landen die maar twee finishers hadden. In de landenrangschikking wordt Nederland op die manier (19 + 34 = 53) vijfde.

Ook het resultaat van Luxemburg, met Roger Gilson als 18de en Lucien Zeimes als 22ste wat een totaal geeft van 40 punten, kreeg 34 punten erbij wat een totaal oplevert van 74 punten.

7 In de officiële uitslag worden aan de laatste drie ploegen, die slechts 1 renner wisten te plaatsen, wel een klassering, maar geen punten toegekend. Tussen haakjes de uitslag van de enige renner.

Ook in 1978 heeft men waarschijnlijk dit reglement toegepast, of toch minstens een variant alhoewel in de programmabrochure van 1978 dezelfde reglementsclausule als in 1977 staat. Zowel het boek 'Het veld van eer' als Velo 78 geven aan Frankrijk 57 punten. Nochtans enkel André Wilhelm (13de) en Mariano Martinez (16de) reden de wedstrijd uit. Samen is dat 29 punten, een verschil van 28 punten. 24 renners zijn geklasseerd, hoeveel starters er waren kon niet achterhaald worden. Indien er 28[8] waren dan zou er inderdaad 29 punten kunnen bijgeteld worden. Maar ..., België behaalde met Marc De Block (5de) en Eric Desruelle (8ste), 13 punten. Dat zou, als dezelfde redenering toegepast werd, 42 punten en een tweede plaats moeten opleveren. Tenzij ... Frankrijk een derde renner in de wedstrijd had die opgaf. België startte door ziekte van Albert Van Damme en Roger De Vlaeminck slechts met twee renners. Ook de Nederlanders startten maar met twee renners en komen daarom waarschijnlijk ook niet in aanmerking voor de 29 punten. Dit was dus een extra aanpassing t.o.v. het reglement in 1977.

In 1979 was het heel waarschijnlijk hetzelfde reglement van 1978, namelijk enkel extra punten voor landen die met minstens drie gestart waren, maar slechts met twee eindigden. Er waren 21 renners in de uitslag maar het aantal renners op de startlijst zou 29 geweest zijn. In Velo 79 is het landenklassement als volgt:

1. Zwitserland 8 punten
2. België 35 punten
3. Italië 35 punten
4. Groot-Brittannië 46 punten
5. Frankrijk 47 punten

Volgens de klassieke berekening had België met twee renners in de uitslag 7 punten. Er zijn er dus 28 bijgeteld hetgeen erop zou kunnen wijzen dat er 27 vertrekkers waren[9]. Dus ook hier twee renners die uiteindelijk de start niet namen. Spanje, eveneens met twee renners in de uitslag, dat 20 punten had, komt niet in de uitslag voor in Velo 79 en zou 48 punten moeten hebben.

België had twee opgevers, Eric en Roger De Vlaeminck. Wat Spanje betreft zijn er geen verdere gegevens en zou het kunnen zijn dat ze slechts twee renners aan de start hadden en daarom geen punten bijkregen.

Verder dient er opgemerkt te worden dat op de Wielersite Robert Puttini, 15de, als Zwitser aangeduid staat daar waar hij Italiaan is.

Wat 'medailles' betreft ging het goud viermaal naar Zwitserland en éénmaal naar België, het zilver driemaal naar België en éénmaal naar Spanje en Zwitserland. Het brons was tweemaal voor Italië en Frankrijk en éénmaal voor Spanje.

8 Er zouden maar 27 vertrekkers geweest zijn en dat zorgt toch weer voor een mysterie. Tenzij er op het laatste nippertje, net voor de start, nog iemand afzegde of niet kwam opdagen bv. wegens ziekte of val tijdens de training of verkenningsronden.

9 Wat het juist aantal deelnemers betreft: de broers De Vlaeminck, Thaler (opgave in 4de ronde), Peter Frischknecht (voet verzwikt in voorlaatste ronde en weggevoerd met de ambulance) en Paolo Guerciotti (bevestigd in een mail van zijn zoon Alessandro Guerciotti) stonden zeker aan de start. Dat maakt een totaal van 26. De Spanjaarden Iñaki Mayora en Rafael González en de Fransman Robert Alban stonden weliswaar op de deelnemerslijst, maar twee van deze drie kwamen dus blijkbaar niet aan de start. Dat zou best, gezien de toestand van het zware modderige parcours, de wegrenner Robert Alban kunnen zijn en dan nog één Spanjaard.

1980-1989

	1980		1981		1982	
Plaats	Land	Punten	Land	Punten	Land	Punten
1	Zwitserland	15	Zwitserland	14	België	11
2	België	16	België	19	Zwitserland	22
3	Nederland	26	Nederland	24	West-Duitsland	23
4	Frankrijk	56	Frankrijk	59	Frankrijk	39
5	Italië	59	Spanje	69	*Nederland (2)*	*12*
6	*West-Duitsland (2)*	*25*	*West-Duitsland (2)*	*15*		
7	*Luxemburg (2)*	*35*	*Italië (2)*	*40*		
8	*Spanje (2)*	*39*	*Groot-Brittannië (2)*	*46*		
9	*Groot-Brittannië (2)*	*55*				

	1983		1984	
Plaats	Land	Punten	Land	Punten
1	België	15	België	10
2	Zwitserland	23	Nederland	18
3	Nederland	26	Zwitserland	28
4	Frankrijk	41	Frankrijk	48
5	Spanje	60	*West-Duitsland (2)*	*28*
6	Italië	67	*Italië (2)*	*32*
7	*West-Duitsland (2)*	*16*	*Spanje (2)*	*45*
8	*Groot-Brittannië (2)*	*52*		

Vanaf 1980 lijkt het erop dat weer de oorspronkelijke telling gebruikt wordt. Of landen die slechts twee renners in de uitslag hebben effectief opgenomen werden in de uitslag is onduidelijk. Ze staan hier dan ook weer cursief.

West-Duitsland bijvoorbeeld behaalde in 1980 met twee renners 16 punten. Er stonden 8 landen aan de start hetgeen maximaal 33 renners gaf (8 landen met 4 renners plus de uittredende Wereldkampioen). Met het reglement van het jaar ervoor kon West-Duitsland dan maximaal 34 punten extra gekregen hebben wat een totaal van 50 punten zou geven waardoor ze voor Spanje zouden geëindigd zijn. Wat dus niet het geval was en aantoont dat het 'oude' reglement weer van tel was.

In 1985 geeft Velo 86 44 punten aan Frankrijk. Op basis van de officiële UCI-uitslag is het 46 punten. De Gazet van Antwerpen en Het Belang van Limburg geven 48 punten. In de UCI-uitslag staan Martial Gayant 7de, Patrice Thévenard 16de en Yvon Madiot 23ste wat 46 punten maakt. In Velo 86, de Gazet van Antwerpen en Het Belang van Limburg staat Yvon Madiot als 21ste. Het verschil met de UCI-uitslag is het (onterecht) wegvallen van de Italiaan Fiorenzo Favero (19de) en de Spanjaard José María Yurrebaso Goienetxe (21ste).

België won in deze periode driemaal het landenklassement en Zwitserland tweemaal. Voor de tweede plaats haalden Zwitserland en België het tweemaal en Nederland éénmaal. De derde plaats was driemaal voor Nederland en éénmaal voor Zwitserland en West-Duitsland.

	1985		1986		1987	
Plaats	Land	Punten	Land	Punten	Land	Punten
1	Nederland	12	Zwitserland	10	Nederland	17
2	Zwitserland	31	Nederland	15	België	23
3	Italië	35	België	30	Zwitserland	40
4	België	36	Frankrijk	33	Italië	50
5	Frankrijk	46	Spanje	58	Spanje	59
6	Spanje	63	Italië	58	*West-Duitsland (2)*	6
7	*West-Duitsland (2)*	*13*	*Luxemburg (2)*	33	*Frankrijk (2)*	26

	1988		1989	
Plaats	Land	Punten	Land	Punten
1	Zwitserland	8	Nederland	14
2	Nederland	25	België	18
3	België	26	Frankrijk	32
4	Frankrijk	29	Zwitserland	36
5	Italië	63	Italië	52
6	*West-Duitsland (2)*	*34*	Spanje	69
7	*Spanje (2)*	*43*	*Groot-Brittannië (2)*	30
8			*West-Duitsland (2)*	34

Hier is de ‘medailleverdeling’ driemaal goud voor Nederland en tweemaal voor Zwitserland. Het zilver is tweemaal voor Nederland en België en éénmaal voor Zwitserland. Brons gaat tweemaal naar België en éénmaal naar Zwitserland, Italië en Frankrijk.

Deel II

1990-1999

Vanaf 1992 is er geen landenklassement meer terug te vinden in het boek 'Het veld van eer'. In de Velo-jaarboeken is het wel nog terug te vinden, zeker tot en met 2006.

	1990		1991		1992	
Plaats	Land	Punten	Land	Punten	Land	Punten
1	Nederland	7	Nederland	12	Tsjechoslowakije	15
2	Zwitserland	25	Frankrijk	22	Zwitserland	17
3	België	31	Tsjechoslowakije	25	Frankrijk	42
4	Tsjechoslowakije	37	België	31	België	43
5	Groot-Brittannië	58	Zwitserland	49	Nederland	47
6	Spanje	64	Groot-Brittannië	56	Groot-Brittannië	60
7	Italië	83	Italië	79	Italië	66
8	Frankrijk (2)	19	Spanje	82	*Duitsland (2)*	*14*
9	West-Duitsland (2)	41				

	1993		1994	
Plaats	Land	Punten	Land	Punten
1	Frankrijk	17	België	12
2	Nederland	21	Nederland	19
3	Italië	25	Frankrijk	48
4	Zwitserland	34	Duitsland	51
5	Tsjechië	65	Tsjechië	52
6	Groot-Brittannië	69	Italië	55
7	*Duitsland (2)*	*27*	Zwitserland	59
8	*België (2)*	*27*	Denemarken	74
9	*Spanje (2)*	*51*	Groot-Brittannië	106
10			Slovakije	119
11			Polen	139
12			*Canada (2)*	*83*
13			*USA (2)*	*110*

Nederland won tweemaal het landenklassement. Frankrijk, België en toen nog Tsjechoslowakije, elk éénmaal. Nederland won ook tweemaal zilver evenals Zwitserland. Frankrijk won éénmaal. Frankrijk won op zijn beurt tweemaal brons, België, Italië en Tsjechoslowakije elk éénmaal.

	1995		1996		1997	
Plaats	Land	Punten	Land	Punten	Land	Punten
1	Zwitserland	9	Italië	20	Zwitserland	19
2	Nederland	25	Nederland	21	Italië	22
3	Frankrijk	29	Frankrijk	29	Nederland	26
4	Italië	43	België	36	België	30
5	België	44	Zwitserland	39	Duitsland	47
6	Tsjechië	60	Tsjechië	48	Frankrijk	91
7	Duitsland	71	Duitsland	94	Groot-Brittannië	99
8	Denemarken	72	Spanje	131	Japan	124
9	Groot-Brittannië	102	Japan	136	USA	127
10	Canada	123	Canada	140	Slovakije	128
11	*Slovakije (2)*	*73*	Groot-Brittannië	145	*Tsjechië (2)*	*34*
12	*Spanje (2)*	*87*	*Slovakije (2)*	*64*	*Luxemburg (2)*	*67*
13	*USA (2)*	*133*	*Polen (2)*	*67*		
14			*Luxemburg (2)*	*88*		
15			*Oostenrijk (2)*	*96*		

	1998		1999	
Plaats	Land	Punten	Land	Punten
1	België	14	België	9
2	Frankrijk	27	Nederland	29
3	Zwitserland	40	Tsjechië	31
4	Tsjechië	47	Zwitserland	44
5	Denemarken	49	Frankrijk	50
6	Nederland	55	*Italië (2)*	*33*
7	Italië	60	*Polen (2)*	*43*
8	Duitsland	63		
9	Spanje	95		
10	USA	110		
11	Groot-Brittannië	113		

Van 1995 tot en met 1997 worden in diverse persberichten in de landenklassering alleen teams waarvan drie renners finishten opgenomen. In dit artikel blijf ik echter deze landen in de tabellen opnemen, weliswaar in cursief.

Vanaf 1998 is het hoogstwaarschijnlijk gedaan met het landenklassement. In de UCI-uitslagen wordt er in elk geval geen gewag meer van gemaakt. In de Velo-jaarboeken komt dat klassement echter sporadisch terug[10]. Daarom wordt het hier in WAAIERS ook verder berekend.

Zwitserland en België wonnen elk twee keer, Italië één keer. Nederland won driemaal het zilver, Italië en Frankrijk elk éénmaal. Het brons was tweemaal voor Frankrijk en éénmaal voor Nederland, Zwitserland en ondertussen Tsjechië.

10 Tot Velo 2015 werd het landenklassement sporadisch vermeld, in Velo 2008, 2009, 2011 dan weer niet en in Velo 2010, 2012, 2013, 2014, 2015 dan weer wel. Vanaf 2016 is er geen vermelding meer van het landenklassement.

2000-2009

	2000		2001		2002	
Plaats	Land	Punten	Land	Punten	Land	Punten
1	Nederland	10	België	8	België	6
2	België	11	Tsjechië	17	Nederland	16
3	Italië	45	Nederland	26	Frankrijk	41
4	Zwitserland	48	Frankrijk	61	Zwitserland	49
5	Tsjechië	52	Duitsland	67	USA	58
6	Frankrijk	56	Groot-Brittannië	86	Tsjechië	67
7	Groot-Brittannië	87	Polen	93	Italië	74
8	USA	98	*USA (2)*	*42*	Groot-Brittannië	87
9	*Polen (2)*	*59*	*Italië (2)*	*52*	Slovakije	113
10	*Slovakije (2)*	*68*	*Slovakije (2)*	*59*	Spanje	114
11			*Zwitserland (2)*	*62*	*Polen (2)*	*63*
12					*Duitsland (2)*	*71*

	2003		2004	
Plaats	Land	Punten	Land	Punten
1	België	6	België	6
2	Frankrijk	34	Tsjechië	39
3	Italië	42	Nederland	41
4	Tsjechië	45	Frankrijk	43
5	Nederland	46	Zwitserland	46
6	Zwitserland	73	Italië	51
7	Groot-Brittannië	87	Groot-Brittannië	84
8	Spanje	94	Spanje	87
9	*Polen (2)*	*33*	Slovakije	93
10	*USA (2)*	*62*	USA	107
11	*Slovakije (2)*	*66*	*Duitsland (2)*	*63*

Voor 2004 staat er in Velo 2005 op de 12de plaats Polen met 31 punten en op de 13de plaats Luxemburg met 40 punten. Dit zijn twee landen die slechts één renner aan de aankomst hadden. In principe konden zijn niet geklasseerd worden. Of men toch de landen met slechts één renner klasseerde of dat het een fout van Velo is, kon niet achterhaald worden.

Van 2000 tot en met 2004 won België viermaal het landenklassement waarvan driemaal met de minimale score van 6. Nederland was de andere winnaar. Het zilver werd verdeeld over tweemaal Tsjechië en éénmaal België, Frankrijk en Nederland. Het brons was tweemaal voor Italië en Nederland en éénmaal voor Frankrijk.

	2005		2006		2007	
Plaats	Land	Punten	Land	Punten	Land	Punten
1	België	6	België	8	België	10
2	Frankrijk	27	Tsjechië	26	Nederland	23
3	Tsjechië	38	Frankrijk	30	Italië	42
4	Nederland	43	Nederland	49	Frankrijk	43
5	USA	59	Slovakije	73	Zwitserland	48
6	Italië	79	Italië	74	USA	68
7	Zwitserland	80	Zwitserland	75	Slovakije	79
8	Duitsland	88	USA	79	Spanje	91
9	Slovakije	94	Duitsland	89	Polen	111
10	Spanje	110	Polen	90	Japan	139
11			Spanje	101	*Groot-Brittannië (2)*	*71*
12			*Japan (2)*	*90*	*Tsjechië (2)*	*79*
13					*Duitsland (2)*	*84*
14					*Canada (2)*	*100*

	2008		2009	
Plaats	Land	Punten	Land	Punten
1	België	14	België	8
2	Nederland	30	Frankrijk	28
3	Tsjechië	39	Tsjechië	37
4	Italië	40	Zwitserland	45
5	Zwitserland	53	Nederland	48
6	Frankrijk	60	Italië	51
7	USA	77	Spanje	82
8	Spanje	83	Groot-Brittannië	118
9	Slovakije	92	Rusland	123
10	Duitsland	116	USA	128
11	Zweden	151	Slovakije	136
12	Canada	163	*Polen (2)*	*70*
13	*Polen (2)*	*64*	*Spanje (2)*	*82*
14	*Groot-Brittannië (2)*	*103*	*Zweden (2)*	*102*
15	*Japan (2)*	*116*	*Canada (2)*	*110*
16			*Japan (2)*	*114*

Voor de periode 2005-2009 was België vijfmaal aan de winnende hand waarvan éénmaal met de perfecte score. België was ongeslagen van 2001 tot en met 2009. Het zilver was tweemaal voor Nederland en Frankrijk en éénmaal voor Tsjechië. Het brons werd verdeeld over driemaal Tsjechië en éénmaal Frankrijk en Italië.

2000-2009

	2010		2011		2012	
Plaats	Land	Punten	Land	Punten	Land	Punten
1	Tsjechië	11	België	11	België	6
2	België	15	Frankrijk	32	Frankrijk	37
3	Frankrijk	30	Tsjechië	37	Tsjechië	51
4	Zwitserland	42	Duitsland	53	Zwitserland	51
5	Italië	56	USA	55	Duitsland	52
6	Nederland	58	Spanje	70	Nederland	53
7	USA	63	Nederland	77	USA	78
8	Spanje	93	Italië	86	Spanje	96
9	Groot-Brittannië	121	Zweden	104	Italië	112
10	Slovakije	135	Groot-Brittannië	116	Oostenrijk	168
11	*Duitsland (2)*	*63*	Slovakije	137	*Nederland (2)*	*53*
12	*Luxemburg (2)*	*68*	*Zwitserland (2)*	*27*	*Luxemburg (2)*	*97*
13	*Mongolië (2)*	*111*	*Polen (2)*	*54*	*Japan (2)*	*100*
14			*Canada (2)*	*97*	*Slovakije (2)*	*100*
15			*Japan (2)*	*104*		

	2013		2014	
Plaats	Land	Punten	Land	Punten
1	België	7	België	9
2	Zwitserland	35	Nederland	34
3	USA	63	Frankrijk	44
4	Frankrijk	71	Tsjechië	46
5	Canada	92	Zwitserland	56
6	*Nederland (2)*	*12*	Duitsland	65
7	*Tsjechië (2)*	*17*	USA	73
8	*Duitsland (2)*	*20*	*Italië (2)*	*43*
9	*Spanje (2)*	*49*	*Spanje (2)*	*72*
10	*Japan (2)*	*68*	*Groot-Brittannië (2)*	*75*
11			*Slovakije (2)*	*85*
12			*Japan (2)*	*88*
13			*Zweden (2)*	*90*
14			*Canada (2)*	*103*
15			*Nieuw-Zeeland (2)*	*105*
16			*Noorwegen (2)*	*113*

Van 2010 tot en met 2014 won België opnieuw viermaal het landenklassement waarvan éénmaal met de minimale score van 6. Tsjechië was de andere winnaar. Het zilver werd verdeeld over tweemaal Frankrijk en éénmaal België, Nederland en Zwitserland. Het brons was tweemaal voor Tsjechië en Frankrijk en éénmaal voor de USA.

	2015		2016		2017	
Plaats	Land	Punten	Land	Punten	Land	Punten
1	België	11	België	8	België	10
2	Nederland	19	Nederland	13	Nederland	11
3	Zwitserland	52	Frankrijk	46	Zwitserland	38
4	Tsjechië	55	Duitsland	50	Tsjechië	40
5	USA	90	Zwitserland	76	Frankrijk	73
6	Slovakije	115	USA	92	USA	83
7	Canada	127	Groot-Brittannië	114	Spanje	86
8	*Duitsland (2)*	*17*	Canada	127	Italië	95
9	*Italië (2)*	*22*	*Tsjechië (2)*	*25*	Denemarken	135
10	*Frankrijk (2)*	*34*	*Spanje (2)*	*59*	Canada	140
11	*Polen (2)*	*59*	*Australië (2)*	*74*	Luxemburg	140
12	*Spanje (2)*	*61*	*Luxemburg (2)*	*90*	*Duitsland (2)*	*23*
13	*Japan (2)*	*83*	*Japan (2)*	*109*	*Japan (2)*	*104*
14	*Australië (2)*	*91*	*Oostenrijk (2)*	*117*		

	2018		2019	
Plaats	Land	Punten	Land	Punten
1	België	7	België	9
2	Nederland	25	Nederland	20
3	Frankrijk	46	Duitsland	65
4	Zwitserland	56	Frankrijk	67
5	Tsjechië	57	Spanje	69
6	Italië	65	USA	84
7	Spanje	80	Zwitserland	87
8	USA	81	Tsjechië	96
9	Duitsland	103	Denemarken	141
10	Luxemburg	142	*Zweden (2)*	*88*
11	*Slovakije (2)*	*78*	*Canada (2)*	*91*
12	*Canada (2)*	*85*	*Australië (2)*	*99*
13	*Japan (2)*	*107*	*Luxemburg (2)*	*102*
14			*Oekraïne (2)*	*115*

Van 2015 tot en met 2019 was het weer al België wat de klok sloeg, vijfmaal winst. België was ondertussen ongeslagen sinds 2011. Het zilver ging vijfmaal naar Nederland, het brons tweemaal naar Zwitserland en Frankrijk en éénmaal naar Duitsland.

2020-2026

	2020		2021		2022	
Plaats	Land	Punten	Land	Punten	Land	Punten
1	België	12	België	10	België	13
2	Nederland	19	Nederland	20	Groot-Brittannië	35
3	Zwitserland	56	Frankrijk	53	USA	50
4	USA	60	Zwitserland	62	Canada	84
5	Tsjechië	91	Italië	75	*Frankrijk (2)*	*20*
6	*Frankrijk (2)*	*40*	Spanje	86	*Nederland (2)*	*28*
7	*Spanje (2)*	*41*	Slovakije	120	*Zwitserland (2)*	*32*
8	*Canada (2)*	*60*	Polen	121	*Spanje (2)*	*32*
9	*Slovakije (2)*	*69*	*Tsjechië (2)*	*51*		
10			*Denemarken (2)*	*57*		

	2023		2024	
Plaats	Land	Punten	Land	Punten
1	België	10	Nederland	7
2	Nederland	21	België	14
3	Zwitserland	43	Spanje	62
4	Frankrijk	49	Tsjechië	65
5	*Groot-Brittannië (2)*	*23*	Zwitserland	71
6	*Spanje (2)*	*49*	*Frankrijk (2)*	*37*
7	*Tsjechië (2)*	*50*	*Italië (2)*	*47*
8			*USA (2)*	*63*
9			*Duitsland (2)*	*72*
10			*Canada (2)*	*87*

Van 2020 tot en met 2024 won België nog viermaal waardoor ze in 2023 13 maal opeenvolgend gewonnen hadden. Nederland won éénmaal. Het zilver werd verdeeld over driemaal Nederland en éénmaal België en Groot-Brittannië. Het brons was tweemaal voor Zwitserland en éénmaal voor USA, Frankrijk en Spanje.

	2025		2026	
Plaats	Land	Punten	Land	Punten
1	België	10	Nederland	7
2	Nederland	14	België	17
3	Frankrijk	55	Frankrijk	53
4	Spanje	77	Zwitserland	63
5	Zwitserland	79	Spanje	64
6	*Groot-Brittannië (2)*	*44*	*Duitsland (2)*	*51*
7	*USA (2)*	*61*		
8	*Duitsland (2)*	*61*		
9	*Canada (2)*	*79*		

In de laatste twee edities werden het goud en zilver verdeeld over België en Nederland, het brons was beide keren voor Frankrijk.

In totaal behaalde België zes keer de topscore van 6. Enkel Frankrijk kon dit ook drie keer verwezenlijken.

In totaal is op 77 edities de medaillestand als volgt:

Land	Goud	Zilver	Brons	Totaal
België	42	15	6	63
Frankrijk	12	11	18	41
Zwitserland	10	16	13	39
Nederland	8	21	6	35
Italië	3	9	13	25
Tsjechië	2	3	7	12
Spanje		1	5	6
Groot-Brittannië		1	1	2
(West-)Duitsland			4	4
Luxemburg			2	2
USA			2	2

België is dus de grote slokop met maar liefst 42 zeges (54,55%) in het landenklassement en 63 medailles in totaal. Op verre afstand volgen Frankrijk (12) en Zwitserland (10). En onze Nederlandse vrienden hebben nog minstens 35 jaar nodig om ons voorbij te steken qua gouden medailles. Zo lang zullen Mathieu van der Poel en Tibor Del Grosso toch niet in het veld rijden denk ik. Het zou ook al heel slecht moeten gaan met het Belgische veldrijden indien Frankrijk ons in 2049 voorbij zou gaan wat betreft het totaal aantal medailles.

Maar misschien, indien veldrijden een Olympische wintersport zou worden, dat alles heel snel kan veranderen. Het is geweten dat sporten die op het Olympische programma komen te staan in veel landen een boost krijgen of plots populair worden. Zie maar naar het schaatsen en de shorttrack in België.

WAAIERS houdt jullie in elk geval op de hoogte.

Posters in Miroir du Cyclisme (10)

door Jan De Smet

Vanaf februari 1972 tot en met september 1983 zat er in Miroir du Cyclisme een bijlage genaamd Miroir du Cyclisme encyclopédie – Le cyclisme de A à Z par Robert Descamps[1].

Op de achterkant van deze bijlage stond iedere keer een grote foto. Er zijn daar heel mooie exemplaren bij, alleen hebben wielerverzamelaars onvoldoende vrije muren om deze posters op te hangen. Vandaar dat ze meestal opgevouwen ergens op een boekenplank blijven liggen.

Om er toch te kunnen van genieten heb ik telkens een foto genomen van de poster zodat die hier in WAAIERS kan gepubliceerd worden. Perfect is de foto niet, het is niet evident om loodrecht op de poster te fotograferen en ik heb niet de professionele uitrusting om dit alsnog te kunnen realiseren.

Maar hopelijk is voor jullie, lezers, de kwaliteit voldoende. Het is de bedoeling om vanaf nu in elk nummer een aantal van die posters te publiceren. Hoeveel iedere keer zal een beetje afhankelijk zijn van het aantal bladzijden dat het WAAIERS-nummer dan al omvat.

Hier een volgende lading.

Nr. 223 (oktober 1976): Freddy Maertens

Nr. 224 (november 1976): Bernard Hinault

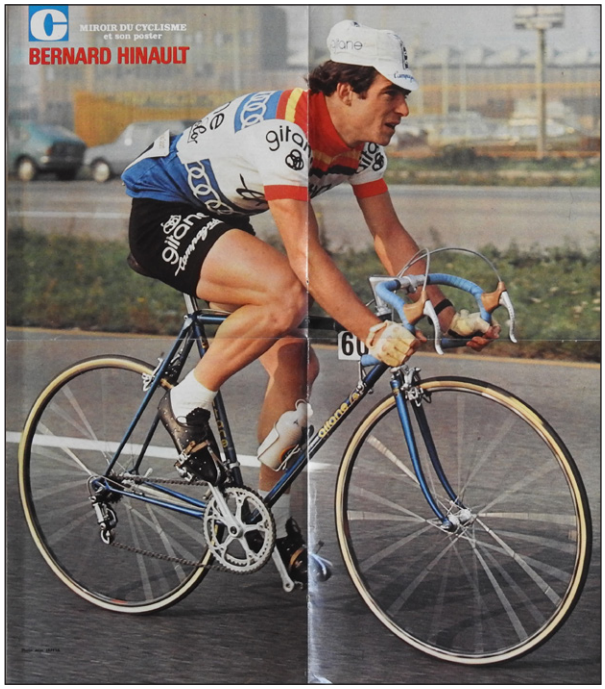

1 Een overzicht van de Encyclopédie is terug te vinden in Coups de Pédales nr. 158 p. 30.

Nr. 225 (december 1976): Felice Gimondi

Nr. 226 (januari 1977): Jacques Bossis

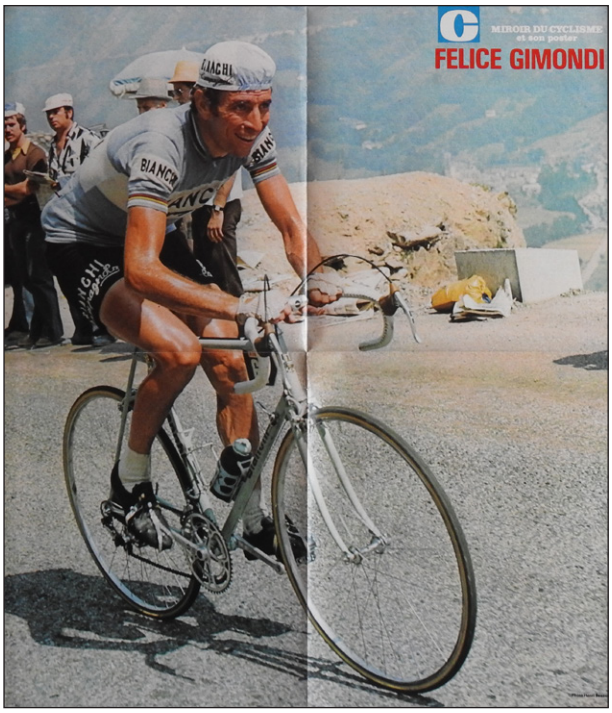

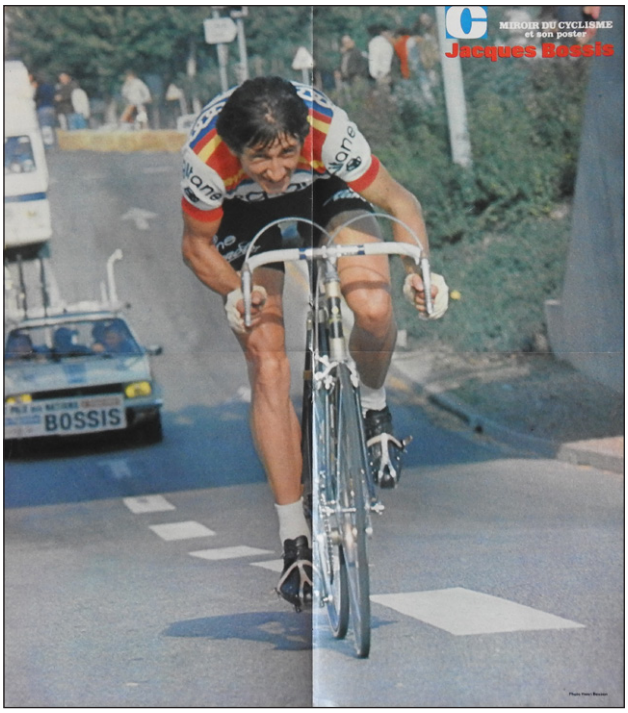

Nr. 227 (februari 1977): Albert Zweifel

Nr. 228 (maart 1977): En première ligne. (Foto uit de Quatre Jours de Dunkerque)

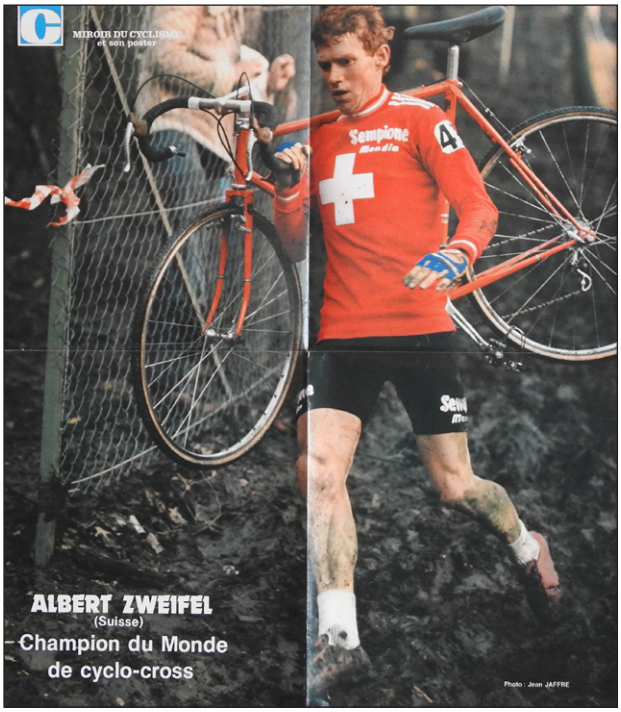

Factcheck

Verbrande rubber

door Jan De Smet

Tijdens de rechtstreekse uitzending van de 18de rit van de Tour de France, Voiron-Orcières Merlette, vertelde Renaat Schotte het verhaal van de Tour de France 1976 waarin Freddy Maertens 8 ritten won.

Als eerste feit vertelde hij dat Maertens een rit, de 8ste van Beaulieu-Valentigney naar Divonne-les Bains, cadeau gaf aan de Peugeot-ploeg, in de persoon van Jacques Esclassan. De meeste wielerliefhebbers kennen dit verhaal door de gekende uitspraak van Freddy na de aankomst: “Het ruikt hier naar verbrande rubber.” Hiermee refereerde hij naar het feit dat hij hard in de remmen had moeten knijpen om Esclassan te laten winnen.

Renaat Schotte vertelde echter dat het verhaal van de ‘verkochte’ rit uitkwam doordat een ploegmaat van Esclassan, een zekere Jacques, al 50 meter voor de aankomst aan het juichen was. Dit klopt maar halvelings. Er was namelijk geen andere renner bij Peugeot die Jacques als voornaam had dan Esclassan zelf. Het was eigenlijk Patrick Béon, 25ste, die zijn armen te vroeg in de lucht stak.

Tenslotte zei Renaat ook dat Maertens in dat jaar 1976 in totaal 56 overwinningen zou behaald hebben. Volgens de WAAIERS-Standaard waren dat er echter maar 53[1].

1 De lijst met overwinningen is terug te vinden op https://waaierstijdschrift.be/geactualiseerde-artikels/ onder “WAAIERS 2-2 Meeste zeges (laatst geactualiseerd op 5 september 2025)”.

Factcheck

Wie is de beste tijdrijder uit de geschiedenis, weer eens...

door Patrick Feyaerts

Met de ongeëvenaarde vierde wereldtitel op rij van Remco Evenepoel kon het uiteraard niet uitblijven dat het thema van de "beste tijdrijder uit de geschiedenis" nog eens aangesneden werd. Opvallend hierbij was, weer eens, het ontstellend gebrek aan historische kennis bij de doorsnee analist of sportjournalist. Soms lijkt het erop dat volgens hen de geschiedenis van de wielersport maar in deze eeuw begint of in het gunstigste geval de dag dat zij geboren zijn.

De aanzet werd aanvankelijk nog enigszins voorzichtig in Het Nieuwsblad-Sportwereld gegeven door Guy Van Den Langenbergh die in de inleiding van een gesprek met Fabian Cancellara[1] stelt dat deze "cijfermatig ook zondagavond nog de beste tijdrijder ooit zal zijn met vier wereld- en twee olympische titels". In de analyse van de kansen van Evenepoel[2] gaat hij nog een stapje verder en kent hij de titel van "beste tijdrijder ooit" zonder aarzelen aan de Zwitser toe.

Na afloop van de titelstrijd gaat hij helemaal door het lint en spreekt hij eigenlijk zichzelf in zijn voorgaande artikels tegen. Nu stelt hij "Met zijn vierde wereldtitel bewijst Evenepoel dat hij de beste tijdrijder ooit is."[3] In nog een ander artikel wordt het pas helemaal pijnlijk[4]. Zonder blikken of blozen wordt gesteld "Waarmee de Vlaams-Brabander zich nu al de beste tijdrijder ooit mag noemen" en "Want laat daar geen twijfel over bestaan. Remco Evenepoel heeft zich in geen tijd opgeworpen tot beste renner ooit in het werk tegen de klok."

Toch is het nog wachten op het toppunt van arrogantie en onkunde. Daarvoor zorgt chef wielrennen Wim Vos een dag later in zijn artikel '"De discussie is beslecht: Remco Evenepoel is the GOAT": onze chef wielrennen ziet dat niemand ooit beter deed als tijdrijder'[5]. Hij heeft dan wel al van Anquetil gehoord, maar veegt diens dominantie, net als trouwens die van Merckx, gewoon van de kaart met de stelling "Want tijdrijden vandaag is, was het nog lang niet in de tijd van Anquetil of Merckx. Dat is: een hypergespecialiseerde discipline, waarin gesofisticeerd materiaal, wetenschappelijke omkadering, data en aerodynamica alles veranderd hebben. In Merckx' jaren was een tijdritfiets een wegfiets met een groter verzet. Tijdrijden was vooral heel hard fietsen. Vandaag, en eigenlijk al sinds de late jaren '80, is het zoveel meer. Het is een vak apart dat om aparte, unieke kwaliteiten vragen. En in dat tijdrit-tijdperk doet niemand beter dan Remco Evenepoel."

Waarschijnlijk heeft hij een hele nacht moeten denken om tot dergelijke onzin te komen. Of rijden Pogačar en co vandaag met dezelfde fietsen en omkadering als destijds Coppi, Anquetil, Merckx en Hinault? Of is de discussie dan toch beslecht dat Pogačar de grootste aller tijden is? Want dezelfde argumenten om dit te besluiten voor Evenepoel als tijdrijder, gelden ook voor hem. En dat de tegenstand er niet aan dacht te kunnen winnen als Evenepoel aan de start komt, dat gold evenzeer, en meer, voor Anquetil. Na één poging in 1957 kwam Baldini,

1 https://www.nieuwsblad.be/sport/wielrennen/fabian-cancellara-erkent-de-suprematie-van-remco-evenepoel-het-is-niet-de-vraag-of-maar-wanneer-hij-mij-voorbij-zal-steken/161619804.html
2 https://www.nieuwsblad.be/sport/wielrennen/klaar-voor-vierde-regenboog-na-zijn-succesvolle-tour-is-remco-evenepoel-beetje-bij-beetje-weer-omgevormd-tot-de-renner-van-het-voorjaar/161619821.html
3 https://www.nieuwsblad.be/sport/wielrennen/vier-op-een-rij-oppermachtige-remco-evenepoel-is-opnieuw-wereldkampioen-tijdrijden-en-schrijft-geschiedenis-ganna-en-seixas-mee-op-het-podium/161512346.html
4 https://www.nieuwsblad.be/sport/wielrennen/de-cijfers-spreken-voor-zich-remco-evenepoel-mag-zich-nu-al-de-beste-tijdrijder-ooit-noemen/161512248.html
5 https://www.nieuwsblad.be/sport/de-discussie-is-beslecht-remco-evenepoel-is-the-goat-onze-chef-wielrennen-ziet-dat-niemand-ooit-beter-deed-als-tijdrijder/161714487.html

zijn grootste rivaal als tijdrijder, niet meer aan de start van de Grand Prix des Nations als de Normandiër deelnam (in 1958 en 1961) en behaalde zijn enige zege in 1960 toen Anquetil eens een paar jaar pauzeerde. En als je denkt dat "tijdrijden toen vooral heel hard fietsen" was, droom verder. Vooreerst, vandaag is dat dus niet belangrijk meer? En vervolgens, probeer dat maar eens 100 of 140 km "hard te fietsen" zonder specifieke voorbereiding en zonder uitgekiende strategie (ja, een pacing plan kenden ze toen ook al).

Misschien moet de chef wielrennen zich wat verdiepen in de geschiedenis van de wielersport, dan zal hij zich minder belachelijk maken. Wat chauvinisme hoort erbij, en vandaag regeert de waan van de dag, alles is groter, beter, maar je moet een beetje redelijk blijven. Emma Van Avermaet, Bram Vandecapelle en Joeri De Knop houden zich in Het Laatste Nieuws ten minste nog op de vlakte en beperken zich tot vergelijkingen met Fabian Cancellara, Tony Martin, Filippo Ganna en Paul Seixas. Veel veiliger. En in Knack toont Jonas Creteur hoe het wel kan, en eigenlijk moet. Op basis van een onderbouwde analyse concludeert hij genuanceerd "Nee, Remco Evenepoel is (nog) niet de beste tijdrijder ooit". Ook Michel Wuyts countert op de VRT onmiddellijk door het aantal overwinningen in tijdritten van Merckx en Evenepoel te vergelijken: 69[6] tegen 27[7], al geeft hij toe dat er in de voorgaande periodes veel meer tijdritten, en dan vooral in de grote rondes, waren. Het tijdperk Anquetil ligt blijkbaar ook voor hem te ver in het verleden, deze won immers ook 62 maal individueel tegen de chrono, en dat in grote mate in langere en belangrijkere wedstrijden[8].

Voor wie het moest vergeten zijn, vorige eeuw werden er namelijk ook chronoritten betwist, en zelfs meer en over grotere afstanden dan nu. Er was toen zelfs ook een officieus wereldkampioenschap tegen het uurwerk, de Grand Prix des Nations, in zekere zin met die intentie voor het eerst ingericht in 1932. Het jaar voordien was immers het officiële wereldkampioenschap op de weg voor beroepsrenners in Kopenhagen voor het eerst en eenmalig tegen het uurwerk betwist over liefst 176 km[9]. De GP des Nations beperkte zich tot 142 km[10]. Allemaal weinig voorstelbaar vandaag.

Bekijken we van deze wedstrijd de erelijst, dan springt er een renner uit: Jacques Anquetil, tussen 1953 en 1966 negen overwinningen op negen deelnames, waarvan zes op rij (1953- 1958). Alsof dit niet volstond, kwamen daar nog de volgende resultaten bij: zeven overwinningen op negen deelnames in de GP de Lugano, vijf zeges op zes deelnames in de GP Martini in Genève en driemaal eerste op acht deelnames in de GP Forlì-Castrocaro. In die periode domineerde hij alle specialisten in de GP des Nations[11]. Cijfers waarvan alle anderen, ook Fabian en Remco, maar kunnen dromen.

Daarom is het tenenkrullend Tim Declercq in de Sporza studio na afloop van de titelstrijd te horen beweren dat niemand ooit de tegenstand over een zo lange periode (vier jaren, een eeuwigheid?) zo gedomineerd heeft. En erger, zomin Stijn Steels als Ine Beyens spraken dit tegen of probeerden het in perspectief te stellen, maar luisterden bewonderend toe. Een pijnlijk gebrek aan historische kennis en eigenlijk ook aan voorbereiding van deze uitzending en van eenzelfde niveau als een groot deel van de schrijvende pers.

---

6 ProCyclingStats telt er eveneens 69, maar, net zoals waarschijnlijk Wuyts, koppeltijdritten inbegrepen. WAAIERS houdt het op een corresponderende 64 individuele zeges.

7 Waaronder één ploegentijdrit (in de UAE Tour 2023) door ProCyclingStats en de meeste sites als een zege geteld.

8 In de toenmalige tijdritklassiekers zette hij een moeilijk voorstelbare 24 op 32 neer, voor detail hierover, zie twee paragrafen verder.

9 Voorheen was het wereldkampioenschap der liefhebbers al een aantal keren tegen de chrono betwist, zij het in de periode dat er nog geen wereldtitel voor de beroepsrenners was.

10 Tijdens de wereldoorlog varieerde de afstand door de omstandigheden, maar nadien lag die tot 1955 vast op 140,3 km, alvorens gereduceerd te worden tot 100 km (1956-64).

11 Enkel Roger Rivière had hij hier nooit als tegenstander, maar deze werd wel telkens door hem geklopt in de andere grote klassiekers tegen het uurwerk.

Toch wil ik niet langer met stelligheid affirmeren dat Evenepoel nooit Anquetil kan evenaren of overtreffen, net zoals ik die mogelijkheid open laat voor Tadej Pogačar versus Eddy Merckx. Ook al zal niemand ooit, daar ben ik wél zeker van, een perfecte negen op negen (of zelfs maar zes op zes) in het wereldkampioenschap tijdrijden neerzetten, helemaal gaat de vergelijking met de GP des Nations niet op.

Deze was, toch in de hoogdagen ervan, gemaakt om de meest complete tijdrijder te bekronen, iets waarvoor de afstand en het uitdagende parcours, met hellingen, rechte stukken en invloed van de wind, moesten zorgen. Daarentegen wordt het wereldkampioenschap telkens op een ander parcours betwist, Kigali 2025 en Montréal 2026 zijn op dat gebied helemaal niet te vergelijken. Daarom vinden we enkel Evenepoel en enigszins Del Toro in beide titelstrijden vooraan terug.

En net daardoor heeft Remco in dit wereldkampioenschap punten gescoord in de vergelijking met Anquetil. Beide zijn in ruime mate hetzelfde type van tijdrijder en moeten het vooral van aerodynamica en, zeker Anquetil, van souplesse hebben en minder van pure kracht, zoals onder meer Ganna en Baldini. Echter, terwijl Anquetil op een parcours gebouwd om Baldini zijn kracht maximaal te laten uitspelen zoals Forlì-Castrocaro, veel minder uit de verf kwam en in zes rechtstreekse confrontaties viermaal geklopt werd, heeft Evenepoel in Montréal op een omloop op maat van Ganna zijn Italiaanse rivaal gewoon overklast.

Hieruit kunnen we afleiden dat de dominantie van Evenepoel misschien nog groter is dan die van Anquetil destijds. Het is wel nog vroeg om hieruit vergaande conclusies te trekken en zeker om hem nu al op gelijke hoogte of zelfs boven de Normandiër te plaatsen. Zijn dominantie strekt zich nog maar uit over vier jaren, een peulschil in vergelijking. Minstens moet hij er nog twee tot vier seizoenen aan kunnen vastknopen en een tweede Olympische titel is een must. Maar het ondenkbare, Anquetil overtreffen, is dat niet langer, toch niet voor Evenepoel, ook al moet voor een dergelijke conclusie tot het einde van de carrière gewacht worden. Cancellara daarentegen was nooit vergelijkbaar met ‘Monsieur Chrono’.

Truien Zesdaagse van Gent 1959

door Jan Soens

1. André Darrigade-Gerrit Schulte

2. Fred De Bruyne

2. Rik Van Steenbergen

3. Rik Van Looy - Reg Arnold

4. Miel Daems - Michel Van Aerde

5. Jean Brankaert - Leon Vandaele

6. Noël Foré - Miel Severeyns

7. Roger Decorte - José De Noyette

8. Jo de Roo

8. Jan Palmans

9. Tuur Decabooter - Roger Verplaetse

10. Oswald De Clercq - Edgard Sorgeloos

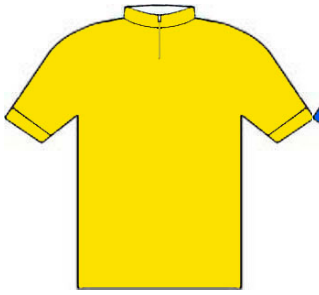

11. Maurice Joosen - Frans Van De Wiele

12. Frans De Mulder - Julien Van Oostende

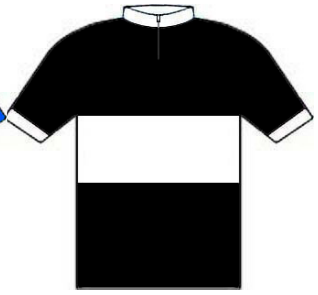

13. Julien Pascal - Marcel Ryckaert

Weetjes

Beurzen

Voetbal- en wielerbeurs Houten in de aula van College De Heemlanden, De Slinger 48, Houten

03/10/2026 van 9.15u tot 13.00u

Met vele standhouders en heel veel boeken,tijdschriften, memorabilia en bijna alles wat de verzamelaar zoekt.

Info en reservaties: Bert Hulleman: hulleman47@hetnet.nl

1ste Wieler- en voetbalbeurs Kieldrecht in Zaal Sint-Michiel, Beukenlaan 19, Kieldrecht.

19/10/2026 van 9.00u tot 11.30u

Standhouders: € 1,00 per tafel, bezoekers: € 0,50 inkom

Info en reservaties: kieldrechtseverzamelaars@gmail.com

2de Wieler- en voetbalbeurs Dessel in het Parochiecentrum Witgoor, Meistraat 150, Dessel.

31/10/2026 van 9.00u tot 13.00u

Info en reservaties: Bert Hulleman: hulleman47@hetnet.nl

Wielerbeurs Boom in het Provinciaal Recreatiedomein De Schorre, Schommelei 1/1, Boom

31/10/2026 & 01/11/2026 van 9.00u tot 14.00u

4de Wielerbeurs Toufflers Rue des Champs, 59390 Toufflers

07/11/2026 van 9.00u tot 12.00u

Info en reservaties: Pascal Sergent: pascalsergent@hotmail.com

Boeken

Bidon Collé—Wielergedichten

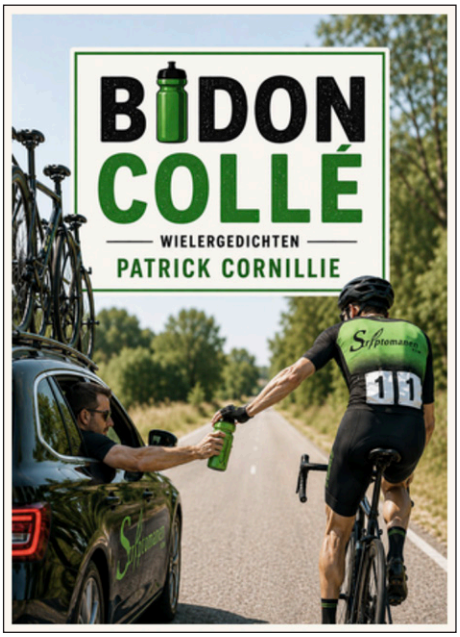

Prijs: € 20,00 voorintekening tot 4 oktober, daarna € 22,00

Verkrijgbaar via: De reguliere boekhandels

Auteur: Patrick Cornillie

Formaat: 22 x 27cm harde kaft, 117 pagina's

Voorstelling: 16 oktober 2026 om 20 uur, in de Bib in het Park, Vanackerestraat 20, 8560 Wevelgem

Patrick Cornillie fietste met zijn machtige dichtersdijen een lijvige verzameling poëzie bij elkaar, zowel oud als nieuw, over de wielersport. Bidon Collé is tegelijk een ode aan de wielercultuur, een autobiografisch geheugenboek en een verfrissend taalbad.

De koers fungeert daarbij vaak als metafoor voor herinnering, identiteit, ambitie, vergankelijkheid en ja, ook voor het schrijven zelf. De gedichten zijn gegroepeerd in cycli: van jeugdherinnering via de beleving van het fietsen gaat het naar de mythevorming rond de koers en uiteindelijk naar de Belgische wielerhelden. Elk gedicht vertrekt vanuit een concrete plaats, wedstrijd, renner, iconisch moment. Nu eens is het een lyrische observatie, dan weer een verhalende miniatuur, karakterportret, stilistische oefening, pastiche – telkens geschreven met heerlijk (zelf)relativerende humor.

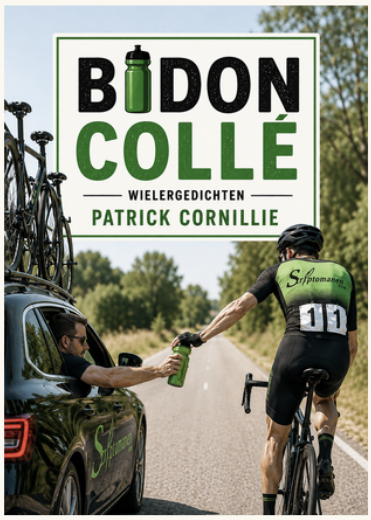

Met **Bidon Collé, wielergedichten** levert **Patrick Cornillie** een bundel af die overtuigt door een schijnbaar vanzelfsprekend vakmanschap en grote zeggingskracht, en die uitnodigt tot lezen en herlezen. Redenen te over voor de jury om Patrick Cornillie uit te roepen tot de **Poëtische Scriptomaan van 2026**, een poëzieprijs van uitgeverij de Scriptomanen voor een Vlaamse dichtbundel.

Bij deze nodigen vzw de Scriptomanen en de gemeente Wevelgem u graag uit op de prijsuitreiking en boekvoorstelling, op **16 oktober 2026, om 20 uur**, in de Bib in het Park, **Vanackerestraat 20, 8560 Wevelgem.**

Stafmedewerker bibliotheek Koen D'haene heet u hartelijk welkom; Patrick Bernauw leidt in, reikt uit en houdt een lezing over "schrijven en uitgeven van poëzie in Vlaanderen anno 2026", en Frank Pollet interviewt het prijsbeest.

VOORBESTELLEN & BOEKVOORSTELLING

20€

Met je Bancontact Pay-app of met je bankapp

Vanaf vandaag tot en met 4 oktober 2026 kunt u voorintekenen op **Bidon Collé** aan de prijs van **20€** (in de handel zal het boek 22€ kosten) en u krijgt er een poëziekaart "Gent-Wevelgem" bovenop – voor de eerste 33 is er nog een unieke bidon op de koop toe. U dient boek, bidon en poëziekaart wel op te halen op de voorstelling.

Wenst u **Bidon Collé** met poëziekaart via de post te ontvangen, dan betaalt u **27€**, verzending inbegrepen.

27€

Met je Bancontact Pay-app of met je bankapp

Stuur een mailtje naar **info@inter-actief.be** met duidelijke vermelding van uw naam, voornaam en postadres, en vermeld in de mail duidelijk wat van toepassing is. Deze mail geldt tegelijk als reservatie voor de boekvoorstelling, gelieve dan ook te vermelden met hoeveel personen u aanwezig zult zijn.

Schrijf het bedrag voor 4 oktober over op het rekeningnummer van de Scriptomanen:

IBAN: BE 43 0016 9362 0101 - BIC: GEBA BE BB

Of gebruik de QR-code… en 117 pagina's onversneden literair en wielergenot koersen u tegemoet.

Zie ook: www.scriptomanen.org/2026/09/bidon-colle-bekroonde-wielergedichten.html

Bidon Collé, wielergedichten

Patrick Cornillie fietste met zijn machtige dichtersdijen een lijvige verzameling poëzie bij elkaar, zowel oud als nieuw, over de wielersport. **Bidon Collé** is tegelijk een ode aan de wielercultuur, een autobiografisch geheugenboek en een verfrissend taalbad.

De koers fungeert daarbij vaak als metafoor voor herinnering, identiteit, ambitie, vergankelijkheid en ja, ook voor het schrijven zelf. De gedichten zijn gegroepeerd in cycli: van jeugdherinnering via de beleving van het fietsen gaat het naar de mythevorming rond de koers en uiteindelijk naar de Belgische wielerhelden. Elk gedicht vertrekt vanuit een concrete plaats, wedstrijd, renner, iconisch moment. Nu eens is het een lyrische observatie, dan weer een verhalende miniatuur, karakterportret, stilistische oefening, pastiche – telkens geschreven met heerlijk (zelf)relativerende humor.

Scriptomanen | WEVELGEM SPREEKT JE AAN

www.scriptomanen.org / www.patrickcornillie.be

De grote rondes–Vuelta a España

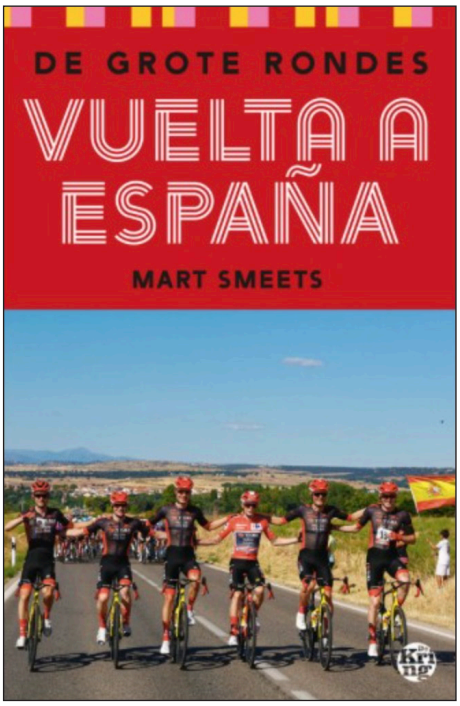

Prijs: € 23,50 (+ € 3,00 per post België).

Verkrijgbaar via: www.sportmediashop.nl alsook op de aankomende wielerbeurzen.

Auteur: Mart Smeets

Formaat: 15 x 23cm paperback, 288 pagina's geïllustreerd

De Vuelta a España (sinds 1935) is de ronde van de mooiste vergezichten, van verzengende hitte op de vlaktes, van mythische beklimmingen in de Pyreneeën. Mart Smeets, die er voor Studio Sport vaak (in de weekenden) bij was of verslag van deed, brengt de geschiedenis van de Ronde van Spanje tot leven aan de hand van haar grootste kampioenen en meest gedenkwaardige momenten.

Van de heroïek van Loroño en Bahamontes, van de eindzeges van Jan Janssen en Joop Zoetemelk tot de spectaculaire, steile en explosieve aankomsten van Contador en Roglič: de Vuelta zat vol drama en verrassingen en was soms puur overleven.

Met mooie observaties, anekdotes uit het peloton en verhalen achter de schermen schetst Smeets een levendig portret van een ronde die in Nederland minder bekend is dan de Tour maar vaak spannender en indrukwekkender en zéker ook relaxter en vriendelijker.

Na GIRO D'ITALIA is VUELTA A ESPAÑA deel 2 van de wielerserie 'De Grote Rondes'. Opnieuw vormen de vergeten helden, bekende en onbekende verhalen, persoonlijke belevenissen, leuke lijstjes, klassementen en bijzondere foto's een must have voor wielerfans.

De beste Nederlandse Landen-Tourploeg ooit–1953

Prijs: € 24,00 (+ € 3,50 per post België).

Verkrijgbaar via: www.sportmediashop.nl alsook op de aankomende wielerbeurzen.

Auteur: Teus Korporaal

Formaat: 21 x 29cm hardcover, 100 pagina's

In de direct naoorlogse jaren is de oogst aan Nederlandse ritoverwinningen in de Tour de France bijzonder mager. In de jaren 1947, 1948, 1949 en 1950 blijft de teller zelfs op nul staan. In de Tour van 1951 wordt alles anders wanneer Wim van Est de rit Agen-Dax wint en meteen de eerste Nederlandse gele truidrager wordt. De volgende dag is de euforie voorbij wanneer hij in de afdaling van de Col d'Aubisque in het ravijn rijdt.

In 1952 zijn er ritoverwinningen voor Jan Nolten in Monaco en Hans Dekkers in Bordeaux. Dan komt het ultieme jubileumjaar 1953. De Tour de France is immers vijftig jaar oud, hoewel men pas aan de veertigste editie toe is, door het wegvallen van de Tour in perioden in de Eerste en Tweede Wereldoorlog. De Nederlandse ploeg met Hein van Breenen, Wim van Est, Sjefke Janssen, Jan Nolten, Thijs Roks, Henk Steevens, Adri Suijkerbuijk, Adrie Voorting, Gerrit Voorting en Wout Wagtmans verbaast de gehele wielerwereld met hun eindwinst in het ploegenklassement met daarbij nog eens vijf ritoverwinningen. Hoe alles in die julimaand van 1953 tot stand is gekomen wordt in dit boek beschreven.

Teus Korporaal is redacteur van het Belgische wielerblad "Cyclelive Magazine". Bij de Nederlandse Sportliteratuur Uitgeverij verschenen de wielerboeken: Tour de France monumenten (2010), Tour de France in Bretagne (2021), Vijf jaar wielerploeg Willem II-Gazelle (2022), Opkomst dames wielrennen in Nederland in de zestiger jaren 1966-1970 (2024).

Wereldbeker Intermerken 1968

door Jan De Smet

Op 24 november 1967 verscheen in de krant dat de volgende wedstrijden in 1968 in aanmerking zouden komen voor de Wereldbeker Intermerken: Milano-Sanremo, Ronde van Vlaanderen, Paris-Roubaix, Amstel Gold Race (onder voorbehoud[1]), Paris-Bruxelles, Flèche Wallonne, Rund um den Henninger Turm, Züri Metzgete, Paris-Tours en de Giro di Lombardia. Gent-Wevelgem zat op de reservebank voor het geval een van de drie Belgische wedstrijden niet zou doorgaan. Dit laatste was het geval voor Paris-Bruxelles.

Het reglement qua puntentoekenning was identiek aan dat van 1967. Enkel de eerste tien in de uitslag kwamen in aanmerking voor de punten. Er was opnieuw een beperking van maximaal drie renners per ploeg die punten konden verdienen en de puntenverdeling was 10, 9, 8, 7, ….

In de Ronde van Vlaanderen werd Guido Reybrouck, tweede, gediskwalificeerd wegens een positieve dopingcontrole. Daar waar in de naslagwerken iedereen na Reybrouck een plaatsje opschuift, werd dit voor de Wereldbeker niet gedaan en werden de 9 punten dus niet toegekend.

Dit jaar droeg Salvarani, winnaar in 1967, wel het toegelaten embleem op de truien.

1 De Amstel Gold Race zou uiteindelijk meetellen voor de Wereldbeker.

Milano-Sanremo 19 maart 1968

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Rudi ALTIG (GER)	Salvarani	10
2.	Charly GROSSKOST (FRA)	BIC	9
3.	Adriano DURANTE (ITA)	Max Meyer	8
4.	Ward SELS (BEL)	BIC	7
5.	Raymond POULIDOR (FRA)	Mercier-BP	6
6.	Rolf MAURER (SUI)	G.B.C.	5
7.	Roberto BALLINI (ITA)	Max Meyer	4
8.	Edy SCHUTZ (LUX)	Molteni	3
9.	Walter GODEFROOT (BEL)	flandria-De Clerck	2
10.	Rik VAN LOOY (BEL)	Willem II	1

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten
1.	BIC	2	9	7	0	**16**
2.	Max Meyer	2	8	4	0	**12**
3.	Salvarani	1	10	0	0	**10**
4.	Mercier-BP	1	6	0	0	**6**
5.	G.B.C.	1	5	0	0	**5**
6.	Molteni	1	3	0	0	**3**
7.	flandria-De Clerck	1	2	0	0	**2**
8.	Willem II	1	1	0	0	**1**

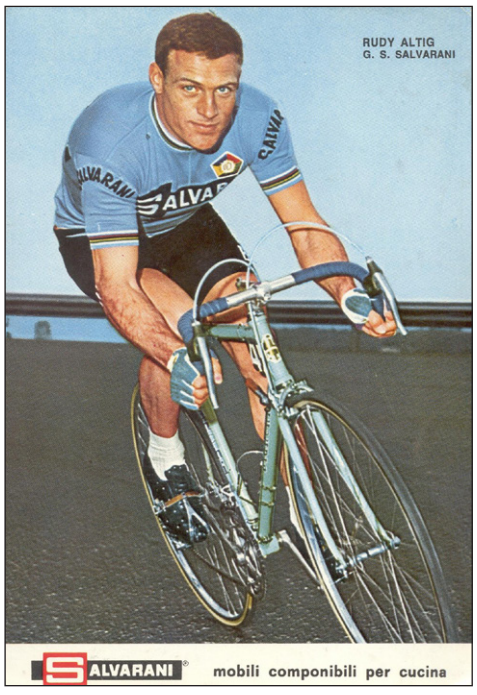

Rudi Altig, met U.C.I.-embleem op de trui, wint de eerste wereldbekerwedstrijd van 1968.

Ronde van Vlaanderen 30 maart 1968

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Walter GODEFROOT (BEL)	flandria-De Clerck	10
2.	[2]		9
3.	Rudi ALTIG (GER)	Salvarani	8
4.	Jan JANSSEN (NED)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	7
5.	Daniel VANRYCKEGHEM (BEL)	Mann-Grundig	6
6.	Roger ROSIERS (BEL)	Mann-Grundig	5
7.	Jo DE ROO (NED)	Willem II	4
8.	Bernard VAN DE KERCKHOVE (BEL)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	3
9.	Eddy MERCKX (BEL)	FAEMA	2
10.	Ludo VANDROMME (BEL)	flandria-De Clerck	1

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	Salvarani	1	8	0	0	8	**18**
2.	BIC						**16**
3.	flandria-De Clerck	2	10	1	0	11	**13**
4.	Max Meyer						**12**
5.	Mann-Grundig	2	6	5	0	11	**11**
6.	Pelforth-Sauvage-Lejeune	2	7	3	0	10	**10**
7.	Mercier-BP						**6**
8.	Willem II	1	4	0	0	4	**5**
	G.B.C.						**5**
10.	Molteni						**3**
11.	FAEMA	1	2	0	0	2	**2**

Walter Godefroot wint de Ronde van Vlaanderen.

2 Guido Reybrouck gediskwalificeerd na positieve dopingcontrole.

Paris-Roubaix 7 april 1968

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Eddy MERCKX (BEL)	FAEMA	10
2.	Herman VANSPRINGEL (BEL)	Mann-Grundig	9
3.	Walter GODEFROOT (BEL)	flandria-De Clerck	8
4.	Ward SELS (BEL)	BIC	7
5.	Vic VAN SCHIL (BEL)	FAEMA	6
6.	Raymond POULIDOR (FRA)	Mercier-BP	5
7.	Henk NIJDAM (NED)	Peugeot-BP	4
8.	Jan JANSSEN (NED)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	3
9.	Guido REYBROUCK (BEL)	FAEMA	2
10.	Frans MELCKENBEECK (BEL)	Pull Over Centrale-Motte-Novy	1

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	BIC	1	7	0	0	7	**23**
2.	flandria-De Clerck	1	8	0	0	8	**21**
3.	FAEMA	3	10	6	2	18	**20**
	Mann-Grundig	1	9	0	0	9	**20**
5.	Salvarani						**18**
6.	Pelforth-Sauvage-Lejeune	1	3	0	0	3	**13**
7.	Max Meyer						**12**
8.	Mercier-BP	1	5	0	0	5	**11**
9.	G.B.C.						**5**
	Willem II						**5**
11.	Peugeot-BP	1	4	0	0	4	**4**
12.	Molteni						**3**
13.	Pull Over Centrale-Motte-Novy	1	1	0	0	1	**1**

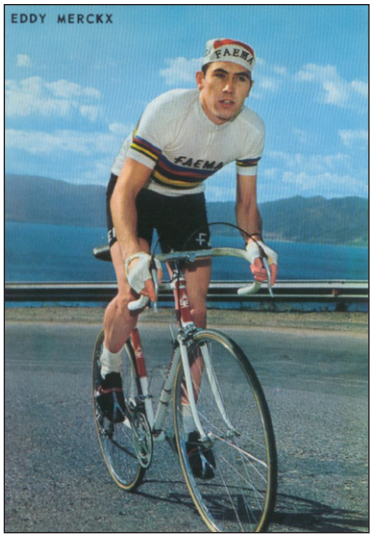

Paris-Roubaix is voor Wereldkampioen Eddy Merckx.

Gent-Wevelgem 16 april 1968

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Walter GODEFROOT (BEL)	flandria-De Clerck	10
2.	Willy VAN NESTE (BEL)	Mann-Grundig	9
3.	Felice GIMONDI (ITA)	Salvarani	8
4.	André PLANCKAERT (BEL)	Goldor-Gerka-Main d'Or	7
5.	Bernard VAN DE KERCKHOVE (BEL)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	6
6.	Roger COOREMAN (BEL)	Mann-Grundig	5
7.	Herman VANSPRINGEL (BEL)	Mann-Grundig	4
8.	Rik VAN LOOY (BEL)	Willem II	3
9.	Eddy MERCKX (BEL)	FAEMA	2
10.	Jaak DE BOEVER (BEL)	Smiths	1

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	Mann-Grundig	3	9	5	4	18	**38**
2.	flandria-De Clerck	1	10	0	0	10	**31**
3.	Salvarani	1	8	0	0	8	**26**
4.	BIC						**23**
5.	FAEMA	1	2	0	0	2	**22**
6.	Pelforth-Sauvage-Lejeune	1	6	0	0	6	**19**
7.	Max Meyer						**12**
8.	Mercier-BP						**11**
9.	Willem II	1	3	0	0	3	**8**
10.	Goldor-Gerka-Main d'Or	1	7	0	0	7	**7**
11.	G.B.C.						**5**
12.	Peugeot-BP						**4**
13.	Molteni						**3**
14.	Smiths	1	1	0	0	1	**1**
	Pull Over Centrale-Motte-Novy						**1**

Tweede zege in de wereldbeker voor Walter Godefroot.

Flèche Wallonne 21 april 1968

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Rik VAN LOOY (BEL)	Willem II	10
2.	José SAMYN (FRA)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	9
3.	Jan JANSSEN (NED)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	8
4.	Felice GIMONDI (ITA)	Salvarani	7
5.	Jos HUYSMANS (BEL)	Mann-Grundig	6
6.	Vic VAN SCHIL (BEL)	FAEMA	5
7.	Remi VANVRECKOM (BEL)	Pull Over Centrale-Motte-Novy	4
8.	Herman VANSPRINGEL (BEL)	Mann-Grundig	3
9.	Walter GODEFROOT (BEL)	flandria-De Clerck	2
10.	Willy VAN NESTE (BEL)	Mann-Grundig	1

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	Mann-Grundig	3	6	3	1	10	**48**
2.	Pelforth-Sauvage-Lejeune	2	9	8	0	17	**36**
3.	flandria-De Clerck	1	2	0	0	2	**33**
	Salvarani	1	7	0	0	7	**33**
5.	FAEMA	1	5	0	0	5	**27**
6.	BIC						**23**
7.	Willem II	1	10	0	0	10	**18**
8.	Max Meyer						**12**
9.	Mercier-BP						**11**
10.	Goldor-Gerka-Main d'Or						**7**
11.	Pull Over Centrale-Motte-Novy	1	4	0	0	4	**5**
	G.B.C.						**5**
13.	Peugeot-BP						**4**
14.	Molteni						**3**
15.	Smiths						**1**

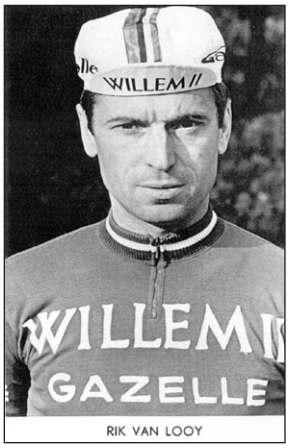

Rik Van Looy vinkt de laatste klassieker af op zijn palmares.

Rund um den Henninger Turm 1 oktober 1968

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Eddy BEUGELS (NED)	Mercier-BP	10
2.	Valère VANSWEEFELT (BEL)	Smiths	9
3.	Herman VANSPRINGEL (BEL)	Mann-Grundig	8
4.	Wim SCHEPERS (NED)	Caballero	7
5.	Ward SELS (BEL)	BIC	6
6.	Jos HUYSMANS (BEL)	Mann-Grundig	5
7.	Willy PLANCKAERT (BEL)	Smiths	4
8.	Cyrille GUIMARD (FRA)	Mercier-BP	3
9.	Daniel VANRYCKEGHEM (BEL)	Mann-Grundig	2
10.	Serge BOLLEY (FRA)	BIC	1

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	Mann-Grundig	3	8	5	2	15	**63**
2.	Pelforth-Sauvage-Lejeune						**36**
3.	flandria-De Clerck						**33**
	Salvarani						**33**
5.	BIC	2	6	1	0	7	**30**
6.	FAEMA						**27**
7.	Mercier-BP	2	10	3	0	13	**24**
8.	Willem II						**18**
9.	Smiths	2	9	4	0	13	**14**
10.	Max Meyer						**12**
11.	Caballero	1	7	0	0	7	**7**
	Goldor-Gerka-Main d'Or						**7**
13.	Pull Over Centrale-Motte-Novy						**5**
	G.B.C.						**5**
15.	Peugeot-BP						**4**
16.	Molteni						**3**

Ook Nederland behaalt een zege in de wereldbeker met Eddy Beugels.

Züri Metzgete 5 mei 1968

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Franco BITOSSI (ITA)	Filotex	10
2.	Valère VANSWEEFELT (BEL)	Smiths	9
3.	Marino BASSO (ITA)	Molteni	8
4.	Daniel VANRYCKEGHEM (BEL)	Mann-Grundig	7
5.	Carmine PREZIOSI (ITA)	Frimatic-de Gribaldy	6
6.	Jan HARINGS (NED)	Caballero	5
7.	Gianni MOTTA (ITA)	Molteni	4
8.	Remi VANVRECKOM (BEL)	Pull Over Centrale-Motte-Novy	3
9.	Cees ZOONTJES (NED)	Caballero	2
10.	Peter GLEMSER (GER)	Batavus-Continental	1

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	Mann-Grundig	1	7	0	0	7	**70**
2.	Pelforth-Sauvage-Lejeune						**36**
3.	flandria-De Clerck						**33**
	Salvarani						**33**
5.	BIC						**30**
6.	FAEMA						**27**
7.	Mercier-BP						**24**
8.	Smiths	1	9	0	0	9	**23**
9.	Willem II						**18**
10.	Molteni	2	8	4	0	12	**15**
11.	Caballero	2	5	2	0	7	**14**
12.	Max Meyer						**12**
13.	Filotex	1	10	0	0	10	**10**
14.	Pull Over Centrale-Motte-Novy	1	3	0	0	3	**8**
15.	Goldor-Gerka-Main d'Or						**7**
16.	Frimatic-de Gribaldy	1	6	0	0	6	**6**
17.	G.B.C.						**5**
18.	Peugeot-BP						**4**
19.	Batavus-Continental	1	1	0	0	1	**1**

Voor het tweede jaar op rij wint Franco Bitossi een wedstrijd in de wereldbeker.

Amstel Gold Race 21 september 1968

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Harry STEEVENS (NED)	Willem II	10
2.	Roger ROSIERS (BEL)	Mann-Grundig	9
3.	Daniel VANRYCKEGHEM (BEL)	Mann-Grundig	8
4.	Jo DE ROO (NED)	Willem II	7
5.	Wim SCHEPERS (NED)	Caballero	6
6.	Jos HUYSMANS (BEL)	Mann-Grundig	5
7.	Etienne BUYSSE (BEL)	Pull Over Centrale-Motte-Novy	4
8.	Cees ZOONTJES (NED)	Caballero	3
9.	Eddy BEUGELS (NED)	Mercier-BP	2
10.	Bernard VAN DE KERCKHOVE (BEL)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	1

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	Mann-Grundig	3	9	8	5	22	**92**
2.	Pelforth-Sauvage-Lejeune	1	1	0	0	1	**37**
3.	Willem II	2	10	7	0	17	**35**
4.	flandria-De Clerck						**33**
5.	Salvarani						**33**
6.	BIC						**30**
7.	FAEMA						**27**
8.	Mercier-BP	1	2	0	0	2	**26**
9.	Smiths						**23**
	Caballero	2	6	3	0	9	**23**
11.	Molteni						**15**
12.	Pull Over Centrale-Motte-Novy	1	4	0	0	4	**12**
	Max Meyer						**12**
14.	Filotex	1	10	0	0	10	**10**
15.	Goldor-Gerka-Main d'Or						**7**
16.	Frimatic-de Gribaldy	1	6	0	0	6	**6**
17.	G.B.C.						**5**
18.	Peugeot-BP						**4**
19.	Batavus-Continental	1	1	0	0	1	**1**

Harrie Steevens zorgt voor een tweede Nederlandse zege en een tweede zege voor Willem II.

Paris-Tours 6 oktober 1968

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Guido REYBROUCK (BEL)	FAEMA	10
2.	Walter GODEFROOT (BEL)	flandria-De Clerck	9
3.	Eric LEMAN (BEL)	flandria-De Clerck	8
4.	Rik VAN LOOY (BEL)	Willem II	7
5.	Daniel VANRYCKEGHEM (BEL)	Mann-Grundig	6
6.	Harry STEEVENS (NED)	Willem II	5
7.	Noël FORÉ (BEL)	flandria-De Clerck	4
8.	Eddy MERCKX (BEL)	FAEMA	3
9.	Paul LEMÉTEYER (FRA)	BIC	2
10.	Jacques GUIOT (FRA)	BIC	1

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	Mann-Grundig	1	6	0	0	6	**98**
2.	flandria-De Clerck	3	9	8	4	21	**54**
3.	Willem II	2	7	5	0	12	**47**
4.	FAEMA	2	10	3	0	13	**40**
5.	Pelforth-Sauvage-Lejeune						**37**
6.	BIC	2	2	1	0	3	**33**
	Salvarani						**33**
8.	Mercier-BP						**26**
9.	Smiths						**23**
	Caballero						**23**
11.	Molteni						**15**
12.	Pull Over Centrale-Motte-Novy						**12**
	Max Meyer						**12**
14.	Filotex						**10**
15.	Goldor-Gerka-Main d'Or						**7**
16.	Frimatic-de Gribaldy						**6**
17.	G.B.C.						**5**
18.	Peugeot-BP						**4**
19.	Batavus-Continental						**1**

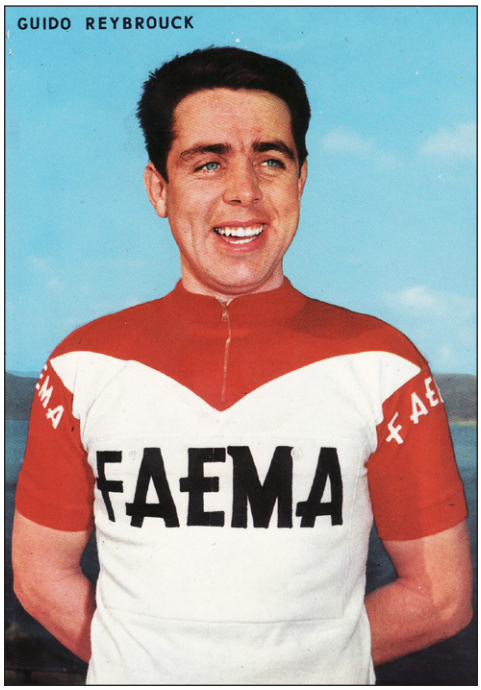

Guido Reybrouck zorgt voor een vijfde Belgische zege, de tweede voor FAEMA.

Giro di Lombardia 12 oktober 1968

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Herman VANSPRINGEL (BEL)	Mann-Grundig	10
2.	Franco BITOSSI (ITA)	Filotex	9
3.	Eddy MERCKX (BEL)	FAEMA	8
4.	Jan JANSSEN (NED)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	7
5.	Martin VAN DEN BOSSCHE (BEL)	FAEMA	6
6.	Gianni MOTTA (ITA)	Molteni	5
7.	Felice GIMONDI (ITA)	Salvarani	4
8.	Michele DANCELLI (ITA)	Pepsi	3
9.	Jo DE ROO (NED)	Willem II	2
10.	Adriano DURANTE (ITA)	Max Meyer	1

Herman Vanspringel zet de kers op de taart voor Mann-Grundig met een zege in de Giro di Lombardia.

Eindstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Eindstand
1.	Mann-Grundig	1	10	0	0	10	**108**
2.	FAEMA	2	8	6	0	14	**54**
	flandria-De Clerck						**54**
4.	Willem II	1	2	0	0	2	**49**
5.	Pelforth-Sauvage-Lejeune	1	7	0	0	7	**44**
6.	Salvarani	1	4	0	0	4	**37**
7.	BIC						**33**
8.	Mercier-BP						**26**
9.	Smiths						**23**
	Caballero						**23**
11.	Molteni	1	5	0	0	5	**20**
12.	Filotex	1	9	0	0	9	**19**
13.	Max Meyer	1	1	0	0	1	**13**
14.	Pull Over Centrale-Motte-Novy						**12**
15.	Goldor-Gerka-Main d'Or						**7**
16.	Frimatic-de Gribaldy						**6**
17.	G.B.C.						**5**
18.	Peugeot-BP						**4**
19.	Pepsi	1	3	0	0	3	**3**
20.	Batavus-Continental						**1**

In Velo 69 staat volgend eindklassement:

	Ploeg	Eindstand
1.	Mann-Grundig	**108**
2.	flandria-De Clerck	**54**
3.	FAEMA	**51**
4.	Willem II	**48**
5.	Pelforth-Sauvage-Lejeune	**44**
6.	Salvarani	**37**
7.	BIC	**33**
8.	Mercier-BP	**26**
9.	Caballero	**23**
10.	Smiths	**22**
11.	Molteni	**20**
12.	Filotex	**19**
13.	Max Meyer	**14**
14.	Goldor-Gerka-Main d'Or	**11**

	Ploeg	Eindstand
15.	Pull Over Centrale-Motte-Novy	**8**
16.	Frimatic-de Gribaldy	**6**
17.	G.B.C.	**5**
18.	Peugeot-BP	**4**
19.	Pepsi	**3**
20.	Batavus-Continental	**1**

Opmerking:

Nogal wat verschillen tussen WAAIERS en Velo 69.

Het verschil van drie punten voor FAEMA kan niet verklaard worden. Het zorgt er wel voor dat FAEMA niet derde, maar ex aequo tweede eindigt.

Ter staving de punten van de FAEMA-renners: Merckx (2 pnt. RVV, 10 pnt. P-R, 2 pnt. G-W, 3 pnt. P-T, 8 pnt GdL), Reybrouck (2 pnt. P-R, 10 pnt. P-T), Vic Van Schil (6 pnt. P-R, 5 pnt. FW) en Van den Bossche (6 pnt. GdL).

Bij Willem II, Smiths en Max Meyer is er een punt verschil tussen WAAIERS en Velo 69. Er is een vermoeden van rekenfoutjes.

Bij Pull Over Centrale-Motte-Novy is er een verschil van 4 punten. Er wordt vermoed dat de 4 punten van Etienne Buysse in de Amstel Gold Race ‘vergeten’ zijn.

Bij Goldor-Gerka-Main d’Or is er eveneens een verschil van 4 punten. Hier is er eerder een vermoeden dat de punten van Noël Foré in Paris-Tours ook aan deze ploeg zijn toegekend, toevallig de ploeg waar hij in het jaar 1967 reed.

Zo krijgt ook Vittadello in Velo 69 drie punten toegekend daar waar het Pepsi moet zijn, respectievelijk de ploegen in 1967 en 1968 van Michele Dancelli die drie punten behaalde in de Giro di Lombardia.

Renners

Net zoals vorig jaar kwamen maar tien renners in aanmerking voor de punten en is er geen enkele ploeg die meer dan drie renners in de eerste tien kon plaatsen.

	Naam	Ploeg	# Top tien	Punten
1.	Peter GLEMSER (GER)	Batavus-Continental	1	1
1.	Ward SELS (BEL)	BIC	3	20
2.	Charly GROSSKOST (FRA)		1	9
3.	Paul LEMÉTEYER (FRA)		1	2
4.	Jacques GUIOT (FRA)		1	1
5.	Serge BOLLEY (FRA)		1	1
1.	Wim SCHEPERS (NED)	Caballero	2	13
2.	Cees ZOONTJES (NED)		2	5
3.	Jan HARINGS (NED)		1	5
1.	Eddy MERCKX (BEL)	FAEMA	5	25
2.	Guido REYBROUCK (BEL)		2	12
3.	Vic VAN SCHIL (BEL)		2	11
4.	Martin VAN DEN BOSSCHE (BEL)		1	6
1.	Franco BITOSSI (ITA)	Filotex	1	19
1.	Walter GODEFROOT (BEL)	flandria-De Clerck	6	41
2.	Eric LEMAN (BEL)		1	8
3.	Noël FORÉ (BEL)		1	4
4.	Ludo VANDROMME (BEL)		1	1
1.	Carmine PREZIOSI (ITA)	Frimatic-de Gribaldy	1	6
1.	Rolf MAURER (SUI)	G.B.C.	1	5
1.	André PLANCKAERT (BEL)	Goldor-Gerka-Main d'Or	1	7
1.	Herman VANSPRINGEL (BEL)	Mann-Grundig	5	34
2.	Daniel VANRYCKEGHEM (BEL)		5	29
3.	Jos HUYSMANS (BEL)		3	16
4.	Roger ROSIERS (BEL)		2	14
5.	Willy VAN NESTE (BEL)		2	10
6.	Roger COOREMAN (BEL)		1	5
1.	Adriano DURANTE (ITA)	Max Meyer	2	9
2.	Roberto BALLINI (ITA)		1	4
1.	Eddy BEUGELS (NED)	Mercier-BP	2	12
2.	Raymond POULIDOR (NED)		2	11
3.	Cyrille GUIMARD (FRA)		1	3
1.	Gianni MOTTA (ITA)	Molteni	2	9
2.	Marino BASSO (ITA)		1	8
3.	Edy SCHUTZ (LUX)		1	3
1.	Jan JANSSEN (NED)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	4	25
2.	Bernard VAN DE KERCKHOVE (BEL)		3	10
3.	José SAMYN (FRA)		1	9
1.	Michele DANCELLI (ITA)	Pepsi	1	3
1.	Henk NIJDAM (NED)	Peugeot-BP	1	4

	Naam	Ploeg	# Top tien	Punten
1.	Remi VANVRECKOM (BEL)	Pull Over Centrale-Motte-Novy	2	7
2.	Etienne BUYSSE (BEL)		1	4
3.	Frans MELCKENBEECK (BEL)		1	1
1.	Felice GIMONDI (ITA)	Salvarani	3	19
2.	Rudi ALTIG (GER)		2	18
1.	Valère VANSWEEFELT (BEL)	Smiths	2	18
2.	Willy PLANCKAERT (BEL)		1	4
3.	Jaak DE BOEVER (BEL)		1	1
1.	Rik VAN LOOY (BEL)	Willem II	4	21
2.	Harry STEEVENS (NED)		2	15
3.	Jo DE ROO (NED)		3	13

Uit deze tabel blijkt dat Walter Godefroot (flandria-De Clerck) als enige renner in 6 van de 10 wedstrijden top tien reed. Hij behaalde ook het meest aantal punten nl. 41. Herman Vanspringel (Mann-Grundig) is tweede met 34 punten, Daniel Vanryckeghem (Mann-Grundig) derde met 29 punten.

De 41 punten van Godefroot is 75,9 % van het ploegtotaal.

Maar het was Mann-Grundig dat voor de tweede maal de Wereldbeker won en daar waren Herman Vanspringel (31,5 %) en Daniel Vanryckeghem (26,9 %) samen goed voor 58,4 % van het ploegtotaal.

Drie ploegen behaalden twee zeges. Flandria-De Clerck (2 x Godefroot), FAEMA (Merckx en Reybrouck) en Willem II (Van Looy en Steevens). Vier ploegen behaalden één zege: Salvarani (Altig), Mercier-BP (Beugels), Filotex (Bitossi) en Mann-Grundig (Vanspringel).

Mann-Grundig had in de 10 wedstrijden 6 verschillende renners in de top tien die punten aanbrachten voor de Wereldbeker.

Walter Godefroot de renner die de meeste punten sprokkelde in de wereldbeker intermerken in 1968.

In Velo 69 p. 99 stond het volgende: *"De ploeg Mann-Grundig had in 1966 reeds de Wereldbeker der merkenploegen gewonnen. Zij hernieuwde dit sukses in 1968 met een verpletterde superioriteit en behaalde tweemaal zoveel punten als de tweede in rangschikking."*

Indien alsnog zou rekening gehouden worden met de positieve dopingcontrole van Guido Reybrouck en men in de uitslag van de Ronde van Vlaanderen alle renners een plaats laat opschuiven[3], dan zou dat het volgende opleveren.

Salvarani, FAEMA en flandria-De Clerck krijgen elk 1 punt extra.

Pelforth en Mann-Grundig krijgen elk 2 punten extra.

Willem II ook 2 punten extra omdat Rik Van Looy (11de) dan ook in de top tien zou komen.

Het eindklassement zou er dan zo uitzien:

	Ploeg	Eindstand
1.	Mann-Grundig	**110**
2.	flandria-De Clerck	**55**
	FAEMA	**55**
4.	Willem II	**51**
5.	Pelforth-Sauvage-Lejeune	**46**
6.	Salvarani	**38**
7.	BIC	**33**
8.	Mercier-BP	**26**
9.	Caballero	**23**
	Smiths	**23**
11.	Molteni	**20**
12.	Filotex	**19**
13.	Max Meyer	**13**
14.	Pull Over Centrale-Motte-Novy	**12**
15.	Goldor-Gerka-Main d'Or	**7**
16.	Frimatic-de Gribaldy	**6**
17.	G.B.C.	**5**
18.	Peugeot-BP	**4**
19.	Pepsi	**3**
20.	Batavus-Continental	**1**

De rangschikking zou onveranderd blijven.

3 Zoals in 1969 gebeurt na de Giro di Lombardia. Wel met deze opmerking dat men dan de 11de 'vergat' op te schuiven naar plaats tien.

K.S.C. Denderstreek, een wielerclub als (g)een ander (deel 2)

door Marcel Baetens

DEEL 2: 1952-1961

De definitieve wederopstanding dankzij sponsor “Super Shop” uit Aalst

Na dhr. Combel werd Raymond Bracke voorzitter, bijgestaan door secretaris Daniel Bulthez en tijdens zijn voorzitterschap deed ook in Aalst, zoals overal in de jaren 50, de sponsoring haar intrede op de clubtruien en zo gebeurde het dat vanaf 1956 de firma Super Shop, gevestigd in de Kattestraat 78 in Aalst, tot begin de jaren ‘70 (1973) hoofdsponsor werd van de club. De baas van de firma, André Lootens, was een echte sportmecenas in hart en nieren.

De firma had als activiteiten een wasserij en droogkuis en de wagentjes van Super Shop haalden in de wijde omgeving de was en de nieuwkuis op.

Er is nogal wat twijfel over de exacte datum waarop Super Shop op de truien verscheen. Uit teruggevonden documenten blijkt in elk geval dat André Lootens in 1954 lid werd van de club, en dat we tussen 1952 en 1955 foto’s bezitten van de zwart-groene variant, maar ook van de witte trui met zwart-groene band, maar dan wel zonder publiciteit met enkel de initialen SCD. Vanaf 1956 stond de naam van de sponsor altijd op de truien.

Een foto van Maurice Meuleman uit 1955 met embleem KSCD, maar duidelijk nog zonder sponsor. De foto is genomen na zijn overwinning in de Omloop der Vlaamse Gewesten voor amateurs. Waarschijnlijk draagt hij hier de groene trui met zwarte mouwen. (Foto Collectie MB)

Ronde van West-Vlaanderen[1]. De renners van de Denderstreek in de witte trui met groen-zwarte band. V.l.n.r.: Ritserveldt, Meuleman (toen in militaire dienst), oud-renner/coach Achiel Van Impe, Beeckman, Standaert, Eloot, Emiel Van Cauter (ook bij het leger en lid van Cureghem Sportief). Met dank aan Gino Bertin.

1956: de sponsor is duidelijk op de trui aanwezig (krantenfoto eigen archief en foto truitje met dank aan oud-renner Dirk Van Mossevelde). In deze eerste versie van de trui met sponsoring zien we Supershop in één woord hoewel de officiële firmanaam steeds met twee woorden werd geschreven.

Een aantal talentrijke wielrenners hadden zelfs een (bij)job in het bedrijf, zoals mag blijken uit de foto op de volgende bladzijde uit dagblad 'Het Volk' in 1956, met Maurice Meuleman uit Mere als 'sandwichman'. Hij poseert hier samen met de baas van Super Shop dhr. André Lootens en diens familie.

De inbreng en de invloed van André Lootens waren dermate groot dat de club aan een echte revival toe was. In 1957 waren er meer dan 100 renners aangesloten en in 1959 konden we in de plaatselijke pers het volgende lezen[2]:

1 Iemand stuurde mij destijds deze foto via facebook, maar ik kan niet meer terugvinden wie deze persoon was. Indien de eigenaar van de foto dit leest, gelieve het zeker te signaleren.
2 De Gazet Van Aalst d.d. 07/02/1959.

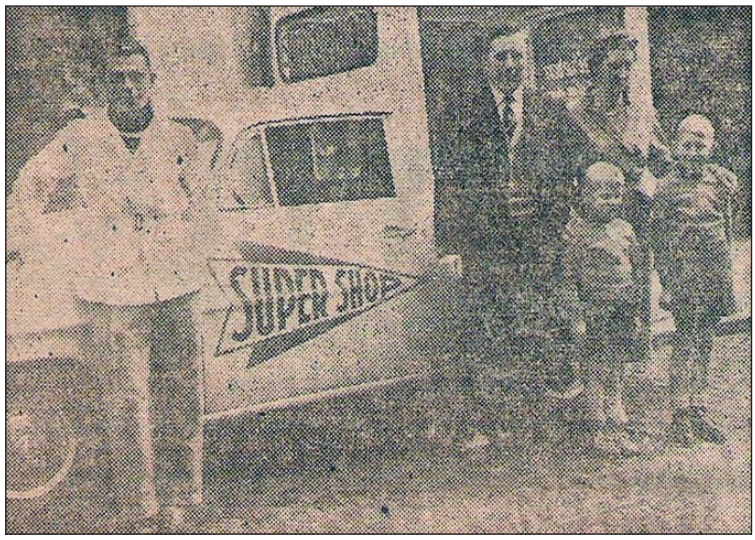

Krantenfoto eigen archief. Op de foto rechts dhr. Lootens en zijn gezin.

Reclame voor Super Shop in de plaatselijke pers in de denderstreek.
© Gazet van Aalst.

Nooit voorheen was de bedrijvigheid in de rangen van de Aalsterse Wielerklub zo groot als thans. Onder impuls van de sympathieke baas van Super Shop de h. André Lootens werd inderdaad een machtig offensief ingezet met een ledenslag die een onverhoopt sukses (sic) kende. Het was dan ook in een echte kermisstemming dat de jaarlijkse bijeenkomst plaats greep in het stemmige lokaal van Pol Van Hemden[3] waar voor een massale belangstelling president Raymond Bracke met een gesmaakte openingsrede de feestelijkheden inzette. De aanwezigheid van burgemeester Blanckaert, schepene [sic] de h. Wim Verleysen en de h. De Stobbeleir, voorzitter van het Aalsters sportkomité werd door het groen-zwarte bestuur fel op prijs gesteld. Achtereenvolgens kwamen aan het woord de hh. burgemeester Blanckaert, Wim Verleysen, De Stobbeleir, Louis Hemmerijckx, André Lootens, en de Sporta proost van het gewest Ninove E. H. Devenyns. In naam van de renners was het Jef Plas die op het gestoelte verscheen en zijn dank uitsprak aan het bestuur voor de kordate en flinke werking die alleen de belangen van de renners ten goede komen.

3 Ervoor was het lokaal ook kortstondig gevestigd in Café Sportwereld bij Emiel De Lombaert, op het “Statieplein”.

Het bestuur in 1958. Tweede van links op de eerste rij is André Lootens. (Fotobron Facebook)

Feeststemming bij het vijftigjarige bestaan

Het was dan ook in een echte feeststemming dat de club haar vijftigjarig bestaan vierde en de verdiensten van haar sponsor uitgebreid in de verf zette.

Zo lezen wij in de Gazet van Aalst van 10 november 1960:

K.S.C. DENDERSTREEK VERDER IN KOMPETITIE MET NIEUWKUIS SUPER SHOP, AALST

1961: VIJFTIGJARIG JUBILEUM.

1961 wordt een jubeljaar voor K. S. C. Denderstreek, die dan, geleid door voorzitter Raymond Bracke zijn vijftigjarig jubileum zal vieren. De tijd van Dr. Tistaert – de stichter – en Oscar Combel – de bezielende figuur – ligt nog fris in het geheugen, en zal voor de renners zeker de spoorslag zijn om het jubeljaar met een bijzondere prestatie in te kleden. Bijzonder door het gelukkige nieuws dat Denderstreek ook in de volgende competitie van start zal gaan, samen met de firma Nieuwkuis Super Shop.

De sportfiguur André Lootens heeft zijn hart immers verpand aan de wielerbeweging in het bijzonder en de sport in het algemeen, en heeft trouwens een bijzondere rol gespeeld in de heropstanding van K.S.C Denderstreek in de voorbije jaren. Men bezit thans een rennerskorps die in alle categorieën gensters kan slaan, en dat in 1960 spijtig genoeg geen enkele titel of kampioenschap in de wacht kon slepen. Men was het stilaan als een traditie gaan beschouwen dat Denderstreek een kampioenentrui[4] in zijn rangen moest hebben, doch voor één slechte zomer laat een boer zijn schuur niet in de vlammen opgaan.

4 Ik weet niet of men hiermee provinciale of nationale kampioenen bedoelt. Als nationale kampioenen vonden wij volgende renners van de Denderstreek terug in de periode 1951 -1960: René Baeyens (1955 nieuwelingen) en Nico Lapage (1957 onafhankelijken). Herman Cornelis uit Meerbeke reed tot voor zijn legerdienst bij 'de Denderstreek' maar stapte in 1959 toen hij kampioen werd bij de amateurs, over naar Cureghem Sportief. Leon Delathouwer, kampioen van België bij de amateurs in 1949, werd twee keer kampioen van Vlaanderen in Koolskamp (1953 en 1955).

De foto bij dit krantenartikel.

Dat zullen ook de renners van K.S.C. Denderstreek-Nieuwkuis Super Shop niet doen die in 1961 meer dan ooit voor de zege zullen strijden. In januari e.k. heeft het bestuur immers een schitterende viering op touw gezet, die voor vele wielerliefhebbers een duidelijk bewijs zal zijn dat de Denderstreek nog rijk is aan wielertalenten.

Dit was het lovende artikel dat verscheen ter gelegenheid van het vijftigjarige bestaan[5].

GOUDEN JUBILEUM VAN K.S.C. DENDERSTREEK.

Het wielerleven in ons land wordt, vooral in de laatste jaren geschraagd door verdienstelijke figuren en organisaties, die voor altijd in de herinneringen zullen vastgeankerd zijn. In de jaren voor de laatste wereldoorlog kende ons nationaal wielerleven op alle fronten een hoogtepunt. Toen werden de Belgische "leeuwen" overal als helden gevierd en speelden vooral de Oost-Vlamingen hierin een belangrijke rol. Dat was ook de periode van K.S.C. Denderstreek. Gesticht in 1911 door dr Tistaert, had de Denderstreek eerst moeilijke jaren doorworsteld, doch precies in 1935 steeg het rennersleger tot bij de tweehonderd man en stroomden ook de sympathisanten toe. In het jaar dat K.S.C. Denderstreek zijn zilveren jubileum zou vieren, werd de bezieler, de idealist, dr. Tistaert echter uit de rangen weggehaald en kon K.S.C. Denderstreek niet de kroon op het werk zetten. De mooiste vruchten waren dan ook geplukt en gedurende vele

5 De Gazet van Aelst d.d. 28/01/1961.

jaren - de oorlog kwam er ook bij - zou K.S.C. Denderstreek in de schaduw staan. Tot mr. Combel zich voor de wagen spande en na diens dood de huidige voorzitter Raymond Bracke die reeds ruim tien jaar zijn klub bij de teugels houdt.

Na een plechtige heilige mis werden de feestvierenden op het stadhuis ontvangen, waar talrijke personaliteiten hun felicitaties aanboden. Burgemeester Blanckaert sprak er in naam van het magistraat en reikte een zestal plaketten uit aan verdienstelijke leden, die de stichting hebben meegemaakt.

's Namiddags ging een feestbanket door, waarop talrijke sprekers de lof maakten van K.S.C. Denderstreek en waar geschenken werden uitgereikt. Deze jubelfeesten werden ook bijgewoond door h. Standaert, voorzitter van de Belgische Wielrijdersbond die daarmee heeft bewezen hoe gehecht de nationale wielerleiding is aan K.S.C. Denderstreek. Dat was een mijlpaal op de weg naar het diamanten jubileum.

De resultaten van KSC Denderstreek in de interclubkampioenschappen van 1952 tot 1960[6].

	Amateurs	Gemengde ploegen
1952	6de Eloot; Meuleman; Volckaert; Sonck	De Poorter J.; De Lathouwer L.; Gijselinck R.; Ardijns J.; Sorgeloos Edgard; Siroyt Fr.; Wauters Aib.; Van Den Berghe Gust.; Van Heghe Edm. Ploeg komt niet in de uitslag voor.
1953	14de Meuleman; Lapage; Van der Schueren; Eloot; Coppens; Gallée	14de Pollet ; Syroit; Borremans ; Sorgeloos
1954	22ste Geen samenstelling teruggevonden	11de De Lathouwer; de Boitselier; De Schrijver; Stercké
1955	2de Meuleman; Van den Bossche; Volckaert en Baeyens René	14de De Lathouwer; De Boitselier; Sorgeloos; Lapage
1956	13de Raes; Ponnet; Baeyens; Cornelis	12de Van den Bossche, Paternoster, Volckaert, Meuleman
1957	11de Geen samenstelling teruggevonden	8ste Sorgeloos; Meuleman; Van Den Bossche; Coppens
1958	14de Cieters; Van Nieuwenbergh; Penne; Van Marcke	12de Borremans; Eeckman; Van den Bossche; Volckaert
1959	9de Macharis; Raes Willy; Moreels; Delahaye	8ste De Valck; Melckenbeek; Plas en Sorgeloos
1960	13de Van Nieuwenbergh; Moreels; Mertens; Delahaye	14de Sorgeloos; Meuleman; Volckaert; Van Pollaert; Baeyens; Raes; Plas; Borremans (uiteindelijk reed Coppens)

6 Er werd telkens gestart met zes renners en de tijd van de eerste vier telde mee voor de rangschikking. Vandaar dat ik – naargelang de vermelding in de kranten – ofwel de namen van het zestal vermeld ofwel van het viertal.

Een ploeg van K.S.C. Denderstreek (jaar en plaats onbekend) met v.l.n.r. Sorgeloos, De Lathouwer, Meuleman en X, met dank aan Gino Bertin.

En … hoe zat het met de sportieve prestaties van de renners van K.S.C. Denderstreek in deze periode?

Een 'geval apart': Edgard Sorgeloos, de engelbewaarder van de keizer

Er zijn renners die geen palmares van 100 bladzijden nodig hebben om naam en faam te verwerven bij de wielerliefhebber.

Zo iemand was zeker Edgard 'Labieken' Sorgeloos, geboren in Denderhoutem op 14 december 1930.

De jonge Sorgeloos was een beloftevolle amateur en ook bij de onafhankelijken speelde hij een vooraanstaande rol. Maar vrij snel na zijn debuut bij de profs was hij er zich terdege van bewust dat hij nooit een echte toprenner zou worden. Hij koos resoluut voor een andere invulling van zijn carrière, namelijk die van 'meesterknecht' bij een grote vedette.

En het is in die rol dat wij ons Edgard altijd zullen herinneren. Van 1954 tot 1958 stond hij aan de zijde van Rik Van Steenbergen en vanaf 1959 tot het einde van zijn carrière in 1966 (eind augustus) was hij als het ware met een navelstreng verbonden aan Rik Van Looy.

Er was een duidelijk verschil in de banden die Sorgeloos had met respectievelijk Rik 1 en Rik 2.

Dit had zeker te maken met het verschil in persoonlijkheid tussen de twee Rikken. Van Steenbergen was zeker niet de kopman met de 'vaste hand' die onvoorwaardelijk een knecht naast zich moest hebben en dit in elke wedstrijd. Wanneer 'grote Rik' zijn klassieker of kampioenschap per jaar kon winnen was hij best tevreden en hij vroeg dan ook vaak niet meer dan goed 'afgezet' te worden voor de eindsprint. Bovendien was er in de glorieperiode van Van Steenbergen (behalve in de ploeg van Fausto Coppi) nog niet echt sprake van een vaste structuur binnen de ploegen.

Dit veranderde toen de befaamde eerste 'rode garde' ontstond, namelijk de ploeg FAEMA, die werkelijk gebouwd werd rond en in dienst van Rik Van Looy. En het is binnen deze structuur (en ook later binnen de Solo-ploeg) dat Edgard Sorgeloos zich een vooraanstaande plaats veroverde aan de zijde van de 'Keizer van Herentals'.

Rik Van Looy heeft in meerdere interviews aangegeven hoe belangrijk de rol van Edgard binnen zijn ploeg was. Sorgeloos was de man die de koerstactiek uitstippelde (vaak ook voor Van Looy zelf, toen hij weer eens te onstuimig wilde aanvallen), die de tucht in de ploeg hield,

die iedereen ervan langs gaf die niet alles gaf in dienst van Van Looy en persoonlijk succes wilde nastreven en … die bovenal in de wedstrijd nooit twee plaatsen verder dan zijn kopman reed in het peloton.

Het vertrouwen van de kopman in zijn wegkapitein was vrijwel grenzeloos en groeide uit tot een ware vriendschap. Het bewijs hiervan is dat er nooit een echt contract bestaan heeft tussen Van Looy en Sorgeloos en dat zij toch onafscheidelijk waren van 1959 tot 1966.

Maar om dergelijke vertrouwensband op te bouwen, moet men allereerst over de nodige capaciteiten op de fiets beschikken en die bezat Edgard zeker. Want zeg nu zelf … hoeveel 'knechten' kunnen zeggen dat zij zelf 42 wedstrijden wonnen bij de profs (waaronder een rit in de Tour). Er zijn er zelfs veel die zichzelf kopman noemden, die een dergelijk palmares nooit konden voorleggen.

Na zijn carrière als wielrenner was Edgard jarenlang eigenaar van het drukbezochte café 'Sparrenhof' in Voorde (op een kruispunt met destijds op elke hoek een café) en werkte hij ook jarenlang als chauffeur bij de NOS.

Edgard in de clubtrui tijdens het BK interclubs, met dank aan Gino Bertin.

De generatie van 'net niet'

Wanneer we dit decennium voor de wielersport in de Denderstreek overlopen, moeten wij spijtig genoeg vaststellen dat een aantal renners met grote trom de overstap naar de profs maakten, doch daar helaas bleven steken en nooit voor een doorbraak naar de absolute top konden zorgen, zoals een Bonduel, Gijssels of De Caluwé dat in de jaren 30 wel konden.

We nemen drie van deze renners als voorbeeld.

Leon De Lathouwer, Olympisch goud dat niet blonk bij de profs.

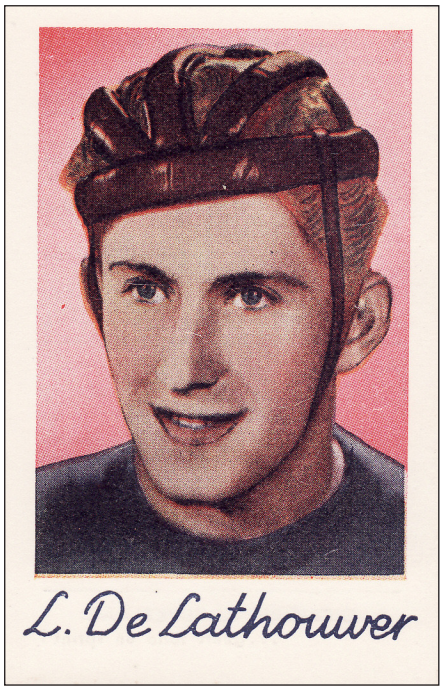

Het waren inderdaad geen kleine referenties die Leon De Lathouwer uit Kalken (geboren in Wetteren op 19/09/1929 en overleden in Kalken op 07/08/2008) meebracht toen hij in 1952 een profvergunning nam. In 1947 was hij tweede geworden in het Belgisch kampioenschap der nieuwelingen, en in 1948 won hij de Ronde van België voor amateurs. Hij werd toen ook terecht aangeduid om ons land te vertegenwoordigen op de Olympische Spelen in Londen en behaalde er individueel een schitterende vierde plaats. Samen met Lode Wouters en Eugène Vanroosbroeck behaalde hij daarenboven de gouden plak per ploeg.

Het jaar daarna ging hij op zijn elan verder en werd hij tweemaal kampioen van België, bij de amateurs en bij de militairen.

Bij de onafhankelijken won hij de prestigieuze klassieker Brussel-Luik, evenals Charleroi-Luik-Charleroi.

Spijtig genoeg kon Leon al deze mooie beloftes niet inlossen bij de profs en beperkt zijn palmares zich tot

enkele overwinningen in regionale wedstrijden. Uit zijn erelijst bij de profs (van 1952 tot 1959) onthouden wij zeker zijn twee overwinningen in het kampioenschap van Vlaanderen in Koolskamp (1953 en 1955) en zijn zege in de GP Dr. Tistaert in 1953.

Armand Baeyens – Bartali en Magni kloppen en een "godverdomme" voor de radio.

De kleine Armand Baeyens uit Iddergem bij Denderleeuw was eind jaren '40 een belofte als ronderenner. Dat kondigde zich reeds aan in 1948 met een tweede plaats zowel in de Ronde van België als in de Ronde van Limburg voor amateurs. Hij voegde er dat jaar trouwens nog een derde plaats in de Ronde van België voor onafhankelijken aan toe. Dat hij een uitstekende klimmer was, bewees hij bij zijn overgang naar de profs in de buitenlandse rittenkoersen. Zo won hij in 1949 een etappe in de Ronde van Catalonië en werd hij dat jaar 8ste in de Dauphiné. Het jaar daarop won hij een etappe in de Dauphiné en werd hij ook 8ste in de eindstand. Dit was niet onopgemerkt voorbijgegaan aan de selectieheren van de BWB en in 1950 mocht hij mee met de 'Arendjes' (een jonge B-ploeg) naar de Tour. Hij eindigde 23ste in die Tour en was ook 6de in de zwaarste bergrit Gap-Briançon met beklimmingen van de Vars en de Izoard (Bobet won die rit overtuigend).

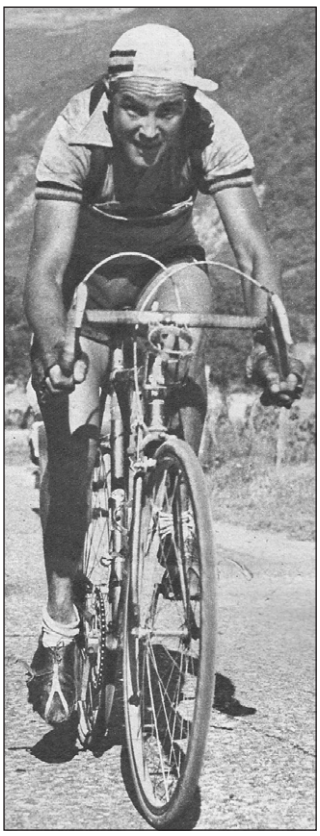

Baeyens, zelfverzekerd op weg naar de overwinning in Gap. (Foto Miroir des Sports)

In 1951 werd hij opnieuw geselecteerd. Tijdens die Tour deed hij in de 21ste rit een zware val die hem bijna de opgave kostte wat zeer spijtig zou geweest zijn nadat hij zijn 'jour de gloire' kende met een schitterende ritoverwinning in de 19de etappe Marseille-Gap, die hij won met 1'33" voorsprong op kleppers als Bartali, Magni, Robic, Ockers, Geminiani en Koblet. Uiteraard werd hij voor de radiomicrofoon van NIR-journalist Hubert Van De Vijver gehaald en in zijn enthousiasme lapte Armand er een platte Iddergemse "godverdomme" uit, die luid weerklonk in alle huiskamers. We schrijven toen 1951 en in die tijd was dit noch min noch meer een heiligschennis en er werd dan ook officieel geprotesteerd tegen de "onbetamelijke en onbeschofte houding der renner". Stelt u zich voor dat Eddy Planckaert geleefd had in 1951 en toen had gezegd dat hij Bontempi met zijn kl … in de gracht ging rijden!!

Het eerste interview van Baeyens was meteen zijn laatste en … had het ene nu met het andere te maken, hij werd nooit meer geselecteerd voor de Belgische Tourploeg, hoewel hij slechts 23 jaar was op dat moment en nog een mooie toekomst voor zich had. Hij zal met zijn merkenploeg wel nog de Dauphiné rijden en in 1952 11de worden en 6de in 1953. Nadien ging het vrij snel bergaf met zijn carrière, misschien ook omdat hij huwde met een cafédochter … de dochter van de legendarische 'Boer Segers' uit Aaigem[7]. Hij zal nog een profvergunning nemen tot 1957, maar behalve twee overwinningen in 'zijn' Aaigem valt er nog weinig over deze grote tourbelofte te melden.

7 In 1927 reed Camille Segers als 'onverzorgde' de Tour de France en eindigde 33ste.

Een fiere overwinnaar, poserend met een plaatselijke schone.
(Foto Miroir des Sports)

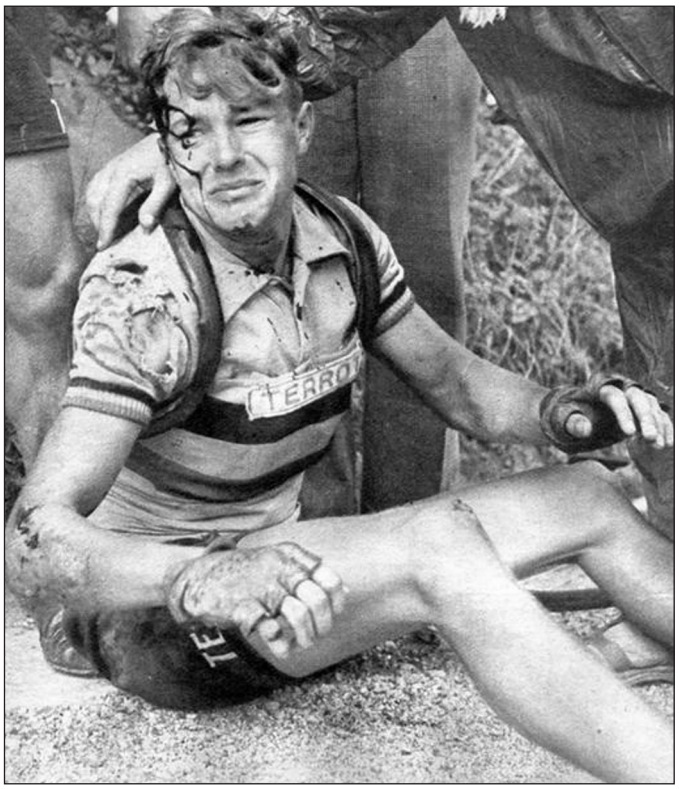

De dramatische foto na zijn val in de 21ste rit in de Tour 1951.
(Foto Miroir des Sports)

Maurice Meuleman of het gevecht tegen de kaap van de 250 km

Maurice Meuleman werd geboren in Mere op 18/04/1934, groeide op in Haaltert en overleed op 22/12/1998.

Op het einde van 1949 behaalde hij bij de niet-aangeslotenen 5 overwinningen, hij werd 2 x 2de, 2 x 3de en 2 x 4de. In 1950 behaalde hij, nog altijd bij de niet-aangeslotenen, nog 4 overwinningen, stapte toen over naar de BWB in de categorie nieuwelingen en won nog 17 keer.

Ook in 1951 won hij 18 keer bij de nieuwelingen alvorens op 18 juli 1951 over te stappen naar de amateurs en in deze categorie nog 5 keer het zegegebaar te maken.

Van 1952 tot 10/06/1956 bleef Maurice amateur en behaalde hij volgende schitterende uitslagen: 1952: 25 overwinningen, 12 x 2de, 1953: 17 overwinningen, 1954: (ondanks de legerdienst) 8

1957 overwinning in de Ronde van Vlaanderen voor onafhankelijken. (Foto Collectie MB)

overwinningen , 4 x 2de, 5 x 3de. 1955: op 75 wedstrijden 23 overwinningen waaronder het kampioenschap van Oost-Vlaanderen, de Omloop der Vlaamse Gewesten en een rit in de Naamse Ster.

De enige grote Belgische wedstrijd die hem ontsnapte was het nationaal kampioenschap in Antwerpen op 7 augustus, waar hij het in de spurt moest afleggen tegen Gentiel Saelens en tweede werd voor Aimé Van Avermaet, die het podium vervolledigde.

Omwille van zijn mooie resultaten werd Maurice geselecteerd voor het WK bij de amateurs in Frascati, waar hij tot de favorieten behoorde, maar tot opgave gedwongen werd door wielbreuk.

Gedurende de jaren 1956 en zeker 1957 domineerde hij met een waar machtsvertoon de categorie der onafhankelijken met o.a. een indrukwekkende overwinning in de Ronde van Vlaanderen.

Met deze adelbrieven op zak stapte Maurice eind 1957 voorgoed over naar de beroepsrenners en reed achtereenvolgens voor volgende merken: 1958 Elvé-Marvan-Peugeot, 1959 Peugeot-BP, 1960-1961 Wiel's-flandria, 1962-1964 Mann.

De verwachtingen – niet in het minst bij zijn mentor André Lootens die kind aan huis was in het ouderlijk café op de Bosstraat in Haaltert – waren zeer hoog gespannen, maar hoewel hij tal van mooie uitslagen bij de profs haalde (met in totaal 27 overwinningen) kon hij het niet waarmaken in de topwedstrijden. We vinden hem nergens in de top tien van de wedstrijden boven de 250 km en … daar knelde net het schoentje[8]. Op het ogenblik dat de toppers dat ietsje meer konden geven zat Maurice aan zijn maximum, met als gevolg een palmares waarop die ene grote overwinning ontbreekt, ondanks zeges in wat we nu wedstrijden 1.1 zouden noemen zoals Dwars door België, de Elfstedenronde, Schelde-Leie-Dender en de GP Isbergues.

Winnaar van de Dwars door België in 1961[9].

(wordt vervolgd)

8 In de Waalse Pijl, toen een topwedstrijd met meer uitstraling dan Luik-Bastenaken-Luik, eindigde hij wel 8ste in 1958 en 4de in 1962

9 Foto uit eigen archief, met dank aan de zus van de overleden wielrenner mevr. Marie-Jeanne Meuleman, die mij toeliet om haar volledig fotoalbum van haar broer in te scannen.

Holmes & Watson

Minoris en Quinard

door de Jan De Smet en Bart Vancoillie

In de ploegsamenstellingen van KOERS nr. 23, vinden wij bij Ruche-Dunlop de namen terug van MINORIS... en QUINARD..., telkens zonder voornaam. Ook bij Dauchy komen deze twee namen voor, maar dat is een typisch geval van kruisbestuiving. Geen enkele andere bron van ploegsamenstellingen (L'Équipe, Route & Piste, Mémoire du Cyclisme) heeft deze renners.

Ook in de verschillende deelnemerslijsten uit 1950 die we geconsulteerd hebben, is er nooit sprake van een Minoris of een Quinard.

We hebben de ervaring met KOERS/Dauchy dat de schrijfwijze van de rennersnamen veelal met een korrel zout genomen dient te worden, soms zelfs met een hele kilo. Dauchy heeft bijvoorbeeld ene SAVALLERG Zoof (PAYS.BAS) bij Terrot-Wolber. Met veel goede wil en onze Enigma-machine kunnen we daar Joep Savelsberg in vinden, te meer daar zijn aanwezigheid bij Terrot door andere bronnen[1] bevestigd wordt.

We sloegen de namen toch op in onze database met het idee: we vinden ooit wel eens iets...

Soms vind je in een speurtocht naar iets helemaal anders dat ene bericht dat de bal weer aan het rollen brengt. Ik was op zoek naar een deelnemerslijst van de Tour de Lorraine in 1950, en in de (regionale) krant viel mij onderstaande kleine aankondiging op.

"Ruche" au complet sur le Tour du Luxembourg

Après le Tour de Lorraine, toute l'équipe « Ruche » (Bogaerts, Thoma, Anutchin, Goutier, Prévotal, Minoux et Malvestio) participera au prochain Tour du Luxembourg, dont le départ sera donné le 6 juin.

Hoewel ik deze renners niet kan terugvinden op de deelnemerslijst van de Tour de Luxembourg, en dat deze wedstrijd startte op 4 juni in plaats van 6 juni, was het de aanwezigheid van de naam Minoux die mij intrigeerde.

Minoux-Minoris...., zou het kunnen? Met Savallerg-Savelsberg in het achterhoofd, genoeg voor Holmes & Watson om verder op zoek te gaan.

Dat KOERS ergens de mosterd vandaan moet gehaald hebben, bewijst onderstaand uittreksel uit Route & Piste van 24 januari 1950, in de rubriek "On dit que...".

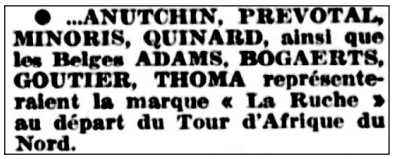

● ...ANUTCHIN, PREVOTAL, MINORIS, QUINARD, ainsi que les Belges ADAMS, BOGAERTS, GOUTIER, THOMA représenteraient la marque « La Ruche » au départ du Tour d'Afrique du Nord.

Dit bericht werd overgenomen door de Algerijnse krant La Dépêche de Constantine op 09 februari 1950 (hoewel met de nodige spellingsfouten, Anutchin wordt verbasterd tot Arratchin).

Een verdere speurtocht op de namen Minoris en Quinard in L'Équipe en L'Est Républicain leverde nul resultaten op en dat voor het ganse jaar 1950. Ook in Route & Piste voor de rest van het jaar geen enkele hit, behalve die ene dan die reeds aangehaald is.

Terug naar Minoux.

Er is nergens sprake van Minoux in alle reeds vermelde bronnen van ploegsamenstellingen en deelnemerslijsten. Wij vinden in onze database wel Bernard Minoux, een onafhankelijke, in 1950 bij de club Vélo Sport Nancéien. Dat was al een stap in de goede richting, gezien het rijwielmerk Ruche gevestigd was in Nancy.

1 Savelsberg wordt bij Terrot aangekondigd in Het Nieuwsblad van 23 februari 1950, en hij staat bij die ploeg op de deelnemerslijst van de Omloop Het Volk met rugnummer 38.

Verder onderzoek naar de combinatie Minoux/Ruche in de Franse kranten die beschikbaar zijn op Gallica[2], leverden heel wat resultaten op in Route & Piste, L'Équipe en L'Est Républicain.

In een voorbeschouwing op het nieuwe seizoen in L'Est Républicain van 30 maart 1950:

"Sans doute la lutte entre Nancia et adversaires de classe (Rabut-Haag chez Excell; Minoux-Malvestio chez Ruche) nous donnera de fortes émotions".

Uit dezelfde krant van 15 mei 1950:

Sur le dur circuit de Longwy...

Le Nancéien MINOUX

sur bicyclette "Ruche"

termine en solitaire une belle échappée

In de uitgave van 25 juli 1950:

Après le Tour du Calvados, l'Italie pour les "Ruche" Malvestio et Minoux

Overigens, in de deelnemerslijst van de Tour du Calvados op Mémoire du Cyclisme staat wel degelijk Minoux (zonder voornaam) bij Ruche, samen met o.a. Malvestio.

En in die van 16 augustus 1950: een overwinning in de Grand Prix du Cycle et de la Moto in Nancy.

GRAND PRIX DU CYCLE ET DE LA MOTO. — *Bernard MINOUX, à peine marqué par son violent effort, apprend, à son arrivée, qu'il vient de réaliser le meilleur temps.* (Photo R. M.)

2 Gallica is de digitale bibliotheek van de Bibliothèque Nationale de France: https://gallica.bnf.fr/accueil/fr/html/accueil-fr

Krant van 28 augustus 1950: “MINOUX, sur cycle Ruche, vainqueur solitaire devant RABUT du Grand Prix de la Ville de Metz”.

18 september 1950: “Minoux sur bicyclette Ruche bat Forterre au sprint” in de Grand Prix de la Foire-Exposition de Nancy.

2 oktober 1950: “Minoux (V.-S. Nancéien) sur bicyclette Ruche à nouveau vainqueur, à Charleville du Grand Prix de l’Ardennais”.

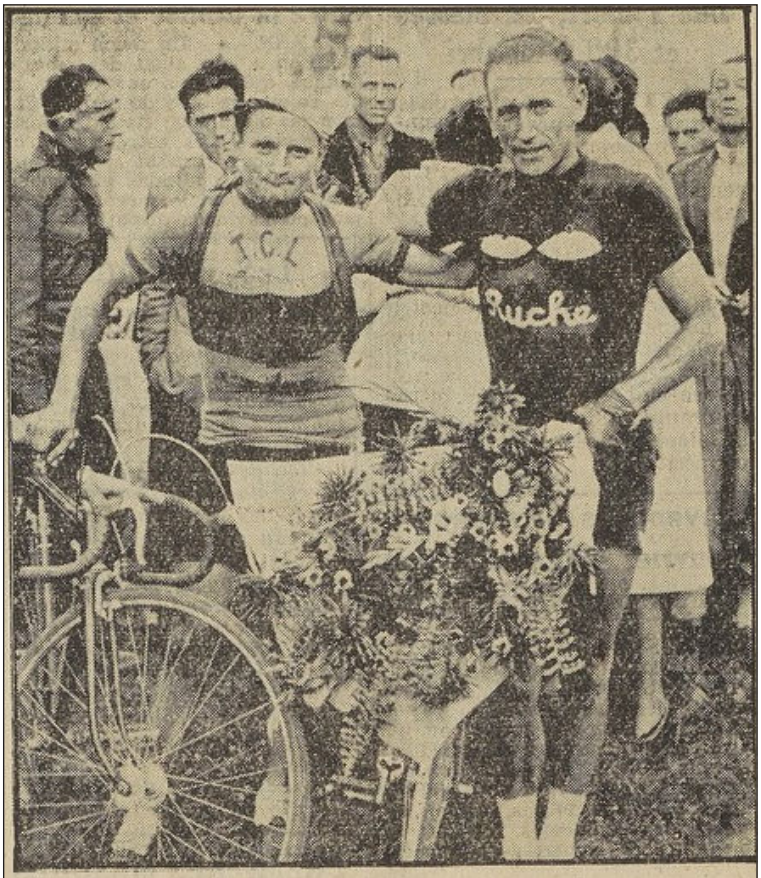

Minoux, porteur du bouquet, et Cocomeri, respectivement classés premier et second du VIe Grand Prix de « L'Ardennais ».

Die overwinning wordt in een andere regionale krant, L’Ardennais, geïllustreerd met een foto van de winnaar.

Ons besluit: Minoris is een ‘fake name’, wij schrappen die uit onze database en vervangen die door Bernard Minoux.

Een aandachtig lezer zal opmerken: en hoe zit dat dan met die Quinard?

Wij zijn van mening dat we daarvoor twee mogelijke verklaringen zien.

Het meest aannemelijk is een verwarring met de naam van de constructeur en sportbestuurder Armand Quillard.

We kunnen ook de mogelijkheid van de renner Pierre Le Gaillard niet uitsluiten. Deze ‘régional’ wordt in verschillende edities van L’Est Républicain genoemd bij Ruche. Het meest prominent was hij aanwezig in de Tour de Lorraine, dat hij dat jaar als 4de beëindigde.

Ons besluit: ook Quinard is een ‘fake name’, wij schrappen die uit onze database en vervangen die door Pierre Le Gaillard.

Reacties

De redactie en uitgever zijn niet aansprakelijk voor de inhoud van ingezonden lezersbrieven of bijdragen van derden. De verantwoordelijkheid voor inhoud, juistheid en rechtmatigheid berust uitsluitend bij de inzender, die de redactie en uitgever vrijwaart tegen alle aanspraken van derden. Publicatie impliceert geen instemming met de daarin vervatte meningen of standpunten.

De redactie behoudt zich het recht voor om zonder opgave van redenen bijdragen te weigeren, te redigeren of in te korten, met inachtneming van de essentie van de tekst.

We kregen een reactie van Frédéric Girard in verband met de voornaam van de renner Jamet. Deze renner werd vermeld in het artikel over de Europese kampioenschappen ploegkoers in WAAIERS 6-2 p. 156. De voornaam is Claude.

En de naam van zijn ploegmaat is eigenlijk Jaffré i.p.v. Jaffre.

In WAAIERS 6-2 p. 172 betreffende het Europees criterium omnium, verreden op 8 januari in Zürich hebben we het verkeerdelijk over Jan Lauwers i.p.v. Willy Lauwers.

Rudy Romeyns had enkele terechte opmerkingen over de inhoud van WAAIERS 6-2:

Bij de afbeelding van de Italiaanse FBE ploeg zie ik nergens op de trui Termozeta staan, die ploeg heette toch F.B.E. - Termozeta of is dit niet juist (of kwam de naam niet op de trui voor)?

WAAIERS: De site Mémoire du Cyclisme gaf als naam F.B.E.-Termozeta-DEI maar de trui vermeldt enkel FBE. Pubaarten uit de voorgaande jaren tonen wel Termozeta-Dei en volgens Mémoire du Cyclisme stond in 1966 enkel Termozeta op de trui. Voor ons is dus de naam eigenlijk (we baseren ons altijd op de trui) F.B.E.

Volgens mij is er iets misgelopen met de voetnoten bij de Salamini-ploeg.

WAAIERS: Inderdaad, het zetduiveltje en een onoplettendheid van onze kant zorgde ervoor dat de voetnoten op p. 107 vermeld bij Luigi Zuccotti 22 moet zijn i.p.v. 23 en die van Ottorino Benedetti, Attilio Benfatto, Lino Carletto, Lauro Grazzioli, Pietro Guerra, Luigi Reggi, Luciano Soave 23 moet zijn i.p.v. 24. Voetnoot 24 is dan weer de algemene opmerking zoals voetnoot 20 en 22.

Volgende aanvullingen bij het Dossier Caballero:

Bij Caballero 1969 moet Bongers Gert °22.3.46 pistier erbij en bij Caballero 1970 moet Harings G. erbij vanaf 1/8.

WAAIERS: Bedankt voor de aanvullingen.

In WAAIERS 6-2 is het copy/paste-duiveltje of een ander duiveltje aan het werk geweest, waarvoor mijn excuses.

Op p. 103 staan de belangrijkste overwinningen van Salvarani in 1972 opgesomd.

Er waren 41 overwinningen op de weg met als belangrijkste: het wereldkampioenschap (Basso), het Italiaans kampioenschap (Gimondi), één rit in de Tour de France (Gualazzini), twee ritten in de Giro d'Italia (Basso en Zilioli), de Tour de Romandie (Motta), twee ritten in de Tour de Romandie (Motta), de Volta a Catalunya (Gimondi), één rit in de Volta a Catalunya (Gimondi), de Giro di Sardegna (Basso) en vier ritten in de Giro di Sardegna (Basso (3x) en Houbrechts).

Verder nog de Coppa Sabatini (Houbrechts), de Giro di Calabria (Motta), de Giro dell'Emilia (Motta), de Coppa Bernocchi (Basso), Giro della Romagna (Guerra) en de Tre Valli Varesine (Santambrogio). En ook de GP Lugano (Gimondi).

Daarnaast werd Pietro Guerra Italiaans kampioen achtervolging (outdoor en indoor) en Gianni Motta Italiaans kampioen omnium (indoor).

Maar gezien Gianni Motta in 1972 de ploeg verlaten had kan dit natuurlijk niet. De opgesomde zeges van Motta horen bij 1971 en moeten dus op p. 101 staan. Het aantal zeges, 41, klopt wel.

Jan De Smet

Belangrijke mededeling: Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op om het even welke manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteurs. © 2026

Belangrijke mededeling: Indien op een of meerdere foto's het zogenaamde copyright rust en plaatsing daarvan niet op prijs wordt gesteld, wordt u vriendelijk verzocht dit kenbaar te maken via redactie@waaierstijdschrift.be, zodat de bewuste foto uit dit tijdschrift kan worden verwijderd. In veel gevallen is het niet mogelijk te achterhalen bij wie het auteursrecht berust en of deze persoon of instelling instemt met plaatsing in dit tijdschrift. De makers van dit tijdschrift benadrukken dat met dit gratis tijdschrift geen commerciële bedoelingen worden beoogd en dat desgewenst een bronvermelding kan worden opgenomen.